

Thúc Thúc yêu nghiệt

Contents

Thúc Thúc yêu nghiệt	5
1. Chương 1 :ác Quỷ Lấy Mạng	5
2. Chương 2 :vượt Qua Sinh Tử Môn	6
3. Chương 3 :xuyên Đến Hiện Đại	7
4. Chương 4:tranh Quyền Giám Hộ (1)	8
5. Chương 5 :tranh Quyền Giám Hộ (2)	10
6. Chương 6 : Người Chú Xa Lạ	12
7. Chương 7 : Tiếng Sáo Du Dương	13
8. Chương 8 : Truy Kích	14
9. Chương 9 : Khuôn Mặt Tương Tự	15
10. Chương 10 : Bạn Trai	16
11. Chương 11 : Gặp Nạn	17
12. Chương 12 : Băng Bó Vết Thương	19
13. Chương 13 : Âm Thầm Bảo Vệ	20
14. Chương 14 : Học Tập Bất Thuật	21
15. Chương 15 : Nhìn Trộm	23
16. Chương 16 : Bọn Họ Đang Làm Gì Thế	25
17. Chương 17 : Người Bảo Vệ Mới	26
18. Chương 18 : Không Thể Thối Sáo	27
19. Chương 19 : Bất Luân Chi Luyện	29
20. Chương 20 : Không Cho Phép Yêu Sớm	30
21. Chương 21 :lễ Giáo	31
22. Chương 22 :lý Thư Đằng Si Tình	33
23. Chương 23 :có Thể Làm Bạn Trai Em Không?	34
24. Chương 24 :em Thật Tàn Nhẫn	35
25. Chương 25 :tai Nạn Xe Cộ	36
26. Chương 26 :hoài Nghi	38
27. Chương 27 : Hạnh Phúc Dưới Ánh Trăng	40
28. Chương 28 :người Đàn Ông Này	41
29. Chương 29 :bí Mật Của Bọn Họ	42
30. Chương 30 :thích Ông Lão Chở Rác	45
31. Chương 31 :hắn Là Ai Vậy	47
32. Chương 32 :bị Chú Bắt Được	47
33. Chương 33 :nhiệm Vụ Đặc Biệt	49
34. Chương 34 : Không Muốn Anh Đi	50
35. Chương 35 :ly Biệt	51
36. Chương 36 : Phát Hiện	52
37. Chương 37 : Phạt Tổ Phù Hộ	54
38. Chương 38 : Cô Bị Gì	55
39. Chương 39 : Nấu Cháo Cho Cô	56
40. Chương 40 : Cô Thật Kỳ Quái	58
41. Chương 41 : Ngoài Cửa Sổ Có Quỷ	60

42. Chương 42 : Đưa Cậu Trở Về	61
43. Chương 43 : Khinh Vân Thân Bí	62
44. Chương 44 :vẫn Bị Phát Hiện	64
45. Chương 45 :không Phải Cố Ý Nhìn Lén	66
46. Chương 46 : Rất Tồn Thương	67
47. Chương 47 : Bảo Bối Của Đạo Nhân	69
48. Chương 48 : Cướp Người	71
49. Chương 49 : Chú!đừng Nóng Giận	73
50. Chương 50 :tránh Né	75
51. Chương 51 : Khát Vọng	76
52. Chương 52 :tử Quyên Hoài Nghi	77
53. Chương 53 : Uy Hiếp	79
54. Chương 54 : Quy Định Quản Lý	81
55. Chương 55 : Một Cái Tát	82
56. Chương 56 : Quyết Định	85
57. Chương 57 : Trốn Khỏi Nhà	87
58. Chương 58 : Tìm Kiếm	89
59. Chương 59 : Lăn Nửa Bỏ Đi	90
60. Chương 60 : Gặp Nạn	91
61. Chương 61 :là Chú Hay Chị Họ	93
62. Chương 62 :cho Tiểu Do Ở Lại	95
63. Chương 63 :dì Trương Cảnh Cáo	97
64. Chương 64 : Thông Báo Mọi Người	99
65. Chương 65 :vu Thiếu Đình Tỉnh Lại	101
66. Chương 66 :bắt Kẻ Thông Dâm Bên Cửa Sổ	102
67. Chương 67 :hai Chọn Một	104
68. Chương 68 :tô Lực Hằng Nói Dối	106
69. Chương 69 : Bắt Về Tính Số	107
70. Chương 70 : Liễu Uyển Nhi Phiền Nào	110
71. Chương 71 :m Mưu Của Tiểu Do	112
72. Chương 72 :anh Muốn Em Yêu Anh	113
73. Chương 73 :không Nói	114
74. Chương 74 :không Chết Được	116
75. Chương 75 :đàn Ông Nhà Họ Tô Chết Tiệt	118
76. Chương 76 :dì Tắm Cho Cậu	119
77. Chương 77 :nghỉ Phép Đi	121
78. Chương 78 : Con Gái Anh Thật Xinh Đẹp	122
79. Chương 79 :bạch Hắc Hoàng Tông	123
80. Chương 80 :chị Hai	125
81. Chương 81 :không Thấy	126
82. Chương 82 : Bị Lạc Trên Bãi Cát Đen	127
83. Chương 83 : Cầm Con Dao Trước Mắt	128
84. Chương 84 : Ai Đi Dọn Phòng	129
85. Chương 85 : Cùng Nhau Tắm	130
86. Chương 86 : Ôm Nhau Dưới Trời Chiều	131
87. Chương 87 : Đánh Chết Cũng Không Mặc Bikini	132
88. Chương 88 : Ai Là Uyển Nhi	133
89. Chương 89 : Dì Trương Rất Tức Giận	135
90. Chương 90 : Khinh Vân Chạy Mau	136
91. Chương 91 : Dừng Tánh Mạng Bảo Vệ Cô	137
92. Chương 92 : Bảo Vệ Bọn Họ	138
93. Chương 93 : Hoa Đào Nở Rộ	139
94. Chương 94 : Người Đàn Ông Có Khí Độ	140
95. Chương 95 : Thực Nền Buông Tay	141

96. Chương 96 : Lướt Qua Bàn Tay Sáng Rỡ	143
97. Chương 97 : Vu Thiểu Đình Phát Diên	143
98. Chương 98 : Nguyên Nhân	145
99. Chương 99 : Nghĩa Vô Phản Cố	146
100. Chương 100 : Họp Phụ Huynh	147
101. Chương 101 : Có Thật Chỉ Vì Trò Chơi Không?	149
102. Chương 102 : Bận Rộn	150
103. Chương 103 : Tia Lửa Giữa Hai Người Đàn Ông	151
104. Chương 104 : Chọn Lễ Phục	152
105. Chương 105: Tuyên Ngôn Tình Yêu	154
106. Chương 106 : Tình Yêu Bị Lợi Dụng	155
107. Chương 107 : Khổ Sở Vì Tình	156
108. Chương 108 : Khuyên Can	157
109. Chương 109 : Hẳn Là Xã Hội Đen	158
110. Chương 110 : Từ Từ Thay Đổi	160
111. Chương 111 : Đổi Lại Cách Sống	162
112. Chương 112 : Chiếc Xe Màu Trắng	163
113. Chương 113 : Người Phụ Nữ Của Đại Ca	164
114. Chương 114 : Thật Biết Nói Dối	166
115. Chương 115 : Dẫn Em Đi	167
116. Chương 116 : Tại Sao Tàn Nhẫn Thế	168
117. Chương 117 : Nhị Dương Gia Thần Bí	170
118. Chương 118 : Đi Tìm Hẳn	171
119. Chương 119 : Bầu Trời Đêm Ngoài Cửa Sổ	172
120. Chương 120 : Năm Năm Sau	173
121. Chương 121 : Bên Trong Sự Yên Tĩnh Là Không Yên Tĩnh	174
122. Chương 122 : Ánh Mắt Trong Bóng Tối	175
123. Chương 123 : Gió Thổi Mưa Giông Trước Cơn Bão	176
124. Chương 124 : Bảo Vệ Tình Yêu	177
125. Chương 125 : Năm Lần Lá Rụng,năm Mùa Thu	178
126. Chương 126 : Chỉ Vì Một Chuyện Hiểu Lầm	179
127. Chương 127 : Nếu Như Hai Bàn Tay Trắng	180
128. Chương 128 : Đi Tìm Hẳn	181
129. Chương 129 : Thoáng Cái Đau Lòng	182
130. Chương 130 : Điều Kiện Của Ác Ma	183
131. Chương 131 : Bảo Em Làm Sao Nhẫn Tâm Rồi Khỏi Anh	185
132. Chương 132 : Người Đó	186
133. Chương 133 : Ông Trời Rơi Xuống Một Giọt Nước Miếng	187
134. Chương 134 : Chứng Sợ Hải Trước Hôn Nhân	188
135. Chương 135 : Hẳn Tối	189
136. Chương 136 : Tiệc Rượu Xôn Xao	190
137. Chương 137 : Trả Lại Cậu Một Ân Tình	192
138. Chương 138 : Sinh Lòng Ngắn Cách	193
139. Chương 139 : Thấy Việc Nghĩa Hăng Hái Làm	194
140. Chương 140 : Người Cũng Như Tên	196
141. Chương 141 : Heo Gầy Teo	197
142. Chương 142 : Vô Ý Tổn Thương	198
143. Chương 143 : Lắm Bầm Tự Nói	200
144. Chương 144 : Em Là Liễu Uyển Nhi	201
145. Chương 145 : Tiểu Ác Ma Đại Ác Ma	202
146. Chương 146 : Đừng Gả Cho Hẳn	203
147. Chương 147 : Len Lén Kết Hôn	205
148. Chương 148 : Như Hình Với Bóng	206
149. Chương 149 : Không Kết Hôn	207

150. Chương 150 :	Không Dễ Dàng Tha Thứ	208
151. Chương 151 :	Bóng Người Ngoài Cửa Sổ	209
152. Chương 152 :	Dám Hải Sôi Trào	210
153. Chương 153 :	Tiếng Gọi Ngoài Cửa	211
154. Chương 154 :	Đi Vào Lễ Đường	213
155. Chương 155 :	Tiếp Tục Hôn Lễ	213
156. Chương 156 :	Kết Thúc Buổi Lễ	215
157. Chương 157 :	Ly Hôn	216
158. Chương 158		217
159. Chương 159		218
160. Chương 160 :	Hôn Anh	219
161. Chương 161		220
162. Chương 162 :	Em Cười Đi	221
163. Chương 163 :	Ngược Lại Chọn Một Con Đường Riêng Để Đi	222
164. Chương 164		224
165. Chương 165		225
166. Chương 166		226
167. Chương 167		227
168. Chương 168		228
169. Chương 169		229
170. Chương 170		230
171. Chương 171		232
172. Chương 172		232
173. Chương 173		234
174. Chương 174		235
175. Chương 175		236
176. Chương 176		237
177. Chương 177		238
178. Chương 178		239
179. Chương 179		240
180. Chương 180		242
181. Chương 181		243
182. Chương 182		244
183. Chương 183		245
184. Chương 184 :	Dùng Mạng Để Nói	246
185. Chương 185 :	Nơi Thuộc Về Đất	247
186. Chương 186 :	Khổ Sở Quyết Định	248
187. Chương 187 :	Bí Mật Của Dì Trương	250
188. Chương 188 :	Tiêu Tan Hiềm Khích Lúc Trước	251
189. Chương 189		252
190. Chương 190 :	Lại Lịch Tiểu Tiểu	253
191. Chương 191 :	Bờ Hồ Vong Xuyên	255
192. Chương 192 :	Xin Em Trở Về	255
193. Chương 193 :	Chiêu Hồn Thuật	256
194. Chương 194 :	Định Hồn Phù	257
195. Chương 195 :	Có Thể Mang Thai	258
196. Chương 196 :	Theo Về Nhà	259
197. Chương 197 :	Trở Về Đi Thôi	261
198. Chương 198 :	Con Trai!con Hãy Nghe Lời	263
199. Chương 199		264
200. Chương 200 :	Đại Kết Cục (1)	265
201. Chương 201 :	Đại Kết Cục (2)	267
202. Chương 202 :	Đại Kết Cục (3)	269

Thúc Thúc yêu nghiệt

Giới thiệu

Thật xui xẻo! Ở cổ đại bị người hãm hại xuyên không đến một nơi hoàn toàn xa lạ. . Nơi này cô được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-thuc-yeu-nghiet>

1. Chương 1 :ác Quỷ Lấy Mạng

Liễu Thế Lương là nhất phẩm quan lớn trong triều, đại tướng quân bên cạnh hoàng thượng, nhà có một vợ một thiếp, hai vị phu nhân mỗi người có riêng một nữ nhi, đại nữ nhi thiệu lương biết điều, nhị nữ nhi hoạt bát khả ái. Khoảng thời gian trước, biên cương nổi lên chiến sự, Liễu Thế Lương nhận được thánh chỉ hoàng thượng, nắm giữ ấn soái xuất chinh. Lần này quân địch khí thế hung hăng, triều đình trước đó căn bản không có chuẩn bị, vì để ngừa mình gặp bất trắc Liễu gia không còn hương hỏa, Liễu Thế Lương trước khi đi đã ủy thác toàn quyền cho Đại phu nhân, lỡ như ông không thể trở về thì cho đại nữ nhi chiêu con rể về nhà, thừa kế gia nghiệp.

Đêm khuya, trong phủ tướng quân.

“Tiểu thư, thân thể tiểu thư đã mệt muốn chết nên sớm nghỉ ngơi.” Nha hoàn Tiểu Mai thật sự không hiểu, nếu như niệm Phật có thể làm cho lão gia chiến thắng trở về, vậy triều đình còn nuôi trăm vạn hùng binh làm gì.

“Tiểu Mai em nghỉ ngơi trước đi, ta niệm xong Đại Bi Chú mới đi ngủ.” Sáng hôm nay, cữu cữu từ trong cung nhận được tin tức, chiến sự đang còn căng thẳng, điều này làm cho Liễu Uyển Nhi vô cùng lo lắng cho phụ thân —— trước mắt Liễu Thế Lương bản thân mang chiến bào Thống soái, huyết chiến sa trường. Thân là trưởng nữ Liễu gia, nàng hiện tại có thể làm duy nhất chính là cầu xin Phật tổ phù hộ phụ thân bình an trở về.

“Tiểu thư có chuyện gì hãy gọi tiểu Mai.” Thấy Liễu Uyển Nhi không nghe khuyên bảo, Tiểu Mai cũng không nói thêm nữa, tự mình lui xuống.

Tiểu Mai đi không bao lâu, Liễu Uyển Nhi thành tâm tụng niệm Phật, bỗng nhiên cảm giác sau lưng lạnh lẽo, đang muốn quay đầu lại nhìn, thì một trận cuồng phong quét đến mở toan cửa sổ, cây nến trên bàn trong nháy mắt bị dập tắt, bên trong nhà rơi vào một mảnh tối đen.

Liễu Uyển Nhi đứng dậy muốn đốt lại cây nến, bỗng nhiên có một giọng nói âm trầm từ trong bóng tối truyền đến “Liễu Uyển Nhi, Liễu Uyển Nhi.”

“Người nào?” Trừ nhiều tiếng âm lãnh la lên, Liễu Uyển Nhi không muốn trả lời. Nén cảm giác sợ hãi trong lòng, Liễu Uyển Nhi trong miệng lặp lại niệm Phật, hi vọng Phật tổ có thể giúp nàng xua tan yêu ma.

Trong lúc này một thân ảnh màu trắng xuất hiện trong bóng tối, khi cô ngẩng đầu lên, Liễu Uyển Nhi nhìn thấy gương mặt trắng bệch thất khiếu chảy máu, mà ánh mắt người kia đang đờ đẫn lạnh lùng nhìn mình.

Trong nháy mắt sợ hãi lên đến cực điểm, Liễu Uyển Nhi hô lớn tên tiểu Mai, nhưng bất luận nàng dùng sức gào thét thế nào, tiểu Mai thủy chung không xuất hiện.

Cô gái đó từng bước tiến tới gần Liễu Uyển Nhi, mắt thấy gần đến mình, Liễu Uyển Nhi mắt nhắm lại đẩy nữ nhân đó ra chạy khỏi gian phòng.

“Liễu Uyển Nhi, Liễu Uyển Nhi. . . .” Giọng nói u ám theo sát không buông, Liễu Uyển Nhi cố gắng chạy trốn về phía trước, căn bản không dám quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Bỗng nhiên có cái gì vướng chân khiến nàng té ngã trên đất, đột nhiên có một bàn tay đỡ cô dậy, là Tiểu Mai: “Tiểu thư mau tới đây.” Liễu Uyển Nhi giống như thấy được cứu tinh, đi theo Tiểu Mai chạy sang một hướng khác.

Không biết chạy bao lâu, rốt cục nghe không được giọng rên rỉ u ám kia, Liễu Uyển Nhi cùng Tiểu Mai mới ngừng lại, lúc này các nàng đã ở bên cạnh ao trong vườn hoa phủ tướng quân.

“Tiểu Mai, chúng ta an toàn chưa?” Khẩn trương quan sát bốn phía, Liễu Uyển Nhi vẫn chưa xác định.

“Dĩ nhiên.” Có ý gì? Liễu Uyển Nhi không hiểu lời của Tiểu Mai, quay đầu nhìn về phía nàng, lúc này mới phát hiện chẳng biết lúc nào về mặt Tiểu Mai đã trở nên dữ tợn.

“Tiểu Mai em muốn làm gì?” Liễu Uyển Nhi không ngừng lui về phía sau, Tiểu Mai thì từng bước ép sát, cho đến đem Liễu Uyển Nhi bức đến bên cạnh hồ nước, tiểu Mai bỗng nhiên dùng sức đẩy nàng vào trong hồ nước.

“A ——” Kèm theo một tiếng hét thảm, Tiểu Mai lộ ra nụ cười lạnh.

Nước ao dần dần yên lặng, bạch y nữ tử vừa rồi xuất hiện đứng phía sau Tiểu Mai, trên mặt nàng treo nụ cười thỏa mãn: “Làm rất khá Tiểu Mai, đây là phần thưởng Nhị phu nhân cho ngươi.” Vừa nói vừa móc ra một thỏi vàng nhét vào trong tay Tiểu Mai.

Thì ra bạch y nữ tử chính là nha hoàn bên cạnh Nhị phu nhân, tất cả đều đã muợn mọi việc do một tay Nhị phu nhân bày ra, chính là vì trừ đi Liễu Uyển Nhi, để cho nữ nhi mình thay nàng chiêu tế thừa kế gia nghiệp Liễu gia.

2. Chương 2 :vượt Qua Sinh Tử Môn

Liễu Uyển Nhi chỉ nhớ rõ mình bị Tiểu Mai đẩy xuống hồ nước, nước rất nhanh tràn vào trong mũi của nàng, miệng nàng, dần dần nàng nhìn thấy một nam tử tóc dài cười ngoác tay về phía nàng, trong mơ màng nàng sải bước đi theo nam tử, khi nàng tỉnh táo lại phát hiện mình đã đứng ở một ngọn đầu cầu, trên đầu cầu có cắm một miếng bản, trên đó viết: Cầu Nại Hà. Lúc này Liễu Uyển Nhi mới ý thức được, mình đã.. đã ..chết.

“Cô là người thời đại nào?” Một giọng nói tinh ranh xuất hiện ở bên cạnh Liễu Uyển Nhi, người tới là một cô bé trang phục quái dị, nhìn qua tuổi xấp xỉ với nàng.

Liễu Uyển Nhi không hiểu lời nàng nên không biết phải trả lời thế nào, cô bé giống như biết cô lúng túng, vỗ cái ót, tự nhủ: “Haizz, tôi thật ngốc, cô là người cổ đại, làm sao có thể hiểu từ ‘ thời đại ’ này chứ.”

“Tôi tên là Tô Tiểu Tiểu, tôi sống ở Trung Quốc cách cô rất nhiều năm rất nhiều năm.” Tô Tiểu Tiểu lại hỏi, “Cô sống ở đâu?”

Chuyện này Liễu Uyển Nhi coi như nghe hiểu, hồi đáp: “Ta cuộc sống ở Càn triều Tấn, lúc chết là Càn triều Tấn nguyên năm hai mươi chín .”

Hai người cuối cùng câu thông, Tô Tiểu Tiểu hưng phấn hỏi thăm một đống vấn đề Càn Triều Tấn, như các người ngồi trên ghế gì? Các người ngủ trên giường nào? Các người bình thường ăn thức ăn gì?

Tô Tiểu Tiểu nói với Liễu Uyển Nhi,cô sống ở thế giới hiện đại,nơi đàn ông chỉ có thể cưới một vợ,còn phụ nữ có thể tự do lựa chọn người đàn ông mình yêu,cô có một bạn trai tên là Lý Thư Đằng,thế giới của cô có một món đồ gọi là xe hơi đi được rất nhiều nơi.

Nhắc tới xe hơi về mặt Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên buồn chán,Liễu Uyển Nhi lúc này mới biết được,Tô Tiểu Tiểu trên đường ngồi xe cùng bố mẹ đi chơi,xảy ra tai nạn xe cộ mà chết,hiện tại cha mẹ cô còn đang cấp cứu.

Sau khi khở sở Tô Tiểu Tiểu hỏi Liễu Uyển Nhi nguyên nhân tại sao chết,Liễu Uyển Nhi nói với nàng mình bị nha hoàn bên cạnh Tiểu Mai đẩy xuống hồ chết đuối.Tô Tiểu Tiểu lập tức tức giận nhảy lên, mắng to Tiểu Mai lòng dạ rắn rết.

“Vậy cô biết Tiểu Mai tại sao muốn đẩy cô vào hồ nước không?” Liễu Uyển Nhi bị Tô Tiểu Tiểu hỏi khó trả lời,đúng vậy,nàng bình thường đối với Tiểu Mai không tệ,nàng tại sao muốn hại mình,nghĩ tới nghĩ lui Liễu Uyển Nhi tìm khắp mà không ra nguyên nhân.

“Thôi,chết thì đã chết,biết nguyên nhân thì thế nào?” Liễu Uyển Nhi thở dài một hơi, “Ta hiện tại chỉ muốn biết phụ thân có bình an từ chiến trường trở về hau không.”

Nghe Liễu Uyển Nhi nói như vậy,ánh mắt Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên sáng lên,nói nhỏ với Liễu Uyển Nhi: “Chúng ta chạy trốn đi, ta trở về thế kỷ hai mươi một,cô trở về Càn triều Tấn.”

Liễu Uyển Nhi có chút động lòng,nhưng cô từ trước đến giờ theo khuôn phép nàng làm sao dám ra khỏi Lôi Trì nửa bước. Tô Tiểu Tiểu thấy nàng do dự,giật giây nói: “Chẳng lẽ cô không muốn biết cha cô có bình an không à?”

Đúng vậy,cô vô cùng kính yêu phụ thân,nên muốn biết rốt cuộc người có bình an trở về không? Cuối cùng Liễu Uyển Nhi quyết định bất cứ giá nào cũng phải cùng Tô Tiểu Tiểu chạy trốn.

Hai cô bé thừa dịp quỵ sai lim dim,len lén chạy trốn.

“Nhìn phía trước chính là Sinh Tử Môn,ban đầu ta từ nơi này vào Địa phủ.” Tô Tiểu Tiểu chỉ vào một vòng đạo bạch sắc quang phía trước,hai cô bé hưng phấn hoan hô .

Đúng lúc này,phía sau truyền đến một tiếng gầm: “Hai tiểu quỷ các người,muốn chạy trốn đi đâu? !”

Không tốt,quỵ sai đuổi tới,hai cô bé nhìn nhau cùng nhau bỏ chạy.Khi các cô cách Sinh Tử Môn vèn vèn một bước ngắn,Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên đứng không vững,té ngã trên mặt đất,quỵ sai tác hồn chạy đến,Tô Tiểu Tiểu lập tức bị bắt lấy.

Liễu Uyển Nhi dừng bước muốn kéo nàng theo,lại bị Tô Tiểu Tiểu dùng sức đẩy ra Sinh Tử Môn.

“Dừng lo cho tôi, chạy mau! Bất luận cô đến triều đại nào cũng phải sống tốt!” Giọng Tô Tiểu Tiểu càng ngày càng xa,lúc này mặt Liễu Uyển Nhi đã sớm đầy nước mắt.Không,nàng phải đi về cứu người kia,xem như chuyện này không thể quay đầu lại,cô cũng phải đi cứu Tô Tiểu Tiểu,bởi vì các cô đã hẹn nhau cùng trốn!

Khi Liễu Uyển Nhi một chân vừa vượt qua Sinh Tử Môn,bỗng nhiên một đạo cường quang bắn tới,một lực đạo cường đại cắn nuốt lấy cô,Liễu Uyển Nhi lần nữa mất đi ý thức.

3. Chương 3 :xuyên Đến Hiện Đại

Lần nữa Liễu Uyển Nhi mở mắt,phát hiện mình toàn thân gấm đầy ống dẫn,nằm ở một nơi rất sáng,bên cạnh có một nữ tử trung niên ăn mặc rất quái dị.

Nữ tử trung niên phát hiện cô mở mắt,lập tức vui mừng hét lớn: “Bác sĩ,cô ấy tỉnh,cô ấy tỉnh rồi.”

Đây là nơi nào? Mẫu thân của nàng đâu? Liễu Uyển Nhi muốn xuống giường,lại phát hiện mình chỉ mới nhấc tay,một cảm giác đau đớn truyền đến làm nàng buông tha tất cả thử nghiệm.

Nhìn thấy cô đau mà khuôn mặt vắn vẹo,nữ tử trung niên đau lòng, nức nở nói: “Tiểu Tiểu,cô đừng vội,bác sĩ lập tức tới đây.

Cái gì Tiểu Tiểu? Cái gì bác sĩ? Liễu Uyển Nhi hoàn toàn nghe không hiểu lời của nữ tử trung niên,cô thử mấy lần,rốt cục phát ra giọng yếu ớt: “Bà là ai?”

Người phụ nữ trung niên khó tin những gì mình nghe được : “Tiểu Tiểu,dì là dì Trương đây,con không nhận ra dì sao?”

Lúc này bác sĩ vừa đi vào,dì Trương vừa thấy Bác sĩ,lập tức gấp gấp hỏi thăm: “Bác sĩ,Tiểu Tiểu nhà chúng ta tại sao không nhận ra người nào?

Sau khi bác sĩ làm một cuộc kiểm tra cho Liễu Uyển Nhi,rồi nói với mẹ Trương: “Thân thể cô ấy đã không có chuyện gì , nhưng bởi vì tai nạn xe nên bị chấn thương não,cô ấy có thể mất trí nhớ.”

Nghe vậy mẹ Trương thất thanh khóc: ” Tiểu Tiểu tôi yêu thương,mới vừa mất đi cha mẹ,hiện tại lại mất đi trí nhớ,sau này phải làm sao bây giờ.”

Thấy dì Trương khóc thương tâm,bác sĩ trấn tình an ủi: “Bà cũng không cần quá lo lắng,Tô Tiểu Tiểu có thể sẽ khôi phục trí nhớ ,chỉ cần trở lại hoàn cảnh quen thuộc,sinh hoạt cùng người thân ở một nơi có lẽ rất nhanh khôi phục trí nhớ.”

Vừa nghe đến ba chữ ‘ Tô Tiểu Tiểu ’,Liễu Uyển Nhi trong lòng chấn động,thì ra ‘ Tiểu Tiểu ’ trong miệng mẹ Trương là chỉ ‘ Tô Tiểu Tiểu ’,chẳng lẽ nói nàng bị một sức lực hút vào thân thể Tô Tiểu Tiểu.

Cô không xác định hỏi: “Tôi là Tô Tiểu Tiểu?”

Thấy con bé ngay cả tên mình cũng quên,mẹ Trương nước mắt lần nữa vỡ òa: “Con chính là Tô Tiểu Tiểu,là Tiểu Tiểu mà dì thương.”

Liễu Uyển Nhi thật sự khó tiếp nhận kết quả như thế,là Tô Tiểu Tiểu cho cô cơ hội trở về nhân thế,nhưng trọng sinh không phải là Liễu Uyển Nhi,mà là Tô Tiểu Tiểu, có lẽ trở về đây nên là cô ấy.

Đối mặt thế giới xa lạ Liễu Uyển Nhi nhớ đến cha mẹ của mình.Không biết phụ thân đã bình an trở về hay không,mà việc nàng rời đi,mẫu thân nhất định rất khổ sở,nữ nhi bất hiếu đời này đã không thể phụng dưỡng hai người.Nghĩ tới đây,Liễu Uyển Nhi khổ sở rơi xuống nước mắt.

Nhìn thấy Liễu Uyển Nhi rơi nước mắt,dì Trương cho rằng cô buồn vì mất trí nhớ,vội ôm lấy cô thất thanh khóc rống”Tiểu Tiểu,con còn có dì,dì Trương sẽ lo cho con giúp con tìm lại trí nhớ.”

Thời gian tiếp theo,dì Trương ngày ngày ở bên cạnh Tô Tiểu Tiểu chính là Liễu Uyển Nhi,mỗi ngày bà nói rất nhiều Tô Tiểu Tiểu về chuyện lúc trước.Được dì Trương dốc lòng quan tâm,Liễu Uyển Nhi càng ngày càng khỏe mạnh,dần dần có thể xuống giường bước đi,mà thông qua nhiều ngày tiếp xúc với người hiện đại,Liễu Uyển Nhi cũng học được rất nhiều giọng nói của người hiện đại,kể cả hành động giao tiếp.

P/S:Chap sau nam 9 xuất hiện nhé bà con O__

4. Chương 4:tranh Quyền Giám Hộ (1)

Trong căn phòng lớn Lâm Cẩm Quyền vẽ mặt đau đớn tê liệt ngồi trên ghế,ông không thể tin nổi chuyện mình nghe được,con gái duy nhất bị ông đoạn tuyệt quan hệ,đã hơn mười bảy năm chưa từng gặp mặt,đang cùng chồng và con gái cùng nhau du lịch trên đường gặp tai nạn xe cộ,hai vợ chồng sau khi đưa đến bệnh viện đã chết! Giờ phút này dù có hận mấy cũng biến mất,chỉ để lại nồng đậm bi thương cùng hối hận.

“Cháu ngoại của ta đâu?” Lâm Cẩm Quyền bỗng nhiên nghĩ đến một người khác trong tai nạn xe, cháu ngoại của ông—— Tô Tiểu Tiểu.

“Hồi bẩm lão gia, Tô tiểu thư đã được cứu chữa, trước mắt thân thể đang khôi phục, chẳng qua”
Quản gia Lưu Thanh Sơn ngừng lại một chút mới tiếp tục nói, “Chẳng qua nghe nói Tô tiểu thư hình như đã mất trí nhớ.”

Cháu ngoại đáng thương của công, mới mười bảy tuổi mà cha mẹ đều mất, sau này ai sẽ lo lắng cho cuộc sống con bé, không được ông phải đón cháu ông về Lâm gia, Lâm Cẩm Quyền lập tức phân phó Lưu Thanh Sơn: “Thanh Sơn, người đi tìm luật sư, ta muốn quyền giám hộ Tiểu Tiểu, ta muốn đón cháu ta về nhà.”

Tiểu Tiểu, cháu chờ đi, ông ngoại đã tới rồi. Giờ phút này Lâm Cẩm Quyền trong mắt tràn đầy từ ái cùng kiên định.

Nghe được Lâm Cẩm Quyền muốn đón Tô Tiểu Tiểu về nhà, Lưu Thanh Sơn thật thật vui nha, mười bảy năm, lão gia rốt cục tha thứ tiểu thư.

Mà lúc này, trong một căn phòng tối tăm.

Khi Tô Lực Hằng nghe được thuộc hạ báo cáo, Lâm gia muốn đoạt quyền giám hộ Tô Tiểu Tiểu, trong đôi mắt nhất thời toát ra một tia phẫn hận.

Nhớ tới mười bảy năm trước Lâm Cẩm Quyền bởi vì phản đối hôn sự chị dâu Lâm Gia Mỹ cùng anh trai Tô Chí Hằng, dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ cha con với chị dâu xinh đẹp, còn chèn ép anh trai Tô Chí Hằng cùng chị dâu mang thai gần mười tháng chạy đến đất khách quê người, dựa vào công việc đi sớm về trễ kiếm tiền nuôi gia đình, rồi sau đó chị dâu mới sinh không bao lâu, vì giảm bớt gánh nặng cho anh hai, mỗi ngày sáng sớm phải đẩy xe đi bán đồ ăn sáng. Cả nhà bọn họ sống cuộc sống gian khổ suốt ba năm, cho đến anh trai có công việc làm ăn của mình, điều kiện trong nhà mới dần dần cải thiện.

Vài năm sau, anh trai Tô Chí Hằng làm ăn càng làm càng lớn, cuộc sống cũng ngày càng giàu có, vì muốn giúp hần được giáo dục tốt hơn, hai vợ chồng đưa hần đến Singapore du học. Hoàn thành phần bài học hần ở lại Singapore phát triển, thật ra qua điện thoại hần không nói thật với chị dâu, lúc ở đại học hần đã gia nhập một xã đoàn người hoa bên Singapore —— Lưu Xuyên Đường, mà núp sau Lưu Xuyên Đường chính là một tổ chức hắc bang cực lớn, dựa vào năng lực bản thân cố gắng, cho nên sau khi Nhâm đại ca thoái ẩn, hiện tại Tô Lực Hằng đã trở thành người lãnh đạo số một Lưu Xuyên Đường, còn đối với bên ngoài hần là chủ tịch quỹ Hoa Xuyên tại Singapore.

Vừa nghe được tin tức Tô Chí Hằng gặp tai nạn xe cộ, Tô Lực Hằng liền lập tức chạy về nước, nhưng vẫn chậm một bước, khi hần tới bệnh viện, bác sĩ đã tuyên bố Tô Chí Hằng cùng Lâm Gia Mỹ đã mất, trong tai nạn xe cộ này duy nhất may mắn còn sống sót chính là cháu gái của hần Tô Tiểu Tiểu.

Bác sĩ còn nói, Tô Tiểu Tiểu có thể sống sót, bởi vì lúc xảy ra tai nạn xe cộ Tô Chí Hằng cùng Lâm Gia Mỹ dùng thân thể của mình bảo vệ Tô Tiểu Tiểu, mới giúp được cô không đụng vào nơi trí mạng. Điều này làm cho Tô Lực Hằng có chút oán hận Tô Tiểu Tiểu, nếu như không phải bảo vệ con bé, có lẽ anh trai cùng chị dâu sẽ không chết.

Thật ra Tô Lực Hằng chính là cô nhi bị cha mẹ vứt bỏ, khi hần được ba tuổi, cha mẹ nhà họ Tô đã nhận nuôi hần, với lại từ ngày vào Tô gia, cha mẹ Tô gia đã rất yêu thương hần, mà anh trai Tô Chí Hằng luôn xem hần như em trai ruột của mình.

Không may ở chỗ Tô Lực Hằng đến Tô gia được hai năm, hai ông bà Tô gia lần lượt bệnh qua đời, lúc ấy Tô Chí Hằng gần hai mươi tuổi dứt khoát không học tiếp đại học một tay nhận lấy trọng trách cha mẹ nuôi dưỡng Tô Lực Hằng còn nhỏ tuổi. Hơn nữa bị Lâm Cẩm Quyền chèn ép phiêu bạt tha hương mấy năm, Tô Chí Hằng cùng Lâm Gia Mỹ chẳng những không bỏ rơi hần, ngược lại họ tận lực để cho hần cuộc sống tốt nhất. Cho nên Tô Lực Hằng đối với anh hai cùng chị dâu đã sớm vượt qua tình cảm người thân.

Nếu như có thể lựa chọn, hần tình nguyện chọn người còn sống là Tô Chí Hằng cùng Lâm Gia Mỹ. Cho nên mấy ngày qua, Tô Lực Hằng cố ý lấy cớ cần xử lý hậu sự của anh hai chị dâu mà không đến thăm Tô Tiểu Tiểu nằm trong bệnh viện.

Bất quá bây giờ hẳn trước muốn đối phó Lâm Cẩm Quyền người đã đẩy hai bọn họ đến bước đường cùng,hiện tại muốn đoạt lại cháu gái sao,tuyệt đối không được!

Tô Lực Hằng lập tức gọi cho luật sư muốn hẳn giúp mình giành quyền giám hộ Tô Tiểu Tiểu,đồng thời lấy ra chứng cứ năm đó Lâm Cẩm Quyền cắt đứt quan hệ cha con với Lâm Gia Mỹ,hắn cũng muốn xem Lâm Cẩm Quyền lấy thân phận gì đến tranh quyền giám hộ.

Lúc này một ý nghĩ tà ác lóe ra trong đầu Tô Lực Hằng,nếu như hẳn làm cho Tô Tiểu Tiểu trở thành một thành viên trong Lưu Xuyên Đường,không biết Lâm Cẩm Quyền sau khi biết sẽ có vẻ mặt gì,đối với sáng ý này hẳn vô cùng mong đợi.

5. Chương 5 :tranh Quyền Giám Hộ (2)

“Cái gì?Tô Lực Hằng đoạt đi quyền giám hộ Tiểu Tiểu.Ta là ông ngoại Tiểu Tiểu,ta mới là người giám hộ của con bé!” Lâm Cẩm Quyền thiếu chút nữa đã quên Tô Chí Hằng còn có em trai Tô Lực Hằng,nhớ được năm đó hẳn vẫn còn đứa bé,sau lại nghe nói Tô Chí Hằng đưa hẳn sang Singapore học,không nghĩ tới bây giờ hẳn lại cùng ông đoạt quyền giám hộ cho Tô Tiểu Tiểu.

“Lão gia,đối phương lấy ra công chứng mười bảy năm trước ngài cắt đứt quan hệ với tiểu thư,hiện tại ngài và Tôn tiểu thư đã không có bất kỳ quan hệ.” Lưu Thanh Sơn thật sự không muốn nói rõ với Lâm Cẩm Quyền,đặc biệt khi ông tuổi già còn đưa tang con gái nhưng Lâm Cẩm Quyền không được quyền giám hộ Tô Tiểu Tiểu đã là chuyện như đinh đóng cột.

Lâm Cẩm Quyền làm sao cũng không còn nghĩ đến ban đầu một phút đắc ý đã đưa ông đến cục diện cốt nhục chia lìa như hôm nay,nhưng có thể trách ai được.

“Thanh Sơn,chuẩn bị xe,ta muốn đi gặp Tô Lực Hằng.” Lâm Cẩm Quyền hiện tại chỉ muốn dùng khoảng thời gian ông còn sống, để đền bù thiếu thốn nhiều năm qua của cháu gái,ông muốn đích thân đi cầu Tô Lực Hằng cho ông cơ hội này.

Tô gia

“Thật là khách quý,ngọn gió nào đưa Lâm chủ tịch đến nơi đây.” Tô Lực Hằng có ý gọi chức vụ Lâm Cẩm Quyền,trên mặt còn mang theo nụ cười khinh miệt,Lâm Cẩm Quyền đến đây đúng theo dự liệu của hẳn,chẳng qua hẳn không nghĩ lại nhanh như vậy.

Thấy Tô Lực Hằng,Lưu Thanh Sơn lúc này mới phát hiện hẳn rất hận Lâm Cẩm Quyền,bỗng nhiên hẳn có vọng động đưa Lâm Cẩm Quyền rời khỏi nơi đây,hắn không muốn nhìn Lâm Cẩm Quyền sau khi đau đớn con gái mất còn phải bị Tô Lực Hằng đả kích, nhưng hẳn chỉ là hạ nhân làm gì có tư cách quyết định.

“Lực Hằng,ta có thể gọi cậu như vậy không?” Lâm Cẩm Quyền chuẩn bị tốt tất cả để nhận đả kích,ông bây giờ không có bất kỳ lợi thế đàm phán với Tô Lực Hằng,vì Tô Tiểu Tiểu ông chỉ có thể nhịn.

“Ở trên thương trường tôi là văn bối của ngài,ngài muốn gọi thế nào thì thế ấy.Chẳng qua không biết Lâm chủ tịch hôm nay hạ cố đến nhà văn bối là có chuyện gì?” Ngoài miệng mặc dù tự xưng văn bối,nhưng Tô Lực Hằng nhưng ngay cả con mắt nhìn thẳng cũng không cho Lâm Cẩm Quyền.

Thấy hẳn không mấy may mời Lâm Cẩm Quyền ngồi xuống nói chuyện, Lưu Thanh Sơn bây giờ nhìn không nổi nữa: “Tô Đồng sự,nhà các người ngay cả ghế để mời khách cũng không có sao?”

Một cái cười lạnh.”Tô gia chỉ là nhà hèn mọn,chỉ sợ ghế của ta sẽ làm ô uế quần Lâm chủ tịch.” Ban đầu Lâm Cẩm Quyền không phải chê Tô Chí Hằng nghèo,mới phản đối con gái của mình gả vào Tô gia sao.

Những lời chạm vào nỗi đau của Lâm Cẩm Quyền,nhắc nhở ông trước kia làm sao chèn ép phá hỏng cuộc đời của con rể cùng con gái mình .

“Không,ta đứng nói cũng được.”Lâm Cẩm Quyền lấy lại tinh thần, “Lực Hằng,hôm nay ta tới là muốn nói về quyền giám hộ Tiểu Tiểu ,dù sao ta và con bé cũng có quan hệ huyết thống không cách nào xóa đi,hiện tại Tiểu Tiểu cần người thân quan tâm,nên để ta chăm sóc bé được không.”

“Hừ,nếu như quan hệ huyết thống không cách nào xóa bỏ,tại sao ban đầu chị dâu van xin ông,ông cũng đâu chấp nhận vợ chồng bọn họ.” Nhớ tới cuộc sống khó khăn ban đầu,nhớ tới những khoảng thời gian gian khổ của anh rể và chị dâu,Tô Lực Hằng trong lòng đau xót,còn đối với Lâm Cẩm Quyền càng thêm hận, “Người thân Tiểu Tiểu chỉ có tôi,trước đó,hiện tại, tương lai,còn ông vĩnh viễn chỉ là một người xa lạ,mời trở về đi,Lâm chủ tịch.”

‘ Người xa lạ ’ ba chữ khiến Lâm Cẩm Quyền giống như già đi rất nhiều,đúng vậy,trước đó ông lựa chọn vứt bỏ tổn thương con gái,hiện tại thậm chí tương lai ông có quyền gì yêu cầu phần tình thân này: “Thanh Sơn,chúng ta đi thôi.”

Nhìn Lâm Cẩm Quyền vẻ mặt thống khổ,Lưu Thanh Sơn hết sức đau lòng,tên Tô Lực Hằng này nói chuyện cũng quá độc ác cho dù Lâm Cẩm Quyền năm xưa từng phạm phải sai lầm,nhưng nhìn ông hiện tại tuổi tác đã cao,khi nói chuyện cũng phải hạ thủ lưu tình.

Trùng mắt liếc Tô Lực Hằng, Lưu Thanh Sơn đỡ Lâm Cẩm Quyền rời khỏi Tô gia.

Trên xe thấy Lâm Cẩm Quyền vẫn rầu rĩ không vui,Lưu Thanh Sơn muốn làm chuyện để ông vui vẻ một chút: “Lão gia,ta biết tiểu thư ở bệnh viện nào,chúng ta đi thăm tiểu thư được không.”

Nghe vậy,Lâm Cẩm Quyền trong lòng chấn động,nhưng ngay sau đó lại có chút lo lắng: “Thanh Sơn,cậu nói Tiểu Tiểu có biết ta là ông ngoại không? Con bé chịu nhận ta? Hay giống như Tô Lực Hằng hận ta như vậy?”

Nếu Tô Tiểu Tiểu giống như Tô Lực Hằng hận ông,vậy ông phải làm sao? Lâm Cẩm Quyền không cách nào tưởng tượng tình cảnh đó.

Lưu Thanh Sơn vội vàng an ủi: “Tiểu thư hiền lành,tôi tin Tôn tiểu thư cũng giống như vậy,huống chi Tôn tiểu thư hiện tại mất trí nhớ,cho dù lúc trước có hận ngài,hiện tại cũng quên mất,ngài hiện tại thiết lập tình cảm với Tôn tiểu thư,như vậy ngài sau này có thể thường xuyên gặp mặt Tôn tiểu thư,cô ấy vẫn là cháu gái của ông,cho dù quyền giám hộ ở trong tay Tô Lực Hằng.”

Lâm Cẩm Quyền cảm thấy Lâm Thanh Sơn nói vô cùng có lý,lập tức thúc giục tài xế lái nhanh hơn,đường đến bệnh viện chỉ ngắn ngủn mười mấy phút đồng hồ,nhưng Lâm Cẩm Quyền giống như đợi mười mấy năm.

Trong bệnh viện,Lưu Thanh Sơn mang theo Lâm Cẩm Quyền đi tới trước phòng bệnh Tô Tiểu Tiểu,lại bị mấy người đàn ông vạm vỡ ngăn chặn đường đi.

“Các người muốn làm gì?” Lưu Thanh Sơn chất vấn.

“Lâm tiên sinh,mời trở về đi,tiểu thư của chúng tôi không tiếp khách.” Lưu Thanh Sơn hết sức kinh ngạc bọn họ lại biết Lâm Cẩm Quyền,sau đó hần lập tức nghĩ đến,những người này chắc chắn do Tô Lực Hằng phái tới,vì ngăn cản Lâm Cẩm Quyền gặp Tô Tiểu Tiểu.

“Mấy vị tiên sinh,ta chỉ tới thăm cháu gái ta,các người hãy cho ta vào.” Hần Lâm Cẩm Quyền không bao giờ cầu xin người,hôm nay vì thấy được cháu gái của mình,ông không còn thời gian suy nghĩ.

“Xin lỗi,tiểu thư của chúng tôi không tiếp khách.” Không thể thương lượng,người đàn ông vạm vỡ một câu cự tuyệt yêu cầu Lâm Cẩm Quyền.

“Lão gia,hay hôm nào chúng ta lại đến.” Lưu Thanh Sơn biết hôm nay Tô Lực Hằng đã có chuẩn bị,muốn gặp Tô Tiểu Tiểu chỉ có thể chờ thời cơ.

Lâm Cẩm Quyền đành chịu không thể làm gì khác hơn rời trước khỏi bệnh viện,ông không nghĩ tới Tô Lực Hằng tuyệt tình thế, xem ra hần tính toán ngăn chặn không cho ông liên hệ với Tô Tiểu Tiểu .

“Thanh Sơn,cậu tra dùm tôi bối cảnh của Tô Lực Hằng.” Trên xe Lâm Cẩm Quyền căn dặn Lâm Thanh Sơn,ông mặc dù già rồi nhưng không hồ đồ,hôm nay Tô Lực Hằng bày ra cục diện này nói rõ hần tuyệt không đơn giản,nếu như muốn gặp cháu gái,chuyện cần thiết nhất là phải biết rõ người kia.

6. Chương 6 : Người Chú Xa Lạ

Nhận được điện thoại biết được Lâm Cẩm Quyền đã rời khỏi bệnh viện, Tô Lực Hằng trên mặt lộ một nụ cười lạnh, tiếp theo hắn còn muốn đưa cho Lâm Cẩm Quyền một “vui mừng” hơn nữa, bất quá việc cần làm bây giờ hắn phải sắm vai một người chú tốt bụng.

Liễu Uyển Nhi nằm chán nằm trên giường bệnh, dì Trương mới vừa trở về nấu cháo gà cho cô, hiện tại trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình cô, cảm giác cô độc khiến cô nhớ đến phụ mẫu ở Càn Triều Tấn, không biết bọn họ bây giờ có sống tốt hay không, không tự chủ Liễu Uyển Nhi trong miệng niệm kinh Đại Bi Chú, cầu nguyện Quan Thế Âm Bồ Tát phù hộ phụ mẫu cô bình an khỏe mạnh.

Ngoài cửa, mấy người đàn ông vạm vỡ thấy Tô Lực Hằng đi tới, lập tức cùng gọi to: “Chào! Đại ca.”

“Bên trong có người nào sao?” Tô Lực Hằng hỏi.

“Chỉ có một mình tiểu thư.”

“Tiếp tục xem chừng.” Nói xong Tô Lực Hằng nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Chỉ thấy một cô bé gương mặt tái nhợt đang ngồi xếp bằng trên giường, trong miệng nói lầm bầm. Đã có bảy tám năm không gặp, Tô Lực Hằng trong lòng thầm tính, nhớ được khoảng thời gian trước về nước hắn còn đang học đại học, khi đó Tô Tiểu Tiểu còn đang học tiểu học, thân người tròn mũm mĩm giống trẻ con, nhìn lại cô bây giờ duyên dáng yêu kiều, xem ra ngũ quan hoàn toàn tập hợp ưu điểm cha mẹ.

Xem ra con bé khôi phục không tệ lắm, nhưng cô sống tốt đối lại lấy đi tánh mạng Tô Chí Hằng cùng chị dâu, nghĩ tới đây Tô Lực Hằng vô cùng oán hận Tô Tiểu Tiểu.

Hắn đến gần Tô Tiểu Tiểu, rốt cục nghe được trong miệng cô đọc: Đại từ đại bi Quan Thế Âm Bồ Tát. . .

Tô Lực Hằng quả thực không tin lỗ tai mình, hắn không nghe lầm chứ, nhóc con này đang niệm kinh, chẳng lẽ là chị dâu dạy, hay do cô tự học thành tài?

Cảm giác có người đang đến gần mình, Liễu Uyển Nhi mở mắt, chợt thấy một người đàn ông xa lạ đang mở to mắt nhìn mình, mà khoảng cách chỉ vùn vụt một thước xa.

Liễu Uyển Nhi thiếu chút nữa thét chói tai, nhưng ngay sau đó cô bình tĩnh lại, hỏi: “Anh là ai?”

Tô Lực Hằng lúc này mới nhớ Tô Tiểu Tiểu mất trí nhớ, trong lòng một hừ lạnh, anh hai và chị dâu đáng thương mất đi tánh mạng, đối lấy một người hoàn toàn quên lãng. Bất quá nghĩ đến mục đích chuyến này của mình, Tô Lực Hằng lập tức nặn ra một nụ cười từ ái, dịu dàng nhìn Liễu Uyển Nhi nói: “Tiểu Tiểu, ta là chú của cháu.”

Nụ cười của Tô Lực Hằng khiến Liễu Uyển Nhi buông lỏng cảm xúc trong lòng. Ở Càn triều Tấn, ngoại trừ phụ thân cô bình thường rất ít tiếp xúc nam tử xa lạ, sau khi đi tới hiện đại cô vẫn sống ở bệnh viện, bởi vì ngoài cửa có người đàn ông vạm vỡ, nên cô bình thường chỉ tiếp xúc với bác sĩ trưởng.

Nhìn Tô Lực Hằng thân hình cao lớn khuôn mặt tuấn tú, Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên có chút xấu hổ, đầu cô càng cúi càng thấp, không dám nhìn hắn nữa.

Phản ứng của cô khiến Tô Lực Hằng quên mất phiền não. “Cháu không nhớ rõ không sao, chúng ta đã từng gặp qua.” Vươn tay cố tình tỏ vẻ thương yêu vệt má tóc trên trán Liễu Uyển Nhi, “Bác sĩ nói cháu khôi phục rất tốt, chú chuẩn bị ngày mai sẽ đón cháu về nhà.”

“Cái gì? Lực Hằng cậu muốn đón Tiểu Tiểu về nhà.” Mới vừa vào cửa dì Trương vừa lúc nghe được Tô Lực Hằng nói muốn đón Tô Tiểu Tiểu xuất viện, lập tức phản đối, “Thân thể Tiểu Tiểu chỉ mới khôi phục, tốt nhất nên để con bé ở bệnh viện thêm một khoảng thời gian.”

Thật ra Tô Lực Hằng muốn đón Tô Tiểu Tiểu về nhà thuần túy chỉ vì muốn giữ cô lại bên mình, không để cho Lâm Cẩm Quyền tìm được cơ hội đến gần cô, còn vết thương trên người cô, Tô Lực Hằng căn bản không quan tâm.

Nhưng dì Trương là ân nhân nhà họ Tô bọn họ, hẳn không thể không quan tâm cảm nhận của bà. Năm đó vợ chồng Tô Chí Hằng bận rộn đi làm không rảnh lo việc trong nhà, lúc ấy dì Trương ở bên cạnh ngày ngày chạy sang chăm sóc hần và Tô Tiểu Tiểu, có khi bà lấy ra tiền lương của mình, len lén mua thêm đồ ăn mua gạo cho Tô gia, khiến cho Tô Lực Hằng lúc còn thiếu niên nhìn rõ trong mắt, cảm ơn trong lòng. Sau Tô Chí Hằng đi làm ăn, liền dứt khoát đem dì Trương mẹ goá con cô đón vào Tô gia sống cùng bọn họ, cho nên mọi người trong Tô gia đều đã sớm đem dì Trương thành người trong nhà.

“Dì Trương, dì yên tâm, ta sẽ bảo bác sĩ ngày ngày đến nhà kiểm tra cho Tiểu Tiểu.” Tô Lực Hằng không muốn để mẹ Trương lo lắng, tiếp tục nói, “Hiện tại Tiểu Tiểu mất trí nhớ, nếu như có thể về nhà dưỡng bệnh có lẽ sẽ giúp cô ấy sớm khôi phục trí nhớ.”

Nghĩ lại thấy Tô Lực Hằng nói vô cùng có lý, nếu như Tô Tiểu Tiểu có thể khôi phục trí nhớ thì tốt biết mấy, cho nên mẹ Trương cũng đồng ý quyết định của Tô Lực Hằng.

7. Chương 7 : Tiếng Sáo Du Dương

Ngày hôm sau Liễu Uyển Nhi được Tô Lực Hằng đón trở về Tô gia. Mặc dù ở bệnh viện đã tiếp xúc rất nhiều người hiện đại, gặp rất nhiều sự việc, nhưng đối mặt với hoàn cảnh mới Liễu Uyển Nhi vẫn có chút bất an. Nhìn thấy cô lo lắng, dì Trương sợ cô mất trí nhớ mà thấy hoàn cảnh xa lạ cho nên đưa Liễu Uyển Nhi đến một nơi quen thuộc.

Khi dì Trương đưa Liễu Uyển Nhi đi tới thư phòng, trên giá sách có một cây sáo hấp dẫn Liễu Uyển Nhi chú ý, từ nhỏ phụ thân đã dạy hai tỷ muội thổi sáo, muội muội hoạt bát hiểu động căn bản không cách nào tính tâm luyện tập, mà nàng thì thích thanh âm thanh thúy của sáo, cho nên vừa bắt đầu đã dốc lòng học tập, lâu ngày trò thổi sáo còn giỏi hơn thầy, vì vậy phụ thân đem cây sáo ngọc hoàng thượng ban tặng thưởng cho nàng.

Nhìn Liễu Uyển Nhi ngẩn người quan sát cây sáo, dì Trương vui vẻ hỏi: “Tiểu Tiểu, con có phải nhớ ra chuyện gì không?”

Mặc dù không muốn khiến dì Trương thất vọng, nhưng nàng căn bản không phải Tô Tiểu Tiểu làm sao nhớ tất cả chuyện của cô ta, Liễu Uyển Nhi chỉ có thể lắc đầu, nhưng cây sáo này thật gợi lại những khoảng thời gian tốt đẹp ở Càn Triều Tấn, cẩn thận hỏi: “Dì Trương, con muốn thổi cây sáo này được không?”

“Dĩ nhiên có thể.” Cây sáo này do Tô Chí Hằng để lại từ nhỏ Tô Tiểu Tiểu đã quán Tô Chí Hằng bảo ba thổi sáo cho cô nghe, mưa dầm thấm đất Tô Tiểu Tiểu cũng có thể thổi được một hai khúc, hôm nay nhìn con bé có cảm giác với cây sáo, dì Trương vui vẻ còn không kịp, làm sao không cho phép cô thổi.

Liễu Uyển Nhi nhẹ nhàng mở hộp tủ, lấy ra cây sáo, nhưng ngay sau đó một cổ khúc du dương trôi dạt trong không khí.

Dì Trương kinh ngạc, lúc nào Tô Tiểu Tiểu thổi sáo tốt như vậy. Bà cảm giác sau tai nạn xe cộ Tô Tiểu Tiểu thay đổi rất nhiều, thường xuyên nói một số từ ngữ bà nghe không hiểu, không nhớ rõ tất cả chuyện xảy ra, hơn nữa có rất nhiều kỹ năng trước kia không có, vì vậy bà từng hỏi thăm bác sĩ, bác sĩ nói Tô Tiểu Tiểu bị va chạm mạnh mất đi trí nhớ, hoặc không muốn nhớ những quá khứ làm cô đau khổ, vì vậy có thể khiến một số vốn ẩn tính bộc phát ra ngoài, Tô Tiểu Tiểu hiện tại có thể đang ở tình trạng đó. Nghe bác sĩ nói như vậy, dì Trương không quan tâm những cử động quái lạ của Tô Tiểu Tiểu nữa, nhưng hôm nay ẩn tính này làm bà kinh ngạc.

Lâu dưới Tô Lực Hằng nghe được tiếng sáo cũng hết sức kinh ngạc, liền theo thanh âm đi đến thư phòng, tình cảnh trước mắt để cho trong lòng hần run lên. Một cô bé linh hoạt kỳ ảo như tiên, đứng trước tủ làm bằng

gỗ thô, ngón tay nhỏ và dài lên xuống theo giai điệu, một khúc uyển chuyển thăm thẳm giống như bọc lộ nỗi nhớ nhung của cô.

Cô ấy đang nhớ người nào? Tô Lực Hằng phát hiện bản thân có chút ăn vị với người mà cô nhớ.

Không muốn bị cảm giác đó quấy nhiễu, Tô Lực Hằng ngay sau đó vỗ tay nói: “Thối hay thật, không nghĩ tới Tiểu Tiểu thối còn tốt hơn anh hai.”

Đột nhiên có tiếng vỗ tay cắt đứt tiếng sáo của Liễu Uyển Nhi, đôi mắt Tô Lực Hằng khích lệ, cô ngượng ngùng đỏ mặt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt bởi vì lời kia mà trở nên đỏ hồng sinh động, Tô Lực Hằng nhìn ngây cả người.

Lúc này dì Trương cũng lên tiếng: “Nếu như Chí Hằng có thể nghe thấy tiếng sáo này, nhất định rất vui vẻ.”

Lời của bà làm cho Tô Lực Hằng lòng lần nữa lạnh lẽo: “Dì Trương, dì đưa Tiểu Tiểu trở về phòng nghỉ ngơi đi, vừa mới xuất viện không nên quá mệt mỏi.”

Thấy dì Trương đưa Liễu Uyển Nhi trở về phòng, Tô Lực Hằng liền lái xe ra ngoài. Tô Lực Hằng không biết bản thân gặp chuyện gì, luôn sinh ra cảm giác khác thường với Tô Tiểu Tiểu, hần lái nhanh hai vòng để cho bản thân khôi phục bình thường.

8. Chương 8 : Truy Kích

Kèm theo thanh âm động cơ kêu gào nhanh chóng di động trong không khí, Tô Lực Hằng trong lòng thất không cũng dần dần khôi phục tần số bình thường. Đúng lúc này, bên trái kính xe chiếu ra một chiếc Toyota khả nghi làm Tô Lực Hằng chú ý, rất nhanh bên phải cũng xuất hiện một chiếc, hai chiếc xe Toyota trong nháy mắt tạo thành gọng kìm hướng tới xe Tô Lực Hằng.

Xem ra đối phương có chuẩn bị mà đến, vậy thì chơi với bọn họ một chút. Dùng sức đạp xuống chân ga, Tô Lực Hằng lái Hummer của mình điên cuồng vọt tới trước, hai chiếc xe Toyota thấy thế cũng gia tăng tốc độ bám sát theo.

Đang giảng con hai bên, Tô Lực Hằng chợt nghe bên phải ‘rầm’ một tiếng, cửa sổ xe xuất hiện một lỗ, là súng lục giảm âm, xem ra đối phương muốn lấy mạng hắn, Tô Lực Hằng trong mắt lóe ra một tín hiệu nguy hiểm, xem ra bản thân phải chơi theo bọn họ.

Tô Lực Hằng bỗng nhiên nhanh chóng thắng xe, hai chiếc xe Toyota không chút chuẩn bị vọt trước xe Tô Lực Hằng, ngồi nhìn bọn họ nóng lòng chuyển tay lái, Tô Lực Hằng lập tức gia tăng mã lực ra sức xông về chiếc xe Toyota bên phải, chiếc xe Toyota đáng thương mạnh mẽ vọt tới ven đường, thân xe trong nháy mắt bị lồm vào. Tô Lực Hằng ngay sau đó lấy ra cây súng đầu dưới ghế, bắn về chiếc Toyota bên trái chưa kịp phản ứng, kính chắn gió phía trước lập tức bể tan, Tô Lực Hằng nhìn thấy gương mặt hai người đàn ông Hoa Kiều sững sờ há miệng nhìn tất cả xảy ra.

Bỏ lại một nụ cười xem thường, Tô Lực Hằng lái Hummer của hắn bay theo đi.

Thoát khỏi nguy hiểm Tô Lực Hằng lập tức gọi điện thoại sang Singapore, ra lệnh thuộc hạ Lưu Xuyên Đường lập tức phái người bảo vệ người trong nhà họ Tô, đồng thời điều tra xem ai muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Đến giờ cơm tối nhìn trong nhà bỗng nhiên xuất hiện mấy người đàn ông xa lạ, dì Trương có chút khẩn trương hỏi Tô Lực Hằng: “Lực Hằng, xảy ra chuyện gì?”

“Dì Trương, không cần lo lắng. Bọn họ là thuộc hạ bên công ty Singapore, ta gọi bọn họ tới đây giúp xử lý công việc, trong nhà vừa lúc có mấy căn phòng trống cho nên bảo bọn họ đến ở, hai ngày nữa còn thêm mấy người sẽ qua.” Lộ ra nụ cười chết người không đền mạng, dì Trương mù thế là bị Tô Lực Hằng gạt.

“Tiểu Tiểu, ăn thêm miếng thịt bò, phải mập thêm một chút mới xinh đẹp nha.” Dịu dàng gấp cho Liễu Uyển Nhi một miếng thịt bò, Tô Lực Hằng sắm vai một người chú tốt bụng.

Nhìn một màn ấm áp trước mắt, dì Trương hết sức vui mừng, may còn có Tô Lực Hằng, mới giúp Tô Tiểu Tiểu không còn cô đơn ở trên thế giới này.

Singapore

“Làm thế nào?” Trong căn phòng u ám, người đàn ông to con trong tay điện thoại, giọng hết sức âm trầm.

“Phế vật, cơ hội tốt vậy cũng bị các người để lỡ.” Tức giận đập bàn, người đàn ông to con hết sức bất mãn nghe được đáp án, “Tìm thêm một cơ hội nữa, nếu như không thể trực tiếp giết Tô Lực Hằng, có thể nghĩ sang cách khác, hắn không chết các người cũng đừng hòng trở lại!”

Cúp điện thoại, người đàn ông to con siết chặt bàn tay, dám tranh giành với ta, ta sẽ làm cho cái mạng nhỏ của người vĩnh viễn ở lại Trung Quốc.

9. Chương 9 : Khuôn Mặt Tương Tự

Liễu Uyển Nhi xuất viện đã chừng mấy ngày. Hôm nay bác sĩ đang lo kiểm tra cho cô.

“Bác sĩ, sức khỏe Tiểu Tiểu chúng tôi khôi phục thế nào?” Dì Trương vội vàng muốn biết đáp án.

“Chúc mừng, xem như đã khỏi hần.” Bác sĩ dọn dẹp dụng cụ đem đến.

Nghe vậy dì Trương vô cùng vui vẻ, lập tức nhìn sang Tô Lực Hằng đứng bên cạnh nói: “Lực Hằng, sang năm Tiểu Tiểu phải thi tốt nghiệp trung học, bởi vì tai nạn xe cộ con bé đã bỏ rất nhiều tiết học, dì muốn bắt đầu từ ngày mai để con bé đi học, cậu cảm thấy thế nào?”

Bây giờ là thời kì đặc biệt, hần còn chưa tra ra lai lịch người muốn hại hần, nếu hiện tại để cho Tô Tiểu Tiểu nhập học, lỡ như đối phương ra tay với cô, hần sẽ rơi vào thế bị động.

Cho rằng hần đang lo sức khỏe Tô Tiểu Tiểu, bác sĩ mở miệng nói: “Tô tiên sinh, sức khỏe Tiểu Tiểu hiện tại đã hoàn toàn không có vấn đề, anh không cần quá lo lắng.”

Nếu bác sĩ cũng đã nói như vậy, hần dường như không còn có đầy lùi thời gian nhập học của Tô Tiểu Tiểu, hiện tại chỉ có thể nhân lúc Tô Tiểu Tiểu đi học phái thêm nhiều người bảo vệ cô. Nghĩ tới nghĩ lui Tô Lực Hằng quyết định phái Lưu Xuyên Đường _ Đường chủ Vu Thiệu Đình phân đường hai chịu trách nhiệm an toàn cho Tô Tiểu Tiểu, tính toán thời gian đoàn người Vu Thiệu Đình tối nay sẽ đến đây.

Sáng sớm hôm sau Liễu Uyển Nhi cầm lấy cặp sách dì Trương đã chuẩn bị đi đến phòng khách, liền phát hiện trong nhà có thêm một người xa lạ, gương mặt quen thuộc trước mặt khiến Liễu Uyển Nhi trong nháy mắt có chút hoảng hốt, khuôn mặt này rất giống phụ thân của cô. Nhưng ngay sau đó cô đã tỉnh táo lại, mặc dù người đàn ông trước mặt rất giống phụ thân của cô, nhưng hần quá trẻ tuổi, vóc người so với phụ thân thì cao hơn rất nhiều.

Thấy Liễu Uyển Nhi, Tô Lực Hằng liền giới thiệu: “Tiểu Tiểu, đây là Vu Thiệu Đình, sau này hần sẽ chịu trách nhiệm đưa đón cháu đi học.”

Bởi vì gương mặt có nhiều phần giống phụ thân, làm cho Liễu Uyển Nhi sinh lòng hảo cảm với Thiệu Đình, kèm theo Tô Lực Hằng giới thiệu, khẽ mỉm cười về phía hần.

Nụ cười tươi giống như hoa sen, làm Vu Thiệu Đình động lòng, hần đứng sững làm cho Tô Lực Hằng có chút bất mãn.

“Thiệu Đình.” Trong giọng nói ôn hòa có một tia nhắc nhở.

Vu Thiệu Đình lập tức kịp phản ứng, thu hồi trái tim đang đập loạn nhịp của mình, hần đi tới bên cạnh Liễu Uyển Nhi: “Tiểu thư, tôi đưa cô đến trường học.”

“Gọi em Tiểu Tiểu là được.” Liễu Uyển Nhi không muốn có khoảng cách với Vu Thiểu Đình, “Em có thể gọi anh là anh Thiểu Đình được không?”

Giọng nói rất nhẹ mang theo mong đợi.

Vu Thiểu Đình khẽ gật đầu một cái, lòng dạ cứng rắn đứng trước mặt Liễu Uyển Nhi đã sớm dịu dàng như nước.

Nhìn giữa hai người có ý lẫn nhau, Tô Lực Hằng bỗng nhiên có chút hối hận đã cho Thiểu Đình chịu trách nhiệm an toàn cho Tô Tiểu Tiểu.

“Đừng nói chuyện nữa, Tiểu Tiểu không đi học sẽ trễ đấy.” Mặc dù giọng vẫn nhỏ nhẹ, nhưng chỉ có Vu Thiểu Đình mới biết được trong đó giấu giếm không vui, nhưng hắn cho rằng Tô Lực Hằng đang lo lắng Tô Tiểu Tiểu đi học trễ, trong lòng không khỏi cảm khái xem ra đại ca rất yêu thương Tô Tiểu Tiểu.

10. Chương 10 : Bạn Trai

Dưới sự hộ tống Thiểu Đình, Tô Tiểu Tiểu đi tới trường học, sự xuất hiện của cô khiến cho cả lớp học sôi nổi, các bạn học rối rít xông tới, quan tâm hỏi thăm sức khỏe người cô. Khi biết được Tô Tiểu Tiểu mất trí nhớ, đám người vốn ồn ào càng thêm âm ỉ, liên tục xác nhận, sau mọi người rối rít mở miệng tự giới thiệu mình, nói lại những chuyện mình và Tô Tiểu Tiểu từng xảy ra trước đó, đồng thời hiếu kỳ thử thăm dò trí nhớ Tô Tiểu Tiểu.

Nhìn chung quanh toàn khuôn mặt nhiệt tình yêu thích Liễu Uyển Nhi lần đầu tiên cảm thấy tới hiện đại cũng không phải chuyện không tốt. Lúc này tiếng chuông vào học vang lên, cô giáo Anh ngữ đi vào phòng học, khi cô giáo nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu kinh ngạc giống như trước, đang chuẩn bị quan tâm hỏi vài câu thì một nam học sinh dẫn đầu nói chuyện Tô Tiểu Tiểu mất trí nhớ, cô giáo Anh ngữ đau lòng, ánh mắt trĩu mến nhìn đến Tô Tiểu Tiểu.

Từ tiết Anh ngữ trở đi Liễu Uyển Nhi nghe như lọt vào trong sương mù, đối với cô Anh ngữ ABCD chẳng bao giờ tiếp xúc qua so với văn chương cổ nhân nói còn khó hơn. Nhưng ở trong mắt cô giáo Anh ngữ, xem gương mặt Liễu Uyển Nhi mờ mịt nhìn thành hậu quả mất trí nhớ, vừa đau lòng vừa nóng lòng, sang năm sẽ phải thi tốt nghiệp trung học, theo trình độ Anh ngữ Tô Tiểu Tiểu hiện tại làm sao thông qua cuộc thi sang năm.

“Tiểu Tiểu, sau này mỗi tuần có thời gian hãy đến nhà cô, cô sẽ dạy bù cho em.” Hiện tại cũng chỉ có thể làm vậy, hy vọng có thể giúp Tô Tiểu Tiểu bổ sung kiến thức Anh ngữ.

Thấy cô giáo Anh ngữ đối tốt với mình, Liễu Uyển Nhi cảm kích gật đầu, nhưng cô sẽ không đến nhà cô giáo học thêm, cô sợ đối mặt hoàn cảnh lạ lẫm sẽ bị lộ tẩy.

Cô giáo Anh ngữ mới rời đi, một nam sinh xa lạ liền xuất hiện bên cạnh Liễu Uyển Nhi, hắn không phải bạn học cùng lớp của cô, Liễu Uyển Nhi không nhớ cô đã từng thấy hắn.

“Tiểu Tiểu, em không gặp chuyện gì thật tốt quá.” Nam sinh đặt tay lên bả vai Liễu Uyển Nhi, lộ ra vẻ rất kích động.

Hành vi của hắn khiến Liễu Uyển Nhi không được tự nhiên, muốn vùng vẫy thoát khỏi tay hắn, nhưng đành chịu không có sức bằng hắn: “Buông, cậu là ai?”

Nghe vậy trên mặt nam sinh hiện lên một tia bị thương: “Em không nhận ra anh? Anh là bạn trai của em Lý Thư Đằng.”

Lúc này Liễu Uyển Nhi mới nhớ lại, ở bên cầu Nại Hà Tô Tiểu Tiểu đúng có nói với cô bạn trai cô ấy tên Lý Thư Đằng. Liễu Uyển Nhi buồn thay người trước mắt, nếu như biết bạn gái mình thật ra đã chết, hẳn chắc sẽ thương tâm. Nhưng hiện tại chiếm dụng thân thể Tô Tiểu Tiểu chính là cô Liễu Uyển Nhi, cô cũng không yêu hắn, cho nên thật không cách nào thay thế Tô Tiểu Tiểu tiếp tục làm bạn gái của hắn.

“Thật xin lỗi,tôi đã quên,cho nên không nhớ rõ chuyện của chúng ta.” Liễu Uyển Nhi lời giống như sét đánh,trong nháy mắt đánh Lý Thư Đằng xuống vực sâu khổ sở.

Sau khi điều chỉnh tâm trạng mình,Lý Thư Đằng giấu diếm đau đớn trong lòng,miễn cưỡng nở nụ cười: “Không sao,chúng ta có thể từ từ.” Tiếp theo Lý Thư Đằng nhìn Liễu Uyển Nhi nói lại những chuyện hần cùng Tô Tiểu Tiểu từ quen biết đến yêu nhau chân thành tha thiết,còn rất cảm động.

Nhìn Lý Thư Đằng thâm tình trước mắt,Liễu Uyển Nhi không đành lòng dả kích hần nữa,cô quyết định khoảng thời gian sau sẽ làm cho hần từ từ buông tha.

11. Chương 11 : Gặp Nạn

“Anh Thiếu Đình.” Liễu Uyển Nhi vừa ra cửa trường liền nhìn thấy Vu Thiếu Đình đang đợi mình.Khi cô muốn đi qua thì thấy vẻ mặt Vu Thiếu Đình bỗng nhiên lạnh lùng về phía cô.

Tay bị giữ chặt,chưa chờ Liễu Uyển Nhi kịp phản ứng,người đã bị Vu Thiếu Đình vòng vào trong lòng.

“Đứng lên tiếng,đi theo tôi.”

Đỉnh đầu truyền đến giọng nói làm cho cô an tâm,mặc dù không biết xảy ra chuyện gì,nhưng Liễu Uyển Nhi tin chắc Vu Thiếu Đình làm như vậy nhất định có dụng ý của hần.

Đúng lúc nàyLiễu Uyển Nhi bỗng nhiên cảm giác trước mắt hiện lên một ánh sáng,thoáng cái tay phải của Vu Thiếu Đình đã che trước mắt cô.

Một giọt máu đỏ tươi trong nháy mắt nhỏ giọt,Liễu Uyển Nhi còn chưa thấy rõ xảy ra chuyện gì Vu Thiếu Đình đã thu hồi tay phải,tay trái tiếp tục vòng người cô nhanh chóng di chuyển đến chiếc xe đậu ven đường.

Sau khi nhét Liễu Uyển Nhi vào bên trong xe,Vu Thiếu Đình lập tức ngồi vào ghế lái,giảm lên chân ga,xe liền nhanh chóng rời khỏi cửa trường học. Lúc này Liễu Uyển Nhi mới phát hiện, tay phải Vu Thiếu Đình đang nắm tay lái đã sớm máu tươi đầm dề.

“Anh Thiếu Đình,tay của anh.” Trong lòng co rút đau đớn,nước mắt đảo quanh trong mắt,Liễu Uyển Nhi lúc này mới biết được, mới vừa rồi tay phải Vu Thiếu Đình giờ lên là muốn đỡ phi đao tổn thương cô.

Theo trong kính nhìn thấy cô đau lòng cho hần,Vu Thiếu Đình dịu dàng cười: “Anh không sao,em ngồi yên,tiếp theo anh Thiếu Đình có thể sẽ lái rất nhanh.”

Vừa dứt lời,Liễu Uyển Nhi mạnh mẽ ép sau ghế,cả người bị vút trở về ghế ngồi.Nắm chắc chỗ dựa lưng,cuộc đời Liễu Uyển Nhi lần đầu tiên cảm nhận tốc độ nhanh như vậy.

Vu Thiếu Đình lái xe càng lúc càng nhanh,thông qua kính chiếu hậu hần phát hiện chiếc xe theo đuổi xe hần,đã từ hai gia tăng thành ba chiếc xe,xem ra hôm nay đối phương không đạt mục đích thề không bỏ qua.Nếu như bình thường hần còn có thể hạ gục bọn chúng,nhưng hiện tại. . . . nhìn sang Liễu Uyển Nhi,hần thực sự không cách nào để cô chịu chút thương tổn.

Chỉ có vài giây suy tư Vu Thiếu Đình có quyết định hần quay ngược xe lại,lái xe về phía khác.

Chiếc xe theo đuôi,tài xế nhỏ gầy nghi ngờ nói: “Lão Đại,tiểu tử này muốn làm gì,chẳng lẽ không đưa nhóc con kia trở về Tô gia sao?”

“Chuyên tâm lái xe của người,đừng nói nhảm!” Người đàn ông trung niên bên cạnh trách mắng,ánh mắt trở lại nhìn theo xe Vu Thiếu Đình.

Liễu Uyển Nhi nhìn hoàn cảnh lạ lẫm chung quanh,cô nhớ buổi sáng Vu Thiếu Đình đưa cô đi học không phải đi con đường này,tuy có nghi vấn nhưng hiện tại vào tình trạng đặc biệt này,cô không muốn quấy rầy suy nghĩ Vu Thiếu Đình.

Rốt cục xe dừng ở trước tòa nhà có ghi “Cục Cảnh sát “Liều Uyển Nhi không có nhìn lầm,nơi này chính là cục cảnh sát,Vu Thiếu Đình làm sao cũng không nghĩ đến hẳn có một ngày lợi dụng cảnh sát bảo vệ mình, nhưng suy nghĩ cho an toàn của Liều Uyển Nhi,đây là phương pháp xử lí ổn thỏa nhất.

Sau khi xe dừng lại,hắn lập tức lấy điện thoại di động gọi đến cho Tô Lực Hằng,tìm kiếm trợ giúp.

Vừa nhìn thấy xe Vu Thiếu Đình dừng bên cạnh cục cảnh sát,xe theo đuôi e sợ ngừng lại.”Mẹ kiếp,dám dùng chiêu này với ông đây,để ông đây cho người xem lợi hại.” Người đàn ông trung niên trong xe lấy ra điện thoại di động bấm 110: “Chào,tôi muốn tố cáo, ở bên cạnh cục cảnh sát các người có một chiếc xe BMW màu đen,bên trong có người đem theo súng.”

Cúp điện thoại,trên mặt người đàn ông trung niên lộ ra một tia âm tàn .

Chỉ chốc lát sauVu Thiếu Đình liền nhìn thấy mấy cảnh sát mặc võ trang đầy đủ từ trong cục cảnh sát đi ra,phát hiện chiếc xe BMW màu đen của hắn lập tức vây quanh.Theo bản năngVu Thiếu Đình đưa tay sờ soạng lấy súng giấu ra ngoài,nhưng ngay sau đó trong lòng hắn hoảng sợ,không nghĩ tới đối phương lại dám dùng chiêu này,súng trong tay lúc này giống như khoai lang nóng,không biết nên giấu hay nên ném.

Liều Uyển Nhi phát hiện động tác của hắn,tựa hồ cảm giác được tình cảnh nguy hiểm,cô lập tức đoạt lấy súng trong tay Vu Thiếu Đình,ngay lúc Thiếu Đình hết sức kinh ngạc,Liều Uyển Nhi đã đem súng nhét vào dưới váy mình .

Không nghĩ tới Liều Uyển Nhi nhu nhược lại có một mặc bình tĩnh cơ trí,Vu Thiếu Đình trong lòng sinh ra một tia kính nể. Nhìn cảnh sát đã đến gần xe,bàn tay phải bị thương của Vu Thiếu Đình cũng lặng lẽ rút vào trong tay áo.

“Tiên sinh,mời ngài ra ngoài,để chúng ta kiểm tra theo lệ.” Tên cảnh sát cầm đầu ra lệnh,Vu Thiếu Đình phối hợp ra khỏi xe.

Lúc này một người cảnh sát khác mở ra cửa xe phía sau,đang muốn bảo Liều Uyển Nhi cũng xuống xe,Vu Thiếu Đình vội vàng mở miệng: “Cảnh sát tiên sinh,em gái của tôi vừa làm xong giải phẫu mới xuất viện,có thể để em gầy ngồi trong xe được không.”

Lúc này Liều Uyển Nhi cũng phối hợp vung lên mái tóc dài của mình,phía dưới ót có một vết thương,làm cho cảnh sát một lần nữa đóng cửa xe lại.

Cảnh sát lục soát người Vu Thiếu Đình,kiểm tra trong ngoài nhiều lần,còn kiểm tra cả túi xách của Liều Uyển Nhi,không thu hoạch được gì đành phải cho Thiếu Đình trở lại trong xe.

“Lập tức tra là ai gọi đến,dám đùa giỡn cùng 110,lá gan cũng quá lớn.” Cảnh sát cầm đầu đương nhiên hết sức tức giận,sau khi căn dặn mọi người mới quay lại nhìn Thiếu Đình nói: “Cám ơn cậu phối hợp,nhưng xe của cậu không thể dừng nơi này,bên kia có bãi đậu xe,cậu có thể đậu xe bên kia.”

“Bạn của tôi đi mua chút đồ,chờ hắn trở lại tôi lập tức đi ngay.” Vu Thiếu Đình giải thích.Cảnh sát thấy hắn nói vậy,cũng không gây khó khăn.

Thấy cảnh sát bỏ đi, người đàn ông trung niên núp ở nơi xa hết sức tức giận: “Đàn muốn chết,ngay cả khẩu súng cũng tìm không ra,còn làm cảnh sát cái rắm!”

“Lão Đại,có lẽ Vu Thiếu Đình thật không mang theo súng.” Tài xế nhỏ gầy nói,kết quả lại một cú đánh nặng nề đập vào ót hắn.

“Mẹ kiếp,người cầm miệng cho ta!” Nhìn người đàn ông trung niên nam tử nổi giận đùng đùng, tài xế nhỏ gầy co lại cổ, không dám mở miệng thêm.

Không chừng mấy phút,Vu Thiếu Đình liền nhận được điện thoại Tô Lực Hằng,khi hắn lái xe rời khỏi cục cảnh sát hai trăm thước,liền thấy chiếc xe tiếp ứng hắn.

Thấy đột nhiên xuất hiện thêm mấy chiếc xe,người đàn ông trung niên biết hôm nay đã mất cơ hội hạ thủ,ra lệnh một tiếng,chiếc xe thay đổi đầu xe,kết thúc màn truy kích hôm nay.

12. Chương 12 : Băng Bó Vết Thương

Vừa về tới Tô gia,Vu Thiếu Đình lập tức bị Tô Lực Hằng gọi vào thư phòng.

“Cậu cảm thấy chuyện hôm nay do ai làm?” Lúc này khuôn mặt Tô Lực Hằng hoàn toàn không có ôn hòa như khi đối diện Tô Tiểu Tiểu.

“Thấy bọn họ sử dụng phi đao,tôi cho rằng Lão Ưng giúp đám người Mã Lai làm,nhưng nhìn cử động bọn họ gọi cảnh sát tới lục soát súng,có thể do bang phái người Hoa gây nên.” Vu Thiếu Đình nói ý kiến của mình.

Lời của hắn khiến Tô Lực Hằng nhớ tới khuôn mặt người hoa sau kính chắn gió bị hắn bắn nát.Mà đối phương còn hiểu rõ tình cảnh trong nhà hắn,xem ra hắn phải bắt đầu điều tra từ bên cạnh.

Liếc nhìn cánh tay bị thương của Vu Thiếu Đình,Tô Lực Hằng nói: “Cậu trở về phòng băng bó vết thương trước đi.”

Vu Thiếu Đình gật đầu rời khỏi thư phòng.

Về đến nhà Liễu Uyển Nhi vẫn lo lắng vết thương của Vu Thiếu Đình,cuối cùng cô vẫn không nhận được,lặng lẽ đi tới gian phòng Vu Thiếu Đình .

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng,chỉ thấy Vu Thiếu Đình đang cuộn lên ống tay áo bên phải,Liễu Uyển Nhi rõ ràng nhìn thấy trong tay áo đã sớm nhuộm thành màu đỏ,nghĩ tới hắn vì cô mới bị thương,Liễu Uyển Nhi không nhận được ghen ngào lên tiếng.

Nghe được tiếng động Vu Thiếu Đình phát hiện cô đi tới,muốn kéo xuống tay áo che dấu vết thương,lại bị Liễu Uyển Nhi vọt vào phòng giữ chặt tay trái hắn: “Để em giúp anh được không.”

Kẹp lên một khối băng nhúng qua rượu sát trùng Vu Thiếu Đình đặt ở bên cạnh,Liễu Uyển Nhi học động tác cách y tá trong bệnh viện đỡ băng gạc ,lau nhẹ nhẹ lên vết thương Vu Thiếu Đình. Nhìn từng miếng bông màu trắng biến thành màu đỏ,nước mắt của Liễu Uyển Nhi rơi nhiều thêm .

“Đừng khóc,anh không sao .” Liễu Uyển Nhi rơi nước mắt khiến Thiếu Đình đau lòng,mà loại đau này đã sớm vượt qua đau đớn thể xác.

Giơ lên tay trái không bị thương,từ chút từng chút lau nước mắt không ngừng rơi xuống của Liễu Uyển Nhi.

Tô Lực Hằng đẩy ra cửa phòng,vừa hay nhìn thấy một màn xúc động,trong mắt vốn lo lắng vết thương của Thiếu Đình trong nháy mắt hóa thành tức giận,giống như bắt gian tại giường,Tô Lực Hằng giận giữ sải bước vào phòng.

Liễu Uyển Nhi thấy hắn đột nhiên nổi giận bị dọa,cảm giác được cô đang sợ hãi Vu Thiếu Đình theo bản năng nắm chặt tay cô.

Về mặt sợ hãi của Liễu Uyển Nhi làm Tô Lực Hằng thức tỉnh,lập tức giấu diếm tức giận,đi về phía Vu Thiếu Đình nói: “Những người này quá đáng ghét,lại dám đả thương Thiếu Đình thành như vậy!”

Thì ra chú đang tức giận Vu Thiếu Đình bị thương, Liễu Uyển Nhi thoáng cái từ sợ hãi chuyển sang áy náy: “Đều do cháu không tốt,để cho anh Thiếu Đình bị thương.”

“Tiểu Tiểu,chuyện này không liên quan đến em,không cần khổ sở.” Vu Thiếu Đình lập tức an ủi.

“Tốt lắm Tiểu Tiểu,cháu chỉ vừa mới khỏe,trở về phòng nghỉ ngơi đi,chú tới giúp Thiếu Đình băng bó vết thương.” Tô Lực Hằng lấy cớ để cho Liễu Uyển Nhi rời đi.

Có Tô Lực Hằng giúp Vu Thiếu Đình băng bó vết thương,Liễu Uyển Nhi dĩ nhiên yên tâm,nói mấy câu với Vu Thiếu Đình liền trở về phòng.

Sau khi Liễu Uyển Nhi rời đi,giữa hai người đàn ông bắt đầu trầm mặt.

Qua một lát,Tô Lực Hằng mở miệng trước: “Thiếu Đình,Tiểu Tiểu mới mười bảy tuổi,còn là học sinh trung học đệ nhị cấp.”

Vu Thiếu Đình dĩ nhiên hiểu ý của Tô Lực Hằng,nhưng hắn đã yêu Tô Tiểu Tiểu không thể thu lại: “Em có thể đợi.”

Một câu có thể đợi,nói bình thản mà kiên định củaVu Thiếu Đình đã biểu lộ ý của mình,làm một người chú đối với cháu gái nên vui vẻ mới đúng,nhưng lúc này Tô Lực Hằng trong lòng không một chút vui vẻ,ngược lại càng thấy phiền não hơn.

Vì thế dùng lực quần băng lên cánh tay Vu Thiếu Đình,nhìn thấy hắn nhú chặt lông mày,Tô Lực Hằng có loại khoái cảm trả được thù.

13. Chương 13 : Âm Thầm Bảo Vệ

“Cái gì?Bị người đuổi giết.”Nghe Tô Tiểu Tiểu bị người đuổi giết,Lâm Cẩm Quyền khiếp sợ,hơn nữa còn lo lắng,con gái đã rời khỏi ông,lỡ như cháu gái xảy ra bất trắc gì bảo ông phải sống thế nào.

“Người tra được bối cảnh Tô Lực Hằng chưa?” Lâm Cẩm Quyền lại hỏi.

“Đến trước mắt chỉ biết rõ những tin tức do hắn công khai,sau lưng Tô Lực Hằng giống như có một thế lực lớn giấu diếm vô cùng cẩn mật.” Càng điều tra tiếp Lưu Thanh Sơn càng cảm thấy bối cảnh Tô Lực Hằng không đơn giản,vừa bắt đầu chỉ do hắn nghĩ người kia đơn giản.

“Mau tra nhanh một chút,ta muốn biết người nào sau lưng hắn.” Tô Lực Hằng thần bí khiến Lâm Cẩm Quyền càng lo lắng an nguy của Tô Tiểu Tiểu,không biết Tô Tiểu Tiểu lần này bị đuổi giết có liên quan đến hắn không.

Lâm Cẩm Quyền càng nghĩ càng sợ,không được,ông không thể để cho cháu gái ông sống trong hoàn cảnh nguy hiểm: “Thanh Sơn,giúp ta chuẩn bị xe,ta phải đi tìm Tô Lực Hằng nói chuyện rõ ràng.”

Phòng làm việc Tô Lực Hằng

“Lâm chủ tịch,ngọn gió nào nữa thổi ngoài đến đây.” Tô Lực Hằng mặt không chút thay đổi nhìn Lâm Cẩm Quyền xuất hiện trong phòng làm việc của mình.

“Lực Hằng,ta không thích nói chuyện lòng vòng.” Lâm Cẩm Quyền giờ chỉ muốn nhanh chóng cho Tô Tiểu Tiểu cuộc sống an toàn, “Ta biết Tiểu Tiểu ngày hôm qua gặp nguy hiểm,ta không biết do nguyên nhân nào,ta chỉ hi vọng cậu có thể nghĩ đến an toàn của Tiểu Tiểu,để cho con bé về sống nhà họ Lâm.”

“Tiểu Tiểu ở Tô gia rất an toàn,Lâm chủ tịch đã quá lo lắng.” Tô Lực Hằng không nghĩ tới Lâm Cẩm Quyền nhanh biết tin tức đến thế, xem ra tai mắt bên cạnh hắn thật không ít.

“Lực Hằng,ta biết cậu hận ta,nhưng đó với an nguy Tiểu Tiểu là hai chuyện khác nhau,đừng để mối hận kia dẫn Tiểu Tiểu vào trong nguy hiểm?” Thấy vẻ mặt Tô Lực Hằng vẫn lạnh,Lâm Cẩm Quyền tiếp tục nói, “Nếu không để cho Tiểu Tiểu đến biệt thự Lâm gia ở,ta bảo đảm sẽ không xuất hiện trong cuộc sống con bé.”

“Không nghĩ tới Lâm chủ tịch ban đầu vênh váo tự đắc,lại có ngày chịu ủy khuất cầu toàn” Tô Lực Hằng hừ lạnh, “Nhưng người Tô gia vĩnh viễn ở tại Tô gia, Lâm chủ tịch mời trở về,tôi còn bận việc.”

Thấy Tô Lực Hằng vẫn cố chấp,Lâm Cẩm Quyền thật sự vô kế khả thi,dưới tình thế cấp bách,ông đặt mông ngồi xuống trên ghế sa lon trong phòng làm việc : “Nếu như hôm nay cậu không ý để ta đưa Tiểu Tiểu đi,ta sẽ ngồi ở chỗ này không đi.”

Lưu Thanh Sơn lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Cẩm Quyền có loại hành động bất chấp đạo lý,nhưng vô luận ông làm cái gì, hắn cũng trước sau như một phối hợp ủng hộ,cho nên cũng theo ngồi xuống ghế sa lon.

Tô Lực Hằng căn bản không xem hành động của bọn họ trong mắt, cầm lấy điện thoại trên bàn làm việc :
“Gọi an ninh tới đây, kéo hai ông lão này khỏi phòng làm việc của tôi.”

Nghe vậy Lâm Cẩm Quyền giận đến giơ chân, Lưu Thanh Sơn không nghĩ tới Tô Lực Hằng tàn ác như thế:
“Người thật quá đáng!” Dứt lời đỡ Lâm Cẩm Quyền giận không kìm được rời khỏi phòng làm việc của Tô Lực Hằng .

Trở lại trong xe Lâm Cẩm Quyền vẫn không yên lòng an toàn của Tô Tiểu Tiểu, nhìn sang Lưu Thanh Sơn nói: “Người đi liên lạc công ty bảo vệ, muốn bọn họ phái một đội bảo vệ tốt nhất hai mươi bốn giờ âm thầm bảo vệ Tiểu Tiểu.”

Xế chiều hôm đó, Tô Lực Hằng liền nhận được điện thoại của Vu Thiếu Đình, phát hiện ở chung quanh trường học Tô Tiểu Tiểu xuất hiện mấy người khả nghi nhưng giống như không có ý xấu với Tô Tiểu Tiểu.

Tô Lực Hằng lập tức nghĩ tới Lâm Cẩm Quyền, nếu như sắp đặt hai đội an ninh nhỏ có thể làm cho trong lòng ông yên tâm thì cứ làm.

Singapore

“Cái gì? Xuất hiện thế lực thứ ba.” Người đàn ông to con nhanh chóng loại bỏ thân phận đối phương có thể là....., một lát sau hắn nói với người trong điện thoại, “Trước tra rõ ràng thân phận của đối phương, không nên mù quáng động thủ, nhớ ngàn vạn không được để lộ tẩy.”

Cúp điện thoại, người đàn ông to con bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc là người nào dám tham dự vào chuyện của hắn, đối phương có mục đích gì? Đủ loại vấn đề hắn nhất định phải điều tra rõ, nếu có người muốn đối nghịch với hắn, vậy thì đừng trách hắn ác độc.

14. Chương 14 : Học Tập Bất Thuật

Lâm Cẩm Quyền can dự làm Tô Lực Hằng nhớ lại kế hoạch trả thù thiếu chút nữa bị mình quên lãng , mà ngày hôm qua Tô Tiểu Tiểu gặp nạn vừa lúc để hắn có cơ triển khai kế hoạch của mình, cho nên Tô Lực Hằng bấm một dãy số.

“Khinh Vân cậu xuống đây.”

Rất nhanh một người đàn ông to con xuất hiện trước mặt Tô Lực Hằng, hắn chính là một trong đám người vạm vỡ canh giữ trước cửa phòng bệnh Tô Tiểu Tiểu, mà hắn có một hình thể hoàn toàn không tương xứng với tên: Khinh Vân.

“Cái gì? Ngài muốn tôi dạy tiểu thư bất thuật.” Khinh Vân không thể tin điều mình nghe, Tô Tiểu Tiểu nhu nhược làm sao chịu được huấn luyện đánh lộn cường độ cao, huống chi cô ấy bệnh nặng mới khỏi.

“Không sai.”

Nhìn vẻ mặt khẳng định của Tô Lực Hằng, Khinh Vân phải nói: “Tiểu thư sức khỏe còn chưa tốt, hiện tại học bất thuật thích hợp sao?”

“Vừa lúc có thể huấn luyện con bé thành cao thủ, học đánh lộn nung luyện thân thể nhỏ nhắn, hai là sau này con bé đi theo người chú như tôi khó tránh khỏi gặp nguy hiểm, con bé cần phải có năng lực tự bảo vệ mình, ngày hôm qua bị tập kích chính là một báo động, lỡ như Tiểu Tiểu xảy ra chuyện gì, tôi làm sao khai báo anh trai và chị dâu dưới tuổi vàng.” Tô Lực Hằng vẻ mặt ngưng trọng, thật ra hắn không có nói cho Khinh Vân nghe, hắn chẳng những muốn huấn luyện Tô Tiểu Tiểu, còn muốn để cô gia nhập Lưu Xuyên Đường.

Hắn hết sức mong đợi để Lâm Cẩm Quyền biết cháu gái mình biến thành người trong xã hội đen, sẽ có phản ứng thế nào.

Tô Lực Hằng giải thích để cho Khinh Vân vô tận bội phục hẳn biết tính toán sâu sa,đồng thời rất cảm động hẳn quan tâm che chở cho Tô Tiểu Tiểu,hắn hoàn toàn không ý thức được mục đích thực sự của Tô Lực Hằng,không có biện pháp,ai bảo Tô Lực Hằng nói năng trôi chảy cùng với diễn xuất điêu luyện.

Trong tuần này Liễu Uyển Nhi phải bắt đầu học tập bắt thuật.

Nhìn Liễu Uyển Nhi không ngừng ngã xuống,lại không ngừng bò dậy,Vu Thiểu Đình rốt cục không nhận được tìm tới Tô Lực Hằng: “Đại ca,còn vậy nữa thân thể Tiểu Tiểu sẽ không chịu nổi .”

“Chịu không nổi cũng phải luyện,ai bảo con bé là cháu gái ta,con bé cần học tự bảo vệ mình.” Thấy Thiểu Đình xin giùm Tiểu Tiểu,Tô Lực Hằng trong lòng hết sức khó chịu,con bé có liên quan gì đến cậu,cậu cần gì lo lắng.

“Để tôi bảo vệ cô ấy.” Nếu như có thể Vu Thiểu Đình nguyện ý bảo vệ Tô Tiểu Tiểu cả đời.

“Con bé phải học.” Cho dù Tô Tiểu Tiểu không học bắt thuật,hắn cũng sẽ không cho Thiểu Đình bảo vệ cô ấy,Tô Lực Hằng đã quyết định đổi lại người hộ tống Tô Tiểu Tiểu mỗi ngày đi học,mà người này đang trên máy bay đi tới Trung Quốc.Hắn muốn bóp nát tình cảm giữa Vu Thiểu Đình cùng Tô Tiểu Tiểu,hắn không hiểu tại sao hắn không thích Vu Thiểu Đình cùng Tô Tiểu Tiểu ở chung một chỗ, thật ra Vu Thiểu Đình là người không tệ nếu như Tô Tiểu Tiểu ở chung với hắn nhất định sẽ rất hạnh phúc .

Mặc dù Tô Lực Hằng rất kiên quyết,nhưng Vu Thiểu Đình vẫn không đành lòng thấy Tô Tiểu Tiểu chịu cực khổ,cho nên nói: “Vậy để tôi đến dạy cô ấy.”

“Không được,cậu còn chuyện khác phải làm.” Hắn làm sao cho bọn họ thêm cơ hội ở chung, “Không nói thêm nữa.”

Không để ý tới Vu Thiểu Đình,Tô Lực Hằng rời khỏi nơi đó.

Mới vừa trở lại thư phòng,Tô Lực Hằng liền nghe tiếng gõ cửa.

“Đi vào.”

Chỉ thấy Khinh Vân vẻ mặt ảo não sải bước đi vào.

“Đại ca,tiểu thư thật không phải người thích hợp học võ.” Gãi gãi lỗ tai của mình,”Một thể đứng tấn bình thường,ta đã dạy ba ngày nhưng cô ấy học không được.”

Nghe vậy Tô Lực Hằng nhìn về phía sân cỏ ngoài cửa sổ,quả nhiên nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu đang đứng tấn,hai đầu gối cùng hướng,đôi bàn tay trắng như phấn giữ tại hai bên ngực,vẻ mặt khổ sở.

Tô Lực Hằng thở dài trong lòng,hắn nhớ được anh trai Tô Chí Hằng lúc còn học sinh từng đoạt giải chạy trăm mét,còn chị dâu Lâm Gia Mỹ từng là tay chủ công trong đội bóng chuyền,con gái của bọn họ tại sao về phương diện vận động ngu ngốc thế.

“Có phải tại cách dạy của cậu ?” Tô Lực Hằng bắt đầu hoài nghi năng lực của Khinh Vân .

“Làm sao do em! Đại ca anh cũng đừng quên,bọn Tử Quyên đều một tay em dạy dỗ.” Khinh Vân không thể chấp nhận có người hoài nghi năng lực của hắn,hắn tuy không phải giỏi nhất thế giới,nhưng trong Lưu Xuyên Đường có bao nhiêu người do một tay hắn đào tạo.

Suy nghĩ một chút,Tô Lực Hằng quyết định tự mình đi xem thử.

Tô Lực Hằng xuất hiện,làm cho Liễu Uyển Nhi giống như thấy được cứu tinh,cô từ nhỏ được cha mẹ nuôi trong khuê phòng , bị nghiêm khắc yêu cầu làm một khuê tú điềm tĩnh,bình thường chỉ vận động đôi chút chứ không bị hành hạ như vậy.

“Chú.” Đang muốn nói hẳn cô không muốn học,lời vừa ra miệng đã bị Tô Lực Hằng ngạnh sinh sinh đánh trở về.

“Đừng nói với ta cháu không học được.” Lời nói nghiêm nghị phá vỡ hoàn toàn hy vọng của Liễu Uyển Nhi.

Sau khi được chỉ đạo,Liễu Uyển Nhi vẫn không thể thay đổi,Tô Lực Hằng thật sự vô lực.

“Tập tiếp tục cho ta,đứng không tốt tới nay không được ăn cơm.” Nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi.

Đang lúc Liễu Uyển Nhi hết sức tuyệt vọng, dì Trương len lén xuất hiện bên người cô, lặng lẽ nói lại một câu sau đó nhanh chóng biến mất.

Rất nhanh Tô Lực Hằng liền nhận được một danh sách mua hàng thật dài vốn định gọi những người khác giúp đỡ một chuyến, lại bị dì Trương ra lệnh rõ ràng yêu cầu chính hần tự mình đi.

Lúc gần đi Tô Lực Hằng còn đặc biệt yêu cầu Khinh Vân nhất định phải quan sát Tô Tiểu Tiểu .

Bầu trời bắt đầu lờ mờ, Tô Lực Hằng rút cục xách mấy túi lớn trở lại, vừa vào cửa liền nhìn thấy Liễu Uyển Nhi đang thoải mái tựa vào ghế nằm, vui thích nhận lấy đồ dì Trương đưa qua.

“Khinh Vân!” Gầm lên giận dữ khiến Khinh Vân ‘vụt’ chạy khỏi gian phòng, nhìn thấy Tô Lực Hằng đứng đối diện Liễu Uyển Nhi, hần lập tức hiểu mọi chuyện đã bị lộ.

“Đại ca ~” Khinh Vân gãi đầu xin lỗi không dám nhìn ánh mắt tức giận của Tô Lực Hằng .

Chủ mưu dì Trương thấy Tô Lực Hằng nổi dóa, lập tức đứng ra nói chuyện: “Lực Hằng, đừng tức giận, mặc dù cậu làm vậy cũng vì muốn tốt cho Tiểu Tiểu, nhưng không khỏi quá nghiêm khắc đi, Tiểu Tiểu từ nhỏ đã được nuông chiều.”

Lời dì Trương cộng thêm Khinh Vân ‘phản bội’ làm cho Tô Lực Hằng bỗng nhiên cảm giác mình bị bạn bè xa lánh, có lẽ hần nên đổi lại phương thức huấn luyện Tô Tiểu Tiểu.

“Nhìn cái gì, mau ăn cơm trước đi.”

Thấy hần chịu thua trong lòng mọi người vui sướng.

15. Chương 15 : Nhìn Trộm

Lần đầu tiên tiếp nhận huấn luyện như thế, mặc dù hần đặt ra cường độ không lớn, nhưng liếc thấy bộ dạng nhóc con đó cố hết sức, không biết người hiện tại thế nào? Nghĩ tới nghĩ lui, Tô Lực Hằng quyết định đi xem Tô Tiểu Tiểu.

Đi tới cửa gian phòng Tô Tiểu Tiểu, phát hiện cửa phòng không khóa lại, Tô Lực Hằng gọi tên Tô Tiểu Tiểu, nhưng không được đáp lại, liền đẩy cửa vào.

Gian phòng trống trơn làm cho Tô Lực Hằng nhú mào, nhóc con này đã chạy đi đâu. Ánh đèn trong phòng tối đã hấp dẫn Tô Lực Hằng.

Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa hờ, một luồng hơi nóng lập tức xông ra, xuyên thấu màn hơi nước màu trắng chỉ thấy Tô Tiểu Tiểu đang đưa lưng về phía hần, cả người ở trong làn nước ấm áp, đầu Tiểu Tiểu miễn cưỡng tựa vào bên bồn tắm.

Cảm giác có người đi vào, Liễu Uyển Nhi cho là dì Trương, hôm nay huấn luyện làm cho tay chân cô mỏi mệt, vừa lúc có thể nhờ dì Trương giúp cô xoa bóp: “Dì Trương, giúp cháu xoa bóp một chút được không?”

Dứt lời Liễu Uyển Nhi liền nửa ngòai dậy, đưa tay vươn ra mặt nước.

Một bàn tay mịn màng theo giọt nước trong suốt đưa về phía hần, nhìn dọc theo bàn tay mịn, một đôi ngực rất tròn đang thẹn thùng ẩn dưới mặt nước, trắng nõn đầy đà, loáng thoáng có thể thấy được một nụ hoa mai thanh nhã.

Mặc dù hần là chú của Tô Tiểu Tiểu, nhưng hần là một người đàn ông bình thường, đôi mắt hoạt sắc sinh hương hần làm sao có thể chống đỡ được hấp dẫn, ma xui quỷ khiến hần vịn bàn tay non mịn, nhẹ nhàng xoa bóp.

Dì Trương thủ pháp thật là hạng nhất, Liễu Uyển Nhi thoải mái hừ lên tiếng.

Một thanh âm yêu kiều vang lên,kích thích thần kinh Tô Lực Hằng,tay của hắn càng ngày càng đi lên,tốc hành đến vai Liễu Uyển Nhi,đầu ngón tay tiếp xúc trơn mềm khiến máu nóng trong người nhanh chóng khuếch trương,vốn là xoa bóp dần dần biến thành khê vuốt ve.

Liễu Uyển Nhi dần dần cảm thấy có cái gì không đúng,quay đầu,một khuôn mặt phái nam quen thuộc làm cho cô theo bản năng rúc vào một nơi khác của bồn tắm,dùng hai tay thật chặt bao quanh mình.

“Chú!”

Liễu Uyển Nhi hét một tiếng xua tan cả dục niệm trong đầu Tô Lực Hằng,đổi mặt cô hoảng sợ nhìn chăm chăm mình,hắn mới ý thức được hành động vừa rồi của mình,thông minh như hắn lập tức tìm được giải thích có lợi cho mình: “Con là một cô bé à,tại sao tắm còn không đóng cửa,lỡ như đi vào là người xấu thì sao,con sẽ làm gì?”

Liễu Uyển Nhi giờ mới nhớ tới,do nóng lòng tẩy đi mồ hôi trên người nên cô quên khóa cửa,may là chú đi vào,lại nghĩ tới vừa rồi cô còn nhờ chú xoa bóp,thật mắc cỡ chết người.

Nhìn gương mặt Liễu Uyển Nhi đỏ bừng,trong nháy mắt như tuyết lở,nhớ tới xúc cảm khi đầu ngón tay chạm vào,dục vọng trong người Tô Lực Hằng lần nữa bành trướng, không được,hắn phải nhanh chóng rời đi.

“Sau này phải chú ý.” Dứt lời liền rời khỏi gian phòng Liễu Uyển Nhi.

Sau khi Tô Lực Hằng đi,Liễu Uyển Nhi cũng cảm thấy đỡ hơn,cầm lấy khăn tắm lau chùi thân thể.

“Tiểu Tiểu.” Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến giọng nam dọa cô nhảy lên,là Vu Thiếu Đình,tối nay xảy ra chuyện gì,hết lần này tới lần khác cô đang tắm bọn họ cùng nhau chạy tới.

“Chờ một chút.” Không quản trên người có lau khô hay chưa,Liễu Uyển Nhi lập tức chộp bộ đồ ngủ mặc lên người,nhưng không cẩn thận giẫm trúng khăn tắm bị ném xuống đất làm cô trượt té, Á một tiếng,té lăn quay trên mặt đất.

“Ôi ~”

Một tiếng hét thảm tử từ phòng tắm truyền đến,Vu Thiếu Đình cái gì cũng không nghĩ, lập tức vọt vào.

Liễu Uyển Nhi thống khổ gục trên mặt đất,trên người đồ ngủ đã mặc tới bụng,một đôi chân trắng lóa lồ hiện ra trước mắt Vu Thiếu Đình.

Trong nháy mắt lúng túng,sau đó Vu Thiếu Đình lập tức chạy đến bên cạnh Liễu Uyển Nhi,nhanh chóng kéo đồ ngủ cô lên.

“Tiểu Tiểu,có sao không?”

“Chân của em hình như bị trật.” Hai hàng lông mày nhíu thật chặt,vẻ mặt có chút khổ sở.

Không suy nghĩ gì cả,Vu Thiếu Đình ôm cô khỏi mặt đất.

“Anh Thiếu Đình sẽ ôm em lên giường nằm.”

Giọng nói dịu dàng từ đỉnh đầu truyền đến,thần kỳ vuốt thẳng hai hàng lông mày của Liễu Uyển Nhi,tựa vào giữa ngực rộng rãi của hắn,Liễu Uyển Nhi cảm giác rất an tâm.

Đem người trong ngực đặt lên trên giường,Vu Thiếu Đình cởi ra áo khoác của mình,nâng lên chân bị thương của Liễu Uyển Nhi,nhẹ nhàng xoa bóp.

Ban ngày nhìn cô học cực khổ khiến hắn không nhịn được chạy tới xem tình trạng của cô,không nghĩ tới thấy tình trạng như vậy, nhìn bộ dạng cô khổ sở gục trên mặt đất,làm cho tim của hắn cũng co rút đau đớn.

“Lực như vậy có quá mạnh không?” Dịu dàng hỏi thăm, Vu Thiếu Đình lo lắng mình ra tay nặng làm cô đau.

“Không có.”

Nhìn về mặt thật lòng của người đàn ông trước mắt, một loại cảm giác hạnh phúc chưa bao giờ có quanh Liễu Uyển Nhi, được hân diện dàng xoa bóp, đau đớn trên chân từ từ không còn nữa.

16. Chương 16 : Bọn Họ Đang Làm Gì Thế

Trở lại gian phòng của mình ngọn lửa nóng rực trong người Tô Lực Hằng không cách nào dập tắt, đang lúc này, điện thoại di động vang lên.

“Đại ca, em đã đến.”

Thật vừa lúc.

Tử Quyên mới đến Tô gia đã bị gọi vào trong phòng Tô Lực Hằng.

Không nói bất cứ lời nào, Tô Lực Hằng đưa tay kéo Tử Quyên tới, dùng sức vút cô lên trên giường, ngay sau đó loại dã thú xé rách va chạm lẫn nhau, bắt đầu cướp đoạt theo cách nguyên thủy nhất.

Không có bất kỳ vuốt ve, không mang theo một chút thương yêu, đôi mắt cường thế xông vào Tử Quyên đau đớn nhúu chặt hai hàng lông mày, nhưng trong lòng cô vô cùng hạnh phúc, cô hi vọng đó là bù đắp tất cả nỗi nhưng bao lâu của mình.

Lúc này trong mắt Tô Lực Hằng chỉ có hình ảnh Tiểu Tiểu thẹn thùng, làn da trắng như tuyết, gò ngực tròn mịn tròn trịa. Thât khổng lồ làm cho hắn không rãnh bận tâm người phía dưới, chỉ còn gằm lên phát tiết, thống khổ rên rỉ, tràn đầy cả không gian.

Sau khi Vu Thiểu Đình rời đi, Liễu Uyển Nhi phát hiện hắn làm rơi áo khoác trong phòng cô, nên quyết định đưa lại cho hắn.

Đi ngang qua phòng Tô Lực Hằng, trong phòng truyền đến tiếng rên rỉ hấp dẫn. Đẩy ra cửa phòng, chỉ thấy Tô Lực Hằng đang cùng một người phụ nữ xa lạ nằm trong chăn, giường bởi vì động tác bọn họ mà điên cuồng lay động.

Cuộc sống ở cổ đại Liễu Uyển Nhi chưa bao giờ nhìn thấy qua tình cảnh như vậy, cho nên căn bản không biết Tô Lực Hằng đang làm gì.

Bỗng nhiên cô phát hiện khuôn mặt thống khổ của Tô Lực Hằng cùng người phụ nữ xa lạ, Liễu Uyển Nhi nhất thời cảm giác không ổn, bọn họ không phải bị bệnh rồi chứ? Cô lập tức gấp gáp xông vào trong phòng.

“Chú, chú làm sao vậy?”

Đột nhiên xuất hiện Liễu Uyển Nhi làm hai người trên giường hoảng sợ.

“Sao cháu lại tới đây?” Tô Lực Hằng lập tức kéo chăn che lại thân thể của mình, mà Tử Quyên mặc cỡ hện không thể đào một cái hầm tự chôn mình.

Thấy Tô Lực Hằng hành động nhanh chóng, Liễu Uyển Nhi bắt đầu có chút hoài nghi phán đoán của mình, giọng nói lo lắng không hiểu hỏi: “Chú, chú không sao chứ?”

“Cháu ra ngoài cho ta!” Nhìn về mặt ngây thơ của Liễu Uyển Nhi, Tô Lực Hằng thất bại tới cực điểm, người dấy lên dục vọng của hắn là cô, cắt đứt chuyện tốt cũng là cô, Tô Lực Hằng thật hoài nghi có phải cô cố ý hay không.

Bị Tô Lực Hằng hét sợ hết hồn, Liễu Uyển Nhi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Bị Liễu Uyển Nhi âm ỉ một trận, dục vọng trong người Tô Lực Hằng cũng bốc hơi hầu như không còn.

“Đại ca.” Giọng Tử Quyên tràn đầy mong đợi.

“Mặc quần áo lên.” Giọng nói nhu hòa lại nghe không ra một tia tình cảm, tất cả hy vọng trong lòng Tử Quyên đều bị phá vỡ, gương mặt hiện lên đau đớn rất nhanh bị cô giấu đi.

Từ khi vào Lưu Xuyên Đường ngày đầu tiên cô đã yêu người đàn ông có gương mặt anh tuấn này, khi hắn lấy đi lần đầu tiên của cô, cô còn vui vẻ cho rằng hắn yêu cô, sau mới phát hiện thì ra hắn chẳng qua xem cô như công cụ phát tiết dục vọng, nhưng chỉ cần hắn còn cần cô, tất cả của cô sẽ thuộc về hắn.

Mà lúc này Tô Lực Hằng trong đầu chỉ còn cảnh Liễu Uyển Nhi xông vào trên tay có cầm chiếc áo khoác, hắn nhận ra đó là của Vu Thiệu Đình, áo khoác của hắn tại sao ở trong tay cô, hắn rất không thích phát hiện này.

Ngoài cửa Liễu Uyển Nhi vào cũng không được, đi cũng không được, bị Tô Lực Hằng mắng thề, đánh chết cô cũng không dám vào, nhưng cô thật rất lo lắng thân thể của hắn.

Lúc này dì Trương vừa lúc từ trong phòng đi ra ngoài, nhìn thấy Liễu Uyển Nhi đảo quanh trước phòng Tô Lực Hằng liền quan tâm đi đến hỏi thăm. Liễu Uyển Nhi mới đem chuyện lo lắng vừa rồi nói cho dì Trương nghe, nghe xong cô kể lại dì Trương cười một tiếng, rỉ tai nói nhỏ với Liễu Uyển Nhi, nhất thời làm cho Liễu Uyển Nhi đỏ hai gò má, trời ạ, bọn ta đã làm gì? ! Mắc cỡ chết người.

Nhanh chóng chạy về phòng của mình, Liễu Uyển Nhi khóa chặt cửa lại, hy vọng có thể khóa đi tất cả xấu hổ.

17. Chương 17 : Người Bảo Vệ Mới

Ngày hôm sau Liễu Uyển Nhi cố ý thức dậy rất sớm, muốn đi học trước khi Tô Lực Hằng chưa rời giường, xảy ra chuyện tối qua cô không còn mặt mũi gặp chú. Nhưng sự thật không như cô mong muốn, khi cô xuất hiện ở phòng khách Tô Lực Hằng đã sớm mang theo thuộc hạ trong bang đang ngồi chỗ đó, mà trong đó có mặt cô gái xa lạ đêm qua.

Liễu Uyển Nhi kiên trì đi đến, thăm hỏi Tô Lực Hằng nói: “Chào, chú.”

Sau đó nhìn sang Tử Quyên: “Chào! Thím.”

Tất cả mọi người đều bị lời cô làm kinh ngạc, đặc biệt là Tô Lực Hằng.

“Cháu gọi cô ấy là gì?” Hắn có chút khó xử hỏi.

“Thím.” Liễu Uyển Nhi trong lòng hoảng sợ, chẳng lẽ người hiện đại vợ của chú không phải là “Thím” sao? Cái này nguy rồi.

“Người nào nói cho cháu biết cô ấy là thím?”

“Các người tối hôm qua.” Thiếu chút nữa đem chuyện tối hôm qua nói ra, Liễu Uyển Nhi nhanh chóng dừng lại, chuyện mắc cỡ đó không thể nói ra trước mặt mọi người, nhưng tối hôm qua cô rõ ràng nhìn thấy bọn họ làm chuyện thân mật mà chỉ có vợ chồng mới làm được.

Liễu Uyển Nhi chưa nói hết đã làm hai người rơi vào hoàn cảnh lúng túng.

Mà những người khác thì quăng ánh mắt hoài nghi sang Liễu Uyển Nhi, bọn họ cũng rất muốn biết tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, làm cho Liễu Uyển Nhi gọi Tử Quyên là ‘Thím’.

Sau một lúc trầm mặc Tô Lực Hằng mở miệng nói: “Cô ấy không phải là thím của cháu, sau này cháu không nên gọi loạn.”

Liễu Uyển Nhi bị lời hắn nói làm cho mơ màng, vậy tại sao làm chuyện chỉ có vợ chồng mới có thể làm, người hiện đại quan hệ thật phức tạp quá đi.

Mà Tử Quyên trong lòng đau nhói vì Tô Lực Hằng lạnh lùng cự tuyệt, thì ra trong lòng hắn ngay cả tư cách bị gọi sai cô cũng không có.

Làm rõ quan hệ xong Tô Lực Hằng nhìn sang Liễu Uyển Nhi nói: “Tiểu Tiểu, từ hôm nay trở đi Tử Quyên sẽ chịu trách nhiệm đưa đón cháu đi học.”

“Tại sao?” Liễu Uyển Nhi không hiểu tại sao bỗng nhiên thay người, cô đã quen Vu Thiếu Đình đưa đi, hơn nữa cô cũng rất thích Vu Thiếu Đình.

Vu Thiếu Đình cũng vô cùng hoảng sợ Tô Lực Hằng đột nhiên ra quyết định thế.

“Đại ca, chẳng lẽ có chỗ nào em làm không được tốt sao?” Hần không muốn mất đi cơ hội mỗi ngày cùng Tô Tiểu Tiểu chung đụng.

“Không vì sao hết, Thiếu Đình hôm nay theo ta xử lý chuyện của công ty, cứ vậy đi, Tử Quyên đưa Tiểu Tiểu đi học.” Ra lệnh một tiếng, như đinh đóng cột.

“Tiểu thư, chúng ta đi thôi.” Tử Quyên hiểu mục đích mình đến đây là bảo vệ cô nhóc trước mắt này, mà từ hôm nay trở đi cô sẽ dùng tánh mạng bảo vệ cô nhóc này, bởi vì đây là Tô Lực Hằng ra lệnh.

Nếu chú đã quyết định, hẳn là có lý do của chú, Liễu Uyển Nhi nghe theo cùng Tử Quyên lên xe.

Nhìn Liễu Uyển Nhi rời đi, Vu Thiếu Đình cho dù không muốn cũng chỉ có thể phục tùng quyết định của Tô Lực Hằng.

Cuối cùng có thể tách bọn họ khỏi gần nhau, Tô Lực Hằng tâm trạng đương nhiên rất tốt, ăn bữa sáng cũng nhiều hơn bình thường.

18. Chương 18 : Không Thể Thối Sáo

Nhìn cửa sổ phòng Tô Tiểu Tiểu, Vu Thiếu Đình trong lòng cảm thấy phiền muộn. Kể từ khi hắn bị Tô Lực Hằng điều đi xử lý việc trong công ty hắn rất ít nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu, mỗi ngày sáng sớm đã ra cửa, khi trở về Tô Tiểu Tiểu đã sớm trở về phòng nghỉ ngơi, muốn đi đến phòng tìm cô lại sợ bản thân đường đột, chỉ có thể mỗi đêm đứng ở trong sân yên lặng nhìn chăm chú vào cửa sổ phòng cô.

Nghĩ tới cô dễ dàng dịu dàng trong lòng cháy bỏng. Bỗng nhiên trước mắt xuất hiện ảo giác tốt đẹp của hắn, người hắn ngày nhớ đêm mong đang đi về phía mình, trên mặt còn mang theo nụ cười vui vẻ, nếu như đây không phải là mộng thì tốt biết mấy.

“Anh Thiếu Đình.” Thật biết gọi Thiếu Đình thức tỉnh, thì ra đây là thực không phải mộng, cô thật đang đứng trước mặt hắn.

“Đã trễ thế này tại sao em còn chưa ngủ?” Khó nén kích động trong lòng, giọng nói của Vu Thiếu Đình có chút run rẩy.

Liễu Uyển Nhi lúng túng nói cho Vu Thiếu Đình mình bởi vì thi Anh ngữ bị trúng vịt nên ngủ không được, mới xuống lầu đi dạo một chút, cho nên tùy tiện tìm một cái cớ: “Em khát nước, xuống lầu uống thêm chút nước.”

“Ừm.” Vốn định bảo cô sớm trở về phòng ngủ, nhưng lại không bỏ được cô rời đi, Vu Thiếu Đình không biết nên nói gì cho phải.

Sợ Vu Thiếu Đình thúc dục cô trở về phòng ngủ, bởi vì chỉ cần vừa nhắm mắt lại con người, trúng vịt thì thâm không nở nhìn sẽ chạy đến cười nhạo cô, Liễu Uyển Nhi vội vàng nói sang chuyện khác: “Anh Thiếu Đình, tại sao trễ vậy anh còn chưa ngủ?”

“Anh ~” Anh đang nhớ đến em, nói như vậy Vu Thiếu Đình không dám nói ra khỏi miệng, dù sao cô chỉ mới mười bảy tuổi, còn là một nhóc con chưa biết gì, hắn sẽ kiên nhẫn chờ đợi, chờ cô lớn lên.

“Anh ngủ không được, định ra ngoài hóng gió.” Nhìn người trước mắt Vu Thiếu Đình hi vọng cô có thể hiểu lòng của mình cỡ nào.

Thì ra Anh Thiếu Đình cũng giống mình không thể ngủ, nhìn gương mặt giống phụ thân, Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên muốn thối sáo cho hắn nghe: “Anh Thiếu Đình, anh chờ một chút.”

Nhìn Liễu Uyển Nhi rời đi, Vu Thiểu Đình không biết cô muốn đi đâu.

Khác nhau là thấy trong tay cô cầm lấy một cây sáo trở lại sân, ngay sau đó đầu ngón tay nhảy động một khúc nhạc sâu thẳm phiêu tán trong không khí.

Tiếng sáo trong suốt, ngón tay mềm mại như cỏ non, đôi mắt đẹp nhìn quanh, khóe môi mỉm cười.

Vu Thiểu Đình say mê nhìn ánh mắt Liễu Uyển Nhi tràn đầy nhu tình.

Ánh mắt của hắn khiến Liễu Uyển Nhi nhớ lại khoảng thời gian bọn họ ở chung, hắn yêu thương, hắn bảo vệ, hắn dịu dàng, hắn quan tâm. Làm cho cô không còn cô độc ở thế giới xa lạ này.

Trong lúc vô tình gương mặt phụ thân đã từ nhạt đi trên người Vu Thiểu Đình.

.

“Cháu đang làm gì ở đây ?” Giọng nói âm trầm phá vỡ tất cả tốt đẹp.

Trong phòng Tô Lực Hằng bị tiếng sáo của Liễu Uyển Nhi hấp dẫn, khi hắn đẩy ra cửa sổ lại thấy được cảnh làm hắn giận giữ, cô đang làm gì! Đêm hôm khuya khoắc thổi sáo cho một người đàn ông nghe, còn liếc mắt đưa tình cùng người kia, thực sự làm hắn tức chết!

Tô Lực Hằng vọt vào sân trước tiên đưa tay kéo Liễu Uyển Nhi đến bên cạnh mình: “Đã trễ thế này cháu còn ở đây, không biết sáng mai còn phải đi học sao!”

Hoàn toàn không để ý tới Vu Thiểu Đình đang đứng bên cạnh, Tô Lực Hằng kéo Liễu Uyển Nhi sải bước rời khỏi sân.

Kéo Liễu Uyển Nhi vào phòng của mình, Tô Lực Hằng bày ra dáng điệu người chú, bắt đầu giáo huấn: “Cháu có biết bây giờ đã muộn không?”

Liễu Uyển Nhi nhát gan gật gật đầu.

“Đêm hôm khuya khoắc còn thổi sáo, cháu muốn người khác không thể nghỉ ngơi sao?”

“Không, không.” Liễu Uyển Nhi vội vàng phủ nhận, vì nhìn Vu Thiểu Đình giống với phụ thân cô nhất thời khó kìm lòng nổi mới có thổi sáo cho hắn nghe, cô không nghĩ tiếng sáo của mình ảnh hưởng đến người khác.

“Cây sáo này ta tịch thu, sau này không cho phép thổi nữa.” Tô Lực Hằng đoạt lấy cây sáo trong tay Liễu Uyển Nhi.

Thấy thế Liễu Uyển Nhi vội vàng, cây sáo làm cho cô nhớ về phụ thân, cô không muốn mất đi: “Chú, đừng tịch thu có được không? Cháu thật rất thích cây sáo này.”

“Không được!” Muốn thổi cho người đàn ông khác nghe sao, không thể nào!

“Cháu bảo đảm sau này buổi tối sẽ không thổi sáo nữa?”

Nhìn ánh mắt cầu khẩn của Liễu Uyển Nhi, Tô Lực Hằng có chút mềm lòng.

“Được rồi.” Đang muốn đưa cây sáo trả lại cho Liễu Uyển Nhi, Tô Lực Hằng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, bàn tay cầm lấy cây sáo một lần nữa thu trở lại, “Cháu còn phải bảo đảm sau này không thổi sáo trước mặt người đàn ông khác, phát hiện một lần sẽ tịch thu.”

Liễu Uyển Nhi thật sự không thể không có cây sáo, cho nên bất kể Tô Lực Hằng nói ra yêu cầu thế nào, đều gật đầu đáp ứng.

Tô Lực Hằng rốt cục hài lòng mỉm cười, đem cây sáo trả lại cho Liễu Uyển Nhi.

19. Chương 19 : Bất Luân Chi Luyện

Nhớ tới cảnh vừa rồi trong sân vườn, Tử Quyên trong lòng ngoại trừ khiếp sợ hơn nữa còn rất lo lắng.

Nghe được tiếng sáo, cô liền đẩy ra cửa sổ nhìn một màn động lòng người dưới ánh trăng.

Không đồng nhất chính là Tô Lực Hằng đột nhiên vọt ra, mà cô thấy được trong mắt hắn có ghen tỵ, ghen tỵ Vu Thiểu Đình yêu cháu gái mình. Đây là loạn luân, cô phải ngăn lại hắn!

Sau đêm hôm đó.

Khi Tô Lực Hằng muốn ngồi ăn cơm ở bên cạnh Liễu Uyển Nhi, Tử Quyên liền chen mông vào; khi Tô Lực Hằng đưa Liễu Uyển Nhi ra cửa đi học quan tâm hỏi mấy câu, Tử Quyên liền đưa tay kéo Liễu Uyển Nhi nhét vào xe, nghênh ngang rời đi; khi Tô Lực Hằng hỏi thăm Liễu Uyển Nhi ở trường học thế nào, Tử Quyên trả lời một câu ‘rất tốt’, sau lập tức kéo Liễu Uyển Nhi trở về phòng.

Liên tiếp mấy ngày, Tô Lực Hằng không nói được một câu hoàn chỉnh với Liễu Uyển Nhi.

Ngày này Tô Lực Hằng ở trên bàn cơm tuyên bố, hắn muốn bắt đầu dạy Tô Tiểu Tiểu bắn súng.

Tử Quyên là người đầu tiên đứng lên: “Em sẽ dạy.”

“Không cần, tôi tự mình dạy.” Nhớ tới lần trước bắt bọn họ dạy học, lúc này hắn không muốn mượn tay bọn họ nữa.

“Đại ca đã đem tiểu thư giao cho em, tất cả những việc liên quan đến cô ấy em chịu trách nhiệm, bao gồm học tập tác xạ.” Tử Quyên rất kiên quyết.

Tô Lực Hằng rốt cục có thể khẳng định, mấy ngày nay Tử Quyên cô ý ngăn cách hắn và Tô Tiểu Tiểu.

“Không được, ta đã quyết định tự mình dạy, cô không cần nói thêm nữa.” Mặc dù hắn không biết Tử Quyên tại sao làm vậy, nhưng điều này làm cho hắn vô cùng không vui.

Tử Quyên biết Tô Lực Hằng một khi quyết định chuyện gì sẽ rất khó thay đổi, nhưng nghĩ đến Tô Lực Hằng có tình cảm với Tô Tiểu Tiểu hậu quả sẽ khó tưởng tượng, cho nên cô nghĩ ra một phương pháp xử lý chung: “Vay hãy để cho Thiểu Đình dạy đi, hắn là người bắn tốt nhất trong đám chúng ta.”

Vu Thiểu Đình đã sớm nghĩ tự đề cử mình, vừa nghe Tử Quyên đề cử hắn lập tức hòa theo: “Em nhất định sẽ dạy Tiểu Tiểu thật tốt.”

“Ta đã nói tự mình dạy, các người không nghe thấy sao.” Giọng nói âm trầm khiến cho tất cả mọi người cảm thấy hắn đang giận giữ, trên bàn cơm thoáng cái yên lặng như tờ.

Muốn cho Thiểu Đình tới dạy Tô Tiểu Tiểu, trừ phi hắn chết.

Một bữa cơm ngon lành kết thúc trong khẩn trương không vui.

Mới để xuống bát đũa Tử Quyên liền nghe được Tô Lực Hằng gọi cô.

“Tử Quyên, cô tới thư phòng của tôi.”

Bên trong thư phòng

“Tại sao?” Tô Lực Hằng hỏi gọn gàng dứt khoát.

Tử Quyên dĩ nhiên hiểu ý của hắn, cũng không quanh co lòng vòng: “Đại ca, cô bé ấy là cháu gái của anh, anh không thể có ý nghĩ không tốt với cô ấy.”

Tô Lực Hằng bàn tay trong nháy mắt siết thành quyền: “Tử Quyên, cô biết mình đang nói gì không?”

“Tử Quyên biết mình mạo phạm đại ca, nhưng Tử Quyên không thể nhìn đại ca phạm phải sai lầm.” Dứt khoát nhìn người đàn ông trước mắt, Tử Quyên hi vọng hắn có thể tỉnh ngộ. Thật ra thì trong lòng cô làm sao không biết, mặc dù biết Tô Lực Hằng không yêu cô nhưng cô cũng không hi vọng hắn yêu cô gái khác, có lẽ lúc đó cô sẽ vĩnh viễn mất đi hắn.

Tô Lực Hằng không cho rằng mình yêu Tô Tiểu Tiểu, hẳn xem Tô Tiểu Tiểu như công cụ trả thù, trách nhiệm trưởng bối đối với văn bối. Huống chi nếu hẳn thật yêu Tô Tiểu Tiểu thì thế nào, bọn họ căn bản không có quan hệ huyết thống, nhưng hẳn không muốn nói rõ với Tử Quyên, bởi vì hẳn không thích giải thích với bất kỳ ai!

“Chỉ cần tôi thích, bất kể đối phương là thân phận gì.” Tô Lực Hằng nói thế.

Người trước mắt nở nụ cười tà ác khiến lòng Tử Quyên rơi xuống đáy cốc, chuyện đáng sợ nhất đã xảy ra sao?

Có lẽ cô sẽ rất nhanh mất người đàn ông này.

20. Chương 20 : Không Cho Phép Yêu Sớm

Ví như lúc này

Ngày không có đi học Liễu Uyển Nhi bị Tô Lực Hằng gọi vào thư phòng, dạy cô cách dùng súng.

Liễu Uyển Nhi thật sự không thích cây súng trong tay, đen thùi một chút cũng không hứng thú, vừa lớn vừa nặng chỉ cầm một lát tay cô đã mỏi.

Cô nhớ được lần đầu tiên Vu Thiệu Đình đón mình tan giờ học thiếu chút nữa bởi vì nó mà bị cảnh sát bắt, vật này đúng là không có gì tốt. Nhưng Tô Lực Hằng nhất định bắt cô học, nói nó có thể dùng để bảo vệ mình.

“Nghĩ gì thế? Chuyên tâm chút.” Thấy cô thất thần Tô Lực Hằng nhíu lại lông mày, đã ngốc thì thôi còn không chuyên tâm học.

Bất quá tay cô thật đúng là rất nhỏ, một cây súng bình thường mà cô đã cố hết sức, hẳn quyết định tìm cho cô một cây súng lục PPK khéo léo.

Nhìn động tác dần dần thay đổi Tô Lực Hằng có chút đành chịu đứng lên, đi tới sau lưng Liễu Uyển Nhi, vươn ra tay của mình cầm bàn tay nhỏ bé đã cố hết sức, sửa đúng động tác sai của cô.

Thân thể nhỏ nhắn vừa vặn nhồi vào trong ngực hẳn, kẽ hở giữa hai người tản ra mùi thơm man mát, làm cho người ta vui vẻ, còn có bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương Tô Lực Hằng phát hiện bản thân không nở bụng.

Bị Tô Lực Hằng ôm vào trong ngực, Liễu Uyển Nhi cảm thấy không thoải mái, thân hình cao lớn của hẳn đặt trên người cô, làm cho cô có chút đứng không vững, còn có hơi thở nặng nề phả vào bên tai.

Ngoài chú ý động tác Liễu Uyển Nhi còn len lén co lại cổ, Tô Lực Hằng chặc chặc cười một tiếng, càng thêm cố ý phả hơi thở vào bên lỗ tai cô, nhìn vẻ mặt cô lúng túng Tô Lực Hằng tâm trạng vô cùng tốt.

Đúng lúc này một trận tiếng gõ cửa vội vàng giải thoát Liễu Uyển Nhi từ trong thống khổ ra ngoài.

“Đi vào.” Tô Lực Hằng có chút không cam lòng buông ra Liễu Uyển Nhi, ngồi thẳng trở về vị trí của mình.

Là Tử Quyên, thật ra cô đã sớm muốn ngăn cản bọn họ ở chung một chỗ, khổ nỗi không có một cái cớ, mà bây giờ người này đi tới Tô gia vừa lúc để cho cô một lý do tốt.

“Đại ca, có một người tên là Lý Thư Đằng đến tìm tiểu thư.”

Lời Tử Quyên nói khiến Tô Lực Hằng nhíu chân mày, cái gì Lý Thư Đằng, hẳn tại sao cho đến giờ chưa nghe ai nói qua, cho nên mang theo Liễu Uyển Nhi đi tới phòng khách.

Trong phòng khách người đó vừa thấy được Liễu Uyển Nhi xuất hiện, lập tức vui vẻ gọi tên cô: “Tiểu Tiểu.”

Liễu Uyển Nhi nhìn Lý Thư Đằng khẽ gật đầu, trong lòng thì nghi ngờ mục đích hẳn đến.

“Cậu là bạn học của Tiểu Tiểu?” Tô Lực Hằng không vui nhìn chăm chăm vào Liễu Uyển Nhi rồi nhìn sang Lý Thư Đằng.

“Tôi là bạn trai Tiểu Tiểu.” Lời vừa nói ra ba người khác ở đó cũng khiếp sợ.

Liễu Uyển Nhi không nghĩ tới hắn sẽ nói lời này, nên có chút xấu hổ; Tử Quyên sau khi khiếp sợ thì bắt đầu vui mừng, Tô Tiểu Tiểu là hoa đã có chủ, lần này Tô Lực Hằng phải chết tâm thôi; còn Tô Lực Hằng thì sắp tức nổ, bạn trai? ! Cô ấy dám quen bạn trai!

Khi Tô Lực Hằng gần nổi đóa chỉ thấy một bóng người vui vẻ vọt ra, là dì Trương.

“Thư Đằng sao, cậu đã lâu không có tới nhà chúng ta, dì Trương nhớ cậu muốn chết.” Lý Thư Đằng trước là bạn trai Tô Tiểu Tiểu nên thường xuyên tới Tô gia tìm Tiểu Tiểu, dần dà dì Trương yêu ai yêu cả đường đi lối về thích cậu nhóc như ánh mặt trời này.

“Hắn thật là bạn trai cháu?” Tô Lực Hằng cắn răng hỏi Liễu Uyển Nhi.

Nhìn hai ngọn lửa hừng hực trong mắt hắn, Liễu Uyển Nhi có chút sợ, Lý Thư Đằng không phải là bạn trai của cô nhưng đích thực là bạn trai Tô Tiểu Tiểu?

“Hắn đương nhiên là bạn trai Tiểu Tiểu, tình cảm hai đứa nhóc này rất tốt nha.” Dì Trương vui vẻ trả lời giùm Liễu Uyển Nhi, nhưng ngay sau đó hỏi hàng tình trạng gần đây của Lý Thư Đằng, căn bản không chú ý đến khuôn mặt lo lắng của Tô Lực Hằng.

“Dì Trương!” Tô Lực Hằng phải cắt đứt hành động thân thiện của dì Trương, “Tiểu Tiểu mới mười bảy tuổi, tại sao có thể yêu sớm, chẳng lẽ anh trai chị dâu không quản sao.”

Kỳ quái nhìn thoáng qua Tô Lực Hằng: “Không nghĩ tới cậu còn bảo thủ hơn bà già này, Tiểu Tiểu đã là người lớn, quen bạn trai có gì là không thể, anh trai và chị dâu cậu đương nhiên không phản đối.”

“Không được! Con bé hiện tại quan trọng nhất chính là đi học, yêu đương gì chờ vào xã hội rồi nói.” Tô Lực Hằng kiên quyết phản đối, ngược lại còn hạ lệnh trục khách Lý Thư Đằng “Cậu trở về đi, sau này không được đến đây tìm Tiểu Tiểu.”

“Chúng tôi yêu đương thuần khiết, tại sao phải ngăn cản chúng tôi gặp gỡ?” Lý Thư Đằng không nghĩ tới chú Tô Tiểu Tiểu lại ngăn cản bọn họ quen nhau.

“Ta nói không được thì không được, Tử Quyên, tiễn khách.” Trước kia anh hai và chị dâu nghĩ thế nào hắn mặc kệ, hiện tại hắn là người giám hộ của Tô Tiểu Tiểu, hắn nói không được thì không được.

Ai ngờ Tử Quyên không nhúc nhích, Tô Lực Hằng hỏa khí càng lớn: “Tử Quyên cô có nghe không?”

“Cậu không nên hét người khác.” Mẹ Trương bây giờ nhìn không nổi nữa, không nghĩ Tô Lực Hằng du học trở về lại phong kiến cây mạnh đến thế, “Tiểu Tiểu, đưa Thư Đằng vào phòng đi.”

Nhận được mệnh lệnh Liễu Uyển Nhi cũng không dám động, chẳng lẽ dì Trương không nhìn thấy chú đang rất tức giận sao?

Lý Thư Đằng thì mặc kệ Tô Lực Hằng tức giận ra sao, có lệnh bài là dì Trương, hắn kéo tay Liễu Uyển Nhi chạy thẳng tới gian phòng của cô, con đường này hắn đã sớm quen việc dễ làm.

“Đứng lại cho ta!” Tô Lực Hằng muốn đuổi theo, lại bị dì Trương kéo lại, hắn đành chịu chỉ có thể đứng tại chỗ hờn dỗi.

21. Chương 21 :lễ Giáo

Trong phòng

“Sao cậu lại tới đây?” Liễu Uyển Nhi hỏi Lý Thư Đằng.

“Nhớ em.”

Lý Thư Đằng trả lời làm Liễu Uyển Nhi đỏ mặt,hắn tại sao thẳng thắn thế,lại nghĩ tới cảnh vừa rồi hắn ở trước mặt mọi người tự nhận là bạn trai cô,Liễu Uyển Nhi nghiêm mặt nói: “Thư Đằng,sau này cậu không được nói lung tung là bạn trai tôi.”

Lời Liễu Uyển Nhi nói khiến Lý Thư Đằng bị thương,nhưng ngay sau đó hắn liền nở nụ cười: “Anh vốn là bạn trai em,hiện tại em chẳng qua chỉ quên mất quá khứ giữa chúng ta.”

Liễu Uyển Nhi có chút đành chịu,cô đã nói rất nhiều lần với hắn nhưng tựa hồ một chút tác dụng cũng không có,vẫn cố chấp tự cho là bạn trai cô cho nên chỉ ngồi xuống lấy sách ra xem.

“Tốt lắm,anh cho em biết mục đích thực sự anh đến đây.” Lý Thư Đằng thấy cô không thèm nhìn mình liền tìm đề tài khác, “Anh biết em đang phiền về chuyện Anh ngữ,cho nên đặc biệt chạy tới xem có thể giúp em hay không.”

Lý Thư Đằng nói vô cùng uyển chuyển nhưng Liễu Uyển Nhi vẫn đỏ mặt,không nghĩ tới ngay cả mình thi Anh ngữ bị trúng vị hắn cũng biết,bất quá vừa nghĩ tới hắn có thể giúp mình Liễu Uyển Nhi lập tức tỉnh táo tinh thần.

“Anh có thể bắt đầu dạy em từ đâu sao?” Sợ Lý Thư Đằng đoán được cô ngay cả từ đơn giản cũng không biết, Liễu Uyển Nhi vội vàng giải thích”Em chỉ muốn ôn tập chút câu chữ.”

Liễu Uyển Nhi nghĩ Lý Thư Đằng chắc không biết trình độ Anh Ngữ của cô hiện tại rất tệ,ngừng lại nụ cười bắt đầu phụ đạo từng chữ cái.

Lý Thư Đằng nhớ đã rất lâu không được ở cùng một chỗ với Tô Tiểu Tiểu, trước tai nạn xe cô cô hoạt bát khả ái,thích chia sẻ với hắn những chuyện vụn vặt trong cuộc sống,sau tai nạn xe cô cô trở nên an tĩnh còn giữ khoảng cách với hắn.

Tay không tự chủ xoa mái tóc của cô,đầu ngón tay lướt qua mái tóc đen mượt,mang theo quyến luyến xen lẫn sầu não.

Liễu Uyển Nhi đang chuyên tâm học chữ cái,đột nhiên cảm thấy khác thường,quay đầu thì phát hiện Lý Thư Đằng đang nhìn mình chăm chăm tóc cô,trong ánh mắt có đau đớn làm cho cô vô cùng cảm động.

Một khắc bốn mắt nhìn nhau Lý Thư Đằng khó kìm lòng cúi đầu xuống.

“Tiểu tử ngươi muốn làm gì!” Cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra,một đôi mắt tức giận nhìn chăm chăm hai gương mặt lộ vẻ non nớt.

Sau khi Lý Thư Đằng đưa Liễu Uyển Nhi vào phòng,Tô Lực Hằng trong lòng vừa vội vừa lo không ngừng đi qua đi lại trong phòng khách,cô ta dám quen bạn trai,còn dám ở cùng người đàn ông khác chung một phòng,cô lại dám không nghe lời của hắn.

Bọn họ hiện tại đang làm gì?Tiểu tử thú kia sẽ không vượt rào chứ? Nhóc con kia sẽ không bị sở sàng ?

Từng đợt lo lắng đua nhau đánh tới rốt cục Tô Lực Hằng không nhịn được,nhìn dì Trương trở về phòng liền bước như bay vào phòng Liễu Uyển Nhi.

Khi đá văng cửa đã để cho hắn thấy cảnh mà hắn lo lắng nhất.

Hắn nổi lên gân xanh,đưa tay kéo Lý Thư Đằng: “Tiểu tử ngươi muốn ăn đậu hủ à!”

“Cút cho ta!” Lý Thư Đằng không kịp phản ứng bị ném ra khỏi phòng,”Rầm” một cái đóng lại cửa phòng.

Liễu Uyển Nhi sợ cực kỳ,mặc dù Tô Lực Hằng không ít lần tức giận với cô nhưng vẫn lần đầu tiên thấy hắn tức giận đến thế.

Thấy vẻ mặt sợ hãi của cô,Tô Lực Hằng nhắc nhở mình nên khống chế tính tình,cố gắng,cố gắng, cố gắng nữa, rốt cục vẫn không nhịn được nổi giận gầm lên: “Cháu có biết lễ nghi liêm sỉ hay không ?Một cô bé mà dám tùy tiện vào cùng một phòng với đàn ông khác,còn để cho hắn hôn cháu nữa!”

Tô Lực Hằng nói khiến Liễu Uyển Nhi nhớ tới mẫu thân từ nhỏ giáo dục cô,mới đến hiện đại không bao lâu,cô đã quên những lễ giáo kia,xấu hổ xông lên đầu,nước mắt cũng bắt đầu đảo quanh trong hốc mắt.

Tô Lực Hằng không nghĩ tới mình mới nói mấy câu đã làm nhóc con muốn khóc,bỗng nhiên chân tay có chút luống cuống.

Khi nước mắt Liễu Uyển Nhi bắt đầu tí tách tí tách rơi xuống,Tô Lực Hằng hoàn toàn không còn tức giận,ôm chặt cô vào trong ngực,dịu dàng xin lỗi an ủi: “Được rồi đừng khóc nữa,chú không nên hung dữ với cháu.”

Ngoài cửa Lý Thư Đằng gào thét dẫn đến dì Trương cùng Tử Quyên chú ý,khi hấn gõ cửa nhiều lần không có kết quả ,dì Trương không thể làm gì khác hơn bảo Lý Thư Đằng đi về trước,bà cùng Tử Quyên thì tiếp tục canh giữ ngoài cửa.

Dì Trương vô cùng lo lắng Tô Lực Hằng dạy dỗ quá độ Liễu Uyển Nhi,còn Tử Quyên thì lo lắng Tô Lực Hằng làm ra chuyện loạn luân.

Khi hai người đan lo lắng, bên trong phòng Tô Lực Hằng lặng lẽ ôm Liễu Uyển Nhi,tim của hắn bởi vì người trong ngực mà cảm thấy bình thản an nhàn trước nay chưa từng có.

22. Chương 22 :lý Thư Đằng Si Tình

Thứ hai.

Liễu Uyển Nhi mới vừa vào cửa trường Lý Thư Đằng đã vọt đến phía trước.

“Tiểu Tiểu,ngày hôm qua chú của em đã làm gì?” Ánh mắt nổi giận của Tô Lực Hằng đến giờ còn làm trong lòng Lý Thư Đằng nơm nớp lo sợ.

Liễu Uyển Nhi cảm giác cô cần phải nói rõ ràng với hắn,Tô Lực Hằng nói không sai,một cô bé con nhà gia giáo thì không nên dây dưa không rõ với một người đàn ông: “Thư Đằng,chúng ta chẳng qua chỉ là bạn học,sau này nếu như không có chuyện trọng thì đừng đến nhà tìm tôi.”

Lời Liễu Uyển Nhi phảng phất như một thanh kiếm sắc bén đâm vào trái tim Lý Thư Đằng.

“Tiểu Tiểu,là chú em ép em nói như vậy sao?” Hắn hi vọng đây không phải ý của cô.

“Không,là ý của tôi.” Liễu Uyển Nhi không muốn tiếp tục nữa,nếu tiếp tục chỉ làm cho Lý Thư Đằng càng thêm tổn thương mà thôi “Thật xin lỗi,tôi thật đã quên hết quá khứ,quên cả tình yêu với cậu,chúng ta không nên tiếp tục nữa?”

“Không,tại sao em có thể tàn nhẫn quên hết những chuyện giữa em và anh.”

Lại là ánh mắt khổ sở Liễu Uyển Nhi nhìn sang nơi khác,ép mình không được mềm lòng: “Tôi đã quên,nếu anh còn nhớ chỉ làm anh đau khổ.”

“Nhưng anh muốn chờ em nhớ lại.” Đây là một tia kiên trì cuối cùng trong lúc tuyệt vọng,Lý Thư Đằng không cho cô cơ hội cự tuyệt,vội vã chạy khỏi đây.

Buổi trưa Liễu Uyển Nhi cùng bạn học ăn cơm trưa xong trở lại phòng học,vừa vào phòng học liền nhìn thấy các bạn học nhìn cô hoan hô thét chói tai.

Liễu Uyển Nhi thấy kỳ lạ,không biết xảy ra chuyện gì,khi cô thấy trên bảng đen viết mấy chữ to,gương mặt lập tức nóng lên.

Chỉ thấy trên bảng đen viết mấy chữ thật to: Tô Tiểu Tiểu,anh yêu em. Phía dưới ký tên: Lý Thư Đằng.

Bạn học nữ bên cạnh hâm mộ chạy đến gần Liễu Uyển Nhi nói: “Tiểu Tiểu, cậu thật hạnh phúc,hắn yêu cậu như vậy.”

Tỏ tình thẳng thắn thế,đám người ầm ĩ vui vẻ còn Liễu Uyển Nhi sắp bị ép đến điên rồi.

Cô chạy ra phòng học trực tiếp tìm Lý Thư Đằng.

“Tại sao phải làm như vậy?”

Đổi mặt Liễu Uyển Nhi chất vấn, trên mặt Lý Thư Đằng mang theo dịu dàng: “Ban đầu anh cũng tỏ tình với em như vậy, anh muốn làm em nhớ lại.”

“Dù anh làm thế nào, chúng ta cũng không thể trở lại như trước, bởi vì em hiện tại đã không còn là Tô Tiểu Tiểu trước kia.” Liễu Uyển Nhi thật muốn nói rõ chân tướng với Lý Thư Đằng, nói cho hắn biết Tô Tiểu Tiểu mà hắn yêu đã chết, hiện tại đứng ở trước mặt hắn chính là Liễu Uyển Nhi, để cho hắn không tự hành hạ chính mình nữa, nhưng lời đến khóe miệng lại thụt trở về.

“Anh vẫn sẽ... chờ em nhớ lại.”

Liễu Uyển Nhi nhắm mắt lại không muốn nhìn ánh mắt cố chấp của Lý Thư Đằng.

Sau khi tan học.

Tử Quyên quan sát Liễu Uyển Nhi ngồi phía sau xe, cảm giác cô hôm nay có cái gì hơi lạ, trong mắt mang theo chút ít buồn chán, cho nên quan tâm nói: “Có chuyện gì sao?”

Nhìn thoáng qua Tử Quyên, Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên muốn nói thật với cô, suy nghĩ lưỡng lự một lát, mới nói: “Chị Tử Quyên, nếu có một người rất yêu chị, mà chị vĩnh viễn không thể yêu hắn, chị phải làm thế nào để hắn buông tha chị?”

Tử Quyên cho rằng ‘hắn’ trong miệng Liễu Uyển Nhi là chỉ Tô Lực Hằng, bởi vì câu ‘vĩnh viễn cũng không thể yêu hắn’, trong lòng cô căng thẳng, không nghĩ đến tình cảm hai người đã đến trình độ này.

Nhưng nghĩ đến kết quả đáng sợ Tô Lực Hằng tiếp tục dây dưa nữa, Tử Quyên quyết định giúp Liễu Uyển Nhi thoát khỏi tình yêu cấm kỵ này: “Em có thể nói cho hắn biết em đã yêu người khác.”

Lời của Tử Quyên làm cho Liễu Uyển Nhi cảm giác thật khó khăn: “Nhưng mà em chưa yêu người nào.”

Tử Quyên nghe vậy khẽ mỉm cười: “Tiểu thư ngốc quá, người này cũng có thể là giả.”

Liễu Uyển Nhi hiểu rõ mọi chuyện.

Nhưng phải tìm người nào giả làm bạn trai cô đây? Một khuôn mặt trước tiên nhảy vào trong đầu cô.

Nhìn nụ cười trên mặt Liễu Uyển Nhi, Tử Quyên hiểu cô bé đã biết mình phải làm gì, qua khoảng thời gian khó chịu rất cực có tin tức tốt.

23. Chương 23 :có Thể Là Bạn Trai Em Không?

Vu Thiếu Đình trở lại Tô gia đã hơn mười một giờ khuya.

Ngày đó nghe Khinh Vân nói có bạn trai Tiểu Tiểu đến nhà tìm cô, hắn hoảng sợ không nghĩ tới cô đã có người yêu, lòng bắt đầu co rút đau đớn, đau đến mất đi tri giác.

Hai ngày này hắn cố ý làm cho mình bận rộn nhiều việc, hi vọng dùng bận rộn để tê dại thần kinh của mình, để mình không nghĩ đến cô nữa, nghĩ đến chuyện đau khổ kia, nhưng vừa về tới Tô gia, cô nhíu mày cười vui vẻ chiếm tất cả suy nghĩ của hắn.

Đúng lúc này tiếng gõ cửa vang lên, khi thấy Liễu Uyển Nhi đứng ngoài cửa, Vu Thiếu Đình lúc này mới phát hiện thì ra đứng trước mặt cô, tất cả cố gắng của hắn đều hoàn toàn hồng bét, tâm trạng trong nháy mắt sụp đổ, toàn bộ nhớ nhung hóa thành một cái ôm mạnh.

Liễu Uyển Nhi bị ôm chặt trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh cô cảm thấy tâm trạng Vu Thiếu Đình đang chấn động, có ẩn nhẫn, có sầu não. Làm cho cô không đành lòng.

Liễu Uyển Nhi không có giây dựa để mặc Vu Thiếu Đình ôm mình,giờ khắc này cho cô tạm thời bỏ xuống lễ giáo đi.

“Anh Thiếu Đình,anh làm sao vậy?” Qua một hồi Liễu Uyển Nhi nhẹ giọng hỏi.

Nếu như có thể cô muốn chia sẻ ưu sầu cùng anh Thiếu Đình.

Đừng nói gì nữa để hấn buông thả một giây,một giây cũng được,Vu Thiếu Đình reo hò ở trong lòng.

Tay lưu luyến buông ra cô,lúc này Vu Thiếu Đình đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

“Tìm anh có việc ư, Tiểu Tiểu?” Trên khuôn mặt vẫn bình tĩnh như xưa .

Liễu Uyển Nhi đang nghĩ đến mở miệng thế nào nên không chú ý tới hành động vừa rồi của Vu Thiếu Đình.

Có chút ngượng ngùng kéo đồ ngủ của mình,Liễu Uyển Nhi rốt cục mở miệng nói: “Anh có thể làm bạn trai em không?”

Vu Thiếu Đình cho rằng mình nghe nhầm,nếu như đây là thật,hạnh phúc không khỏi tới quá nhanh.

“Em biết mình đang nói gì không?”

Hắn không phải muốn cự tuyệt cô chứ,Liễu Uyển Nhi có chút gấp gáp: “Anh Thiếu Đình,em không phải cố ý muốn mạo phạm anh,chỉ là muốn anh giả bộ làm bạn trai của em.”

Trái tim vừa được nâng cao giờ bị đập xuống,quả thật ông trời đang trêu đùa hấn,nhưng Vu Thiếu Đình không có từ chối,hắn thật tò mò Liễu Uyển Nhi tại sao muốn hấn giả làm bạn trai cô.

“Tại sao muốn anh giả làm bạn trai em?” Hấn hỏi.

Liễu Uyển Nhi đem tất cả chuyện của Lý Thư Đằng nói rõ ràng với Vu Thiếu Đình,nhưng ngay sau đó lại nói: “Em không muốn hấn vì em mà khổ,anh Thiếu Đình giúp em được không.”

Thì ra cô căn bản không yêu tên Lý Thư Đằng kia,Vu Thiếu Đình khổ sở mấy ngày qua trong nháy mắt tan đi.

Yêu cầu giả bộ làm bạn trai hấn dĩ nhiên hoàn toàn vui lòng đồng ý.

Liễu Uyển Nhi thật vui vẻ bởi vì Vu Thiếu Đình đồng ý,cũng bởi vì trên mặt hấn rốt cuộc đã có nụ cười.

24. Chương 24 :em Thật Tàn Nhẫn

Ngày hôm sau

Lý Thư Đằng vừa tan học liền đi tìm Liễu Uyển Nhi,mặc dù vừa ra cửa trường cô đã bị người đón đi nhưng hấn vẫn muốn lợi dụng mấy phút đồng hồ khó có nói chuyện với cô giúp cô nhớ lại quá khứ.

Lần này Liễu Uyển Nhi không có cự tuyệt Lý Thư Đằng để mặc hấn đi theo mình,một đường từ phòng học nói đến cửa trường học,nói chuyện trước đó giữa hấn và Tô Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu.”

Đột nhiên có một giọng nam làm Lý Thư Đằng chú ý,hấn nhớ ra người đàn ông này,lúc trước hấn thường xuyên đưa đón Tiểu Tiểu tan học,Lý Thư Đằng nhất thời sinh lòng cảnh giác nhìn người đàn ông dụ dằng bên cạnh.

Lần đầu diễn kịch Liễu Uyển Nhi trong lòng khó tránh khỏi có chút khản trương,Vu Thiếu Đình tựa như phát hiện cô khác thường,đi tới bên cạnh cô dụ dằng ôm eo cô,bên eo truyền đến sức mạnh để Liễu Uyển Nhi hoãn lại tâm trạng khản trương.

Khẽ dựa vào giữa ngực Vu Thiếu Đình,nhẹ nhàng nói: “Anh Thiếu Đình.”

“Tiểu Tiểu,hắn là ai vậy?” Có ngốc cũng nhìn ra được quan hệ giữa bọn họ không hề đơn giản,trong miệng hỏi Liễu Uyển Nhi nhưng ánh mắt Lý Thư Đằng nhìn chăm chăm Vu Thiểu Đình.

“Tôi là bạn trai Tiểu Tiểu.” Vu Thiểu Đình trả lời hết sức có lực.

“Tiểu Tiểu,đây là sự thật sao?” Lý Thư Đằng không muốn tin,không muốn tin Tô Tiểu Tiểu phản bội tình cảm của bọn họ.

Liễu Uyển Nhi khẽ gật đầu đem mặt vùi vào trong ngực Vu Thiểu Đình,cô không dám nhìn ánh mắt bị thương của Lý Thư Đằng, thật xin lỗi,thật xin lỗi, thật xin lỗi. Trong lòng hô một vạn thật xin lỗi,nhưng đành chịu cô không phải là Tô Tiểu Tiểu,cô không thể yêu hắn.

“Không,em không thể tàn nhẫn như vậy!” Giống như có người đang từng đao từng đao cắt thịt trong lòng,Lý Thư Đằng nhìn Liễu Uyển Nhi ánh mắt dần dần trở nên trống rỗng.

Cậu nhóc khổ sở đứng trước mắt khiến Thiểu Đình bỗng nhiên có chút không đành lòng,vì mùi vị bị tổn thương hắn đã từng ném qua.

“Anh Thiểu Đình,chúng ta đi thôi.” Liễu Uyển Nhi giọng có chút run rẩy,cô sợ mình mềm lòng tốt nhất nên lập tức rời đi.

“Đừng đi,nói cho anh biết em thật yêu hắn sao?” Kéo lại cánh tay Liễu Uyển Nhi,Lý Thư Đằng vẽ mặt trắng bệch trần đây hy vọng.

Vu Thiểu Đình thu lại không đành lòng hất cánh tay Lý Thư Đằng ra.

“Tôi đã nói rõ cô ấy là bạn gái của tôi,cậu sau này đừng quấy rầy cô ấy nữa.” Nói xong liền kéo theo Liễu Uyển Nhi rời đi.

“Nói cho anh biết,em thật yêu hắn sao?” Lập tức ngăn trở đường đi của bọn họ,cuối cùng đấu tranh lý trí một hồi làm cho Lý Thư Đằng không một chút sợ hãi Vu Thiểu Đình cao hơn mình một cái đầu,chỉ cần cô chính miệng nói cô yêu người đàn ông này hắn liền buông tha.

Rốt cục Liễu Uyển Nhi từ trong ngực Vu Thiểu Đình ngẩng đầu lên,nhìn thoáng qua Lý Thư Đằng, kiên định nói: “Em yêu anh ấy.”

Vu Thiểu Đình trong lòng run lên,biết rõ cô nói vậy để Lý Thư Đằng buông tha,nhưng vẫn khiến tim hắn đập nhanh hy vọng có một ngày biết được suy nghĩ trong lòng cô.

“Chúc hai người hạnh phúc.” Lưu lại một nụ cười tuyệt vọng ,Lý Thư Đằng bước chân rời đi có chút nặng nề.

Bị Vu Thiểu Đình đưa vào xe,Liễu Uyển Nhi trong lòng nặng nề,Lý Thư Đằng sẽ không dây dưa cô nữa nhưng cô cũng đã tổn thương hắn thật sâu,thật xin lỗi Lý Thư Đằng, thật xin lỗi Tô Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu,em có khỏe không?” Vu Thiểu Đình giọng nói êm dịu làm Liễu Uyển Nhi có phần an tâm.

“Không có chuyện gì.” Liễu Uyển Nhi cố gắng nở nụ cười không muốn hắn lo lắng cho mình.

Lúc này Tử Quyên rốt cục mới hiểu thì ra ngày hôm qua cô bé nhắc đến “hắn”căn bản không phải Tô Lực Hằng.

Có chút hâm mộ Vu Thiểu Đình,hắn ít nhất có được người yêu mến,nhưng nghĩ đến hắn phải gặp phải đối thủ —— Tô Lực Hằng,Tử Quyên trong lòng khó tránh khỏi cho lo lắng.

Mà người đàn ông cô yêu,hắn bao giờ mới nhìn nhận sự hiện hữu của mình.

25. Chương 25 :tai Nạn Xe Cộ

Đoàn người Vu Thiểu Đình lái xe trở về Tô gia.

Bỗng nhiên sườn xe chấn động, tiếng đèn xe bể tan truyền đến. Vu Thiếu Đình lập tức dừng xe, Tử Quyên muốn cỡi giầy nịt an toàn trên người lại bị Vu Thiếu Đình ngăn lại: “Cô lo cho Tiểu Tiểu, tôi đi xuống xem một chút.” Dứt lời liền đẩy ra cửa xe.

Đụng vào bọn họ chính là một chiếc Lexus màu trắng, tài xế nhìn qua tuổi có chút lớn đang xem xét tình trạng hư hỏng của xe, vừa nhìn Vu Thiếu Đình liền tặc nói xin lỗi.

Con đường này tình hình giao thông tốt, mặc dù hiện tại đang giờ cao điểm nhưng dòng xe trên đường chạy không nhiều, xe Lexus sao lại tự dưng đụng vào, Vu Thiếu Đình quan sát bốn phía tuy không thấy chiếc xe nào khả nghi nhưng hấn không dám phớt lờ.

“Thanh Sơn, tình trạng nghiêm trọng không?” Lúc này từ bên trong xe truyền ra một giọng nói già nua.

“Lão gia, tôi lỡ đụng hư đèn xe của người ta.”

“Tại sao cậu không cẩn thận như vậy.” Cửa xe mở ra một thân tây trang trắng thớm, ông cụ tay đang cầm cây gậy bằng gỗ lim từ trên xe xuống, hai mắt lấp lánh hữu thần nhìn thẳng về phía Vu Thiếu Đình.

“Nhóc con, cậu xem tổn thất có bao nhiêu, chúng tôi sẽ bồi người.” Ông lão cũng là người dứt khoát.

“Không cần, chỉ là đèn xe thôi.” Vu Thiếu Đình không muốn dây dưa chuyện này, dù sao thủ phạm mấy lần trước ngăn chặn bọn họ còn chưa điều tra được là ai, hấn không thể để cho Tiểu Tiểu ở lại trường hợp này thời gian quá dài.

“Vậy làm sao có thể, đụng hư xe của các người thì phải bồi hương.” Ông lão rất kiên trì, dứt lời liền đi đến chiếc xe màu đen BMW của Vu Thiếu Đình, Vu Thiếu Đình phát hiện ông lướt qua đuôi xe, trực tiếp đi tới chõng ngồi phía sau của Liễu Uyển Nhi, trong lòng biết không ổn lập tức vọt theo gót chân ông lão, ngăn cản ông đến gần xe.

“Chỉ đụng hư đèn xe, ông không cần quá để ý.”

Vu Thiếu Đình ngăn cản làm cho trong mắt ông lão chợt lóe lên một tia tiếc nuối, Vu Thiếu Đình nhìn thấy nhưng hấn không muốn hiểu rõ tại sao, hấn chỉ muốn nhanh lên kết thúc nhanh rời khỏi chỗ này.

“BMW của các người là loại gì, rất ít thấy trên thị trường.” Lúc này tài xế cũng đi tới thật giống như phát hiện món đồ mới, “Lão gia ông nhìn, cửa sổ xe này đường nét cứng cáp, thật xứng với cậu này.”

Thấy tài xế nhích tới gần xe của sổ phía sau, Vu Thiếu Đình lập tức đưa tay ngăn lại.

Ông lão thì thừa cơ nằm sấp lên cửa sổ xe, Vu Thiếu Đình thật không biết làm gì với hai người này, nên kéo bên trái hay kéo bên phải, nhìn lại tuổi bọn họ thì cả một bó, hấn thật không muốn đánh nhau cùng bọn họ.

Phát hiện ông lão đang nhìn chăm chú vào người bên trong xe, ánh mắt khó nén kích động, Vu Thiếu Đình bỗng nhiên cảm giác ông tựa hồ không có ác ý, với lại bên trong xe còn có Tử Quyên, cho nên chỉ đứng một bên chú ý cử động của bọn họ.

Bên trong xe Tử Quyên thấy bọn họ nhích tới gần, lập tức nắm chặt súng trong túi áo, chỉ cần bọn họ có ý tổn thương người trong xe, cô liền lập tức giết chết bọn họ.

Một đôi mắt bỗng nhiên xuất hiện ngoài cửa xe, Liễu Uyển Nhi sợ hết hồn, nhưng ngay sau đó cô nhìn thấy trong ánh mắt đó có mong mỏi cùng quan tâm cho nên có chút ngạc nhiên nhìn ông lão đột nhiên xuất hiện này.

“Cô nhóc này là gì của cậu? Dung mạo thật xinh đẹp.” Ông lão nhìn Thiếu Đình nói, ánh mắt lại thủy chung không rời đi Liễu Uyển Nhi bên trong xe, giọng nói nghe ra có chút run rẩy.

Hiện tại Vu Thiếu Đình có thể xác định bọn họ hao hết tâm tư tông xe mục đích chính là muốn đến gần người trong xe, bọn họ rốt cuộc muốn làm gì? Nghe giọng nói kích động của ông Vu Thiếu Đình trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Nghe ông lão nhắc tới mình, Liễu Uyển Nhi liền không chút nghĩ ngợi quay cửa xe xuống, Tử Quyên muốn ngăn cản đã không kịp.

Khi cửa sổ xe quay xuống Vu Thiếu Đình thấy rõ khóe mắt ông lão đỏ lên.

“Tiểu Tiểu,em không nên lộn xộn.” Cho dù hai người này không có nguy hiểm nhưng Vu Thiếu Đình cũng không thể sơ suất.

“Cô gọi Tiểu Tiểu?” Ông lão ngó chừng Liễu Uyển Nhi,ánh mắt đã phủ kín một tầng hơi nước.

“Đúng vậy.” Liễu Uyển Nhi nhìn ông lão khẽ mỉm cười,trong mắt ông cô thấy có tia yêu thương,cô cũng thích ông lão này.

Quá giống,con bé rất giống mẹ Lâm Gia Mỹ của mình.Không sai ông lão ấy chính là Lâm Cẩm Quyền,qua nhiều lần tìm kiếm cơ hội đến gần cháu gái,Lưu Thanh Sơn cuối cùng nghĩ ra chiêu tông xe,rất cục cựa để cho ông thấy được mặt cháu gái ngày nhớ đêm mong_Tô Tiểu Tiểu.

“Tôi là” Thiếu chút nữa nói cho cô biết ông chính là ông ngoại của cô,Lâm Cẩm Quyền vội vàng đổi lời nói, “Tôi họ Lâm, tên Tiểu Tiểu ngày nghe rất êm tai.”

“Xin lỗi ngài,chúng ta phải đi.” Vu Thiếu Đình lo lắng nếu dừng lâu hơn không chừng sẽ gặp nguy hiểm,hắn trực tiếp mở cửa xe ngồi vào bên cạnh Liễu Uyển Nhi.

“Tử Quyên,cô lái xe.” Tử Quyên nghe thế lập tức ngồi vào ghế lái.

“Vậy để tôi đèn tiền đèn xe cho cậu.” Lâm Cẩm Quyền thực sự không nỡ rời khỏi cháu gái,muốn lấy cơ hội thường tiền để được gần cháu gái lâu thêm một chút.

“Không cần.” Không muốn tiếp tục ở lại,chiếc BMW mà đen nhanh lướt đi,dần dần biến mất trong tầm mắt Lâm Cẩm Quyền.

“Thanh Sơn,cám ơn cậu.” Trong xe Lâm Cẩm Quyền chân thành tỏ vẻ cảm ơn Lưu Thanh Sơn .

“Đây là chuyện tôi nên làm.”

“Tiểu Tiểu nhìn rất khỏe mạnh.” Lúc này Lâm Cẩm Quyền nhớ tới Vu Thiếu Đình bên cạnh con bé, “Mới vừa rồi tên nhóc kia?”

Hắn giống như rất quan tâm Tiểu Tiểu,người cũng rất nhanh nhạy quả cảm, đối với ông lão như ta cũng rất khách khí,không giống tên Tô Lực Hằng kia gọi an ninh đuổi bọn họ.

“Hắn tên Vu Thiếu Đình,Tôn tiểu thư thật như rất lệ thuộc vào hắn.” Lưu Thanh Sơn nói ra cảm giác của mình.

“Thằng nhóc đó không tệ,không biết bối cảnh ra sao.”

Lâm Thanh Sơn hiểu ý cười một tiếng,lão gia không phải bắt đầu chọn còn rảnh rồi chứ,chẳng qua muốn biết rõ Thiếu Đình không phải chuyện dễ.

26. Chương 26 :hoài Nghi

Thấy Thiếu Đình và Liễu Uyển Nhi cùng nhau trở lại Tô Lực Hằng trong lòng bắt đầu nghi ngờ.

“Thiếu Đình,cậu xé chiêu đi đâu?”

Trải qua mấy lần Vu Thiếu Đình ít nhiều cũng ý thức được Tô Lực Hằng cố ý ngăn cản hắn và Liễu Uyển Nhi lui tới, hiện tại bị đại ca hỏi có chút không biết trả lời thế nào,lỡ như cho anh ấy biết chuyện mình giả mạo bạn trai Liễu Uyển Nhi có thể vì vậy mà dùng thủ đoạn không cho mình liên lạc với Liễu Uyển Nhi không,Vu Thiếu Đình tự nói với mình nhất định không thể để cho anh ấy biết chuyện buổi chiều.

Mà Liễu Uyển Nhi cũng bị vấn đề Tô Lực Hằng hù,lỡ như để cho chú biết mình bảo anh Thiếu Đình giả làm bạn trai,thật mất mặt a, nói không chừng chú tức giận vì mình không theo khuôn phép .

Tử Quyên cũng ý thức được vấn đề, bây giờ có thể ngăn cản Tô Lực Hằng phát triển tình cảm với Tô Tiểu Tiểu có lẽ cũng chỉ còn mỗi Vu Thiệu Đình, cô phải giúp hắn, cho nên nói: “Buổi chiều em phát hiện bên cạnh trường học có chiếc xe lạ, cho nên bảo Thiệu Đình qua trợ giúp.”

“Xem ra không để cho bọn họ biết mặt bọn chúng thật cho rằng Tô Lực Hằng là quả hồng mềm.” Một cú đâm về phía mặt bàn, nhưng Tô Lực Hằng ngay sau đó lại nói: “Sau này những chuyện như vậy gọi Khinh Vân qua đi.”

Vu Thiệu Đình cùng Liễu Uyển Nhi không hiểu tại sao Tử Quyên lại giúp bọn họ nói dối, bất quá vẫn hết sức cảm kích cô giúp bọn họ gạt Tô Lực Hằng.

Ba người thở phào nhẹ nhõm nên không có phát hiện trên mặt Tô Lực Hằng lộ ra tín hiệu nguy hiểm.

Xem ra thuộc hạ của hắn lá gan càng lúc càng lớn, bọn họ cho rằng một câu nói dối là có thể đẩy đi việc này sao, hắn cũng muốn xem trong hồ lô bọn họ rốt cuộc giấu thứ gì.

Buổi tối Tử Quyên bỗng nhiên nhận được điện thoại Tô Lực Hằng, muốn cô đến khách sạn Thế Hoa làm nhiệm vụ.

Đi tới Tô Lực Hằng nói cho cô biết phòng 1505, Tử Quyên móc ra một tấm thẻ vạn năng, quẹt lên cửa tính nhẹ nhàng mở ra.

Tử Quyên tinh tường nghe bên trong phòng truyền ra tiếng thở dốc của phụ nữ, khe cau mày, rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Tử Quyên nhẹ di động bước chân, không để cho người bên trong phòng nhận ra, khi ánh mắt cô nhìn thấy người nằm trên giường, cả người kinh hãi.

“A!” Cô gái phát hiện sự xuất hiện của cô, bị làm cho sợ đến chui vào trong ngực người đàn ông.

“Tiếp tục.” Tô Lực Hằng nói với cô gái, ánh mắt lại nhìn Tử Quyên.

Cô không hiểu tuy các cô làm chuyện này vô số lần nhưng chưa bao giờ làm trước mặt phụ nữ.

Tô Lực Hằng thấy cô gái do dự, đưa tay nắm lấy đầu gối của cô, ngón tay thật dài tà ác khuấy động nụ hoa phía trên, cô gái lập tức thở gấp liên tục, cả người nóng rực làm cho cô quên có Tử Quyên ở đây, thân thể dán lên người Tô Lực Hằng.

Tô Lực Hằng rất hài lòng trên mặt Tử Quyên xuất hiện đau đớn. Hắn thật ra đã sớm biết Tử Quyên có tình cảm với hắn, mặc dù muốn thân thể của cô nhưng hắn không muốn bị bất kỳ cô gái nào quản tự do của mình.

“Nói cho tôi biết, buổi chiều rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tử Quyên lúc này mới hiểu được thì ra Tô Lực Hằng căn bản không tin lời cô nói, lúc này hắn bảo cô đến đây chính là muốn dùng màn tàn nhẫn ép cô nói ra chân tướng.

Không, cô phải bảo vệ tình cảm Vu Thiệu Đình cùng Tô Tiểu Tiểu, cô không thể để cho Tô Lực Hằng tiếp tục rơi vào trầm luân.

Nước mắt yên lặng chảy xuống nhưng Tử Quyên nhưng không nói lời nào.

Thấy thế Tô Lực Hằng trên mặt cười gian tà, nhắc chiếc móng đầy đặn của cô gái về phía mình.

“A ~” Không lồ mạnh mẽ làm cho cô gái sợ hãi kêu lên tiếng, chạy nước rút đến khoải cảm cho mình.

“Không nên!” Cô không cách nào nhịn được nữa, Tử Quyên hồng mặt thất thanh khóc rống, “Tiểu thư bảo Thiệu Đình giả mạo bạn trai của cô, ép Lý Thư Đằng buông tay.”

Nghe vậy Tô Lực Hằng lập tức dừng lại động tác eo, một cước đá cô gái dưới mình xuống giường: “Cút!”

Say mê trong khoải cảm cô gái bị động tác bất thành linh của hắn làm hoảng sợ, mà Tô Lực Hằng trên mặt âm thầm làm cho cô không dám ở lại, nắm lấy quần áo trên mặt đất nhanh chóng chạy đi.

Đi tới trước mặt Tử Quyên, Tô Lực Hằng nắm lấy cằm dưới của cô, một giây sau quần áo trên người Tử Quyên đã bị thoát đi, tàn nhẫn tiến vào làm cho cô đau lên tiếng.

“Vậy mới là cô gái ngoan.” Tô Lực Hằng giọng rất dịu dàng, nghe vào trong tai Tử Quyên trở thành lạnh lẽo như băng.

27. Chương 27 : Hạnh Phúc Dưới Ánh Trăng

“Anh Thiếu Đình, cảm ơn anh.” Dưới ánh trăng Liễu Uyển Nhi và Vu Thiếu Đình sóng vai ngồi trên ghế ngoài sân.

“Đồ ngốc, cảm ơn gì chứ.” Vu Thiếu Đình yêu thương vuốt ve tóc Liễu Uyển Nhi.

“Anh Thiếu Đình, anh có thể đồng ý với em một chuyện?” Liễu Uyển Nhi trong mắt có chút khẩn trương.

“Chuyện gì? Em nói đi.”

“Đừng đem chuyện hôm nay anh giả làm bạn trai em nói cho chú nghe?” Liễu Uyển Nhi rất lo lắng Tô Lực Hằng sẽ biết.

“Tại sao?” Vu Thiếu Đình dĩ nhiên không để cho Tô Lực Hằng biết chuyện này, nhưng hắn muốn biết tại sao Liễu Uyển Nhi cũng không muốn cho anh ấy biết.

Liễu Uyển Nhi mấp má môi: “Em sợ chú sẽ tức giận, lần trước chú ấy vì chuyện Thư Đằng mà phát hỏa.”

Thì ra như vậy.

“Yên tâm, anh sẽ không nói với Đại ca.”

Liễu Uyển Nhi cười vui vẻ.

“Anh Thiếu Đình tốt nhất.”

Ánh trăng vẩy vào trước gương mặt xinh đẹp của cô như uyển nhược nổi trên mặt nước Thanh Hà nhẹ nhàng tác động tim Vu Thiếu Đình.

“Anh hi vọng Tiểu Tiểu vĩnh viễn vui vẻ.” Giờ khắc này khó kìm lòng nổi.

“Anh Thiếu Đình.”

Liễu Uyển Nhi xấu hổ cúi đầu.

Vừa bắt đầu cô thích Vu Thiếu Đình bởi vì gương mặt hắn rất giống phụ thân, rồi sau đó được Vu Thiếu Đình bảo vệ cùng quan tâm làm cô cảm động. Liễu Uyển Nhi phát hiện hắn người đầu tiên đến thế giới này cô muốn lệ thuộc vào.

“Em cũng hi vọng Anh Thiếu Đình vĩnh viễn vui vẻ.” Giọng nói rất nhẹ khó nén ngượng ngùng.

Lời cô dịu dàng như giọt mật rơi vào trong lòng Vu Thiếu Đình hóa thành nồng đậm hạnh phúc, nắm lấy tay Liễu Uyển Nhi: “Chỉ cần có Tiểu Tiểu bên cạnh, Anh Thiếu Đình vĩnh viễn vui vẻ.”

Tình cảm chân thành tha thiết bộc lộ trong lời nói.

Khi ánh mắt cực nóng nhìn chằm chằm lòng của thiếu nữ như dây cung bị nhẹ nhàng kích thích.

Để mặc hắn ôm mình vào trong ngực, nhắm mắt lại cảm nhận ấm áp trên người hắn.

Giờ khắc này Liễu Uyển Nhi cảm giác an tâm trước nay chưa có, là hắn giúp cô không còn sợ thế giới xa lạ này. Nếu như có thể cô muốn tựa mãi vào lồng ngực này vĩnh viễn không rời đi.

Giờ khắc này Vu Thiểu Đình cảm giác rất hạnh phúc, là cô làm cho hân thể giới lạnh lùng giết chóc có thêm luồng ấm áp. Nếu như có thể, hân muốn đưa cô đi con đường không biết tương lai, chỉ cần có cô bất luận rơi vào nghịch cảnh cũng hạnh phúc.

.....

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại cắt đứt tất cả tốt đẹp, Vu Thiểu Đình có chút không tình nguyện buông ra Liễu Uyển Nhi, đón điện thoại di động.

“Yu, speaking.”

“I need the data, if you can’t provide to prove that, I will not believe it.”

“Waiting for your e-mail. Bye.”

Sau khi Vu Thiểu Đình cúp điện thoại liền nhìn thấy một đôi mắt sùng bái.

“Anh Thiểu Đình, Anh ngữ của anh tốt thật.”

Vu Thiểu Đình từ nhỏ sống ở Singapore Anh ngữ dĩ nhiên không thể xem thường, không nghĩ tới vì vậy được cô bé khen ngợi, hân tương đối vui vẻ.

“Anh ngữ của anh.” Liễu Uyển Nhi cảm giác thật khó mở miệng, nhìn thấy nụ cười khích lệ trên mặt Vu Thiểu Đình, cô rất cục cựa dững dưng nói ra chuyện mình.

” Em thi Anh ngữ bị trúng vịt.”

Vu Thiểu Đình chỉ đoán Anh ngữ Liễu Uyển Nhi có thể rất kém, không nghĩ tệ đến rơi xuống đáy cốc, sau khi kinh ngạc quyết định tự mình cứu vãn.

“Anh tới dạy, em trúng vịt.”

Lời vừa nói ra Vu Thiểu Đình lập tức đưa ra bàn tay.

“Ghét, không thể gọi em là trúng vịt !”

Gió nhẹ thổi qua đình viện thổi tan lạnh lẽo trong lòng mọi người.

Ban đêm ánh trăng thật là đẹp.

28. Chương 28 :người Đàn Ông Đây

Liễu Uyển Nhi nhàm chán tựa vào bệ cửa sổ nhìn sân trống trải.

Hai ngày này tâm trạng chú hình như không tốt khuôn mặt luôn rất thối, luyện bắn súng chỉ cần cô lười biếng liền trừng phạt đánh vào tay cô, đánh đến tay cô đau quá.

Còn Anh Thiểu Đình hai ngày này giống như đặc biệt bận rộn, buổi sáng cô rời giường hân đã ra cửa, buổi tối trước khi cô ngủ hân còn chưa về, cô rất muốn hỏi chú anh Thiểu Đình rốt cuộc đang làm gì vậy, nhưng cô không dám có sợ nhìn gương mặt nghiêm túc của chú.

Tuần sau lại có cuộc thi Anh ngữ, Anh Thiểu Đình đồng ý dạy cô Anh ngữ, nhưng bây giờ ngay cả hân cô còn không thấy được, ai ~ chẳng lẽ thi lại bị trúng vịt.

Bỗng nhiên cửa bị mở ra, một bóng người quen thuộc đi đến, là Vu Thiểu Đình.

Thật giống như tâm hữu linh tê Vu Thiểu Đình đi tới trong viện bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thấy Liễu Uyển Nhi tựa bên cửa sổ, mấy ngày bận rộn mỗi một nhất thời tiêu tán không thấy đâu.

Vu Thiểu Đình phát hiện thì ra chỉ cần nhìn cô hân đã thỏa mãn.

Anh Thiểu Đình đã trở lại.

Thấy hần lên lầu Liễu Uyển Nhi lập tức ôm sách Anh ngữ nhẹ nhàng mở cửa phòng ra.

Quan sát khắp nơi không phát hiện dáng người Tô Lực Hằng,thật tốt quá,lỡ để chú biết trễ vậy mình còn đến tìm anh Thiếu Đình,nhất định sẽ bị khiển trách không tuân thủ lễ giáo.

Rón ra rón rén đi qua căn phòng Tô Lực Hằng,Liễu Uyển Nhi xông thẳng đến phòng Vu Thiếu Đình.

Sự xuất hiện của cô khiến Thiếu Đình vô cùng vui vẻ,nhưng vừa nhìn thấy quyển sách Anh Ngữ trên tay cô liền lập tức hiểu nguyên nhân cô đến.

Cho nên khi nói có chút khổ sở: “Tiểu Tiểu,anh Thiếu Đình còn tưởng rằng em nhớ anh nên mới tìm đến,không nghĩ tới thật nhưng tới đòi nợ.”

Liễu Uyển Nhi không hiểu ý của hần,nghi ngờ nói: “Anh Thiếu Đình,anh không có thiếu tiền anh.”

Vu Thiếu Đình chỉ chỉ sách giáo khoa trong tay Liễu Uyển Nhi: “Đó chính là khoản nợ.”

“Hi hi.” Liễu Uyển Nhi cười duyên làm nũng nói, “Tuần sau em có cuộc thi.”

“Được rồi,lấy sách ra.” Vu Thiếu Đình vốn không cự tuyệt cô chẳng qua chỉ trêu chọc cô thôi.

Sau một hồi kiểm tra,tình huống thực tế so với Vu Thiếu Đình tưởng tượng còn tệ hơn,Liễu Uyển Nhi là người căn bản gốc về Anh Ngữ,cô ngay cả hai mươi sáu mẫu chữ cũng không nhớ.

Thống khổ nhìn đám chữ trên giấy Liễu Uyển Nhi không nhịn được đem lời dẫu lâu trong lòng nói ra khỏi miệng: “Anh Thiếu Đình,tại sao chúng ta không học tiếng Trung Hoa mệnh mông mà phải học những tiếng mãng di này?”

Nghĩ đến cô ở Càn triều Tấn bao nhiêu phiên bang hàng năm tiến cống triều đình,có khi phái sứ giả đến hành hương,giờ tới hiện đại cô phải học những thứ tiếng mãng di này,Liễu Uyển Nhi càng nghĩ càng cảm thấy bồi nhọ ụy nghi người Trung Quốc.

Vu Thiếu Đình thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm nghẹn,lòng tự hào dân tộc của Tiểu Tiểu không khỏi quá mạnh đi, có chút đuối lý: “Tiểu Tiểu,Anh ngữ là tiếng nói thông dụng nhất thế giới,học giỏi Anh ngữ là hết sức cần thiết,dĩ nhiên trước học giỏi ngoại ngữ,chúng ta phải nói rành tiếng dân tộc mình.”

Liễu Uyển Nhi nghe được kiến thức nửa vời,cô bắt đầu hoài niệm câu nói ‘ nữ nhân không tài chính là đức ’ ở Càn triều Tấn, ít nhất ở đó cô không cần buồn rầu phải đi thi,lại càng không cần học chữ Anh ngữ giống như con giun này.

Khoan,không được nghĩ nhiều nữa,bây giờ quan trọng hơn chính là ứng phó cuộc thi.

Liên tiếp ba buổi tối,mỗi đêm khuya Liễu Uyển Nhi đều len lén chạy đến gian phòng Vu Thiếu Đình học Anh ngữ,nhờ được Thiếu Đình bù lại trình độ Anh ngữ của cô rất cực thoát khỏi tình trạng tệ nhất

“Tiểu Tiểu,tối nay anh Thiếu Đình muốn thử em.” Buổi tối này Vu Thiếu Đình chuẩn bị chứng minh thành quả.

Vừa nghe phải thi Liễu Uyển Nhi không khỏi có chút khẩn trương,nhưng cô cũng rất muốn biết mình học đến cỡ nào.

Vu Thiếu Đình tìm một đoạn văn ngắn Anh ngữ tương đối đơn giản để cho Liễu Uyển Nhi phiên dịch.

29. Chương 29 :bí Mật Của Bọn Họ

Vu Thiếu Đình nhìn điện thoại,hần trở về hơn một giờ nhưng Liễu Uyển Nhi còn chưa xuất hiện.

Đúng rồi,hôm nay cô có buổi thi,có thể thi kém hay không.Vu Thiếu Đình quyết định đến phòng Liễu Uyển Nhi xem một chút.

Vừa mở ra cửa phòng chỉ thấy cô bé làm hấn nóng ruột nóng gan đang ủ rũ suy nghĩ.

“Tiểu Tiểu,có chuyện gì?” Vu Thiếu Đình vội vàng kéo cô vào bên trong phòng mình.

Thật ra Liễu Uyển Nhi đã đứng trước phòng Vu Thiếu Đình gần một tiếng,sở dĩ không dám đi vào là bởi vì hôm nay thi Anh ngữ thành tích của cô vẫn rất thảm,nhớ tới anh Thiếu Đình mỗi ngày làm việc mệt nhọc sau khi về nhà còn dùng nhiều thời gian phụ đạo mình,thành tích như vậy cô làm sao dám gặp hấn.

“Anh Thiếu Đình.” Liễu Uyển Nhi nói đến đây khước miệng thu trở về.

Vu Thiếu Đình dùng ánh mắt khích lệ nhìn cô,thật ra không cần đoán hấn cũng biết cô thi Anh ngữ nhất định rất tệ,chuyện ôn tập chỉ mới gần đây,hấn cũng không mong đợi cô sẽ thi thật khá.

Làm mấy lần hít sâu,Liễu Uyển Nhi rốt cục khua lên dũng khí: ” Anh ngữ em thi kém.”

“Ừm.” Trả lời rất nhạt.

Liễu Uyển Nhi không tin hỏi: “Anh không muốn biết thành tích của em sao?”

Vu Thiếu Đình khẽ mỉm cười: “Đồ ngốc,thành tích lần này chỉ phản ánh trình độ Anh ngữ của em hiện tại,chỉ cần em tiếp tục cố gắng sẽ nắm được phần trọng tâm,cho nên nó không quan trọng.”

Một câu nói làm Liễu Uyển Nhi như trút được gánh nặng,từ trong túi móc ra bài thi đưa cho Vu Thiếu Đình,hiện tại phần bài thi này đã không còn là gánh nặng.

Vu Thiếu Đình mở ra bài thi,trên đó ghi điểm số thật to ‘33 điểm ‘.

“Không tệ lắm,so sánh lần trước tiến bộ 33 lần,xem ra anh là thầy cũng rất giỏi.” Vu Thiếu Đình khoe khoang nói.

“Ha ha a.” Liễu Uyển Nhi cười.

Anh Thiếu Đình luôn trấn an cô khi cô khổ sở nhất,khuyên rằng cô,bảo vệ cô.

Có hấn ở đây thật tốt .

“Anh Thiếu Đình.”

Vu Thiếu Đình còn chưa kịp phản ứng,người trước mắt mà đã nhào vào trọng ngực mình.

Ôm lấy eo cô Vu Thiếu Đình cười giỡn nói: “Tiểu Tiểu muốn cảm ơn anh Thiếu Đình cực khổ phụ đạo không bằng lấy thân báo đáp đi?”

Nghe vậy Liễu Uyển Nhi lập tức buông tay ra,muốn rời khỏi lòng ngực lại bị Vu Thiếu Đình ôm chặt vòng eo không cách nào nhúc nhích,nghe tiếng cười từ đỉnh đầu truyền đến làm cho cô lập tức biết hấn đang trêu mình,đôi bàn tay trắng như phấn kết siết chặt đánh giữa ngực Vu Thiếu Đình.

“Anh Thiếu Đình xấu lắm!”

Nằm úp sấp trở về ngực hấn,nhớ tới rồi cô chủ động ôm hấn khuôn mặt Liễu Uyển Nhi ửng hồng,sau khi tới hiện đại cô thật xấu.

Ôm vòng eo nhỏ trong ngực,hơi thở tỏa ra mùi hương Vu Thiếu Đình mong người trong ngực nhanh lớn lên,chỉ cần cô được hai mươi tuổi hấn liền tìm Tô Lực Hằng cầu hôn cô,cưới cô,sớm chiều ở cùng một chỗ với cô.

“Thiếu Đình,cậu đã ngủ chưa?” Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến giọng nói kinh động hai người đang ôm nhau.

Là chú,nếu để cho chú biết đã trễ thế này mình còn ở trong phòng Anh Thiếu Đình,nhất định sẽ giận.

Là đại ca,đã trễ thế này anh ấy tại sao còn đến phòng mình? Chẳng lẽ có việc gấp.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Liễu Uyển Nhi khuôn mặt gấp gáp.

“Không sao,chúng ta không có làm chuyện gì,để chú biết em đang ở đây cũng không sao.” Vu Thiếu Đình đứng lên đi mở cửa.

Mặc dù nghe Vu Thiểu Đình nói như vậy, nhưng Liễu Uyển Nhi vẫn sợ đáng sợ khi giận của Tô Lực Hằng, nhìn bàn tay Vu Thiểu Đình vịn vào tay cầm cửa, trong nháy mắt sợ hãi Tô Lực Hằng làm cho cô lựa chọn trốn tránh.

Khi Vu Thiểu Đình lần nữa quay lại phòng, phát hiện không thấy Liễu Uyển Nhi, đang nghi ngờ chợt thấy cô núp dưới giường, lập tức hiểu xảy ra chuyện gì, xem ra cô thực sự rất sợ chú của mình, bất quá bọn họ như vậy giống một đôi gian phu dâm phụ, nghĩ tới đây Vu Thiểu Đình trên mặt nở nụ cười.

“Chuyện gì vui như vậy?” Tô Lực Hằng cũng phát hiện nụ cười của hắn.

“Không có chuyện gì.” Nếu Tiểu Tiểu không muốn để đại ca biết cô ở chỗ này, vậy thì cứ theo ý cô.

“Chuyện tra thế nào rồi?” Tô Lực Hằng đi thẳng vào vấn đề.

“Nhất phân đường truyền đến tin tức, gần đây cũng không phát hiện mấy bang phái lớn có hành động gì đặc biệt, cũng không có người nào lên đến Trung Quốc, cho nên em hoài nghi mấy chuyện gần đây do người mình làm.”

“Có mục tiêu không?” Tô Lực Hằng.

“Mấy ngày trước em dùng mạng lưới liên lạc tra được người gọi 110, là một mã số Thâm Quyển, Thích lão đầu có thể lực hoạt động ở Châu tam giác, em hoài nghi chuyện hai lần trước có thể liên quan đến ông ấy.” Vu Thiểu Đình nói.

“Trước đừng kết luận, chỉ có một mã số chưa thể nói rõ vấn đề.” Dừng lại chốc lát Tô Lực Hằng lại nói, “Nghĩ biện pháp theo dõi mã số này, xem còn liên lạc với người nào.”

“Dạ, đại ca.”

“Ta đây đi trước, cậu cũng chú ý nghỉ ngơi gần đây tương đối bận rộn.” Thật ra Vu Thiểu Đình sợ dĩ bạn rộn như vậy tất cả đều do Tô Lực Hằng cố ý an bài chuyện khó cho hắn, để hắn không có thời gian tiếp xúc với Liễu Uyển Nhi, nhưng Tô Lực Hằng làm sao cũng không nghĩ đến, giờ phút này hắn trăm phương ngàn kế nghĩ cách giải quyết thì người kia đang nằm dưới giường Vu Thiểu Đình.

Tô Lực Hằng vừa đi, Liễu Uyển Nhi lập tức từ dưới giường bò ra ngoài.

“Thật ra em không cần sợ chú em như vậy, anh ấy rất quan tâm em, chẳng qua là thái độ có chút bá đạo.” Vu Thiểu Đình chân thành nói.

Liễu Uyển Nhi cũng không giống bình thường đáp lại Vu Thiểu Đình, còn thẳng tắp theo dõi hắn, vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa có.

“Tại sao?” Vu Thiểu Đình phát hiện cô có chuyện gì không đúng.

Một lát sau, Liễu Uyển Nhi rốt cục mở miệng: “Anh Thiểu Đình, anh và chú rốt cuộc đang làm chuyện gì?”

Mới vừa rồi Vu Thiểu Đình cùng Tô Lực Hằng nói chuyện cô mặc dù không hiểu lắm, nhưng những lời đó cô cảm thấy nguy hiểm, hơn nữa lần đó trải qua bị theo dõi, cô càng nghĩ càng cảm thấy Anh Thiểu Đình và chú đang làm chuyện rất nguy hiểm.

Vu Thiểu Đình trầm mặc, cô đã cảm thấy được nhưng hắn không muốn cô bị cuốn vào hắc bang, cô sinh ra trong gia đình này sớm muộn gì cũng phải gặp sóng to gió lớn, hắn phải làm sao mới kéo cô ra khỏi trung tâm cơn bão đây.

“Tiểu Tiểu, em chỉ cần nhớ, vô luận sau này xảy ra chuyện gì Anh Thiểu Đình vĩnh viễn bảo vệ em, cho em một cuộc sống bình an.” Vu Thiểu Đình suy nghĩ mãi vẫn quyết định không để cho cô biết quá nhiều chuyện hắc đạo, hắn không muốn cô sống trong khốn trương cùng lo lắng.

Vu Thiểu Đình trả lời càng gia tăng bất an trong lòng Liễu Uyển Nhi, nhưng nếu hắn không muốn nói với mình cô cũng không hỏi nhiều, bất quá vì không để cho mình trở thành gánh nặng của Vu Thiểu Đình cô có một quyết định.

30. Chương 30 :thích Ông Lão Chở Rác

“Chú, chúng ta tập bắn đi.”

Tô Lực Hằng không nghĩ cô sẽ chủ động yêu cầu, lúc trước đều do hắn bắt cô mới chịu luyện .

“Hôm nay tại sao chăm chỉ thế.” Tô Lực Hằng mỉm cười hỏi.

“Cháu hy vọng có thể tự bảo vệ mình.”

“Có người khi dễ cháu sao?” Khả năng này khiến Tô Lực Hằng hết sức không vui, nếu để cho hắn biết có người khi dễ cô, hắn nhất định lột da người đó.

“Không phải.” Liễu Uyển Nhi vội vàng phủ nhận, tất cả mọi người đều đối với cô rất tốt nào có người khi dễ cô, “Cháu chỉ không muốn trở thành gánh nặng của các người.”

Lần đầu tiên Tô Lực Hằng cảm thấy hối hận chuyện huấn luyện Liễu Uyển Nhi, cô bé đơn thuần yếu ớt trước mắt bởi vì hắn mà học những thứ tàn khốc này, còn tự nguyện học mục đích chính là không muốn trở thành gánh nặng của hắn.

“Tiểu Tiểu, chúng ta không.” Nói đến khoe miệng rồi thu trở lại, nhớ tới Lâm Cẩm Quyền hận ý liên chiêm cứ suy nghĩ của Tô Lực Hằng, một người tàn nhẫn đối với con rể và con dâu như thế, khi già không đáng được hạnh phúc an bình .

“Tốt, chúng ta đến sân bắn.” Khoe miệng treo nụ cười dịu dàng, Tô Lực Hằng đã bắt đầu mong đợi dáng vẻ khi Liễu Uyển Nhi biến thành sát thủ thì thế nào.

.

Gần đây huấn luyện tác xạ làm cánh tay cô đau nhức.

Xoa xoa làn da ê ẩm Liễu Uyển Nhi có chút thống khổ nhìn bóng chuyền rơi trên mặt đất, bên tai là tiếng la của thầy giáo: “Các bạn học, không được ngừng, mỗi người ít nhất phải phát hai mươi bóng.”

Giống như Anh ngữ thể dục cũng là môn làm Liễu Uyển Nhi nhức đầu, nhìn bạn học bên cạnh vừa lau mồ hôi như mưa vừa luyện phát bóng, thật không biết người hiện đại nghĩ thế nào, tại sao muốn cô bé làm những thứ thô lỗ thế này, chẳng lẽ muốn huấn luyện các cô thành cường tráng mới được sao?

“Tô Tiểu Tiểu, không được phép lười?”

Tiếng hô của thầy thể dục làm Liễu Uyển Nhi không dám dừng lại, lập tức nhặt lên bóng chuyền bắt đầu vô lực đánh.

Đau a! Đau a! Đau a! Cánh tay đụng vào bóng thật đau quá, cô ghét bóng chuyền, ghét môn thể dục, thà rằng về nhà học bắn cùng thú cừu còn hay hơn.

Bỗng nhiên có một loại mùi hôi truyền đến, mọi người ríu rít ngừng động tác tay bịt kín lỗ mũi, thì ra có một chiếc xe rác dừng bên đường.

“Các người nhanh lái xe sang chỗ khác, chúng ta đang học.” Thầy giáo thể dục thấy thế lập tức chạy đến nói chuyện cùng tài xế.

“Xin lỗi, chúng tôi mới vừa dọn rác từ phòng ăn trường ra, không nghĩ tới xe bỗng nhiên gặp trục trặc, sau khi sửa xong chúng tôi sẽ lập tức đi.” Dứt lời tài xế xách dụng cụ đi xuống xe.

Thầy giáo thể dục thấy ông ta nói thế cũng không nói thêm gì nữa, xoay người nhìn sang đám học sinh nói: “Tiếp tục luyện, mùi này không liên quan đến luyện tập, phải biết rằng đồ trên xe là kết quả của các em.”

Lúc này Liễu Uyển Nhi nhìn thấy từ trên xe có một ông lão đi xuống, mặc dù mặc quần áo công nhân bảo vệ môi trường nhưng khó nén quý khí trên người. Cô thấy ông lão này có chút quen mặt, đúng rồi, ông ấy không phải là người đựng xe bọn họ lần trước sao.

Kể từ khi ngày đó lần đầu tiên gặp được Liễu Uyển Nhi, Lâm Cẩm Quyền nhớ nhung cháu gái chỉ có tăng không giảm, Lưu Thanh Sơn trung thành ra sức suy nghĩ rất cực nghĩ ra chiêu này, mua được công ty bảo vệ môi trường chuyên xử lý phục vụ trong trường Liễu Uyển Nhi, để bọn họ giả mạo công nhân thành công vào trường học Tô Lực Hằng phái người canh giữ chặt chẽ.

“Tiểu Tiểu.” Lâm Cẩm Quyền liếc mắt liền thấy được Liễu Uyển Nhi, trong lòng tràn đầy kích động.

“Lâm tiên sinh.” Liễu Uyển Nhi cung kính chào hỏi, cô nhớ ông nói ông họ Lâm.

“Cháu còn nhớ rõ ta.” Lâm Cẩm Quyền thấy cháu gái gọi mình ông vui vẻ không thôi.

“Lâm tiên sinh, tại sao ông biến thành công nhân bảo vệ môi trường rồi?” Thấy ông ăn mặc hoàn toàn khác trước, Liễu Uyển Nhi có chút không hiểu.

“Ha ha.” Lâm Cẩm Quyền thật không biết trả lời thế nào, trong tình thế cấp tìm đại một lý do, “Ta tới thể nghiệm cuộc sống, thật ra đồ này cũng rất tốt.”

Nhìn xe đầy mùi hôi chứa đầy rác Liễu Uyển Nhi có chút không hiểu, những đồ này chơi rất vui sao, bắt quá người hiện đại từ trước giờ đã khó hiểu, bọn họ cảm thấy đồ bỏ đi chơi rất vui cũng không có gì lạ.

“Tiểu Tiểu, sau khi giải phẫu sức khỏe con thế nào?” Nhìn gương mặt cô đỏ ửng Lâm Cẩm Quyền đoán thân thể cháu gái khôi phục hẳn không tệ, nhưng không được chính miện con bé thừa nhận ông thật không yên lòng.

“Cháu rất khỏe.” Nhưng ông ấy làm sao biết cô đã từng phẫu thuật, “Lâm tiên sinh, ông biết cháu sao? Tại sao biết cháu đã từng giải phẫu?”

Lâm Cẩm Quyền lại không biết trả lời thế nào, ông hiện tại cũng chưa muốn nói với con bé ông là ông ngoại của cháu đây, suy nghĩ chốc lát mới nói: “Ta biết cha mẹ của cháu.”

Nhớ tới con gái đáng thương, Lâm Cẩm Quyền rất đau lòng.

Thì ra là bạn cha mẹ Tô Tiểu Tiểu, nhìn khuôn mặt lo buồn nói vậy người này quan hệ với Tô gia không cạn, Liễu Uyển Nhi an ủi: “Lâm tiên sinh, cảm ơn ông đã quan tâm cháu. Cháu hiện tại rất tốt, ba mẹ mặc dù đã rời xa, nhưng chú đối con cũng rất tốt.”

“Tiểu Tiểu, ông sau này có thể thường tới thăm cháu không?” Lâm Cẩm Quyền trong mắt tràn đầy mong đợi.

“Dĩ nhiên có thể.” Cô làm sao có thể từ chối yêu cầu của vị trưởng bối hiền lành này nha.

Lâm Cẩm Quyền suy nghĩ một lát, mình tìm con bé thật không dễ dàng, rồi vội vàng từ trong túi áo móc ra một tờ danh thiếp: “Đây là danh thiếp của ông, trên đó có địa chỉ của công, cháu có thể đến nhà ông làm khách.”

“Tô Tiểu Tiểu, em tại sao ở đây? !” Thầy giáo thể dục gầm thét lần nữa tập kích màng nhĩ Liễu Uyển Nhi.

“Lâm tiên sinh, thật xin lỗi, cháu phải vào học rồi, tạm biệt.” Nhận lấy tờ danh thiếp, ô Tiểu Tiểu vội vã trở lại trong đội ngũ luyện bóng chuyền.

“Lão gia chúng ta đi thôi.” Lưu Thanh Sơn thấy Liễu Uyển Nhi rời đi, nhanh lên tiếng nói với Lâm Cẩm Quyền, người đi đường đang phản ánh, nếu tiếp tục dừng xe rác ở nơi này sẽ làm người ta chú ý.

Lâm Cẩm Quyền lưu luyến nhìn cháu gái mình thêm lần nữa, mới đi theo Lưu Thanh Sơn trở lại trên xe.

“Lão gia, ngài tại sao không nói với Tô tiểu tử, ngài là ông ngoại cô ấy?” Lưu Thanh Sơn không hiểu nói.

“Ta không biết con bé có chấp nhận người ông ngoại như ta không, lỡ con bé biết rồi bài xích ta, vậy sau này ta ngay cả cơ hội gặp con bé cũng không có.” Lâm Cẩm Quyền không muốn mạo hiểm, ông nghĩ trước phải bồi dưỡng tình cảm với cháu gái, sau đó tìm cơ hội nói cho con bé biết chân tướng.

31. Chương 31 :hắn Là Ai Vậy

“Anh Thiếu Đình,em hôm nay vừa gặp vị Lâm tiên sinh kia.”

Liễu Uyển Nhi nói làm cho Vu Thiếu Đình giật mình.

Ban ngày Tử Quyên vẫn bảo vệ bên cạnh Tiểu Tiểu,người kia làm sao có thể thoát khỏi tầm mắt Tử Quyên đến gần Tiểu Tiểu ? Xem ra người này thật không đơn giản.

“Em gặp ông ấy ở đâu?” Hắn muốn hiểu rõ ông ta làm sao tránh Tử Quyên.

“Hôm nay Lâm tiên sinh đến trường học của em thu dọn rác.” Liễu Uyển Nhi buông quyển sách Anh ngữ xuống,nghiêng đầu nhìn về phía Vu Thiếu Đình,”Ông ấy còn nói mặc đồ đó rất vui,anh thấy có kỳ lạ không?”

Đó rõ ràng là cái cơ,xem ra ông ấy muốn nhìn thấy Tiểu Tiểu mà tốn không ít công sức,ông ta rốt cuộc có mục đích gì?

Liễu Uyển Nhi từ trong túi tiền móc ra danh thiếp Lâm Cẩm Quyền cho cô,đưa choVu Thiếu Đình: “Ông ấy đưa cho em danh thiếp.”

Nhìn tên phía trên danh thiếp làm hắn giật mình,Lâm Cẩm Quyền,tên này Vu Thiếu Đình chợt nhớ tới mẹ Tiểu Tiểu hình như cũng họ Lâm,chẳng lẽ giữa bọn họ có quan hệ gì.

Nhớ lại lúc Lâm Cẩm Quyền thấy Tiểu Tiểu ánh mắt thật kích động,tại sao ông không trực tiếp đến Tô gia nhìn Tiểu Tiểu mà phải lén lút như vậy,chẳng lẽ bởi vì Tô Lực Hằng? Vu Thiếu Đình quyết định trước không nên nói chuyện này với Tô Lực Hằng,để hắn âm thầm tra xét.

“Anh Thiếu Đình,anh Thiếu Đình.” Liễu Uyển Nhi giơ tay quơ quơ trước mắt Thiếu Đình cắt đứt suy nghĩ của hắn.

“Tiểu Tiểu,sau này nếu như Lâm Cẩm Quyền đến tìm em,em phải nói với anh Thiếu Đình .” Vu Thiếu Đình căn dặn nói, “Còn nữa,nếu như gặp phải nguy hiểm nhớ gọi cho Tử Quyên, cũng có thể gọi điện thoại cho anh Thiếu Đình.”

Hôm nay mặc dù không xảy ra chuyện gì nhưng nhắc nhở Vu Thiếu Đình và Tử Quyên bảo vệ còn sơ sót,xem ra hắn phải nhắc nhở cả Tử Quyên.

32. Chương 32 :bị Chú Bắt Được

“Đại ca,do em thất trách .”

Cô đã từng hoài nghi mục đích chiếc xe đổ rác dừng tại bãi tập,nhưng vì ngày đó có nhiều xe ra ra vào vào nên không để ý,sau khi được Vu Thiếu Đình nhắc nhở cô mới phát hiện mình thiếu chút nữa phạm phải sai lầm lớn.Nếu như ngày đó vào trường học chính là đám người truy kích bọn họ hậu quả cô sẽ không tưởng tượng nổi.

Nghe Tử Quyên kể lại Tô Lực Hằng trong lòng dâng lên một mối lửa,hắn thật đúng xem thường Lâm Cẩm Quyền,không nghĩ tới ông ta có thể nghĩ ra biện pháp đó để gặp Tiểu Tiểu.

“Lần sau phải càng chú ý.”

Không biết Lâm Cẩm Quyền đã nói gì với Tiểu Tiểu,không được,hắn phải đến hỏi con bé.

Đi tới gian phòng Liễu Uyển Nhi lại phát hiện cửa phòng không có khóa,Tô Lực Hằng nhướng cao mày nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

“Tiểu Tiểu.”

Căn phòng im phăng phắt nghe không được bất kỳ đáp lại, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu xuống, Tô Lực Hằng phát hiện một chuyện khiến hắn nổi lửa, con bé không ở trong phòng!

Vu Thiểu Đình nhớ tới xế chiều tìm được một tờ báo cũ thì ra khi Lâm Cẩm Quyền nhìn Tô Tiểu Tiểu trong mắt vô cùng kích động là bởi vì giữa hai người có quan hệ thân thiết. Mà hắn nghĩ Lâm Cẩm Quyền sợ dĩ không dám trực tiếp đến Tô gia tìm Tô Tiểu Tiểu, chắc liên quan đến chuyện cắt đứt quan hệ cha con.

Hắn có nên nói cho Tiểu Tiểu còn có một người ông ngoại không? Vu Thiểu Đình do dự.

“Anh Thiểu Đình, anh làm sao vậy?”

Lạ thật, anh Thiểu Đình tại sao hôm nay luôn thất thần.

Nhớ tới Tô Lực Hằng không đề cập nữa chữ về chuyện này, có lẽ trong chuyện này hắn còn chưa biết, Vu Thiểu Đình quyết định trước khoan nói với cô chuyện này.

Nhìn Liễu Uyển Nhi quăng đến ánh mắt nghi ngờ, Vu Thiểu Đình khẽ mỉm cười: “Không có chuyện gì, anh Thiểu Đình chỉ đang nghĩ đến công việc.”

Nhớ tới Vu Thiểu Đình mỗi ngày đi sớm về trễ, Liễu Uyển Nhi có chút oán trách Tô Lực Hằng, chú thật là, có nhiều thuộc hạ như vậy tại sao chuyện gì cũng bảo anh Thiểu Đình đi làm.

Không muốn để cô tiếp tục hỏi, Vu Thiểu Đình đem đề tài quay lại chuyện học: “Tiểu Tiểu, những ngữ pháp này em đã hiểu chưa?”

Liễu Uyển Nhi gật đầu, nói: “Em về ngủ trước, anh Thiểu Đình, anh cũng sớm đi nghỉ ngơi, công việc khổ cực như vậy còn phải phụ đạo Anh ngữ cho em nhất định rất mệt.”

“Có thể ở cùng Tiểu Tiểu, cho dù hai mươi bốn giờ đều không ngủ cũng không được, anh Thiểu Đình cũng không thấy mệt.”

Vu Thiểu Đình thâm tình tỏ tình khiến khuôn mặt Liễu Uyển Nhi đỏ bừng, vội vã rời khỏi phòng hắn, thoát khỏi ánh mắt làm cô đỏ mặt tim đập mạnh.

Trở lại gian phòng của mình, Liễu Uyển Nhi cố gắng bình tĩnh xao động trong lòng.

“Biết trở lại.”

Bỗng nhiên truyền đến giọng nói quở mị làm Liễu Uyển Nhi trong nháy mắt lông tơ dựng thẳng.

Đèn được mở sáng, là Tô Lực Hằng, chú đang ngồi trên giường vẽ mặt âm trầm nhìn cô.

“Chú, chú, sao chú lại tới đây?” Liễu Uyển Nhi cố gắng làm cho giọng mình không run rẩy nhưng cô thật sợ chết về mặt giận giữ của hắn.

Tô Lực Hằng cố gắng áp chế cơn giận trong lòng, một canh giờ cô bắt hắn đợi cô một canh giờ.

Hít sâu một hơi: “Nói cho ta biết con vừa rồi đi đâu?”

“Cháu, cháu. . . .” Liễu Uyển Nhi do dự có nên nói thật hay không.

“Nói thật cho ta!”

Tô Lực Hằng ánh mắt sắc bén khiến Liễu Uyển Nhi không chỗ tránh né: “Cháu đến phòng anh Thiểu Đình, anh ấy giúp cháu ôn tập Anh ngữ.”

‘Lộp cộp, lộp cộp’ Liễu Uyển Nhi nghe được thanh âm xương va vào nhau, khăn trương nuốt một ngụm nước bọt, cúi đầu, hai mắt nhắm lại đợi chờ siêu cấp lửa giận sắp phủ xuống đầu.

Bỗng nhiên có một đôi tay nâng cằm cô lên cao, Tô Lực Hằng đã đứng trước mặt cô, vẻ lo lắng đã tản khỏi mặt hắn chỉ còn dư lại khoan dung: “Sau này học bài không nên quá muộn, ảnh hưởng nghỉ ngơi ngày mai không có tinh thần đi học, đi ngủ sớm một chút, ta về phòng đây.”

Liễu Uyển Nhi khó thể tin cô lại có thể tránh được một kiếp,tại sao Tô Lực Hằng không tức giận,mang theo nghi ngờ Liễu Uyển Nhi bò lên giường.

Ngoài cửa Tô Lực Hằng cắn chặt hàm răng,hai mắt phóng hỏa, tức chết hần,cô lại len lén đêm khuya chạy đi tìm Vu Thiếu Đình,bảo hần làm sao không tức chết?

Nhưng Tô Lực Hằng cũng đồng thời phát hiện,khi hần đưa ra chính sách đàn áp Liễu Uyển Nhi cũng đã biết cách giấu diếm cùng tránh né,cho nên từ hôm nay trở đi hần phải bắt đầu dụ dỗ.

33. Chương 33 :nhiệm Vụ Đặc Biệt

Khi Liễu Uyển Nhi sắp xếp xong đồ trong túi chuẩn bị ra cửa lại phát hiện Vu Thiếu Đình vẫn còn trong nhà.

“Anh Thiếu Đình,anh hôm nay không cần đi làm sao?”

“Anh hôm nay nghỉ ngơi.” Vu Thiếu Đình cũng rất kỳ quái,sáng nay cấp trên ma quỷ Tô Lực Hằng bỗng nhiên nổi lòng tốt nói cho hần nghỉ ngơi một ngày.

“Thật tốt quá,chú rốt cục có lòng tốt.” Liễu Uyển Nhi vui vẻ cực kỳ.

“Nói ta gì đấy?” Tô Lực Hằng xuất hiện làm Liễu Uyển Nhi co lại cổ,tiêu rồi bị nghe được rồi.

“Chào!Chú.”

“Ta luôn rất có lương tâm,Thiếu Đình gần đây cực khổ nên để hần nghỉ ngơi một ngày vậy.” Lời của hần làm cho Liễu Uyển Nhi liên tiếp gật đầu,Tô Lực Hằng lại nói”Tất nhiên biết Thiếu Đình của cháu cực khổ,có phải cháu không nên bắt hần phụ đạo Anh ngữ cho mình phải không?”

“Đại ca,không sao,dùng chút thời gian phụ đạo Tiểu Tiểu làm gì cực khổ .” Thiếu Đình lập tức nói,hần không muốn mất đi cơ hội khó được này.

“Tiểu Tiểu,em cứ nói đi?” Tô Lực Hằng chuyển sang hỏi Liễu Uyển Nhi.

Mặc dù rất muốn anh Thiếu Đình tiếp tục phụ đạo mình,nhưng nghĩ đến hần gần đây cực khổ Liễu Uyển Nhi vẫn quyết định: “Anh Thiếu Đình,để em tự mình học cũng được.”

Vu Thiếu Đình còn muốn nói thêm nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị Tô Lực Hằng cắt đứt: “Vậy thì cứ như vậy đi,sau này về chuyện học của Tiểu Tiểu có gì khó khăn để ta chịu cực một chút dạy kèm.”

Dứt lời liền kéo tay Liễu Uyển Nhi đi ra khỏi phòng khách.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi Vu Thiếu Đình có chút mất mát.

Liễu Uyển Nhi cảm thấy Tô Lực Hằng gần đây trở nên rất tốt,không bắt Vu Thiếu Đình làm việc cực nhọc,khi luyện bắn cũng không đánh tay cô,còn thường xuyên hỏi thăm tình trạng cô ở trường,buổi tối mỗi ngày đều dạy kèm cô,mỗi khi cô làm sai hần không cảm thấy phiền ngược lại còn giảng giải thêm một lần.

Chỉ là như vậy Liễu Uyển Nhi phát hiện cô không có thời gian gặp mặt Vu Thiếu Đình,hơn một tuần lễ qua bọn họ ít chạm mặt cũng rất ít nói chuyện,trừ sáng sớm nói mấy câu hỏi thăm đơn giản.

Vốn định đi tìm hần nhưng chú nói,anh Thiếu Đình ban ngày làm việc quá cực khổ không nên ảnh hưởng hần nghỉ ngơi,nghĩ kỹ cô đành không thể làm gì khác hơn bỏ qua.

Nhớ nhưng làm Liễu Uyển Nhi lăn qua lộn lại trên giường,khó có thể ngủ.

Bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Tiểu Tiểu,em đã ngủ chưa?”

Là anh Thiếu Đình,Liễu Uyển Nhi nhanh chân chạy xuống giường.

Cửa vừa mở ra, chạm mặt chính là một cái ôm vững chắc.

Trải qua một hồi Vu Thiệu Đình mới buông ra Liễu Uyển Nhi.

“Anh Thiệu Đình, tại sao anh đến tìm em?” Dựa vào giữa ngực Vu Thiệu Đình, Liễu Uyển Nhi dịu giọng hỏi.

Phải làm sao nói cho cô biết đây? Nhớ tới nhiệm vụ vừa rồi Tô Lực Hằng giao cho hắn, qua hai ngày nữa hắn sẽ phải đi Châu tam giác, chuyến đi này mất mười ngày hoặc nửa tháng, hay lâu hơn, hay vĩnh viễn cũng không về được.

Bọn chủ mưu hai lần tấn công bọn họ đã tra được, quả nhiên là có liên quan đến Thích lão đầu ở Châu tam giác, con trai Thích lão đầu — Thích Vĩnh Thịnh chính là người trực tiếp sắp đặt.

Thích lão đầu là nguyên lão Lưu Xuyên Đường cùng tiền nhiệm Đường chủ là anh em kết bái sống chết, tiền đường chủ đã thoái lui, Thích Vĩnh Thịnh từng nghĩ dựa vào thế lực cha hắn sẽ tiếp nhận được vị trí Đường chủ, nhưng cuối cùng tiền đường chủ vẫn đem vị trí truyền cho người mới trong bang Tô Lực Hằng, còn Thích Vĩnh Thịnh chỉ lấy được chức Phó đường chủ.

Thấy vậy người Thích gia liền đem thế lực dời đi, ở trong Lưu Xuyên Đường chỉ còn lại mỗi Thích Vĩnh Thịnh vẫn đảm nhiệm chức Phó đường chủ.

Đang lúc tất cả mọi người cảm thấy bọn họ sẽ không tranh cãi nữa, không nghĩ tới Thích Vĩnh Thịnh lại bày mưu ám sát Tô Lực Hằng hiện giữ chức Đường chủ, bây giờ nhìn lại bọn họ lúc trước luôn hành động trong bóng tối.

Mà nhiệm vụ lần này đi châu tam giác của Vu Thiệu Đình chính là đã kích thế lực của Thích gia, dù bọn họ chú ý, tiếp theo phối hợp bên Singapore hành động quét sạch.

34. Chương 34 : Không Muốn Anh Đi

“Tiểu Tiểu, anh Thiệu Đình có thể phải đi một khoảng thời gian.”

“Anh muốn đi đâu?” Liễu Uyển Nhi nhìn thẳng vào hắn.

“Anh phải đi đến phía nam.”

“Làm gì?” Liễu Uyển Nhi hỏi .

“Nơi có công ty làm việc anh phải đi xem.” Vu Thiệu Đình nói rất thản nhiên.

Nhưng Liễu Uyển Nhi cảm giác chuyện không đơn giản như vậy, bằng không hắn tại sao đêm khuya còn chạy đến nói với cô.

“Anh Thiệu Đình, anh thật chỉ qua đó làm việc sao?”

“Anh Thiệu Đình đã gạt em bao giờ chưa.”

“Vậy anh lúc nào trở lại?” Liễu Uyển Nhi tình nguyện tin tưởng hắn đang nói thật.

“Hắn là rất nhanh.” Vu Thiệu Đình cũng không biết chuyến đi này kết quả như thế nào làm sao dám hứa hẹn với cô

Sau một lát trầm mặt

“Không đi không được sao?” Cô thật không muốn hắn đi.

Thân tại giang hồ thân bất do kỷ Vu Thiệu Đình cảm giác không thích cuộc sống như vậy, đặc biệt sau khi gặp được cô, yêu thương làm cho hắn không cách nào giống như trước xem nhẹ sống chết, xem nhẹ tất cả.

Giờ khắc này không thể nói càng không thể hứa hẹn chỉ có vòng ôm thật chặt truyền đạt tình cảm trong lòng hắn.

Lần đầu tiên có bàn tay vòng qua eo làm cho cô yên tĩnh,thật giống như sắp có chuyện không hay xảy ra,không,cô không muốn.

“Đừng đi,em không muốn anh đi.” Nước mắt không thể khống chế chảy xuống giống như trước kia phụ thân rời mẫu thân ra chiến trường,cô không muốn trải qua một lần nữa đau khổ chờ đợi.

“Tiểu Tiểu,nghe lời,anh chỉ đi mấy ngày thôi sẽ rất nhanh trở lại.” Sau khi nói xong lời an ủi Vu Thiếu Đình cũng có chút vô lực.

“Là chú bảo anh đi sao? Em sẽ đi nói với chú đừng cho anh đi.” Dứt lời Liễu Uyển Nhi liền đứng dậy muốn đi tìm Tô Lực Hằng.

Tay bị kéo lại.

“Tiểu Tiểu,đây là công việc,sao có thể nói không đi là không đi. Đại ca là người quyết sách,càng không thể vì em nói mà thay đổi kế hoạch,cho dù hẳn sẽ vì em mà thay đổi,anh cũng sẽ không đồng ý.” Dù sao cũng phải có người đi Vu Thiếu Đình cũng không muốn vì mình để người khác đi mạo hiểm.

Kể từ ngày đầu tiên vào Lưu Xuyên Đường,hắn đã biết cuộc sống tương lai liên quan đến tử thân.

Xông vào trong ngực hắn,hy vọng cuối cùng cũng bị chặt đứt,đôi bàn tay trắng như phấn như mưa rơi rơi vào trên ngực hắn, Liễu Uyển Nhi thất thanh khóc rống.

Ôm chặt người trong ngực,Vu Thiếu Đình để cô tùy ý đánh vào ngực mình.

Đánh đi,nếu như có thể đánh tới mất đi tri giác có lẽ sẽ không còn cảm giác đau đớn.

35. Chương 35 :ly Biệt

“Tử Quyên,để tôi đưa cô ấy về.”

Tử Quyên biết Vu Thiếu Đình ngày mai phải đi làm nhiệm vụ nguy hiểm nên yên lặng rời đi.

Giao khoảng thời gian còn lại cho hắn,có lẽ đây là chuyện duy nhất hiện tại cô có thể làm cho bọn họ.

Cả ngày hôm nay Liễu Uyển Nhi ngồi thần thờ trong phòng học nhìn những đám mây chuyển động ngoài cửa sổ,đếm lấy thời gian, một giây, hai giây. Khoảng thời gian rời khỏi Vu Thiếu Đình càng ngày càng gần .

Khi Liễu Uyển Nhi tan học,theo đám người đi ra khỏi trường,cô thấy được bóng người quen thuộc.

“Tiểu Tiểu,chúng ta hôm nay ra ngoài ăn cơm đi.”

“Được.” Ai cũng không muốn nói đến ly biệt,giờ khắc này để cho bọn họ hưởng thụ khoảng thời gian trước khi chia ly đi.

Thấy Tử Quyên một mình trở lại,Tô Lực Hằng nhíu chặt chân mày: “Tiểu Tiểu đâu,tại sao không cùng cô trở về?”

“Hôm nay Thiếu Đình đón cô ấy.” Tử Quyên không muốn dấu diếm hắn.

Bất mãn lập tức xông lên đầu,hắn lấy ra điện thoại di động muốn gọi cho Vu Thiếu Đình lại bị Tử Quyên đưa tay dè lại.

“Đại ca,ngày mai Thiếu Đình phải đi,anh cũng biết lần này rất nguy hiểm,tại sao không để bọn họ ở chung một ngày?” Tử Quyên trong mắt tràn đầy hi vọng.

Hất tay cô ra Tô Lực Hằng cố ý gọi đi nhưng phát hiện đối phương đã tắt máy.Tức giận ném xuống điện thoại di động,lần đầu tiên Tô Lực Hằng cảm thấy bất lực sợ hãi mọi chuyện phát triển không theo ý hắn.

Không,người phụ nữ đó là của hắn,ai cũng không thể đụng vào! Vọt vào nhà để xe hắn muốn đi tìm cô.

Cùng nhau ăn cơm xong Vu Thiếu Đình cùng Liễu Uyển Nhi ngồi trong xe nói chuyện một hồi rồi cục mới nhớ tới về nhà.

Xe dừng lại trước cửa nhà họ Tô, Liễu Uyển Nhi đang chuẩn bị xuống xe, tay lại bị hắt kéo, không chờ cô kịp phản ứng người đã rơi vào trong ngực Vu Thiếu Đình.

Đôi môi xa lạ phủ xuống, hoàn toàn không có kinh nghiệm làm cho Liễu Uyển Nhi có chút bối rối, nhưng hắt dịu dàng làm cho cô rất nhanh quên mất sợ hãi, ngượng ngừng nhắm lại hai mắt.

Đôi môi mềm mại nóng bỏng làm cho hắt không muốn rời xa, cuối cùng Vu Thiếu Đình lưu luyến buông ra người trong ngực, phát hiện mặt cô đỏ như hoa đào.

Giờ khắc tốt đẹp này hòa tan nỗi khổ trong lòng, kéo lấy tay cô: “Chúng ta vào thôi.”

Một đoạn đường ngắn nhưng bọn họ đi rất lâu: “Tiểu Tiểu, em vào trước đi, anh Thiếu Đình muốn đứng đây một lát.”

Lặng lặng đứng phía sau cô

Nhìn chăm chú bóng lưng cô rời đi

Lúc này mới phát hiện ánh trăng đã lặn lẽ nhô cao

Thấy cô chậm rãi xoay người

Đôi môi khẽ nhúc nhích nhẹ giọng nói ra tạm biệt,

Vu Thiếu Đình sợ hãi cúi đầu

Thì ra sau khi cô xuất hiện

Trái tim đó đã trở nên không còn kiên cường nữa.

Yên lặng đợi chờ bóng người cô biến mất ở lối đi

Cứ như vậy đi

Không cần đợi đến ngày mai

Hắn sợ đến lúc đó hắt nữ rời đi.

Khi mặt trời lần nữa lên cao, Liễu Uyển Nhi đến phòng Vu Thiếu Đình đã sớm rời đi, nước mắt nén vào trong lòng, cô bây giờ so với trước kia đã trở nên thành thực kiên cường, khẽ xoa lên ra giường hắt ngủ, cô sẽ chờ hắt trở lại.

36. Chương 36 : Phát Hiện

Anh Thiếu Đình đi gần một tuần lễ, Liễu Uyển Nhi ngồi trước đèn bàn nhìn sách Anh ngữ gần người.

Kể từ khi hắt đi đến giờ chưa từng gọi điện thoại về nhà, gọi lại vào điện thoại di động thì hắt luôn tắt máy, Liễu Uyển Nhi vô cùng gấp gáp muốn biết hắt rốt cuộc đang làm gì, bao giờ trở lại.

Nghĩ tới nghĩ lui cô quyết định đi hỏi Tô Lực Hằng, công việc là hắt giao hắt đương nhiên biết rõ tình trạng Vu Thiếu Đình.

Đi tới trước phòng Tô Lực Hằng, đang muốn gõ cửa, bỗng nhiên nghe thấy bên trong mơ hồ có người đang nói chuyện với nhau, ‘ Thiếu Đình ’ hai chữ lập tức hấp dẫn cô chú ý.

Lần đầu tiên Liễu Uyển Nhi đem lỗ tai ghé vào trên cửa phòng người khác.

“Thiếu Đình đã hợp tác cùng Thiết Tín Bang có tranh chấp với Thích gia phá hủy hai sông bạc ngầm của đối phương.” Là giọng Khinh Vân.

“Rất tốt,bảo Thiệu Đình gia tăng khiêu khích,như vậy Thích gia mới có thể tập trung hỏa lực đối phó Thiết Tính Bang,còn chúng ta tốt nhất hành động một lượt,ta muốn mượn lần này dẹp sạch bọn Thích Vĩnh Thịnh.” Tô Lực Hằng nói một ngày không diệt trừ nhà họ Thích,phân tranh trong Lưu Xuyên Đường vĩnh viễn sẽ không kết thúc.

“Dạ”

“Cậu chuẩn bị sẵn sàng,khi cần thiết thì giúp đỡ Thiệu Đình,nếu Thích gia cùng Thiết Tính Bang hợp lại,tình cảnh của hần sẽ rất nguy hiểm.”

Lúc này ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng động, khiến Tô Lực Hằng cùng Khinh Vân lập tức im miệng không nói.

Nhẹ nhàng di động tới cạnh cửa,bỗng nhiên mở cửa ra,nhìn thấy Liễu Uyển Nhi vẻ mặt bất lực đứng ngoài cửa.

Giờ phút này trong đầu Liễu Uyển Nhi chỉ còn câu nói vừa rồi của Tô Lực Hằng,tình cảnh của hần rất nguy hiểm , thật ra vừa bắt đầu cô mơ hồ cảm giác được nhiệm vụ lần này của Vu Thiệu Đình rất nguy hiểm, nhưng cô lựa chọn tin tưởng Vu Thiệu Đình nói cho cô biết,nhưng khi chính tai nghe được Tô Lực Hằng nói,thực tế vô tình đánh nát lời nói dối cô tự gọt mình.

“Chú,Anh Thiệu Đình gặp nguy hiểm phải không?”

Liễu Uyển Nhi trên mặt đau đớn xen lẫn vô lực làm Tô Lực Hằng đau lòng,nhưng nghĩ đến tất cả đều bởi vì Vu Thiệu Đình,thoảng cái xóa hết tất cả thương tiếc trong lòng.

“Hần có nguy hiểm hay không không liên quan đến cháu,trở về phòng ngủ đi.” Trực tiếp ra lệnh.

“Không,nói cho cháu biết hần rốt cuộc bị gì? Cháu muốn biết.” Đây là lần đầu tiên Liễu Uyển Nhi trực tiếp cãi lời của hần, không thể nghi ngờ làm Tô Lực Hằng càng thêm nổi lửa.

“Cháu có trở về không?” Đây là một cơ hội cuối cùng dành cho cô.

Khuôn mặt u ám của Tô Lực Hằng khiến Liễu Uyển Nhi có loại cảm giác không rét mà run.

“Chú nói cho cháu nghe anh ấy bị sao trước đi.” Mặc dù còn kiên trì nhưng giọng nói lại giống muỗi kêu.

Tô Lực Hằng đã mất hết kiên nhẫn.

Nhìn không khí như gió thổi mưa giông trước cơn bão,Liễu Uyển Nhi lạnh từ sống lưng đến toàn thân,trong lòng vẫn sợ hãi cuối cùng lựa chọn chạy trốn.

Một đường không dám quay đầu lại xông thẳng vào gian phòng của mình,Liễu Uyển Nhi từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, cô thật không có tiền đồ,làm sao bây giờ,anh Thiệu Đình rốt cuộc gặp nguy hiểm gì? Cô thật lo lắng cho hần.

Bỗng nhiên cô nghĩ tới một người.

“Chị Tử Quyên,anh Thiệu Đình có phải gặp nguy hiểm?”

Đối mặt vấn đề của cô Tử Quyên không biết có nên nói cho cô biết chân tướng,đây là hành động bí mật,trừ mấy người tham dự hành động ra trong Lưu Xuyên Đường không có những người khác biết.

Nhưng ánh mắt cầu khẩn của Liễu Uyển Nhi làm cho cô không đành lòng.

“Tiểu Tiểu,Thiệu Đình đi thi hành nhiệm vụ hạng nhất,nhiệm vụ này rất quan trọng,cũng rất nguy hiểm, nhưng em phải tin tưởng hần,hần nhất định sẽ bình an trở lại .”

Biết hần gặp nguy hiểm nhưng bản thân không thể làm gì,thì ra sau khi biết được đáp án chỉ làm cho cô lo lắng hơn, sợ hơn.

Nhìn bóng lưng bất lực của Liễu Uyển Nhi rời đi,Tử Quyên bỗng nhiên không biết mình nói việc này cho cô biết là đúng hay sai.

37. Chương 37 : Phật Tổ Phù Hộ

Trên bàn cơm

Tô Lực Hằng phát hiện Liễu Uyển Nhi kỳ quái chỉ ăn cơm còn món ăn một chút cũng không động: “Tiểu Tiểu, tại sao cháu chỉ ăn cơm không ăn thức ăn?”

“Chú, hôm nay cháu muốn ăn chay.” Liễu Uyển Nhi nói rất chân thành.

Lời cô hù đến mọi người, tất cả mọi người cho rằng cô muốn giảm cân, Tử Quyên thì có chút bất an, cô ấy không phải sau khi biết Vu Thiếu Đình gặp nguy hiểm thì muốn tuyệt thực chứ.

“Tiểu Tiểu, cháu đã rất gây không cần giảm cân nữa?” Tô Lực Hằng khuyên nhủ, dì Trương nghe lời hần cũng liên tiếp gật đầu.

“Cháu không phải muốn giảm cân, cháu muốn ăn chay niệm kinh cầu bình an cho anh Thiếu Đình.” Hiện tại điều duy nhất cô có thể làm cho Vu Thiếu Đình chính là niệm kinh ăn chay cầu xin Phật tổ phù hộ hần bình an.

Lời vừa nói ra mọi người trên bàn thiếu chút nữa cười sặc sụa, Tô Lực Hằng nhớ tới hần từng ở bệnh viện bắt gặp cô niệm kinh, khi đó không để ý mấy, bây giờ nhìn lại chuyện niệm kinh báỉ Phật không phải cô nhất thời cao hứng.

“Dì Trương, những việc này là dì dạy cô ấy sao?” Trong nhà chỉ có mẹ Trương tuổi tương đối lớn, Tô Lực Hằng nghĩ loại kỹ năng này hần do dì ta dạy.

“Lực Hằng, cậu biết tôi không biết làm những việc này.”

“Tiểu Tiểu, vậy cháu học niệm kinh báỉ Phật từ đâu?” Tô Lực Hằng thật sự không hiểu được.

Vấn đề của hần làm lòng bàn tay Liễu Uyển Nhi đỏ mề hôi, cô làm sao có thể nói mình học theo mẫu thân ở Càn Triều Tấn, dưới tình thế cấp bách cô lấy đại một cái cớ do mình bịa: “Hiện tại rất lưu hành tại trường học.”

“Tiểu Tiểu, cháu hôm nào cũng dạy ta đi.” Khinh Vân nhớ tới mình đã sống không ít năm trong hắc đạo, cũng muốn để cho Phật tổ phù hộ cho mình.

“Khinh Vân, cậu cũng đừng theo ồn ào nữa.” Tô Lực Hằng lên tiếng ngăn cản khiến Khinh Vân chui đầu vào trong chén không dám ngẩng đầu.

“Tiểu Tiểu, thân thể còn đang phát triển, không thể chỉ ăn cơm trắng, cá thịt cũng phải ăn một chút.” Dì Trương dịu dàng khuyên nhủ.

“Hòa thượng trong miếu ngày ngày ăn chay thân thể cũng rất tốt.” Liễu Uyển Nhi cũng không tán thành quan điểm của mẹ Trương.

Lời này vừa nói ra dì Trương hết chỗ nói.

“Bọn họ là tăng nhân, cháu có thể giống bọn họ sao?” Tô Lực Hằng nghiêm mặt nói, “Không cho phép ăn chay! Còn cháu nữa nhiệm vụ hiện tại chủ yếu là học hành, chứ không phải niệm kinh, không cho phép học những chuyện kia.”

Vừa nói hần còn cứng rắn gắp cá nhét vào trong chén cô.

Tô Lực Hằng bắt buộc làm Liễu Uyển Nhi đỏ hai mắt, nước mắt nuốt vào trong bụng nhưng kiên trì không đụng cá trong chén.

Dì Trương nhìn rất đau lòng, cuối cùng thỏa hiệp: “Được rồi, được rồi, Tiểu Tiểu muốn ăn chay thì ăn chay, mẹ Trương sẽ nấu vào món ăn cho.”

“Đừng dùng mỡ heo.” Liễu Uyển Nhi không quên nhắc nhở.

“Dì Trương!” Tô Lực Hằng sắp bị một lớn một nhỏ làm tức chết, đập mạnh chiếc đĩa lên bàn, “Dì không thể nuông chiều con bé quá.”

Nhưng ngay sau đó vẻ mặt nghiêm túc tuyên bố: “Trong nhà này chỉ cần một ngày còn tôi sẽ không cho phép ăn chay.”

“Tiểu Tiểu, cháu ăn miếng thịt sao.” Thấy hấn nổi lửa, dì Trương chỉ đành khuyên nhủ Liễu Uyển Nhi.

Thế là kế hoạch ăn chay của Liễu Uyển Nhi coi như hoàn toàn ngấm nước nóng, nhưng cô vẫn quyết định một mình ăn chay cầu kinh niệm phật cho Vu Thiếu Đình, Tô Lực Hằng vốn không thể một ngày hai mươi bốn giờ ngó chừng cô.

38. Chương 38 : Cô Bị Gì

Bên trong phòng tập bắn

Sau sự kiện ăn chay Tô Lực Hằng càng thêm chú ý cách ăn uống và sức khỏe của Liễu Uyển Nhi .

Hắn đã cảm thấy kỳ quái tại sao cô nhóc vẫn gầy như cũ thì ra cô lên ăn chay, nhìn dáng người cô tái nhợt yếu ớt, sau này xem ra trừ cho cô ăn nhiều món giàu năng lượng còn phải ăn thêm thức ăn ngoài và bồi bổ cho cô.

Haizz ~cô lại đang nghĩ gì, Tô Lực Hằng không nhớ rõ là lần thứ mấy trong ngày cô không chuyên tâm học, không phải lại đang nghĩ đến Vu Thiếu Đình chứ, suy nghĩ đó làm cho hắn tức giận, hết sức tức giận.

“Tập trung tinh thần.” Gầm lên giận dữ khiến Liễu Uyển Nhi đem lực chú ý một lần nữa dồn vào cây súng trong tay. Hôm nay kinh nguyệt tới, giờ này bụng cô đau quá. Nhưng ánh mắt nghiêm nghị của Tô Lực Hằng làm cho cô không dám buông lỏng, miễn cưỡng bắn ra đạn, kết quả bắn không trúng bia.

“Đã học lâu thế đến bây giờ trả lại cho ta là bắn không trúng bia.” Lần đầu tiên Tô Lực Hằng cảm thấy thất bại trong lần huấn luyện này, theo tiến độ của cô không biết chừng nào mới huấn luyện thành sắt thủ trong Lưu Xuyên Đường, Tô Lực Hằng đột nhiên cảm giác quyết định của mình có chút ngu xuẩn.

Lúc này Liễu Uyển Nhi đã không quản lửa giận phát từ người Tô Lực Hằng, bụng của cô đau quá, rốt cục không cầm được súng trong tay rơi xuống, Liễu Uyển Nhi ôm bụng khổ sở nhíu chân mày chung một chỗ.

Tô Lực Hằng lúc này mới phát hiện sắc mặt cô trắng bệch, trên trán rỉ ra mồ hôi.

“Tiểu Tiểu, cháu làm sao vậy?” Gấp gáp hỏi nhưng không nghe được câu trả lời. Liễu Uyển Nhi ngượng ngùng không muốn nói cho chú biết mình đau bụng kinh, cho dù hắn là chú nhưng dù sao nam nữ khác nhau.

Thấy cô chỉ khổ sở kêu đau nhưng cái gì cũng không nói, Tô Lực Hằng vội muốn chết, bẻ ngang cô lên chạy nhanh ra khỏi phòng tập bắn.

Để Liễu Uyển Nhi ngồi vào bên trong xe, Tô Lực Hằng vội vàng phát động xe.

“Tiểu Tiểu, cháu kiên nhẫn một chút, ta sẽ đưa cháu đến bệnh viện.”

Mà lúc này Liễu Uyển Nhi đã đau đến nói không ra lời.

Xe một đường chạy thẳng Tô Lực Hằng không quên quan sát tình trạng Liễu Uyển Nhi, phát hiện cô bỗng nhiên không nhúc nhích, Tô Lực Hằng lòng thoáng cái lo lắng bật thốt.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu.” Lớn tiếng gọi tên cô làm cho Liễu Uyển Nhi đang nằm im rốt cục có phản ứng.

Chết tiệt, tại sao giờ này nhiều xe như vậy, nhìn tình hình giao thông tắc nghẽn Tô Lực Hằng vỗ mạnh một cái lên tay lái. Bỗng nhiên hắn phát hiện ven đường có một phòng khám bệnh, mặc kệ ra sao trước phải đến phòng bệnh để bác sĩ khám cho cô.

Dừng xe ven đường Tô Lực Hằng ôm lấu Liễu Uyển Nhi đau đón ôm bụng xông thẳng đến phòng khám bệnh tại nhà.

“Bác sĩ!Bác sĩ!” Vừa vào cửa Tô Lực Hằng liền hô to.

“Tối, tối.” Chỉ thấy một người đàn ông mặc áo khoác trắng,cầm trong tay một cái túi gà,vừa gặm vừa đi ra khỏi phòng.

Một con quạ bay qua đỉnh đầu Tô Lực Hằng,hắn có chút hối hận mang Liễu Uyển Nhi tới phòng bệnh nhỏ này.

“Bệnh nhân ở chỗ nào?” Bác sĩ gấp gáp hết túi gà rồi ném vào thùng rác bên cạnh,tay thuận thế lau lên áo,áo khoác trắng khẽ động lộ ra bắp chân thô đầy lông.

Sải bước lạch cạch lạch cạch đi đến trước Tô Lực Hằng: “Anh là bệnh nhân sao?”

Tô Lực Hằng vừa thấy một màn khủng khiếp kia.

Người này hỏi vấn đề gì hắn cũng không kịp trả lời?

Tô Lực Hằng liếc hắn một cái,nhớ tới Liễu Uyển Nhi đang đau vội vàng nói: “Bác sĩ xem thử,con bé rất khó chịu.”

Lúc này bác sĩ mới phát hiện Liễu Uyển Nhi nằm co lại ghế.

“Cô bé,cháu đau ở nơi nào?”

Mặc dù hắn là bác sĩ nhưng hắn cũng là đàn ông,Liễu Uyển Nhi vẫn không muốn cho hắn biết mình đau bụng kinh.

Thấy thế bác sĩ rống to một tiếng: “Bà xã,mau ra đây.”

Nếu cô đã khó chịu đến không mở miệng được cũng chỉ có thể giúp cô kiểm tra một chút .

Lúc này chỉ thấy một người phụ nữ mặc đồ y tá,trong tay xách hộp thuốc y tế vọt ra,Tô Lực Hằng bị mặt bà ta dọa sợ hết hồn, nhưng ngay sau đó phát hiện trên mặt dán thứ gì màu xanh là mặt bà ta. Má ơi,hai vợ chồng này không phải đang mở hắc điểm chứ.

“Ông xã,người nào.” Đưa hộp thuốc cho bác sĩ,y tá nhìn về mặt thống khổ của Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên có chút hoài nghi.

“Cô bé,cháu có phải đang đau bụng kinh ?”

Bị lớn tiếng nói ra chuyện mình đau bụng kinh,Liễu Uyển Nhi thoáng cái đỏ mặt cũng vì vậy chứng thật lời y tá nói.

Một con quạ siêu lớn lại bay qua đỉnh đầu Tô Lực Hằng .

Cầm lấy thuốc giảm đau Tô Lực Hằng nhanh chóng ôm lấy Liễu Uyển Nhi chạy khỏi phòng bệnh.

39. Chương 39 : Nấu Cháo Cho Cô

Thấy Tô Lực Hằng ôm Liễu Uyển Nhi trở về,dì Trương vội vàng hỏi thăm xảy ra chuyện gì,ai ngờ hai người chỉ đỏ mặt không chịu nói .

Nhưng dì Trương lo lắng vừa hỏi vừa đi theo vào phòng Liễu Uyển Nhi.

“Dì Trương dì mau nấu ít canh nóng cho Tiểu Tiểu,con bé đang đau bụng.” Tô Lực Hằng khuôn mặt có chút lúng túng,hắn không biết làm sao nói với dì trương ba chữ ‘ đau bụng kinh ’.

Nhìn gương mặt trắng bệch của Liễu Uyển Nhi, dì Trương có chút bận tâm: “Đã đau thành như vậy, có cần đến bệnh viện xem một chút không?”

“Đã đến bệnh viện bác sĩ nói không có chuyện gì.” Nhớ tới vừa rồi gặp bác sĩ phòng bệnh kia, Tô Lực Hằng lần nữa đổ mồ hôi.

Mẹ Trương nhíu mày, con bé đau đến nhíu mày bác sĩ tại sao có thể không xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Tiểu, cháu thật không có chuyện gì sao?”

Đối mặt câu hỏi của dì Trương, Liễu Uyển Nhi rớt cục mớ miệng, ấp a ấp úng nói: “Dì Trương, con, con đã tới ngày.”

Dì Trương như hiểu rõ mọi chuyện.

“Ai ya, không phải đau bụng kinh sao, hai người các người cũng thật là, chuyện này có gì khó nói hại dì lo lắng vô ích.” Dì Trương càng ngày càng cảm thấy hai chú cháu này thật giống nhau, một du học trở về nhưng không thích cháu gái yêu sớm, một đứa bé tuổi còn nhỏ đã ăn chay niệm kinh, hiện tại hai người ngay cả đau bụng kinh cũng xấu hổ không dám mở miệng, “Các người thật không hổ là chú cháu!”

Tôi không phải chú của nhóc con đó, Tô Lực Hằng ở trong lòng reo lên.

Thật ra con cũng không phải cháu gái hấn, Liễu Uyển Nhi ở trong lòng âm thầm phản bác.

“Dì đi chuẩn bị chén nước gừng cho Tiểu Tiểu, Lực Hằng cậu chăm sóc con bé đi.” Nói xong dì Trương liền đi đến phòng bếp.

Kéo chăn đắp kín người Liễu Uyển Nhi: “Bụng có khỏe hơn chút nào không?”

Liễu Uyển Nhi ngượng ngùng gật gật đầu.

“Cháu, cháu đau cái kia nên nói cho chú biết, như vậy ta sẽ không đưa con đến phòng tập bắn.” Tô Lực Hằng nói có chút khó khăn vừa rồi thật làm hấn xấu hổ muốn chết, ầm ỉ một trận kết quả chỉ là đau bụng kinh, “Nghỉ ngơi thật tốt, uống xong nước gừng bụng sẽ đỡ đau.”

Nhìn Tô Lực Hằng quan tâm mình Liễu Uyển Nhi cảm giác cô thật may mắn, mặc dù rơi xuống thế giới xa lạ này nhưng gặp được rất nhiều người yêu thương cô, có anh Thiếu Đình, có chú, còn có dì Trương.

Buổi tối Tử Quyên cùng Khinh Vân làm xong việc trở lại Tô gia, phát hiện đèn phòng bếp vẫn còn sáng, nhìn vào thì ra Tô Lực Hằng đang nấu cháo.

“Đại ca, anh đang nấu cháo gì?” Khinh Vân nhìn nồi cháo nóng hổi, nuốt một ngụm nước bọt, “Có phần của em không? Bụng em thật đói.”

“Đói bụng thì đi ra ngoài ăn, đây là nấu cho Tiểu Tiểu, nhóc con ấy cơm tối cũng không ăn.” Bởi vì đau bụng Liễu Uyển Nhi chỉ uống nước gừng do dì Trương nấu xong liền ngủ, Tô Lực Hằng sợ cô nửa đêm tỉnh lại thì đói bụng cho nên muốn nấu cho cô chút cháo, mà dì Trương đã ngủ cho nên hấn đành ra tay.

“Thiên vị.” Nhẹ oán trách một câu, xem ra chỉ có thể ăn mì tôm, Khinh Vân hỏi Tử Quyên bên cạnh “Cô có muốn ăn mì tôm hay không?”

Tử Quyên lắc lắc đầu ánh mắt nhìn chằm chằm dáng người bận rộn của Tô Lực Hằng, đây là lần đầu tiên cô thấy hấn xuống phòng bếp, lại vì nấu cháo cho người phụ nữ khác, trong lòng Tử Quyên chua xót nói không ra lời.

“Đại ca, để em nấu cháo cho.” Mặc dù hấn làm cho cô gái khác nhưng cô vẫn hy vọng có thể giúp hấn.

“Không cần, em đi nghỉ ngơi đi.”

“Tử Quyên, nếu không cô nấu mì tôm cho ta đi.” Khinh Vân cũng không khách khí.

“Tự mình nấu.” Liếc hấn một cái Tử Quyên rời khỏi phòng bếp.

“Thiên vị.” Tại sao mọi người đều thiên vị không giúp hấn, Khinh Vân cảm giác hấn là người không ai yêu, thật đáng thương.

Múc một chén cháo táo đỏ Tô Lực Hằng bưng đến phòng Liễu Uyển Nhi .

Trong mộng Liễu Uyển Nhi nhìn thấy mẫu thân đang ngồi đầu giường,vươn tay khẽ vuốt bụng của cô,bàn tay ấy thật ấm áp cảm giác đau đớn giữa bụng dần dần yếu bớt.

Bỗng nhiên bóng người mẫu thân càng ngày càng nhạt,Liễu Uyển Nhi muốn nắm tay bà nhưng làm sao cũng không nhúc nhích được,muốn thét lên cũng không mở miệng nổi nhìn mẫu thân dần dần biến mất,nước mắt tuyệt vọng điên cuồng tuôn rơi.

“Tiểu Tiểu,Tiểu Tiểu.” Cô nghe được có người gọi cô,không, cô không phải là Tô Tiểu Tiểu,cô là Liễu Uyển Nhi.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu.” Liễu Uyển Nhi rốt cục mở mắt nhìn thấy Tô Lực Hằng đang lo lắng nhìn cô.

Tô Lực Hằng vừa vào phòng đã nhìn thấy khuôn mặt khổ sở nằm ác mộng của cô,nước mắt đã thấm ướt áo gối,hắn vội vàng gọi tên cô.

Thấy cô tỉnh Tô Lực Hằng thở phào nhẹ nhõm: “Nằm ác mộng sao,không sợ,có ta ở đây.”

Nhớ cảnh mẫu thân rời khỏi mình nước mắt Liễu Uyển Nhi lại một lần nữa vỡ òa, Tô Lực Hằng thấy vậy lòng cũng đau,kéo cô vào trong ngực dịu dàng an ủi cho đến cô ngưng nước mắt.

“Đói bụng rồi sao,ta đã nấu cháo cho con,ăn một chút đi.”

Cháo táo đỏ trôi xuống bụng,trong lòng Liễu Uyển Nhi từ lạnh lẽo đến dần dần ấm áp.

40. Chương 40 : Cô Thật Kỳ Quái

Bụng mặc dù đã không đau giống hôm qua nhưng vẫn có chút khó chịu.Liễu Uyển Nhi cố hết sức chạy từng bước trên bãi tập, trong lòng đếm xem còn bao nhiêu vòng mới chạy hết 3000 m kinh khủng.

Bên tai truyền đến tiếng thét khàn khàn của thầy thể dục: “Cố gắng lên,không được ngừng lại!”

Một vòng lại một vòng Liễu Uyển Nhi cảm giác thân thể càng ngày càng lạnh như băng,kèm theo bên tai xuất hiện tiếng vù vù, trước mắt đường chạy càng ngày càng mơ hồ,bỗng nhiên một màn tối đen phủ đến cô hoàn toàn mất đi ý thức.

“Thầy ơi,không xong,Tô Tiểu Tiểu té xỉu.” Thao trường nhất thời vào một mảnh hỗn loạn.

Thầy thể dục vội vàng vạch ra đám người,ôm lấy Liễu Uyển Nhi té xỉu trên mặt đất.

“Tránh ra! Tránh ra!” Một đường chạy đến phòng y tế,trải qua kiểm tra bác sĩ nói thân thể cô không chịu được vận động quá mạnh nên ngất.

“Con bé đến tháng,tại sao anh còn cho cô bé chạy quãng đường dài như thế?” Bác sĩ giận giữ trách thầy thể dục.

“Em ấy không nói với tôi đến tháng.” Thầy thể dục gãi gãi cái ót,có chút ủy khuất rời khỏi phòng y tế.

Lần nữa Liễu Uyển Nhi mở mắt,phát hiện mình đang nằm trên giường phòng y tế.

“Tiểu Tiểu,cậu khỏe hơn chút nào chưa?” Giọng nói quen thuộc hấp dẫn ánh mắt của cô.

Chỉ thấy Lý Thư Đằng đang ngồi trên cái ghế đặt bên cạnh giường,giữa bọn họ đã có một khoảng thời gian không gặp mặt,hắn gầy rất nhiều.

“Anh ngã bệnh rồi?” Nhìn trên tay hắn đeo treo ngược bình,Liễu Uyển Nhi quan tâm hỏi thăm.

“Có chút cảm mạo.” Cô gái trước mắt vừa xinh đẹp vừa dịu hiền,đáng tiếc cô đã không còn thuộc về hắn.

Hôm đó cô chính miệng nói cô yêu người đàn ông khác,tim của hần hoàn toàn vỡ nát,mỗi tình đầu tốt đẹp hần làm sao nói bỏ xuống là bỏ xuống.

“Anh phải giữ gìn sức khỏe ấy.” Khuôn mặt tiêu tụy của hần làm cô đau lòng,nhớ tới hôm đó làm hần tổn thương,trong lòng cô vẫn còn áy náy.

“Em cũng vậy.” Lý Thư Đằng không giấu được quan tâm trong lòng, “Sau này tới “Nghỉ lễ” thì phải nói với thầy,như vậy thân thể rất đau đớn.”

Cái gì nghỉ lễ ? Liễu Uyển Nhi nghe không hiểu lời hần có chút mờ mịt gật gật đầu.

“Em và anh chàng kia quen nhau thế nào?” Không nhịn được lên tiếng hỏi.

Liễu Uyển Nhi biết ‘ hần ’ trong miệng Lý Thư Đằng là chỉ Vu Thiếu Đình,thấy hần vẫn lo lắng cho mình làm lòng cô càng thêm nặng nề.

“Chúng tôi rất tốt,chẳng qua gần anh ấy ra nước ngoài làm việc.” Về mặt buồn rầu của Liễu Uyển Nhi làm cho Lý Thư Đằng trầm mặc.

Lúc này hai người bỗng nhiên cảm giác có một trận gió lốc vọt vào phòng y tế.

“Tiểu Tiểu,cháu làm sao vậy?” Là Tô Lực Hằng,hần lo lắng gần chết,nhận được điện thoại thầy giáo nói Tiểu Tiểu khi đi học ngất xỉu,hần liền bỏ xuống chuyện công ty vội vàng chạy tới đây,căn bản quên Tử Quyên đang trước cửa trường học.

“Chú,cháu không sao.” Liễu Uyển Nhi vội vàng nói,sợ hần lo lắng cho mình.

“Cô ấy chỉ là thân thể không khỏe,nhất thời chịu không được vận động mạnh,ngài không cần quá lo lắng .” Lý Thư Đằng nhớ được hần là chú Tiểu Tiểu,lần trước đến Tô gia,chính người này ném hần ra khỏi phòng Tiểu Tiểu .

Lúc này Tô Lực Hằng mới chú ý tới hần,nhíu chặt lông mày,hai người không lẽ còn gặp gỡ?

“Nhóc con,Tiểu Tiểu chúng ta hiện tại mục đích duy nhất chính là tốt nghiệp trung học,cậu hiểu chưa?” Lời cảnh cáo được bật ra.

“Chú!” Chú thật là,tại sao lại nói như vậy,Liễu Uyển Nhi có chút oán giận.

“Ngài yên tâm,mục đích hiện tại của tôi cũng là thi tốt nghiệp trung học.” Lý Thư Đằng thẳng thắn trả lời,nhưng trong lòng mơ hồ đau đớn,bởi vì lời Tô Lực Hằng đã sớm không còn nghĩa.

Coi như nhóc con cậu biết điều!

“Tiểu Tiểu,chúng ta về nhà nghỉ ngơi,chút nữa chú sẽ xin phép với thầy giáo.” Dứt lời hần căn bản không để ý tới Liễu Uyển Nhi kháng cự liền ôm cô rời khỏi phòng y tế.

“Chú,thật ra cháu nghĩ ngơi một chút là có thể đi học.” Trong xe Liễu Uyển Nhi còn muốn đi trở về.

“Ngất xỉu rồi còn học cái gì,về nhà nghỉ ngơi thật tốt cho ta”

Hần tại sao luôn bá đạo như vậy? Liễu Uyển Nhi chỉ có thể im miệng.

Tử Quyên đang lái xe cũng cảm thấy Tô Lực Hằng lo lắng quá đáng.Bất quá cô thật hâm mộ Tiểu Tiểu,không biết khi nào cô mới được đối xử như vậy,chỉ cần hần quan tâm cô một chút,cô cũng sẽ rất cảm động rất vui vẻ.

Khác nhau ở chỗ Liễu Uyển Nhi giống như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì,khuôn mặt nghi ngờ hỏi Tô Lực Hằng: “Chú,chú biết“Nghỉ lễ” là gì không?” Mới vừa rồi Lý Thư Đằng nói đến “Nghỉ lễ” phải nói với lão sư,nhưng cô rõ ràng có vật này.

Đối mặt vẻ mặt ngây thơ của Liễu Uyển Nhi,Tô Lực Hằng nhất thời im lặng,muốn hần đường đường là một người đàn ông làm sao giải thích cho cô “Nghỉ lễ” là gì?

May có Tử Quyên giúp Tô Lực Hằng giải vây: “Nghỉ lễ là kinh nguyệt, bởi vì khi đến kinh nguyệt phái nữ không thể làm việc nặng, tốt nhất nên nghỉ ngơi. Cứ thế mãi mọi người liền bắt đầu đem kinh nguyệt uyển chuyển gọi là ‘ Nghỉ lễ ’”

Thì ra là vậy, hèn chi chú khó trả lời, Liễu Uyển Nhi mặt thoáng cái đỏ bừng.

Quan sát Liễu Uyển Nhi trong kính, Tử Quyên bỗng nhiên có chút nghi ngờ, cô ta làm sao ngay cả nghỉ lễ cũng không biết, chuyện này bình thường thôi mà. Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên cô mất ký ức, bất quá mất trí nhớ thật đúng là lợi hại ngay cả thường thức cuộc sống cũng quên.

41. Chương 41 : Ngoài Cửa Sổ Có Quỷ

Khinh Vân biến mất.

Liễu Uyển Nhi biết Khinh Vân biến mất nhất định có liên quan đến an toàn của Vu Thiệu Đình nên trong lòng càng thêm lo sợ bất an.

.....

Châu Tam giác

Một tầng lầu cao cấp

“Anh Thôi, nghe nói nơi này trước kia là bãi tha ma, có thật không?” Bảo an Giáp hỏi.

“Nhóc con, cậu đừng nghe người ta nói nhảm!” Được gọi anh Thôi, trong miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng lại có thêm một chút khấn trương.

“Bọn họ còn nói bãi tha ma này tập trung âm khí rất nặng, cho nên lầu một mới thờ phụng “Tứ đại kim cang”, chính là vì dùng áp tà.” Bảo an Giáp tiếp tục kể chuyện chuyện lạ.

“Nhóc con, cậu cầm miệng cho tôi, chuyên tâm tuần tra.”

Lời còn chưa dứt bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi tới, chỉ nghe ‘hơ ~ hơ ~ hơ ~’ thanh âm quỷ dị từ hành lang xuyên qua đầu khác.

“Anh Thôi, phải có quỷ hay không?” Bảo an Giáp cả người đã lạnh như băng, bàn tay đổ mồ hôi lạnh.

“Hừ, làm gì có quỷ, đừng đoán mò.” Thật ra trong lòng hắn cũng rất sợ.

Hai bảo an nắm tay lẫn nhau chậm rãi di động đến hành lang.

Chỉ thấy cửa sổ chẳng biết lúc nào được mở ra, gió đêm đang vù vù từ đó thổi vào, thấy thế hai bảo an thở dài một hơi.

“Ta đã nói không có quỷ tự dưng khấn trương, vớ vẩn!” Giận dữ mắng mỏ người bảo an bên cạnh, đang định đưa hai tay đóng cửa sổ.

“Thôi, anh Thôi.” Chỉ thấy Bảo an Giáp bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch, nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ thấy một người đàn ông mặc áo đỏ đứng trên dây điện ngoài cửa sổ, gió đêm thổi lên mái tóc bành bông lộ ra một đôi con con người to tròn, người đó đang nhìn chằm chằm bọn họ.

“Quỷ nha!” Theo bản năng bọn họ quăng đèn pin trong tay, hai người nhanh chân bỏ chạy, một đường chạy như điên trở về phòng an ninh.

Thật đáng sợ, thật đáng sợ, hai người tựa lên lưng cửa, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển.

Bỗng nhiên “cộc cộc cộc” tiếng gõ cửa, không phải quỷ đuổi tới chứ, hai người bị dọa sợ đến ôm chặt đối phương.

“Cộc cộc cộc” tiếng gõ cửa nóng nảy giống như không mở cửa sẽ phá cửa vào, thấy tình thế hai an ninh co rúc chui xuống bàn, cả người lạnh run.

“Bên trong có ai không? !” Là giọng người, hai an ninh thở dài một hơi vội vàng mở cửa ra, chỉ thấy ngoài cửa là một người đàn ông áo đỏ to con.

“Mới vừa rồi là ai ném đèn pin?” Người đàn ông áo đỏ giận nhìn chằm chằm hai người.

“Dạ, là tôi ném.” Hai an ninh có chút khấn trương trả lời, người đàn ông này hình như không dễ chọc.

Người đàn ông một phát bắt được vật áo hai an ninh :”Hai tên nhóc các người, ta đang sửa mạch điện các người tại sao vô duyên vô cớ lấy đèn pin đập ta, đi với ta đến đồn công an!”

“Vị đại ca này, anh trước đừng nóng vội.” An ninh Giáp vội vàng trấn an cảm xúc người đó, nhưng người đó tựa hồ không chịu bỏ qua, cố ý muốn kéo hai an ninh đến đồn công an.

Bỗng nhiên một bóng đen xuất hiện trong phòng an ninh, hai gã an ninh còn chưa kịp phản ứng, người đã ngã xuống đất ngất đi.

“Khinh Vân, đừng đùa.” Vu Thiếu Đình vừa vượt qua một ải “Động thủ đi.”

Bọn họ vốn muốn từ cửa sổ đi vào để tránh bị người phát hiện, không nghĩ gặp phải hai an ninh dần, cho bọn họ cơ hội thoát khỏi quản chế.

Cứ như vậy Vu Thiếu Đình cùng Khinh Vân công khai đi vào thang máy thẳng lên tầng cao nhất.

42. Chương 42 : Đưa Cậu Trở Về

Thang máy vừa mở ra xuất hiện trước mắt chính là một cửa thủy tinh công nghiệp.

Vu Thiếu Đình cùng Khinh Vân mang theo mắt kiếng đặc chế, trên cửa bảo vệ laser lập tức hiện ra, nếu như người không biết muốn đẩy cửa vào tay đụng phải laser phía trên lập tức lột da gãy xương.

Đi tới hồ nuôi cá phong thủy cạnh cửa, Khinh Vân đưa tay vào trong nước sờ xuống một hòn đá màu đỏ sậm trong hồ cá, chỉ thấy mặt mã bàn phím lập tức hiện ra trên tường.

“Thiếu Đình, cậu xem.”

Vu Thiếu Đình từ trong túi móc ra một tiền xu màu đen cứng bằng đồng, rồi từ bên trong rút ra một sợi tơ cảm ứng, sau đó nhẹ nhàng đặt trên mặt mã bàn phím.

Tay phải móc ra mấy kiểm soát loại nhỏ.

“Một, hai, ba.” Tiếng nói vừa dứt, ngón tay sờ xuống, ‘ Rầm! ’ vật cứng ngắc màu đen trong nháy mắt nổ tung, mà tiếng nổ kia cực kỳ nhỏ, đoán chừng cách năm thước không nghe thấy.

Mặt mã biến mất, laser trên cửa bảo vệ cũng biến mất theo.

Khinh Vân lập tức đẩy cửa vào, Vu Thiếu Đình theo sát phía sau.

Trong mật thất giống như mê cung, sau bảy chuyển tám quẹo bọn họ rốt cục đi tới một ... cánh cửa khác.

Đẩy ra cánh cửa đơn sơ thậm chí có chút sức mẻ, cửa gỗ khép từ bên trong truyền ra trập trập tiếng quát tháo.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Khinh Vân nhẹ nhàng đẩy ra một kẻ nhỏ, chỉ thấy bên trong có bốn người đàn ông đang đánh bài, trên mặt đất tất cả đều là tàn thuốc cùng vỏ chai rượu, bên trong phòng sương khói phàn phất như sắp mưa.

“Người nào?” Người đàn ông cầm đầu tương đối cảnh giác, tiếng đẩy cửa rất nhỏ cũng làm hắn chú ý.

Thấy bại lộ dấu vết Khinh Vân lập tức đưa súng bắn về phía bốn người đó, trong đó hai người lên tiếng té xuống, tên cầm đầu phản ứng nhanh chóng, nhấc bàn lên ngăn đạn may mắn tránh thoát một kiếp.

“Mẹ kiếp !” Tránh thoát một kiếp hai người lập tức lấy súng bắn trả. Trong lúc nhất thời bên trong phòng tiếng súng nổi lên bốn phía, mùi thuốc súng tràn ngập trong mũi.

Một trận chiến đấu kịch liệt đạn hai bên đều nhanh dùng hết, mạnh ai núp vào nơi có thể trốn, không dám lãng phí đạn.

Lúc này tên đàn ông cầm đầu chợt phát hiện, chỗ Khinh Vân núp phía trên có một chùm đèn to, khoe miệng lộ ra một tia âm tàn, người đàn ông giơ súng lên nhắm ngay đèn treo.

“Khinh Vân!” Vu Thiệu Đình phát hiện cử động của hắn, lên tiếng hét lớn.

Có thể giọng hắn kinh động đến người đàn ông kia, người đàn ông dừng lại, Vu Thiệu Đình bắt được cơ hội cổ tay thoáng chuyển động, một cái phi tiêu phóng vào mi tâm người đàn ông.

“Đại ca!” Một người khác thấy thế điên cuồng vọt ra, bắn loạn xạ về phía Vu Thiệu Đình cùng Khinh Vân.

Hoàn toàn bại lộ chỗ của hắn.

Giải quyết xong bốn gã đàn ông, Vu Thiệu Đình cùng Khinh Vân lập tức xông vào mật thất, đây kho súng ống đạn dược bí mật của nhà họ Thích.

Nhanh cầm lấy tài liệu cùng mấy bao thuốc nổ, súng ống được đặt bốn góc, sau khi cài đặt đúng vị trí Vu Thiệu Đình cùng Khinh Vân lập tức rút lui.

Khi bọn họ đi qua cánh cửa đơn sơ Vu Thiệu Đình bỗng nhiên cảm giác sau ót đau đốn, giống như bị cái gì đánh trúng, chậm rãi xoay người chỉ thấy người đàn ông vừa rồi trúng phi tiêu của hắn lúc này đã không thấy.

Vu Thiệu Đình nhìn thấy người đàn ông đánh trúng mình rốt cục nhắm hai mắt lại.

“Thiệu Đình!” Lúc này Khinh Vân mới phát hiện hắn khác thường.

Mà khi hắn la lên Vu Thiệu Đình đã nghe không thấy.

Trước mắt của hắn xuất hiện nụ cười ngọt ngào của Liễu Uyển Nhi, dịu dàng gọi hắn anh Thiệu Đình.

“Tiểu Tiểu.” Gọi xong câu đó Vu Thiệu Đình thẳng tắp ngã xuống trên mặt đất.

Khinh Vân khó có thể tin tình cảnh trước mắt, mới vừa rồi Vu Thiệu Đình vẫn cùng mình kề vai chiến đấu, rõ ràng bọn họ đã thành công, nhưng bây giờ.

“Thiệu Đình! Thiệu Đình!” Vô luận hắn gọi thế nào, Vu Thiệu Đình cũng không mở mắt ra được.

Mắt thấy sắp đến giờ Khinh Vân công Vu Thiệu Đình, cho dù không cứu được hắn y cũng phải công hắn trở về, bởi vì bọn họ là anh em cùng vào sinh ra tử.

43. Chương 43 : Khinh Vân Thần Bí

“Tiểu Tiểu.”

Bị một tiếng kêu gọi thức tỉnh, Liễu Uyển Nhi giống như nghe được Vu Thiệu Đình đang gọi cô.

Anh ấy đã về sao? Vui vẻ làm cô lập tức chạy xuống giường căn bản không còn kịp mang theo giày, liền nhào tới bộ cửa sổ nhìn vườn hoa trong đêm tối, chỉ có bóng lá cây đung đưa theo gió dưới ánh trăng.

Cửa vẫn đóng mà con đường ngoài cửa cũng không thấy bất kỳ chiếc xe nào đậu.

Nồng đậm thất vọng ủa vào trong lòng.

“Anh Thiếu Đình, anh bao giờ mới trở lại?” Trong sân vườn trống trải nghe không được câu trả lời.

Trong thư phòng

“Cái gì? Thiếu Đình bị thương nặng.” Tô Lực Hằng trong lòng trầm xuống, lập tức căn dặn Tử Quyên”Lập tức báo người cho trực thăng đón Thiếu Đình trở về, để cho Đào Nhân tùy cơ ứng biến, nhất định phải cứu Thiếu Đình.”

“Dạ” Sau khi Tử Quyên rời đi, Tô Lực Hằng lòng chìm xuống đáy cốc, dù sao đều là anh em đồng sinh cộng tử, hẳn biết mỗi lần làm nhiệm vụ bọn họ đều bị nguy hiểm tánh mạng nhưng hẳn cho tới bây giờ vẫn tin họ có năng lực chiến thắng tất cả, nên khi nghe nói có người sắp rời khỏi mình, trong lòng nói không sợ đó là gạt người.

Lúc rạng sáng, một chiếc trực thăng đáp xuống tầng cao nhất của nhà họ Tô.

Vu Thiếu Đình được đưa ra ngoài mang vào căn phòng bí mật đã sớm chuẩn bị kỹ, trong phòng sắp xếp đầy đủ các dụng cụ chữa trị.

“Đào Nhân, Thiếu Đình thế nào?” Tô Lực Hằng nhìn bình dưỡng khí, trên mặt không có chút ỨC GIẬN Vu Thiếu Đình, ngược lại trong lòng có loại lo lắng nói không nên lời.

“Ở trên trực thăng ta đã xử lý vết thương của hắn, nếu như có thể bình an vượt qua 72 giờ giai đoạn nguy hiểm mạng hắn có thể giữ lại, nhưng phi tiêu đã tổn thương đến đầu cho dù bảo vệ được tánh mạng, có thể tỉnh lại hay không phải xem số mạng của hắn.”

Ngay cả bác sĩ đứng đầu Lưu Xuyên Đường, người ta gọi là Quý Kiến Sầu _Đào Nhân cũng nói mặc cho số phận, chẳng lẽ Vu Thiếu Đình thực sự thoát không khỏi nạn này, không, Tô Lực Hằng muốn mạng hắn ông trời đừng mong lấy đi.

“Bất luận dùng phương pháp gì nhất định phải làm cho hắn tỉnh lại.”

“Ta dành hết sức mà thôi.” Đào Nhân cũng không muốn nhìn Vu Thiếu Đình chết, kể từ ngày vào Lưu Xuyên Đường, bọn họ đã thân như anh em.

Rạng sáng mỗi ngày Đào Nhân vẫn canh giữ bên cạnh Vu Thiếu Đình, giúp hắn giảm sốt kéo Vu Thiếu Đình đến bờ tử vong trở lại, hiện tại hắn có thể làm chỉ chăm sóc cho hắn.

Sáng sớm, Liễu Uyển Nhi không thấy đám người Tô Lực Hằng xuất hiện trong phòng khách như thường, chỉ có Tử Quyên vẫn chờ chực cô.

“Tử Quyên tỷ, chú đâu?”

“Ừ ~” Tử Quyên không biết phải trả lời thế nào, cô không thể nói cho cô biết đám người Tô Lực Hằng đang trong phòng bí mật, như vậy cô ấy sẽ biết Vu Thiếu Đình đang gặp nguy hiểm tánh mạng, cô ấy có thể chấp nhận tin dữ này sao?

Nhìn Tử Quyên thất thần nhìn mình, hơn nữa trong mắt tràn đầy lo lắng, Liễu Uyển Nhi có chút nghi ngờ: “Tử Quyên tỷ, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Phục hồi tinh thần Tử Quyên vội vàng tìm đại một lý do, “Đám người đó đã đi ra ngoài.”

Nói xong liền không dám nhìn Liễu Uyển Nhi, rất sợ hai mắt mình tiết lộ quá nhiều bí mật.

Không tại sao, Liễu Uyển Nhi cảm giác Tử Quyên hôm nay là lạ, giống như có chuyện giấu cô, có một loại dự cảm bất tường quanh quẩn trong lòng cô.

Cơm tối .

Khinh Vân xuất hiện làm cho Liễu Uyển Nhi vui vẻ chạy đến hỏi: “Anh Khinh Vân, anh Thiếu Đình trở về chưa? Hắn ở nơi nào?”

Cô biết Tô Lực Hằng phái Khinh Vân đi tiếp ứng Thiếu Đình, hiện tại Khinh Vân trở lại vậy Vu Thiếu Đình nhất định cũng trở lại.

Giống như Tử Quyên, bị cô hỏi Khinh Vân cũng không biết trả lời thế nào, hần có ngốc cũng nhìn ra được quan hệ giữa Tiểu Tiểu cùng Thiếu Đình hệ không tầm thường, nếu nói cho cô biết Thiếu Đình hiện tại đang gặp nguy hiểm, cô nhất định sẽ rất đau đớn, với lại hần em cô như em gái, dĩ nhiên không muốn nhìn thấy tình huống như vậy.

Hần không trả lời, làm Liễu Uyển Nhi cảm giác lo lắng trong lòng thăng hoa đến đỉnh: “Anh Thiếu Đình có phải đã xảy ra chuyện?”

“Này ~” Làm sao bây giờ, cô ấy đoán được.

Nét khẩn trương trên mặt Khinh Vân chứng thật suy đoán của Liễu Uyển Nhi, giống như bị sét đánh trúng, thân thể mềm nhũn, Liễu Uyển Nhi ngã vào trong ngực một người.

Ôm lấy cô bé đã ngất, Tô Lực Hằng trừng mắt liếc Khinh Vân sững sờ: “Chút nữa tìm cậu tính sổ.”

Khi Liễu Uyển Nhi lần nữa mở mắt phát hiện mình đã nằm trên giường, mà Tô Lực Hằng đang ngồi bên giường chăm sóc cô.

“Chú, nói cho cháu biết anh Thiếu Đình có phải đã xảy ra chuyện?” Nắm chặt tay hần Liễu Uyển Nhi rất gấp gáp.

“Ai nói Thiếu Đình đã xảy ra chuyện, hần chẳng qua chưa xử lý xong việc, nhất thời không về được.” Mặc dù không thích cô lo lắng cho Vu Thiếu Đình nhưng càng không nhẫn tâm thấy cô đau buồn.

“Chú, chú gạt cháu, cháu nhìn thấy Khinh Vân trở lại, mà anh Thiếu Đình không cùng trở về, nói cho cháu biết anh ấy đã xảy ra chuyện gì?” Vừa hỏi nước mắt đã không nhịn được rơi xuống.

Đau lòng lau nước mắt cho cô, Tô Lực Hằng nói: “Ai nói Khinh Vân trở lại, cháu nhìn lầm rồi.”

“Cháu rõ ràng nhìn thấy anh ấy hơn nữa còn nói chuyện cùng.”

“Cháu đang nằm mơ sao, nếu không ta hiện tại đưa cháu đến phòng Khinh Vân xem thử, nhìn xem có phải hần trở về hay không.”

Liễu Uyển Nhi không tin lời Tô Lực Hằng, nhưng khi cô tới phòng Khinh Vân, bên trong còn sót lại mấy bộ quần áo, chứng minh chủ nhân bọn chúng chưa trở về, chẳng lẽ vừa rồi cô thật nằm mơ, Liễu Uyển Nhi hồ đồ.

Thấy cô dần dần tin tưởng lời mình, Tô Lực Hằng rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Mà lúc này, ngồi trên máy bay chuyển đêm trở về Singapore.

Khinh Vân nhớ lại câu nói của Tô Lực Hằng: Có bao xa thì đi bao xa, chờ Thiếu Đình tỉnh rồi trở về.

Cảm xúc bất mãn lần nữa dâng trào, đại ca quá mức thiên vị, trong lòng chỉ có Tiểu Tiểu, còn hần một mối nhiều ngày chỉ mới dùng xong cơm tối, không cho hần nghỉ ngơi còn bảo hần cút.

Còn nữa, hần thật lo lắng cho Thiếu Đình, hi vọng khi trở về có thể nhìn thấy hần.

Anh em, cậu nhất định phải khỏe đấy, Khinh Vân trong lòng hét lớn.

44. Chương 44 :vẫn Bị Phát Hiện

“Rất tốt, tiếp tục đem thể lực còn sót lại thanh sạch sẽ.”

Thể lực thích gia tại Singapore rốt cục được dọn dẹp nhưng nghĩ đến Vu Thiếu Đình còn nằm trên giường, lòng Tô Lực Hằng vẫn bất an, hôm nay là ngày thứ ba không biết hần có thể thuận lợi thoát khỏi nguy hiểm hay không, hần phải đi xem một chút.

Đi tới cửa thang lầu thông với tầng cao nhất, Tô Lực Hằng thấy di Trương đang đứng trước cửa sắt bị khóa lại.

“Dì Trương.” Lập tức lên tiếng cắt đứt tò mò của bà.

“Lực Hằng cậu đến vừa lúc, khóa cửa sắt này tại sao bị đổi rồi?” Dì Trương cảm thấy rất kỳ quái, vốn muốn đến tầng cao nhất quét dọn lại phát hiện chìa khóa của mình mở không ra.

Tô Lực Hằng lập tức tìm lý do: “Dì Trương, ta đã đem sổ sách quan trọng đem về đặt tại tầng cao nhất, cho nên đổi chìa khóa.”

“Sao.” Dì Trương giống như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lại hỏi, “Lực Hằng, tối hai ngày trước dì hình như nghe thấy tiếng động máy bay trực thăng trên lầu.”

Tô Lực Hằng nghe vậy trong lòng toát ra sự nghi ngờ, dì Trương là một người bình thường tại sao có thể phán đoán chính xác ra đó tiếng động của trực thăng: “Dì Trương, tại sao dì biết đó là tiếng động trực thăng?”

Trong mắt dì Trương lóe lên bị Tô Lực Hằng nhìn thấy, chỉ nghe bà nói: “Chồng dì khi còn sống làm tài xế cho một gia đình giàu có, nhà đó có trực thăng, dì thường xuyên đến đó nên nghe liền biết.”

“Sao, thật không?” Tô Lực Hằng không nghi ngờ đó là lời nói dối nhưng hắn vẫn lựa chọn tin tưởng, bởi vì đối phương là dì Trương, cho dù bà có bối cảnh khác thường, Tô Lực Hằng tin bà sẽ không làm hại nhà họ Tô.

“Dì có việc đi trước.” Tìm đại lý do dì Trương vội vã đi, lúc rời đi bà còn nhìn thoáng qua cánh cửa sắt bị khóa kín, bà có thể xác định bên trong cánh cửa kia nhất định giấu bí mật, bởi vì sẽ không có người nào dùng máy bay trực thăng để vận chuyển sổ sách, lần đầu tiên bà hoài nghi Tô Lực Hằng, có lẽ hắn không phải là một người đơn giản.

Sau khi dì Trương rời đi, Tô Lực Hằng lấy ra chìa khóa mở cửa sắt.

Liễu Uyển Nhi ngồi trên ghế trong vườn, nghĩ tới ngày đó rõ ràng nói với Khinh Vân nào biết nó lại là một giấc mộng?

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, anh Thiếu Đình, anh chàng nào mới trở lại?

Bỗng nhiên Liễu Uyển Nhi nhìn cửa sổ tầng cao nhất có một bóng người lóe lên rồi biến mất, bên trong đèn sáng, cô có thể xác định!

Chẳng lẽ bên trong có người? Không phải là kẻ trộm chứ? Liễu Uyển Nhi lập tức chạy đến phòng Tô Lực Hằng, muốn nói cho hắn biết chuyện này, lại phát hiện phòng của hắn trống không, người không có ở thư phòng, lại chạy tìm Tử Quyên ai ngồi phát cô cũng không có trong phòng, cuối cùng ngay cả dì Trương cũng không có trong phòng, tất cả mọi người đi đâu?

Không thể đợi, lỡ như kẻ trộm vào nhà thì sao? Cô quyết định tự mình đi tìm.

Cố nén khẩn trương trong lòng, Liễu Uyển Nhi rón rén đi đến tầng cao nhất.

Đi tới cửa thang lầu, bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân làm Liễu Uyển Nhi sợ hãi trốn vào trong góc.

“Thiếu Đình rốt cuộc thoát khỏi nguy hiểm, hi vọng hắn có thể sớm tỉnh lại.”

Là giọng của Tô Lực Hằng, mà lời trong miệng hắn khiến Liễu Uyển Nhi trừng lớn hai mắt.

Anh Thiếu Đình trở lại! Nhưng lời chú nói là có ý gì? Hi vọng hắn có thể sớm tỉnh lại, chẳng lẽ anh Thiếu Đình bị thương? Cô muốn lập tức xông vào hỏi rõ nhưng nghĩ đến chuyện Khinh Vân, Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên ý thức được Tô Lực Hằng không muốn cho cô biết chuyện này, cô thu lại nửa bước chân vừa đưa ra.

“Đại ca, anh yên tâm, em tin Thiếu Đình sẽ không có chuyện gì.” Tử Quyên.

Nhìn bóng người Tô Lực Hằng cùng Tử Quyên dần dần biến mất, Liễu Uyển Nhi từ trong bóng tối đi ra, mặt cô lúc này đã ràn rụa nước mắt, nhìn cửa sắt khóa chặt, cô có một chủ ý.

45. Chương 45 :không Phải Cố Ý Nhìn Lén

Thấy Tô Lực Hằng cùng Tử Quyên còn đang nói chuyện trong thư phòng, Liễu Uyển Nhi liền len lén chạy vào phòng hắt, trốn xuống dưới giường.

Không đồng nhất chính là Tô Lực Hằng trở lại, mà chùm chìa khóa cô mong muốn nhất đang giắt trên lưng quần hắt.

Một mỗi một ngày Tô Lực Hằng muốn tắm sớm xong nghỉ ngơi.

Cho nên đưa tay cởi áo khoác, kế tiếp là áo sơ mi, nhìn thân người lỏa lồ của hắt con người của Liễu Uyển Nhi suýt chút nữa bị lè, mặc dù từng có hành vi thân mật ôm hôn cùng Vu Thiệu Đình nhưng chưa từng thấy hắt cởi bỏ đồ trên người, Liễu Uyển Nhi lớn như vậy lần đầu tiên thấy đàn ông hở ngực lộ lưng.

Bỗng nhiên Tô Lực Hằng đưa tay đưa về phía quần mình, chú không phải cởi cả quần chứ? Liễu Uyển Nhi lập tức lấy tay bịt kín mắt, trong lòng điên cuồng gào thét: Đừng cởi nữa, đừng cởi nữa!

Rốt cục cô nghe được tiếng động Tô Lực Hằng rời đi, rất nhanh lại nghe từ phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, Liễu Uyển Nhi chậm rãi mở ra năm ngón tay, xác nhận hắt không còn trong phòng liền bò ra khỏi gầm giường.

Nhìn chung quanh phát hiện Tô Lực Hằng treo quần áo lên tường, rón rén từng bước đi tới cẩn thận lấy chìa khóa treo phía trên.

Chết tiệt, chùm chìa khóa này tại sao khó lấy như vậy?

Vừa kéo vừa giựt Liễu Uyển Nhi dùng đủ loại phương pháp nhưng vẫn không lấy được chìa khóa, gấp gáp đến nổi mồ cũng túa ra.

“Muốn ta giúp cháu không?” Phía sau bỗng nhiên vang lên giọng nói làm cô sợ hết hồn.

Quay đầu nhìn lại Tô Lực Hằng đang đứng bên cạnh, mặt không chút thay đổi nhìn cô, mà lúc này bên hông hắt chỉ vây quanh một cái khăn tắm.

“A!” Một tiếng thét chói tai, Liễu Uyển Nhi lập tức lấy tay bịt kín mắt “Chú, cháu không phải tới nhìn len, chú đừng tức giận.”

Tô Lực Hằng nheo lại con ngươi, nhóc con này tựa hồ còn chưa tìm thấy điểm mấu chốt: “Cháu cầm chìa khóa muốn làm gì?”

Liễu Uyển Nhi chẳng qua bịt thật chặt mắt liều mạng lắc đầu, hiện tại trong đầu cô tất cả đều là hình ảnh Tô Lực Hằng vền vền vây quanh một cái khăn tắm, câu hỏi của hắt cô căn bản nghe không thấy.

Đẩy bàn tay đang che mắt ra.

“Cháu lấy chìa khóa này muốn làm gì?” Tô Lực Hằng lần nữa lặp lại.

Lúc này Liễu Uyển Nhi mới nhớ tới mình mục đích chuyến đi này.

Cúi đầu không dám nhìn thân hình mát mẻ của Tô Lực Hằng, Liễu Uyển Nhi sợ hãi nói: “Cháu biết rồi.”

Cùng với hành động ăn trộm chìa khóa Tô Lực Hằng lập tức hiểu: “Tại sao cháu phát hiện?”

Hắt muốn hiểu rõ mình sơ xuất nơi nào.

“Cháu nghe chú cùng chị Tử Quyên nói chuyện.”

Thì ra như vậy.

“Cháu về đi, Thiệu Đình không có việc gì.” Cô lại vì Thiệu Đình đến phòng hắt trộm chìa khóa, điều này làm cho Tô Lực Hằng hết sức tức giận.

“Chú, xin chú, cho cháu thấy mặt anh ấy một lần, ít nhất để cháu biết anh ấy hiện tại thế nào?” Liễu Uyển Nhi cầu khẩn nói.

“Không chết được!” Hòa khí thật lớn cho nên khẩu khí cũng không tốt. Con nhóc này thật đáng ghét lại vì một tên đàn ông đến xin hân.

Vừa nghe đến chữ ‘chết’, hai mắt Liễu Uyển Nhi lập tức đỏ không tới hai giây nước mắt đã tí tách rơi xuống.

Thấy bộ dạng đáng yêu của cô Tô Lực Hằng mềm lòng.

“Được rồi, ta đưa cháu đi gặp hân.”

“Thật tốt quá, cảm ơn chú.” Liễu Uyển Nhi cực kỳ vui vẻ nắm lấy tay Tô Lực Hằng.

Nhưng trong lòng Tô Lực Hằng đang cực lực nén giận, cô ta chỉ vì thấy được tên nhóc kia mà vui vẻ vậy, tức chết hân!

“Cháu muốn nhìn ta thay quần áo sao?” Nói có chút kỳ quái.

Liễu Uyển Nhi mới ý thức được mình còn đang nắm tay hân, mà hân cũng không thể để trần đi ra ngoài, trong nháy mắt đỏ mặt nhanh chóng chạy khỏi phòng Tô Lực Hằng.

Tùy tiện mặc một bộ đồ ngủ, Tô Lực Hằng đi ra khỏi gian phòng, không thèm nhìn Liễu Uyển Nhi đứng trước cửa chỉ đi thẳng về phía trước, hân còn đang tức giận!

Còn Liễu Uyển Nhi thì cúi đầu đi theo phía sau hân, lúc này cô còn tưởng rằng Tô Lực Hằng giận vì cô không cẩn thận thấy hân cởi quần áo, nhưng cô thật không phải cố ý nhìn lên.

46. Chương 46 : Rất Tôn Thương

Khi Tô Lực Hằng mang theo Liễu Uyển Nhi xuất hiện tại tầng cao nhất, Đào Nhân thoáng cái nhận ra cô, mặc dù mới tới Tô gia nhưng mỗi khi màn đêm buông xuống xuyên thấu qua cửa sổ, hân luôn thấy một cô bé ngồi một mình trên ghế trong vườn lặng lẽ nhìn bầu trời đêm.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu lên khuôn mặt mềm mại của cô, làm cho người ta không nhìn được muốn xóa đi nét ưu thương trên mặt cô.

Vừa nhìn thấy Vu Thiệu Đình nằm trên giường, Liễu Uyển Nhi lập tức vọt tới, nắm lên tay hân nhẹ giọng hô anh Thiệu Đình, nước mắt bất giác rơi xuống.

Đào Nhân lập tức hiểu, cô nhóc này quan hệ không tầm thường với Vu Thiệu Đình, bây giờ nghỉ lại trên mặt cô tại sao có nét ưu thương chắc bởi vì Vu Thiệu Đình, hân bỗng nhiên có chút hâm mộ người đàn ông nằm trên giường.

Tô Lực Hằng khuôn mặt tối sầm nhìn cảnh trước mắt.

Cô quan tâm tên nhóc kia như vậy?

Lúc cha mẹ ruột thịt qua đời cũng chưa thấy cô thương tâm, nhóc con đáng chết này thật không có lương tâm.

Bỗng nhiên nghĩ nếu như hân bị thương, nhóc con đó có lo lắng cho hân không?

Không tự chủ được Tô Lực Hằng cầm lấy dụng cụ cắt gọt của Đào Nhân đặt trên bàn lên.

“Ôi!” Hét thảm một tiếng, Tô Lực Hằng con dao trong tay rơi xuống đất, chỉ thấy hân cầm thật chặt tay trái của mình về mặt khổ sở.

Đào Nhân lập tức chạy đến xem xét vết thương trên tay hân, chỉ thấy giữa ngón tay trái của Tô Lực Hằng bị dao cắt một vết nhỏ, vết thương không quan trọng lắm.

“Đại ca, để em giúp anh xử lý vết thương.”

Đạo Nhân trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, trước kia bất luận bị thương nặng hơn nữa Tô Lực Hằng ngay cả mảy cũng không nhăn chút nào, hôm nay tại sao chỉ bị thương chút xíu phản ứng lại thảm thiết như vậy.

Tô Lực Hằng chăm chú nhìn Liễu Uyển Nhi ngồi bên giường, thấy cô chẳng qua ngẩng đầu nhìn mình chứ không có bất kỳ cử động quan tâm, lửa giận trong lòng nhất thời vụt vụt tăng cao.

“Không cần người nhiều chuyện!” Rống một tiếng lớn vào mặt Đạo Nhân, liền phất tay áo đi.

Nhìn Tô Lực Hằng nổi giận đùng đùng rời đi, Đạo Nhân có chút buồn bực, anh ấy lại bị gì? Hắn hình như đâu chọc tới anh ta.

Liễu Uyển Nhi bị tiếng hét thảm thiết của Tô Lực Hằng hù dọa, chú nhất định bị thương rất nặng, thật lo lắng nha.

Rời khỏi giường Vu Thiểu Đình, Liễu Uyển Nhi nói với Đạo Nhân: “Bác sĩ, ngài có thể cho tôi chút thuốc? Ta muốn đi xem chú một chút”

“Tôi tên Đạo Nhân, cô có thể gọi thẳng tên tôi.” Cầm mấy miếng dán cho Liễu Uyển Nhi, vết thương của Tô Lực Hằng rất nhỏ chỉ cần miếng dán này là đủ.

“Cám ơn anh, Bác sĩ Đạo.” Liễu Uyển Nhi vẫn không quen gọi thẳng tên hắn “Tôi tên Tiểu Tiểu, tôi đi xem chú một chút, anh Thiểu Đình phiền anh chăm sóc.”

Nghĩ tới hai người vừa mới rời đi, Đạo Nhân cảm giác giữa bọn họ hình như có gì khác thường? Đúng rồi, là mập mờ nhưng bọn họ là chú cháu, rối loạn, loạn rồi, toàn bộ rối loạn.

Thôi, hắn chỉ cần lo tốt công việc chữa bệnh của mình về phần tình cảm phức tạp không phải hắn có thể giải quyết.

Nhìn thoáng qua Vu Thiểu Đình nằm trên giường, người anh em, cậu phải nhanh tỉnh dậy.

.....

Đi tới phòng của Tô Lực Hằng, Liễu Uyển Nhi nhẹ gõ cửa, không thấy đáp lại.

“Chú, chú đang ở bên trong sao?” Hỏi đồng thời cũng đem lỗ tai áp vào trên cửa.

Lúc này, cửa bỗng nhiên mở ra, Liễu Uyển Nhi sợ hết hồn.

Chỉ thấy gương mặt Tô Lực Hằng nhăn nhúm như tờ giấy, nhìn chằm chằm ngoài cửa.

“Cháu ngoại trừ thích rình còn thích nghe lén đúng không? !” Giọng nói ác độc phun ra làm Liễu Uyển Nhi đỏ mặt nghĩ lại hành động trước đó của mình.

Nhưng nghĩ đến Tô Lực Hằng bị thương, liền vội vàng nói: “Chú, vết thương của chú nghiêm trọng lắm sao?”

Nghe nói như thế, lửa giận trong lòng Tô Lực Hằng tiêu tán không ít, coi như nhóc con nhà người có chút lương tâm.

Vì phối hợp vết thương của mình Tô Lực Hằng bấm chặt vào vết thương giữa ngón tay, làm ra vẻ mặt khổ sở.

Xem ra chú bị thương rất nặng, Liễu Uyển Nhi vội vàng cầm tay hắn đến xem xét, phát hiện đầu ngón tay rách một đường, bên trên đang rỉ ra máu tươi.

Thật ra đó do Tô Lực Hằng mới vừa bấm vào tay mình cứng rắn nặn ra .

Phía trên rỉ máu làm cho Liễu Uyển Nhi lòng cũng co rút đau đớn, đưa ngón tay đến trước miệng mình, thổi hơi về phía vết thương.

Khi còn bé mỗi lần cô bị cắt trúng tay mẹ luôn thổi cho cô, cảm giác đau đớn sẽ tan biến rất nhiều.

Một trận tê dại từ ngón tay thoáng cái lan khắp toàn thân, Tô Lực Hằng thân thể run lên, chết tiệt, nhóc con này biết bản thân đang làm gì không?

Cảm giác giữa ngón tay khơi dậy dự vọng trong người hắn, nếu không dừng lại hắn có thể sẽ nổi thú tính, nhưng hắn phát hiện mình một chút cũng không nở rời khỏi bàn tay cô, môi cô, trời ơi, chỉ cho hắn một con đường sáng đi.

Cuối cùng kết thúc động tác vù vù, Liễu Uyển Nhi xé mở miếng dán Dao Nhân cho cô, cẩn thận dán vào vết thương trên tay của Tô Lực Hằng, động tác cực kỳ dịu dàng.

“Tốt lắm, như vậy sẽ đỡ đau.”

Nhìn cô nhóc lộ ra nụ cười ngọt ngào với mình, Tô Lực Hằng trong lòng như bị ma quỷ xui khiến, ăn cô, ăn cô!

Trước một khắc muốn nhào về phía cô, lý trí rốt cục chiến thắng ma quỷ, Tô Lực Hằng xoay người vọt vào phòng tắm, mở ra vòi hoa sen, dòng nước lạnh như băng chạy xuống cuốn đi tà niệm trên người hắn.

Không biết Tô Lực Hằng tại sao đột nhiên đi tắm, nhưng nghĩ đến vết thương trên ngón tay hắn, Liễu Uyển Nhi vô cùng lo lắng nói với người trong phòng tắm “Chú, cẩn thận tay của mình.”

Trong phòng tắm trừ tiếng nước chảy không có bất kỳ đáp lại, Liễu Uyển Nhi chỉ có thể từ bỏ rồi đi, bằng không cô sẽ thấy Tô Lực Hằng chỉ quần quanh khăn tắm.

Nhưng chú tại sao lại muốn đi tắm? Liễu Uyển Nhi thủy chung nghĩ mãi mà không hiểu.

47. Chương 47 : Bảo Bối Của Dao Nhân

“Thiếu Đình sao bị thương thành thế này?” Di Trương đau lòng nhìn Vu Thiếu Đình nằm trên giường, bà rất thích cậu thanh niên xử sự trầm ổn có lễ phép biết quan tâm người lớn tuổi.

Thật ra sau khi Liễu Uyển Nhi phát hiện Vu Thiếu Đình bị thương, Tô Lực Hằng không giấu diếm chuyện này, đương nhiên sẽ nói cho dì Trương biết.

“Ừ ~ lúc làm viện không cẩn thận té từ chỗ cao xuống, tổn thương trụng đầu.” Còn nguyên nhân Vu Thiếu Đình vì sao bị thương, Tô Lực Hằng dĩ nhiên không nói với dì Trương.

“Đúng rồi, vị này là?” Lúc này dì Trương rốt cục phát hiện Dao Nhân đứng bên cạnh, người trẻ tuổi này bà hình như chưa thấy qua.

“Hắn là bác sĩ tư nhân của ta tên là Dao Nhân, vì chăm sóc cho Thiếu Đình ta cố ý đón hắn về nhà ở.” Tô Lực Hằng giới thiệu thật ra trước khi Vu Thiếu Đình đến Dao Nhân cũng đã tới, chỉ vì sở thích khác biệt cho nên không muốn vào ở Tô gia mà tự mình thuê riêng một căn phòng bên ngoài.

Nói mấy câu cùng Dao Nhân dì Trương mới biết được thì ra hắn chữa trị cho Vu Thiếu Đình, đã có ba bốn ngày bà không lên qua tầng cao nhất.

“Lực Hằng, cậu cũng thật là, chuyện Thiếu Đình bị thương cần gì giấu diếm, còn để bác sĩ Dao ở đây một mình ba bốn ngày.” Di Trương có chút trách mắng Tô Lực Hằng, nhìn ra ngoài rồi nói “Đã đến cơm tối, như vậy đi tôi ở chỗ này chăm sóc Thiếu Đình, để cho bác sĩ Dao xuống lầu ăn cơm, thuận tiện hóng mát một chút.”

“Đại ca, có được không?” Nghe được lời dì Trương hai mắt Dao Nhân sáng quắc.

Gật đầu, thật ra không cần dì Trương nói hắn cũng định cho Dao Nhân ra ngoài hít thở không khí, mấy ngày đúng là làm hắn buồn bực.

Được Tô Lực Hằng cho phép, mấy người cùng đi đến phòng ăn.

“Đại ca, các người ăn trước, tôi ra ngoài một chút sẽ trở lại.” Nói xong Dao Nhân liền chuẩn đi.

“Chị Tử Quyên, bác sĩ Dao đi đâu vậy?” Nhìn bộ dạng khẩn cấp phát hỏa Liễu Uyển Nhi rất tò mò.

“Hắn về phòng trò lầy bảo bối của mình.” Từ Quyên đã sớm quen hắn như vậy.Chẳng qua Liễu Uyển Nhi không biết bảo bối của Đạo Nhân rốt cuộc là cái gì.

Khi bọn gần dùng xong cơm Đạo Nhân mới trở lại,trong tay ôm một Computer có chút cũ kỹ.

Thật ra Đạo Nhân bình thường không hút thuốc lá,không uống rượu,không tán gái,yêu thích duy nhất chính là game online, sau khi hắn có được bằng bác sĩ không phải đến bệnh viện lớn hoặc nghiên cứu khoa học làm việc mà gia nhập Lưu Xuyên Đường, bởi vì ở Lưu Xuyên Đường ngoại trừ chữa trị cho các anh em bị thương ra,còn dư lại đại đa số thời gian hắn không có gì làm,có thể tận tình chơi game online,hơn nữa ở Lưu Xuyên Đường tiền lương khá cao,để cho hắn có tiền mua trang bị tốt nhất trong Võng Du.

Còn những chuyện thành gia lập nghiệp hắn một chút cũng không hứng thú,bất luận cha mẹ ở bên Canada thúc ép thế nào hắn cũng giả bộ mắt điếc tai ngơ.

Buổi tối

Tầng cao nhất,trước giường bệnh Vu Thiếu Đình.

“Tiểu Tiểu,tình cảm của em cùng Thiếu Đình rất tốt sao?” Thật ra Đạo Nhân đã sớm nhìn ra nhưng vẫn không nhin được muốn hỏi.

Thấy cô bé trước mắt ngượng ngùng gật gật đầu,Đạo Nhân thật hâm mộ Vu Thiếu Đình,bất quá hâm mộ đi nữa hắn cũng không muốn yêu,bị phụ nữ quẩn sẽ không có thời gian chơi game online,hắn không muốn!

Nhìn Đạo Nhân ngây người Liễu Uyển Nhi mở miệng nói: “Bác sĩ Đạo,tối nay để tôi chăm sóc anh Thiếu Đình,anh nghỉ ngơi đi.”

Thật có thể không? Đạo Nhân có chút không xác định,bất quá nghĩ Vu Thiếu Đình đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm chắc không còn gì đáng lo.

“Vậy thì giao cho Tiểu Tiểu tôi vào phòng nghỉ ngơi,nếu như những thứ này chuyển sang đèn đỏ,em hãy gọi tôi.” Sau khi dặn dò Liễu Uyển Nhi,Đạo Nhân vui vẻ rời khỏi phòng bệnh.

Khi Tô Lực Hằng xuất hiện ở tầng cao nhất liền nhìn thấy cảnh Liễu Uyển Nhi gục bên giường Vu Thiếu Đình ngủ thiếp đi, ánh mắt tìm tòi khắp nơi nhưng không thấy bóng dáng Đạo Nhân.

Đẩy ra cửa phòng trong,quả nhiên hắn lại bắt đầu!

Đạo Nhân đang đánh quái thú trong một sơn động,đại đao chém a chém a chém a,mắt thấy chém sắp chết quái thú bỗng nhiên màn ảnh Computer tối sầm.

“A ~ quái thú của ta ! Vũ khí của ta!trang bị của ta!trở về,trở về đây!” Đạo Nhân nhìn chằm chằm màn ảnh đen nhánh,dùng sức vỗ vào Computer,tâm trạng kích động làm khuôn mặt tuần tú có chút vụn vẹo.

“Đủ rồi ?” giọng nói lạnh lùng khiến Đạo Nhân tỉnh táo lại.

“Đại ca,anh đã đến rồi.” Liếc một người đàn ông đứng ngay cửa,thăm rồi,đang trong lúc làm việc bị bắt quả tang chơi game.

“Cậu vẫn còn mê vậy sao?” Tô Lực Hằng đi tới trước máy vi tính, hắc tuyến trên mặt nói rõ hắn hiện tại rất tức giận, “Lại để cho một mình Tiểu Tiểu xem bệnh nhân,còn mình ở đây chơi game.”

Dứt lời một tay cầm lấy Computer dùng sức ném ra cửa sổ,chỉ nghe ‘Rầm ’ một tiếng, Đạo Nhân trong lòng hét thảm một tiếng,khi hắn vọt tới cửa sổ nhìn xuống phía dưới máy tính đã vỡ nát, chết không toàn thây.

Đó là hắn dùng năm trăm đồng mua trên thị trường,trừ mấy trăm vạn trang bị Võng Du ra đây là tài sản cá nhân duy nhất của hắn,hiện tại toàn bộ xong.

Ngơ ngác nhìn Tô Lực Hằng lạnh lùng rời đi, Đạo Nhân trong lòng điên cuồng gào thét:Hung thủ! Hung thủ!

Thật giống như nghe được bất mãn của hắn Tô Lực Hằng bỗng nhiên xoay người.

Nhìn Đạo Nhân ngồi trên mặt đất nói: “Nếu như cậu có thể trong vòng nửa tháng cứu tỉnh Thiếu Đình,tôi sẽ cho tiền cậu mua máy tính tốt nhất,cộng thêm trang bị Võng Du mới ra trên thị trường.”

Tiếng nói vừa dứt Dao Nhân liền vò một cái đứng lên, hai mắt lóe tia sáng vọt tới trước giá sách hần nhất định phải tìm ra phương pháp chữa cho Thiếu Đình trong vòng nửa tháng tỉnh lại, nhất định phải làm được!

Nhìn thoáng qua Dao Nhân đang cố gắng Tô Lực Hằng trở lại phòng bệnh.

Tiếng động vừa rồi cũng không làm cô gái tỉnh mộng, xem ra hai ngày qua nhóc con này mệt mỏi muốn chết đây.

“Em thật quan tâm hần như vậy?” Nhẹ nhàng ôm lấy Liễu Uyển Nhi, chua xót xông lên đầu nhưng ngay sau đó đã bị Tô Lực Hằng cố ý quên đi, hần cho rằng tình cảm của mình chỉ là trường bối quan tâm vân bối.

Trong giấc mộng cô bé khẽ hừ một tiếng vui vẻ phía ẩm áp, không ý thức được mình đang bị gã đàn ông ôm vào trong ngực.

Tô Lực Hằng khẽ mỉm cười ôm cô trở về phòng.

48. Chương 48 : Cướp Người

“Cái gì? Hần lại có bối cảnh hắc đạo.” Lâm Cẩm Quyền khó thể tin đều mình nghe được, khó trách lúc trước tra hần khó khăn thế.

Nhưng ngay sau đó ông bắt đầu lo lắng cho cháu gái mình: “Không được, ông phải đón Tiểu Tiểu trở về, không thể để con bé sống trong hắc bang.”

Nhưng phải dùng cách nào đón con bé trở lại, lúc trước ông không phải chưa thử qua nói chuyện cùng Tô Lực Hằng nhưng mỗi lần Lâm Cẩm Quyền đều thua trở về.

“Thanh Sơn, chúng ta đoạt lại Tiểu Tiểu đi, chờ sau khi con bé tan học được không?”

“Lão gia, chúng ta làm sao cướp được người của xã hội đen?” Suy nghĩ này lập tức bị Lâm Thanh Sơn hủy bỏ.

Thử nghĩ xem Lâm Cẩm Quyền lại nói: “Nếu không chúng ta lên bắt đi, đợi Tiểu Tiểu ra trường liền bắt đi?”

“Lão gia, ngài không đi bắt, tôi cũng không đi bắt, những người khác trong nhà cũng không có kỹ năng này, rồi nói nữa sau lần trước Tô Lực Hằng phát hiện chúng ta hành động, liền liên hệ trường học hủy bỏ hợp đồng với công ty kia.” Lưu Thanh Sơn cảm thấy Lâm Cẩm Quyền quá gấp rút.

“Vậy anh nói xem giờ phải làm sao? Cũng không thể để Tiểu Tiểu sống mãi trong hần đạo.” Lâm Cẩm Quyền vội muốn chết.

Mặc dù cảm thấy Lâm Cẩm Quyền có chút quá lo lắng... nhưng Lưu Thanh Sơn cũng cảm thấy hoàn cảnh như vậy đúng là không phải rất an toàn: “Để cho tôi thử nghĩ xem.”

Mấy ngày sau, Tô gia

“Lực Hằng, khí trời sắp chuyển sang lạnh lẽo, dì đưa Tiểu Tiểu ra ngoài mua mấy bộ quần áo, cậu cần không?” Dì Trương nói.

“Tại sao không để cho cửa hàng quần áo đem một ít theo yêu cầu của Tiểu Tiểu đến?” Mặc dù đã giải quyết Thích gia nhưng Tô Lực Hằng vẫn không yên lòng để cho dì Trương đưa Liễu Uyển Nhi ra ngoài.

“Không cần phiền phức như vậy, nơi đó có sẵn quần áo.”

Thấy dì Trương kiên trì Tô Lực Hằng cũng không tiện tiếp tục phản đối, nhưng Tử Quyên hiện tại không ở nhà, không ai theo các cô ra ngoài hần không yên tâm, xem ra hần phải gọi Khinh Vân trở lại, nếu không Tử Quyên đảm đương không nổi công việc của mấy người.

“Tôi đi cùng hai người.” Cuối cùng Tô Lực Hằng quyết định tự mình đi theo.

“Không cần, chỉ mua mấy bộ quần áo thôi mà, cậu cứ tiếp tục làm việc của mình.” Dì Trương nói.

“Tôi hiện tại không cần gấp.” Dứt lời cầm lấy xe chìa khóa, lái xe đi.

Đi dạo mấy cửa hàng rồi chợt có một cửa hàng quần áo khiến Liễu Uyển Nhi cùng dì Trương đồng thời hài lòng, Tô Lực Hằng chợt thở dài một hơi, hẳn muốn nhanh về nhà, theo phụ nữ mua đồ đúng là rất mệt.

“Tiểu thư, nơi này có thể thử quần áo.” Được nhân viên cửa hàng chỉ dẫn Liễu Uyển Nhi tiến vào phòng thử áo.

Đang muốn cởi quần áo, bỗng nhiên có một bóng người từ sau rèm đi ra, Liễu Uyển Nhi sợ hết hồn theo bản năng muốn thét chói tai, nhưng miệng đã bị đối phương bịt kín. Là hẳn, tài xế lái xe cho Lâm lão tiên sinh.

“Đừng kêu, tôi không có ác ý.” Thấy Liễu Uyển Nhi từ từ thu hồi vẻ mặt hoảng sợ, Lưu Thanh Sơn mới buông tay.

“Tại sao lại đến đây?” Liễu Uyển Nhi không giải thích được, nơi này là phòng thay áo của phái nữ.

“Lão gia nhà chúng ta bệnh sắp chết, trước khi chết muốn gặp gấp.....” Đây là lời Lâm Cẩm Quyền dặn hẳn nói.

Nghe tin tức Lâm Cẩm Quyền bệnh nặng Liễu Uyển Nhi có chút giật mình, nhưng rất nhanh cảm thấy kỳ quái: “Tại sao Lâm tiên sinh muốn gặp tôi?”

“Bởi vì cô là cháu gái ông ấy.” Lần này tới chính là muốn cho cô biết sự thật, Lưu Thanh Sơn lấy ra tấm ảnh trước đó chuẩn bị Lâm Cẩm Quyền chụp cùng Lâm tiểu thư, đưa cho Liễu Uyển Nhi.

Liễu Uyển Nhi nhận ra người phụ nữ trong ảnh là Tô Tiểu Tiểu, phía sau còn ghi: Con gái yêu tốt nghiệp đại học.

Không nghĩ tới Lâm tiên sinh lại là ông ngoại của Tô Tiểu Tiểu, nhưng tại sao mấy lần trước ông ấy đều lén lút đến gặp mình? Tại sao Tô Lực Hằng không cho cô biết cô còn có ông ngoại? Tại sao muốn dùng phương thức này đi gặp ông?

Liễu Uyển Nhi nói ra nghi vấn của mình, Lưu Thanh Sơn nói rõ gút mắt giữa hai nhà cho cô nghe.

“Tôn tiểu thư, lão gia sắp không được, cô hãy cùng tôi đi gặp mặt ông ấy lần cuối cùng.” Lưu Thanh Sơn trong ánh mắt tràn đầy cầu khẩn.

Giờ phút này Liễu Uyển Nhi rốt cuộc hiểu rõ tất cả, cho dù trước đó hai nhà có ân oán lớn mấy nhưng hiện tại đối mặt ông lão tuổi xế chiều, cô làm sao có thể để ông mang theo tiếc nuối mà chết.

“Tôi đi với anh.” Liễu Uyển Nhi quyết định chờ sau khi về rồi nói xin lỗi với Tô Lực Hằng.

“Tiểu Tiểu tại sao lâu vậy còn chưa đi ra?” Tô Lực Hằng càng nghĩ càng lo lắng, không phải xảy ra chuyện gì chứ? Đứng dậy liền muốn vén rèm thử áo.

Dì Trương đưa tay kéo hẳn lại, mở to mắt nói: “Lực Hằng, Tiểu Tiểu đang thay áo bên trong, tại sao có thể đi vào.”

“Dì Trương, Tiểu Tiểu có thể gặp nguy hiểm.” Tô Lực Hằng kéo ra tay bà nhanh chóng vén rèm lên.

Còn thiếu một bước, Lưu Thanh Sơn đã thành công đưa Liễu Uyển Nhi đi.

Màn trước mắt khiến Tô Lực Hằng tức giận, đưa tay kéo Liễu Uyển Nhi qua: “Cháu muốn đi cùng người này?”

“Chú, chú, ông ngoại bệnh nặng, cháu phải gặp mặt ông một lần.” Liễu Uyển Nhi sợ nuốt một ngụm nước bọt, không dám nhìn ánh mắt Tô Lực Hằng.

Tốt, đã gọi ông ta là ông ngoại cơ đấy, Tô Lực Hằng rất tức giận nhưng trong lòng càng chua xót hơn, Liễu Uyển Nhi lựa chọn khiến hẳn cảm thấy phản bội, cô lại muốn bỏ đi theo kẻ thù của hẳn.

“Tô tiên sinh, Tôn tiểu thư tự nguyện đi gặp lão gia chúng ta, xin ngài đừng can thiệp.” Lưu Thanh Sơn thấy chuyện bị bại lộ, dứt khoát làm rõ.

“Nói với Lâm Cẩm Quyền,tôi là người giám hộ Tiểu Tiểu,chỉ cần tôi không đồng ý ông ta có chết cũng đừng mong gặp mặt cháu gái!” Dứt lời liền kéo mạnh Liễu Uyển Nhi rời đi.

Kéo Liễu Uyển Nhi nhét vào trong xe,bắt kể đi Trương khuyên như thế nào,Tô Lực Hằng thủy chung không nói một lời.

Một đường nhấn mạnh chân ga,sau khi về đến nhà bỏ lại hai người trên xe,một mình đi vào thư phòng.Bất luận Liễu Uyển Nhi ở ngoài cửa gọi thế nào,hắn cũng không trả lời một câu.

P/S:Rồi đây rồi đây..nam chính của chúng ta lại bắt đầu làm nũng

49. Chương 49 : Chú!đừng Nóng Giận

Tử Quyên trở lại đã thấy Liễu Uyển Nhi mang theo nước mắt giống như chịu phạt đứng trước phòng Tô Lực Hằng.

“Có chuyện gì?”

“Em chộc chú giận rồi .” Liễu Uyển Nhi giọng có chút nghẹn ngào.

“Đại ca,đại ca.” Tử Quyên giúp đỡ kêu cửa nhưng bất luận cô cố gắng như thế nào Tô Lực Hằng cũng không trả lời một tiếng.

“Được rồi,đừng gọi nữa.” Lúc này dì Trương cũng đã tới”Ầm ỉ mãi như vậy cũng không tốt,ta đứng không nên đưa Tiểu Tiểu ra ngoài mua quần áo nhưng Lực Hằng cũng thật là,giận lâu vậy còn chưa đủ.”

Giúp Liễu Uyển Nhi lau đi nước mắt trên mặt,dì Trương đau lòng nói: “Đừng khóc,dì Trương đưa cháu đi ăn chút gì”

“Nhưng chú” Liễu Uyển Nhi lo lắng nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt.

“Cứ để cho cậu ta giận chờ giận đủ rồi sẽ đi ra ngoài.” Dứt lời liền kéo tay Liễu Uyển Nhi,còn tay kia kéo Tử Quyên rời đi.

Đến buổi tối Tô Lực Hằng rốt cục rời khỏi thư phòng.

“Chú.” Liễu Uyển Nhi vui vẻ đi đến,ban ngày cô không biết đến gõ cửa phòng hắn bao nhiêu lần.

Không thèm nhìn tới không thèm quan tâm Tô Lực Hằng đi lên tầng cao nhất.

“Đại ca,chúng ta cũng biết thật ra Tiểu Tiểu làm vậy cũng là chuyện thường tình,anh hãy tha thứ cô ấy.” Đào Nhân khuyên nhủ,hắn cảm thấy trong chuyện này Tô Lực Hằng có chút hẹp hòi.

“Đúng vậy đấy đại ca,Tiểu Tiểu cũng đã khóc cả buổi chiều.” Tử Quyên không hiểu bình thường đối tốt với con bé,tại sao chỉ chút chuyện lại giận lớn thế.

“Các người cảm miệng cho ta!” Bọn họ làm sao hiểu cảm giác bị phản bội,hắn lần này muốn cứng rắn dạy dỗ cô, để xem cô sau này còn dám tùy tiện đi gặp Lâm Cẩm Quyền không!

Đem lực chú ý lần nữa chuyển sang Vu Thiếu Đình,Tô Lực Hằng hỏi Đào Nhân nói: “Hắn lúc nào có thể tỉnh?”

“Ta sẽ tận lực.” Vì để có được trang bị mới nhất Vồng Du cùng Computer siêu mạnh,hắn hai ngày nghĩ ra tất cả biện pháp cứu chữa,tin rằng trong thời gian quy định sẽ giúp Thiếu Đình tỉnh lại.

“Nắm chắc thời gian.” Nếu còn nằm như vậy cho dù ngày nào đó tỉnh dậy cũng sẽ biến thành phế nhân,Tô Lực Hằng nhìn sang hướng Tử Quyên nói “Gọi điện thoại cho Khinh Vân,bảo hắn trở lại.”

Nghe vậy Tử Quyên như trút được gánh nặng,mấy ngày qua cô bận rộn thật thắm.

Trở về phòng Tô Lực Hằng phát hiện phía sau có một cô bé len lén đi theo hắn,khóe miệng nhếch một tia đắc ý,Lâm Cẩm Quyền ông nhìn đi,cô vẫn xem trọng tôi hơn,đi vào gian phòng hắn cố ý khép hờ cánh cửa.

Sợ hãi đẩy ra cửa phòng.

“Chú.” Liễu Uyển Nhi đi tới phía sau Tô Lực Hằng,kéo gấu áo của hắn.

“Đừng gọi ta!”

Tiếng gằng làm Liễu Uyển Nhi sợ hết hồn không dám mở miệng nữa,càng không dám đụng vào người đàn ông trước mắt.

Tại sao không nói chuyện,ngốc muốn chết,mau mở miệng cầu xin ta tha thứ, Tô Lực Hằng đưa lưng về phía cô trong lòng âm thầm mắng.

Qua một hồi Liễu Uyển Nhi lần nữa khua lên dững khí: “Chú,chú tha thứ cháu đi,cháu chỉ có một người thân là chú,nếu như chú không để ý tới cháu,cháu nên làm gì bây giờ.”

Liễu Uyển Nhi nói xong cũng sắp khóc lên.

Rốt cục Tô Lực Hằng xoay người: “Sau này không được ta cho phép cháu có dám đi gặp Lâm Cẩm Quyền nữa không?”

Liều mạng lắc đầu,đánh chết cô cũng không dám.

“Còn nữa,sau này chuyện gì cũng không cho giấu diếm ta,ta nói gì cháu cũng phải nghe có làm được không?” Tô Lực Hằng nhân cơ hội yêu cầu thêm.

Liều mạng gật đầu chỉ cần hắn không tức giận hắn nói gì cũng được,Liễu Uyển Nhi căn bản không ý thức được mình đã đồng ý việc gì.

Rất tốt,để xem sau này còn ai dám bắt cô từ bên cạnh hắn đi không,Tô Lực Hằng rốt cục hài lòng.

“Bụng thật đói,cùng ta ra ngoài ăn.” Hắn ngay cả cơm tối còn chưa ăn đây .

“Dạ.” Xem ra chú đã hết giận,Liễu Uyển Nhi thở phào nhẹ nhõm.

Tâm trạng thật tốt Tô Lực Hằng mang theo Liễu Uyển Nhi đi ăn một bữa ngon lành,rồi chậm rãi lái xe trở về Tô gia.

Xuyên qua đình viện nhìn ánh trăng chiếu xuống đất,Liễu Uyển Nhi chợt nhớ tới lần trước mình và anh Thiếu Đình hôn nhau ở đây,khóe miệng khe khẽ vẽ ra độ cong xinh đẹp,trong mắt lóe tia thẹn thùng.

Phảng phất giống như một đóa hoa sen nở rộ dưới ánh trăng,Tô Lực Hằng nhìn chút ít ngây dại.

Lấy lại tinh thần động tình hỏi: “Tiểu Tiểu đang suy nghĩ gì đấy?”

Cô bé cúi đầu hơi đỏ mặt nhưng cười không nói.

“Cháu đã từng đồng ý với ta,chuyện gì cũng không giấu diếm ta.” Tô Lực Hằng cười nhắc nhở.

Chuyện xấu hổ như vậy làm sao có thể nói cho chú biết,nhưng cô đúng đã đồng ý với chú,nghĩ tới nghĩ lui rốt cục khua lên dững khí,cúi đầu xấu hổ nói: “Đêm hôm đó,anh Thiếu Đình ở chỗ này hôn cháu.”

Nói xong đỉnh đầu vẫn im ắng,chú có chuyện gì? Chẳng lẽ hành động to gan của mình dọa chú rồi,Liễu Uyển Nhi có chút lo lắng ngắc đầu.

Một gương mặt thịnh nộ phút chốc phủ lên,một giây sau môi cô đã bị cắn nuốt,lạnh lùng cắn xé đau đến cô vùng vẫy nhưng cả người đã bị hắn siết chặt không thể động đậy.

Tô Lực Hằng tức sắp nổ phổi,cô lại để người đàn ông khác hôn mình!

Hiện tại hắn chỉ có một ý niệm trong đầu,đó chính là xóa đi mùi vị người đàn ông khác trên môi cô!

Rốt cục Tô Lực Hằng chịu buông Liễu Uyển Nhi,nhìn đôi môi bị mình cắn đến sưng đỏ hung hăng nói: “Sau này không cho phép để đàn ông khác hôn !”

Dứt lời phẩy tay áo bỏ đi.

“Chú tại sao làm vậy.” Sau khi Tô Lực Hằng bỏ đi, giọt nước mắt ứa khuất rồi cuộc nhỏ xuống.

50. Chương 50 :tránh Né

Liễu Uyển Nhi ngồi trên ghế trong vườn hoa nhìn cửa sổ tầng cao nhất.

Cô đã có hai ngày không đi thăm Vu Thiếu Đình, cô nhất gan không biết làm sao đối mặt hắn, từ nhỏ được mẫu thân dạy lễ nghi phép tắc, với lại ngày đó cô bị Tô Lực Hằng cưỡng hôn cô cảm giác mình không còn trong sạch, thật xin lỗi anh Thiếu Đình.

Tự trách cùng áp lực làm cho cô tâm trạng không yên gương mặt tiêu tụy.

“Tiểu Tiểu.” Đào Nhân ở lầu chót quan sát cô cả buổi, phát hiện tối nay cô có vẻ buồn bã, thân thể Tiểu Tiểu tựa hồ chịu áp lực lớn giống như chỉ cần một cơn gió cũng sẽ đổ được cô, làm cho người ta không nỡ nhìn cũng làm cho hắn không nhìn được đi tới xem cô.

Sự xuất hiện của hắn làm Liễu Uyển Nhi vội vàng thu lại suy nghĩ, sợ bị hắn phát hiện bí mật của mình.

“Bác sĩ Đào” dịu dàng lên tiếng chào hỏi.

Ngồi xuống bên cạnh Liễu Uyển Nhi, Đào Nhân quan tâm hỏi: “Cô có tâm sự?”

Lời quan tâm khiến cho Liễu Uyển Nhi cố gắng kiên cường trong nháy mắt sụp đổ, nước mắt đua nhau tuôn ra.

“Cô làm sao vậy? Tại sao?” Đột nhiên rơi nước mắt làm Đào Nhân luống cuống tay chân.

Đối mặt bệnh nhân bị thương nặng hắn muốn dùng toàn lực giúp đỡ, đối mặt quái thú hung ác hắn muốn giết chết bọn chúng, nhưng đối mặt nước mắt con gái bó tay chịu trói, trời ơi, ai tới nói cho hắn biết hắn nên làm thế nào?

Liễu Uyển Nhi rơi nước mắt một hồi mới nói.

“Bác sĩ Đào, cảm ơn anh, em hiện tại tốt hơn nhiều.”

Thở dài một hơi, không khóc nữa.

“Có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không?” Khôi phục bình tĩnh Đào Nhân lấy ra bản tính bác sĩ, dịu dàng đối mặt người bị thương.

Liễu Uyển Nhi trầm mặc, cô vô luận thế nào cũng sẽ không nói với hắn chuyện bị Tô Lực Hằng cưỡng hôn, chú hôn cháu gái, đây là chuyện trái luân lý.

Thấy cô lẩn tránh, Đào Nhân biết nhất định xảy ra chuyện nghiêm trọng, hắn muốn giúp cô cho nên sửa lời nói: “Em đã mấy ngày không đi thăm Thiếu Đình.”

Cô dĩ nhiên muốn đi thăm hắn, cô rất nhớ hắn.

“Tại sao không đi?” Đào Nhân hướng dẫn từng bước.

Liễu Uyển Nhi rốt cục nhẹ giọng nói: “Em xin lỗi vì không đi thăm anh ấy.”

“Em có ý sao?” Đào Nhân không biết cô nhất có chuyện gì nhưng hắn không muốn ép cô nói.

Lắc đầu nếu như có thể cô hi vọng chuyện kia vĩnh viễn không xảy ra.

“Tiểu Tiểu.” Đào Nhân giữ lấy vai cô “Chỉ cần em không phải cố ý, anh tin Thiếu Đình nhất định sẽ tha thứ em, chẳng lẽ em không có lòng tin với hắn, các người có tình cảm nhưng không có lòng tin sao?”

Nhìn ánh mắt kiên định của hắn Liễu Uyển Nhi cảm giác một sức mạnh chảy vào trong tim.

Nhớ tới trước đó mình đối mặt bao áp lực cùng khó khăn,Vu Thiệu Đình đều cho cô an ủi,cho cô sức mạnh,đúng,cô tin anh Thiệu Đình.

“Cám ơn.” Nhìn nụ cười hoa lệ nở rộ sau cơn mưa,tim Đào Nhân hơi bị run lên thu hồi ánh mắt nhìn cô.

Lúc này tiếng động mở cửa lần nữa kéo suy nghĩ về thực tế.

Tô Lực Hằng trở về,hai ngày này hắn luôn đi sớm về trễ thật giống như đặc biệt bận rộn.

Sự xuất hiện của hắn làm Liễu Uyển Nhi vội vàng đứng dậy.

“Bác sĩ Đào,tôi đi trước.” Dứt lời cúi đầu,vội vã rời khỏi vườn hoa.

Cô ấy không muốn gặp hắn,Tô Lực Hằng nắm chắc quả đấm.

Nhìn Đào Nhân vẫn còn ngồi trên ghế,mới nhớ tới cảnh vừa rồi mình thấy,Tô Lực Hằng lạnh lùng nói: “Cậu rồi rãnh lắm sao?”

“Em xuống đây hóng mát một chút.” Nhìn dáng vẻ kỳ quái của người này,mình lại chọc hắn chỗ nào nha,Đào Nhân trong lòng hết sức không hiểu được.

“Đi một chút rồi trở về làm việc.” Mang theo áp suất thấp dưới mười độ đi lướt qua bên người Đào Nhân,để lại một câu ra lệnh.

Rùng mình một cái,Đào Nhân biết điều đứng dậy,đại ca nổi dóa,hắn nào dám ở lại nửa phút.

51. Chương 51 : Khát Vọng

Tô Lực Hằng trở lại phòng chán nản gỡ gỡ tóc,hai ngày này hắn cố ý sử dụng công việc để làm chết lặng mình nhưng chỉ cần yên tĩnh,cảnh tượng ngày đó lại xuất hiện trong đầu giày vò lấy hắn.

Hắn không biết mình tại sao làm ra chuyện như vậy nhưng hắn không hối hận,tuyệt không.

Sau khi biết được chuyện xảy ra giữa cô và Vu Thiệu Đình,trong tim hắn ngoại trừ tức giận còn có nồng đậm ghen tỵ cùng với mất mát,g giống như món đồ chơi mình yêu thích bị người ta đoạt đi khiến hắn vô cùng không cam lòng.

Nhưng tối nay phát hiện chuyện để hắn càng thêm tức giận,con bé đang trốn hắn!

Nghĩ tới nghĩ lui Tô Lực Hằng quyết định đi tìm cô.

Đẩy ra cửa phòng Liễu Uyển Nhi,gian phòng trống trơn nói rõ chủ nhân nó không có ở đây,dùng mộng nghĩ cũng biết con nhóc nhất định đi thăm Vu Thiệu Đình,bên nặng bên nhẹ khiến Tô Lực Hằng lửa giận lần nữa dâng cao.

Sau khi lặng lẽ nói xin lỗi với Vu Thiệu Đình,Liễu Uyển Nhi trong lòng giảm bớt áp lực.

Tâm trạng vui vẻ trở lại phòng,một khắc đẩy cửa vào cảm giác một ngọn gió lốc cấp tốc cuốn lấy mình,khi thấy rõ tất cả sự việc xảy ra trước mắt,Liễu Uyển Nhi phát hiện mình đã bị Tô Lực Hằng khống chế trong cánh tay mạnh mẽ của hắn.

Khẩn trương nhìn người đàn ông trước mắt: “Chú,chú.”

“Tại sao trốn ta?” Ánh mắt cường thế làm Liễu Uyển Nhi không chỗ ẩn núp.

“Chú,chú không được như vậy.” Liễu Uyển Nhi khua lên dùng khí sợ hãi khuyên nhủ.

“Ta không được, Vu Thiệu Đình thì được sao? !” Hắn đã nghĩ sẵn câu trả lời nhưng tình cảnh hiện tại càng làm cho hắn thêm hỏa lớn.

Bỗng nhiên ánh mắt của hắn thay đổi,có chút tà ác nói: “Nếu như ta muốn làm thì sao?”

“Không, không thể.”

Lời còn chưa nói xong đã bị nụ hôn mạnh mẽ của Tô Lực Hằng nuốt vào, giờ phút này hắn mới phát hiện thì ra hắn khát vọng cô như vậy.

Liều Uyển Nhi muốn đẩy hắn ra, cô không thể để chuyện như vậy tiếp tục xảy ra, đây là chuyện không thể.

Đành chịu hai tay bị hắn khống chế, căn bản không cách nào tránh thoát.

Cảm giác lưỡi của hắn xông vào bên trong miệng của mình, mạnh mẽ thăm dò tất cả của cô, không chỗ trốn tránh chỉ có thể để mặt hắn cướp lấy.

Rốt cục dừng lại hành hạ trên môi, nhưng Tô Lực Hằng không có buông cô ra, chống đỡ trên trán cô, hơi thở nồng đậm chiếm toàn bộ hô hấp của cô, trong nóng bỏng cất dấu dục vọng làm cô hoảng sợ dường như muốn cắn nuốt cô.

Mượn ánh trăng nhân nhật, cô bé trước mắt mở to như nai con hoảng loạn đi lạc nhìn vào hắn, đôi môi sưng đỏ khẽ mở ra, loáng thoáng có thể thấy được nước gợn ngon miệng bên trong, Tô Lực Hằng làm sao chống cự được này hấp dẫn trí mạng, tế bào toàn thân rục rịch chuyển động.

“Anh muốn em.”

Tiếng nói trầm thấp rơi xuống, môi lần nữa đặt lên, lưỡi như lửa khuấy động mặt hồ.

Rất nhanh thưởng thức cánh môi không đủ làm hắn thỏa mãn, bàn tay trượt xuống dưới váy, muốn cỡi xuống quần lót của cô.

Tay rốt cục được giải thoát, Liều Uyển Nhi lập tức đưa tay ngăn cản hắn, nhưng sức lực yếu ớt căn bản không cách nào rung chuyển sức mạnh của hắn, hạ thân mất mẽ làm cô sợ đến tột đỉnh.

Rốt cục thoát khỏi môi hắn, Liều Uyển Nhi run rẩy nói: “Chú là chú của cháu.”

Nhắc nhở của cô căn bản không có bất cứ tác dụng gì, người đàn ông ở trước mắt vẫn muốn làm gì thì làm.

Môi dời khỏi cằm dưới của cô rồi đến cằm cổ mảnh mai từ từ gặm cắn, mặc sức thưởng thức.

Liều Uyển Nhi cảm thấy bất lực trước nay chưa có, cô thật có lỗi với anh Thiếu Đình, hướng chỉ cô mặc dù không phải là Tô Tiểu Tiểu nhưng hiện tại thân thể cũng là của cô, cô không thể để chuyện rối loạn luân lý xảy ra trên người mình.

Đôi bàn tay trắng như phấn rơi vào trên người Tô Lực Hằng, Liều Uyển Nhi lớn tiếng hô: “Buông!”

Mảnh liệt giấy dựa khiến Tô Lực Hằng hết sức bất mãn: “Em có thể lớn tiếng gọi, anh rất hoan nghênh người ngoài đến đây nhìn.”

Một câu nói ngăn chặn tất cả kháng nghị, Tô Lực Hằng hài lòng tiếp tục hưởng thụ món ăn của mình.

52. Chương 52 :tử Quyên Hoài Nghi

Khi bóng người Liều Uyển Nhi xuất hiện ở cửa thang lầu, ánh mắt Tô Lực Hằng lập tức bắt được cô, nhìn gương mặt nhóc con tiêu tụy hơn trước động tác chậm chạp, chẳng lẽ còn không thoải mái sao? Nhưng tối hôm qua hắn đã rất cẩn thận.

Thật ra tối hôm qua vừa rời khỏi phòng cô Tô Lực Hằng liền hối hận, hắn không nên mạnh tay với cô, dù sao đó là lần đầu tiên của cô, lại xảy ra dưới tình huống chú cháu, nhưng sợ mất mặt nên không quay trở lại, kết quả buồn bực ở trong phòng một mình lo lắng suốt cả buổi tối.

Liều Uyển Nhi cũng thấy được Tô Lực Hằng đầu tiên, giữa hai chân mơ hồ đau nhói nhắc nhở cô tối qua xảy ra chuyện gì. Nhìn thấy hắn đi tới, theo bản năng tránh ra.

Phản ứng của cô khiến Tô Lực Hằng không vui,hắn là mãnh thú gì sao ? Tại sao nhìn thấy hắn lại trốn.

Đưa tay kéo lấy tay cô,ngay sau đó bật ra nụ cười dịu dàng,quan tâm nói: “Tiểu Tiểu,tối hôm qua ngủ có ngon không?”

Trong mũi quanh quẩn mùi hương tươi mát của cô,lúc này Tô Lực Hằng mới phát hiện cả một buổi tối hắn luôn nhớ mùi vị này.

Cô làm sao có thể ngủ ngon! Bất quá hắn tại sao đến gần cô như vậy? Lỡ như bị người ta phát hiện bọn họ khác thường thì làm sao? Bọn người Tử Quyên còn đang nhìn kìa.

Liễu Uyển Nhi bối rối muốn thoát khỏi tay hắn,nhưng dẫn tới Tô Lực Hằng dùng lực giữ chặt hơn,cô chán ghét hắn đụng vào vậy sao?

“Để cho chú xem một chút,mặt tại sao trắng thế này,thân thể không khỏe sao?” Giọng nói tràn đầy quan tâm nhưng chỉ có Liễu Uyển Nhi đối diện mặt hắn mới nhìn thấy trên mặt hắn lộ rõ không vui.

Tô Lực Hằng nói làm dì Trương chú ý,quan sát sắc mặt Liễu Uyển Nhi đúng là khó coi,có chút lo lắng nói: “Tiểu Tiểu,nếu như con không khỏe hôm nay hãy xin nghỉ đi.”

“Đúng vậy,không nên miễn cưỡng mình,nếu không để chú đưa con về phòng.”

“Cháu,cháu không sao.” Vừa nghe Tô Lực Hằng muốn đưa cô về phòng,Liễu Uyển Nhi căn bản không để ý giữa hai chân đau nhói,lập tức chạy nhanh đến bên cạnh Tử Quyên.

Nhìn trong ánh mắt cô tràn đầy khẩn cầu “Tử Quyên tỷ,chúng ta đến trường học đi.”

Mặc dù buổi sáng màn chú cháu trao đổi rất bình thường hơn nữa có thêm một chút ấm áp,nhưng nhìn trong mắt Tử Quyên có chút quái dị,đặc biệt là phản ứng lúc này của Liễu Uyển Nhi,cô cố gắng nén đi cảm giác không yên tâm trong lòng.

Cùng Tử Quyên rời khỏi phòng khách,Liễu Uyển Nhi rút cục thở phào nhẹ nhõm nhưng nghĩ tới Tô Lực Hằng mang cho cô cảm giác áp bách,lông mày lại nhíu thật chặt.

Dọc theo đường đi,Tử Quyên quan sát thật kỹ Liễu Uyển Nhi,nhìn vẻ mặt cô nhóc thỉnh thoảng lo âu,thỉnh thoảng bất lực,lại thỉnh thoảng ưu thương,suy đoán tối hôm qua nhất định đã xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Tiểu, đến rồi.” Tử Quyên dừng xe lại.

Liễu Uyển Nhi đang suy nghĩ căn bản không nghe được giọng của cô.

“Tiểu Tiểu,đến rồi.” Tử Quyên lần nữa nhắc nhở.

“A.” Rốt cục phát hiện đã đến đạt trường học,Liễu Uyển Nhi đẩy ra cửa xe,nhất thời giữa hai chân khó khăn,bước một bước dài trong nháy mắt đau đến nhói lông mày.

“A ~” Hét lên khổ sở,khiến Tử Quyên có chút bận tâm.

“Em làm sao vậy?”

“Không có,không có chuyện gì.” Bối rối thu hồi vẻ mặt của mình,cầu nguyện ngàn vạn đừng để lộ bí mật của mình.

“Tử Quyên tỷ,em vào phòng học đây.” Vội vã đóng cửa xe,sải bước có chút chậm chạp.

Nhìn cô cẩn thận bước đi từng bước,bỗng nhiên một loại suy đoán đáng sợ nảy lên trong lòng Tử Quyên.

Nhưng ngay sau đó cô lắc đầu,không,không thể nào,đại ca sẽ không mất chừng mực,hắn do cô nghĩ nhiều rồi.

53. Chương 53 : Uy Hiếp

Thời điểm cơm tối

Liễu Uyển Nhi cảm giác ánh mắt nóng bỏng của Tô Lực Hằng mỗi thời mỗi khắc đều nhìn chăm chăm vào cô, làm cho cô chỉ có thể cúi đầu ăn cơm không dám ngẩng đầu, rất sợ nhìn thấy mắt của hắn.

“Tiểu Tiểu, cháu ăn từ từ thôi sẽ không ai đoạt của cháu.” Dì Trương nghĩ thầm đứa nhỏ này nhất định buổi chưa ăn chưa no, nhìn xem đôi thành như vậy.

“Đúng vậy, ăn từ từ, nếu không sẽ không thể tiêu hóa.” Tô Lực Hằng ra vẻ quan tâm nói, thật ra hắn làm sao không biết Liễu Uyển Nhi tại sao lại như vậy.

Trời ạ, hắn lại bắt đầu, Liễu Uyển Nhi khẩn trương tim thắt lại càng chặt hơn.

“Tôi ăn no rồi.” Lúc này Đào Nhân bên cạnh để xuống bát đĩa “Đại ca, dì Trương, các người chậm rãi ăn, tôi lên lầu trước.”

“Cháu cũng vậy no rồi.” Liễu Uyển Nhi nhìn thấy thời cơ lập tức đứng lên, nói với Đào Nhân: “Bác sĩ Đào, tôi với anh đi xem anh Thiếu Đình.”

“Tiểu Tiểu, con còn chưa ăn xong đây này.” Dì Trương thấy trong chén còn còn dư lại cơm, nhìn cô theo sát Đào Nhân nói.

“Không ăn nữa, no rồi.” Liễu Uyển Nhi không dám quay đầu lại, túm áo Đào Nhân biến mất trong tầm mắt mọi người.

Nhìn cô cùng Đào Nhân rời đi, lại nghĩ tới cảnh hôm qua trong vườn hoa, Tô Lực Hằng nheo lại ánh mắt nguy hiểm, không phải Vu Thiếu Đình mới bị thương, nhóc con ấy liền cùng Đào Nhân cảo thượng chứ? Nhóc con đó đúng là không rời rãnh!

Càng nghĩ càng bất an, không được, Vu Thiếu Đình nằm trên giường cái gì cũng không biết, cô và Đào Nhân lại ở riêng trong một phòng, lỡ như xảy ra chuyện vượt rào thì làm sao bây giờ? Hắn phải đi xem một chút.

Nghĩ xong liền buông xuống bát đĩa: “Dì Trương, ta ăn no rồi, ta lên lầu xem Thiếu Đình một chút.”

“Được, được, cậu đi đi.” Dì Trương nói

Tử Quyên vẫn chú ý đến Tô Lực Hằng cùng Liễu Uyển Nhi, tới giờ cơm tối nghỉ ngơi sáng nay chẳng những không tiêu tán ngược lại tăng thêm, khi thấy sắc mặt Tô Lực Hằng tái mét nhìn Liễu Uyển Nhi cùng Đào Nhân lên lầu, lòng của cô râm một cái chìm xuống đáy cốc, không được cô không thể để chuyện này tiếp tục xảy ra.

“Cháu cũng ăn no rồi, muốn lên xem Thiếu Đình một chút, dì Trương dì cứ từ từ ăn.” Dứt lời Tử Quyên cũng vội vã lên lầu.

Nhìn một người cuối cùng cũng lên lầu, dì Trương có chút cảm động, tình cảm của bọn họ thật tốt.

Tầng cao nhất

Ngồi bên giường Vu Thiếu Đình, tâm trạng Liễu Uyển Nhi vô cùng phức tạp, ngày hôm qua cô và Vu Thiếu Đình còn có thể có tương lai nhưng hôm nay cô có tư cách gì hy vọng xa vời.

Thấy khuôn mặt cô phiền muộn, Đào Nhân cho rằng vì lo lắng cho bệnh tình Vu Thiếu Đình, tận tình an ủi: “Tiểu Tiểu, em yên tâm đi, anh nhất định sẽ làm cho Thiếu Đình tỉnh lại.”

Lời của hắn khiến Liễu Uyển Nhi càng thêm khổ sở, hiện tại cô còn dám tới thăm hắn, một khi hắn tỉnh cô làm sao đối mặt với hắn?

Nhớ tới những thứ này, Liễu Uyển Nhi viền mắt cũng đỏ.

Vừa thấy cô muốn rơi nước mắt, Đào Nhân lúng túng, hắn sợ nhìn thấy nước mắt của cô, hắn sẽ không biết làm sao.

“Tiểu Tiểu,em ngàn vạn đừng khóc,em phải tin tưởng y thuật của anh.” Vợ vàng ngồi xuống bên cạnh cô dịu dàng an ủi.

Tô Lực Hằng vừa vào cửa liền thấy cảnh tượng như vậy,siết chặt quả đấm quả nhiên bị hấn đoán trúng,Tô Tiểu Tiểu cô giỏi lắm,dám đeo hấn còn quen với ba bốn người khác!Để xem hấn làm sao dạy dỗ cô.

“Đạo Nhân,đã trải qua nhiều ngày tại sao Thiểu Đình một chút phản ứng cũng không có,có phải y thuật của cậu không giỏi?”

Tô Lực Hằng vừa nói lập tức khiến Đạo Nhân gơ chân: “Đại ca,anh có thể sỉ nhục nhân cách của em nhưng không thể sỉ nhục y thuật của em,nghe lại em Đạo Nhân là sinh viên tài cao tại Mỹ,chỉ cần em nguyện ý có bệnh gì chữa không khỏi!”

“Vậy cậu chữa khỏi Thiểu Đình cho tôi xem.” Tô Lực Hằng quăng cho hấn một ánh mắt hoài nghi.

“Chờ đó cho em.” Đạo Nhân dứt lời liền xông ào vào nội thất,thật ra thì hấn đã tìm được phương pháp chỉ thiếu một bước nghiệm chứng cuối cùng.

Đạo Nhân vừa đi trong phòng bệnh cũng chỉ còn lại Tô Lực Hằng cùng Liễu Uyển Nhi,còn có Vu Thiểu Đình nằm cũng không nhúc nhích.

Thời điểm Liễu Uyển Nhi không biết nên thế nào cho phải,Tử Quyên đột nhiên xuất hiện.

Nhìn vẻ mặt Liễu Uyển Nhi thở phào nhẹ nhõm,Tô Lực Hằng rất khó chịu,cô cho rằng chỉ với một Tử Quyên là có thể cứu cô sao?

“Tiểu Tiểu,thời gian không còn sớm,cháu còn phải làm bài tập mau cùng chú xuống lầu.” Tô Lực Hằng ra lệnh.

Nhìn hấn đi tới phía mình,Liễu Uyển Nhi vợ và đổ mồ hôi,làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Có rồi!

“Bài tập hôm nay cháu đã làm xong.” Liễu Uyển Nhi ngược lại quay sang Tử Quyên nói, “Tử Quyên tỷ,hai ngày này em luôn nằm ác mộng,nửa đêm tỉnh lại rất sợ,buổi tối chị có thể đến ngủ với em không?”

Thật ra Tử Quyên tuyệt không tin lời cô,nhưng ý thức được cô đang trốn Tô Lực Hằng liền vui vẻ đồng ý.

Nhận được Tử Quyên đồng ý, Liễu Uyển Nhi lập tức đi về phía cô muốn cùng cô rời đi.

Tốt,còn học xong giả bộ,Tô Lực Hằng trong lòng oán hận nói,cho rằng như vậy là có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hấn sao? Thật quá xem thường hấn.

“Tử Quyên vậy tối nay phải chăm sóc kỹ Tiểu Tiểu.” Tô Lực Hằng vừa giao cho Tử Quyên,vừa nhích tới gần Liễu Uyển Nhi, khuôn mặt hiền lương”Buổi tối không nên nói chuyện quá muộn ảnh hưởng tới Tử Quyên nghỉ ngơi .”

Bỗng nhiên hấn mỉm cười tránh ánh mắt của Tử Quyên,dùng giọng chỉ có Liễu Uyển Nhi mới nghe thấy: “Anh ở trong phòng chờ em,nếu như không đến sáng mai anh sẽ hôn em trước mặt mọi người.”

Nghe vậy Liễu Uyển Nhi hít vào một hơi,hấn tại sao có thể uy hiếp mình,nhìn hấn giống như không có chuyện gì ngồi xuống bên giường Vu Thiểu Đình,trong lòng âm thầm mắng,bỉ ổi hèn hạ.

Cùng Tử Quyên vừa đến cửa phòng,Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên dừng bước: “Tử Quyên tỷ,em vừa nhớ còn một bài tập còn chưa làm xong, tối nay không thể quấy rầy chị.”

Nhìn bóng người cô vợ vã rời đi,Tử Quyên cau mày,cô có thể khẳng định cô nhóc bỗng nhiên thay đổi chủ ý nhất định liên quan đến Tô Lực Hằng .

54. Chương 54 : Quy Định Quản Lý

Gõ cửa phòng Tô Lực Hằng lại phát hiện cửa không có khóa.

Nhẹ nhàng đẩy cửa vào, chỉ thấy hần đang nằm trên giường giả vờ ngủ say, dưới ánh đèn nhu hòa chiếu rõ ra góc cạnh trên gương mặt tuần tú mặc dù không bá đạo ngang tàn như ban ngày nhưng vẫn không mất khí phách, làm Liễu Uyển Nhi nhìn lòng hoảng loạn

Bỗng nhiên cặp con ngươi sắc bén mở ra, bắt lấy dáng người nhỏ nhắn của Liễu Uyển Nhi, khiến cô không biết né tránh chỗ nào.

“Đóng cửa lại.” Giọng lạnh lùng không mang theo một chút cảm tình.

Nghe theo đóng cửa lại, lại nghe hần nói: “Đến bên này.”

Có chút không tình nguyện đi chuyển bước chân, trong lòng sợ cử động kế tiếp của hần.

Nhìn dáng vẻ muốn chết của cô, Tô Lực Hằng bỗng chốc mất hết kiên nhẫn.

Vươn ra cánh tay kéo cô vào trong lòng mình.

Một nụ hôn mạnh mẽ rơi xuống, trong nháy mắt nuốt lấy tất cả tiếng của Liễu Uyển Nhi.

Ừ ~ mùi vị của cô thật đúng là chết tiệt quá tốt, Tô Lực Hằng không thể phủ nhận hần khát vọng cô suốt một ngày.

Thời điểm Liễu Uyển Nhi sắp hít thở không thông, miệng rốt cục được tự do, từng ngụm từng ngụm hút không khí vào, hần ghét cô vậy sao, chiếm trình tiết thì thôi, giờ còn muốn lấy mạng cô.

Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô, Tô Lực Hằng nhíu lông mày thật chặt: “Chết tiệt, lúc hôn em không biết thở sao.”

Thấy cô khôi phục bình thường lo lắng trong lòng Tô Lực Hằng rốt cục giảm bớt, nhớ tới cô ba lần bốn lượt trốn tránh mình, hần cảm thấy cần phải quản lý nghiêm túc cô để tránh xảy ra chuyện này lần nữa.

“Nhìn vào mắt ta.”

Liễu Uyển Nhi sợ hãi ngẩng đầu, thật đáng sợ, ánh mắt của hần giống như muốn ăn thịt người.

“Đầu tiên, sau này không cho phép trốn ta, có nghe không? Nếu không bị ta bắt được sẽ lột da em.” Tô Lực Hằng nói tàn bạo, thật ra hần làm sao nỡ đánh cô.

Liễu Uyển Nhi gật đầu thật mạnh, cô chấp nhận, dù sao đến cuối cùng cũng bị bắt được.

“Thứ hai, sau này không thể động một chút là rơi nước mắt.” Đáng vẻ lúc nào cũng ngăn nước đáng thương, cô muốn dụ tên nào nữa?

Nước mắt không phải cô có thể không chế, ai bảo hần luôn ức hiếp cô, nhưng sợ quyền uy của hần Liễu Uyển Nhi cũng chỉ có thể gật đầu.

Tô Lực Hằng rất hài lòng cô nghe lời, lại nói: “Thứ ba, sau này không thể ở chung với tên đàn ông khác cùng một chỗ, càng không thể cho người đàn ông khác đụng em, tay cũng không được!”

Điểm này thật khó, thầy dạy học, thầy thể dục cũng là nam, với lại thầy sửa đúng động tác của cô cũng phải đụng vào, không thể vì vậy mà bỏ học.

“Cháu, cháu làm không được.” Câu trả lời rụt rè nhỏ như muỗi kêu.

“Cái gì? Em nói lại xem!” Đỉnh đầu vang lên tiếng rống giận như sấm, nước mắt Liễu Uyển Nhi thoáng cái dồn đến khóe mắt.

Tô Lực Hằng phát hỏa: “Muốn lấy nước mắt để tranh thủ đồng tình phải không? Thu hồi cho ta!”

Tiếng nức nở vừa tới khóe miệng bị cứng răng nuốt trở lại bụng, nước mắt lưu chuyển trong hốc mắt, mắt thấy sắp rơi xuống.

“Hít sâu,dùng sức hít sâu,đem nước mắt rút về cho ta!” Tô Lực Hằng ra lệnh .

Nhận lấy chỉ thị của hấn,Liễu Uyển Nhi liều mạng hít sâu,cuối cùng đem nước mắt một lần nữa nhét vào trong đôi mắt.

Tô Lực Hằng hài lòng gật gật đầu: “Thấy em ngoan ngoan như vậy,điều thứ ba anh sẽ sửa đổi một chút,sau này không thể thân mật cùng đàn ông khác,em đã là người của anh,sau này chỉ có mình anh... biết không.”

Liễu Uyển Nhi gật đầu,cô dĩ nhiên sẽ không để cho người đàn ông khác đụng mình,cô không quên lời mẫu thân đã dạy mình, nhưng

“Nhưng chú là chú,chúng ta như vậy không được .” Dù có sợ hãi cô cũng phải nói.

Đồ ngốc này,nếu như em là cháu ruột của hấn,hấn làm sao có thể đụng cô,bất quá bây giờ hấn chưa muốn nói cho cô biết.

“Anh nói có thể là có thể,nếu đã biết anh là chú của em thì em phải nghe lời anh.”

Hấn không khỏi quá bá đạo đi,cường từ đoạt lý,nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của hấn cô căn bản không có dũng khí phản kháng.

“Tốt lắm,hiện tại lập lại ba quy định của anh.” Tô Lực Hằng ra lệnh.

“Thứ nhất,không thể trốn;thứ hai, không thể khóc;thứ ba,không thể thân mật cùng đàn ông khác.” Liễu Uyển Nhi từng chút từng chút nói lại quy định của hấn.

“Rất tốt,phải nhớ kỹ cho anh.” Tô Lực Hằng tương đối hài lòng,sau khi tuyên bố hoàn quy định quản lý,nên bắt đầu làm việc chính,khóe miệng của hấn lộ ra tia tà ác”Kế tiếp,để anh ăn em.”

Đang muốn nhào tới,người trong ngực bỗng nhiên từ nhảy lên,muốn chạy trốn.

Tô Lực Hằng đưa tay liền kéo được cô.

Liễu Uyển Nhi sợ hãi vô cùng,cô biết chú hận cô muốn mạng của cô,ôm đầu của mình lên tiếng cầu khẩn: “Chú buông tha cháu đi,chú nói gì cháu cũng nghe theo,thịt của cháu ăn không ngon đâu,chú đừng có ăn cháu.”

Tô Lực Hằng im lặng ngẩn đầu hỏi ông trời,khó trách thành tích của cô kém như thế,một chút năng lực hiểu biết cũng không có.

Cái gì cũng không nói,ôm lấy cô trực tiếp đè lên trên giường.

Ừ nha nha,cảm giác như bị thiêu đốt,Liễu Uyển Nhi mơ hồ có chút hiểu,lần này ăn không phải là ăn kia.

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng Liễu Uyển Nhi,gian phòng trống trơn chứng thực suy đoán trong lòng Tử Quyên, chuyện đáng sợ rốt cục đã xảy ra,cô nên làm sao bây giờ?

55. Chương 55 : Một Cái Tát

Ánh sáng rạng rỡ rơi vào trong phòng,ôm thân thể mềm mại trong ngực làm Tô Lực Hằng không muốn mở mắt.

Ngửi mùi thơm trên người cô,xoa lên làn da trơn mềm của cô,thì ra ôm cô ngủ thoải mái như vậy,Tô Lực Hằng yêu chết cảm giác lúc này.

Ưm ~ người nào đang sờ cô? Liễu Uyển Nhi mơ mơ màng màng mở mắt,một đôi mắt gian tà làm cô hoàn toàn tỉnh táo,tất cả hình ảnh tối hôm qua trở lại trong đầu.

Tối hôm qua hắn chiếm đoạt cô hết lần này đến lần khác,cuối cùng bọn họ không biết kết thúc thế nào thì đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi,lúc này nhìn thân thể trần truồng của cả hai,Liều Uyển Nhi ngay cả đầu ngón chân cũng đỏ bừng muốn chui vào trong chăn.

Mỗi bàn tay mạnh mẽ kéo cô ra ngoài không để cho bất kỳ cơ hội trốn tránh,môi bá đạo phủ lên,bàn tay to nắm lên vật rất tròn, có lực lại không mất dịu dàng vuốt ve.

Qua một hồi lâu Tô Lực Hằng rốt cục lấy môi mình ra đặt lên trán cô,từng ngậm từng ngậm thở hổn hển,còn như vậy nữa hôm nay cô sẽ không thể rời giường.

Lúc này hắn phát hiện một đôi mắt to đang nháy nháy nhìn mình,Tô Lực Hằng gian tà cười một tiếng, nói: “Muốn tiếp tục ở trên giường anh sao?”

Nghe vậy Liều Uyển Nhi vụt cái nhảy khỏi giường,bỗng nhiên ý thức được mình đang không mặc gì,lập tức chạy về núp trong chăn.

“Xem ra em thật muốn ở lại trên giường anh.” Nhìn người chui vào trong ngực mình đáng vẻ Tô Lực Hằng giống ác lang.

Thấy thế,Uyển Nhi bị dọa sợ nhanh chóng nhảy xuống giường,nắm lên quần áo trên mặt đất mặc đại vào,vội vã chạy khỏi phòng hắn.

Nhìn bóng người cô hoảng hốt rời đi,Tô Lực Hằng thở dài một hơi,hắn tại sao bận tâm nhiều như vậy,bảo cô xin nghỉ một ngày không phải được rồi sao,nhìn dục vọng ngất trời của mình hắn đành phải đi tắm nước lạnh.

Mặc xong,Tô Lực Hằng đẩy cửa ra,thấy Tử Quyên đứng trước cửa khiến hắn nhướng mày.

“Cô đứng chỗ này bao lâu?”

Tử Quyên không trả lời câu chất của hắn,chăm chú theo dõi hắn.

Nét mặt của cô đã nói rõ tất cả.

“Cô đã biết.” Tô Lực Hằng nói rất thản nhiên giống như không để ý chuyện này bị phơi bày ra ánh sáng.

Một lúc sau Tử Quyên rốt cục mở miệng: “Đại ca,đây là loạn luân!”

“Bốp!” Một cái tát nặng nề rơi vào bên má cô.

Một giọt nước mắt chảy xuống,đây là lần đầu tiên hắn đánh cô,tim co rút vô cùng đau đớn so với hôm qua phát hiện việc bọn họ càng đau đớn hơn.

Tô Lực Hằng mặt cực kỳ âm trầm,hắn vô cùng không thích người khác dùng hai chữ ‘ loạn luân’ này để hình dung quan hệ giữa hắn và Tiểu Tiểu,g giống như điều này như sợi dây vô hình ngăn cách bọn họ,cho dù bọn họ từ đầu đến cuối không có quan hệ huyết thống.

“Cô tạm thời đừng quản chuyện của tôi.” Dứt lời bỏ lại Tử Quyên chịu tổn thương xoay người rời đi,có lẽ hắn nên đem chuyện mình được Tô gia nhận nuôi công bố ra ngoài.

Liều Uyển Nhi lần đầu tiên phát hiện Tử Quyên tới trễ,đứng ở phòng khách đợi chờ,đang chuẩn bị đi tìm cô một bóng người đã lâu không thấy bước về phía cô.

“Em gái của anh,anh nhớ em muốn chết.” Khinh Vân vừa đi vào phòng khách đã thấy được Liều Uyển Nhi,bỏ xuống hành lý, chạy nhanh tới,ôm lấy vai cô xoay quanh vòng.

Lây nhiễm tâm trạng của hắn,mấy ngày qua Liều Uyển Nhi lần đầu tiên cười vui vẻ thế.

“Ha ha a, ha ha a.”

Đi xuống lầu Tô Lực Hằng đầu tiên nhìn thấy chính là tình cảnh này,lửa giận vừa trở lại bình thường trong nháy mắt bị kích khởi.

Bị Khinh Vân ôm vào trong ngực Liều Uyển Nhi vừa nhìn thấy khuôn mặt u ám của hắn lập tức nhớ tới quy định tối hôm qua, rời khỏi lòng ngực Khinh Vân.

“Nhóc con,có nhớ anh không?” Ngoài ý muốn Khinh Vân lại đưa tay muốn ôm Liễu Uyển Nhi,lại bị cô trốn bên này,tránh bên kia,lúc này hần mới phát hiện Tô Lực Hằng tồn tại cùng với ánh mắt muốn xé rách mình.

“Đại,đại ca.” Khinh Vân không hiểu mình chỉ mới về nhà làm sao chọc giận hần.

“Về phòng thu dọn một chút.” Tô Lực Hằng giọng vô cùng âm trầm.

Xách lên hành lý trên mặt đất,Khinh Vân cẩn thận tính vòng qua người hần chuẩn bị trở về phòng của mình,vừa lúc Tử Quyên xuống lầu đứng đối diện hần.

“Tử Quyên,tôi đã trở về.” Khinh Vân vui vẻ chào hỏi cô.

“Ừm.” Nhẹ nhàng lên tiếng,Tử Quyên tiếp tục xuống lầu.

“Ồ ~ Tử Quyên mặt của cô tại sao sưng lên?” Khinh Vân phát hiện cô khác thường,quan tâm đưa tay đến nửa bên mặt bị Tử Quyên ngăn lại.

“Tôi không sao.” Trả lời qua loa,mặt không chút thay đổi.

“Tại sao không có chuyện gì? Mặt sưng thế có phải có người đánh cô không?” Nghĩ đến loại khả năng này,Khinh Vân lập tức nổi lên nghĩa khí, “Nói cho anh biết,anh giúp em đánh hần!”

Nhưng Tử Quyên căn bản không để ý tới ý tốt của hần.

Đúng lúc này Đào Nhân mới vừa tỉnh ngủ tính xuống lầu kiếm ăn .

Khinh Vân lập tức đi đến hỏi thăm: “Đào Nhân,cậu biết Tử Quyên bị ai đánh không?”

Bị hần hỏi,Đào Nhân mới chú ý mặt Tử Quyên thật khác thường,thông minh như hần lập tức biết ai là hung thủ.

“Có phải cậu biết?” Thấy vẻ mặt tên kia Khinh Vân đoán hần nhất định biết,hung dữ nói”Mau nói cho tôi biết,tôi nhất định phải đánh chết hần,dám đụng đến Tử Quyên nhà chúng ta.”

Đào Nhân khinh miệt nhìn hần một cái: “Chỉ sợ đến lúc đó là hần đánh chết anh,chứ không phải anh đánh chết hần.”

Tên ngu ngốc này không chịu nổi động suy nghĩ trừ Tô Lực Hằng ra ai có thể đánh Tử Quyên.

Lời Đào Nhân nói khiến giận giữ trong lòng Khinh Vân tụ lại một chỗ,nhóc con này muốn hủy đi oai phong của anh em mình, đang muốn nổi đóa,bỗng nhiên liếc thấy Tô Lực Hằng quăng ánh mắt lạnh lẽo lại hần hình như hiểu rõ mọi chuyện.

Thăm rồi,hần lại tuyên bố muốn đánh chết đại ca,nhanh đem đồ về phòng mình,đầu cũng không dám quay lại.

“Chị Tử Quyên ,mặt của chị không sao chứ?” Trong xe,Liễu Uyển Nhi quan tâm hỏi,thật ra vừa rồi cô cũng phát hiện trên mặt cô khác thường,chẳng qua gương mặt Tô Lực Hằng quá mức nhấn nhó,làm cô sợ đến một câu cũng không dám nói.

“Tôi chỉ bị thương nhẹ,ít nhất không bị hủy đi gương mặt.”Sau lời nói ác độc Tử Quyên liền hối hận,thật ra cô biết cô nhóc này bất lực không biết cách thoát,nhưng ghen tỵ làm cho cô không lựa lời nói.

Tử Quyên nói khiến mặt Liễu Uyển Nhi tái mét,chẳng lẽ. Chẳng lẽ chị ấy phát hiện?

“Chị Tử Quyên,chị biết rồi?” Liễu Uyển Nhi giọng có chút run rẩy,chị ấy nhất định phát hiện,bằng không chị ấy sẽ không thăm mắng mình không biết xấu hổ .

“Biết cái gì?” Tử Quyên cố ý giả bộ ngốc,đây là cô đền bù,cô không muốn cô bé này lúng túng khổ sở.

“Không có, không có gì.” Liễu Uyển Nhi cúi thấp đầu xuống,chị ấy thật không có phát hiện sao?

56. Chương 56 : Quyết Định

“Dọn dẹp sạch sẽ rồi?” Tô Lực Hằng hỏi thể lực Thích gia tại Singapore.

“Đã trừ đi toàn bộ,Thích Vĩnh Thịnh đã chết trong trận nổi loạn.” Khinh Vân nói

“Thi thể đâu?”

“Hiện trường một mảnh hỗn loạn,phân không rõ thi thể nào là của Thích Vĩnh Thịnh nhưng các anh em kiểm kê đếm rõ số lượng lượng cùng điều tra rõ số người trước khi hành động.” Khinh Vân khẳng định Thích Vĩnh Thịnh đã chết trong trận đấu súng.

Tô Lực Hằng tin tưởng năng lực làm việc của bọn Khinh Vân nhưng mơ hồ cảm thấy vẫn chưa chắc chắn.

“Tốt lắm,cậu gần đây rất cực khổ,đi nghỉ ngơi sớm chút.”

Sau khi Khinh Vân rời đi Tô Lực Hằng lại nhớ đến Liễu Uyển Nhi,không biết nhóc con kia hiện tại đang làm gì,nghĩ xong liền đứng dậy đi về phía phòng cô.

Đẩy cửa phòng ra chỉ thấy cô đang ngồi trước bàn học,cầm cuốn sách Anh ngữ ngắn người,Tô Lực Hằng ngồi xuống bên cạnh.

Nhóc con này đang suy nghĩ gì đến mất hồn,hắn ngồi bên cạnh cô cũng không phát hiện.

Một ý niệm tà ác nổi lên trong đầu,Tô Lực Hằng ghé sát vào lỗ tai cô thở hơi nóng,ai ngờ cô chẳng qua lấy tay đuổi,tiếp tục thất thần nhìn bên ngoài.

Đấy rõ ràng hủy đi mị lực phái nam của Tô Lực Hằng,tốt,vậy hắn sẽ dùng cách mạnh hơn!

Nhắm ngay tai cô,cắn xuống một cái.

“Ôi!” Cảm giác tê dại đau đớn khiến Liễu Uyển Nhi phản xạ rụt đầu về,quay đầu phát hiện Tô Lực Hằng không biết đến đây bao giờ.

“Chú.” Hắn đến đây lúc nào nha?

Cô xưng hô hắn lớn thể nghe vào trong tai Tô Lực Hằng tương đối chói tai: “Không được gọi anh là chú.”

“Vậy phải xưng hô thế nào?” Yêu cầu này thật làm Liễu Uyển Nhi cảm thấy khó xử.

Dù sao cũng không thể gọi hắn là chú,buổi sáng Tử Quyên nói hai chữ ‘ loạn luân ’ làm hắn khó chịu cả ngày,Tô Lực Hằng lần đầu tiên để ý đến cách nhìn của người khác,suy nghĩ một chút nói: “Sau này khi không có ai thì gọi anh là Hằng.”

Chờ sau khi hắn thông báo quan hệ giữa bọn họ sẽ thống nhất gọi ‘ Hằng ’,Tô Lực Hằng cũng không biết tại sao mình muốn công bố việc này,hắn từ trước đến giờ đều làm theo ý mình không để ý tới suy nghĩ của người khác,nhưng lần này ngoại lệ,hắn cho mình lý do cô thật đẹp thật thơm,ăn rất ngon,sau khi công bố quan hệ có thể dễ dàng ăn cô hơn.

“Chuyện này không được?” Liễu Uyển Nhi sợ hãi nói suy nghĩ của mình,gọi hắn là Hằng thật buồn nôn,cô sẽ không gọi.

“Em lại không nghe lời anh đúng không?” Tô Lực Hằng nhíu lại mắt.

Hắn lại uy hiếp người,Liễu Uyển Nhi trong lòng hết sức bất mãn nhưng đành chịu ai bảo cô sợ nhất chiêu này.

“Hằng ~” Giọng rất yếu,thiếu điều ngay cả Liễu Uyển Nhi cũng nghe không rõ.

“Lớn một chút.” Tại sao đáng vẻ giống như chưa ăn no.

“Hằng.” Dịu dàng từ trong miệng cô phun ra,làm trong lòng Tô Lực Hằng nở hoa.

Ôm lấy cô,cuồng hôn.

“Chú,chú,buông cháu ra trước,cháu còn chưa làm xong bài tập đây.” Liễu Uyển Nhi trốn tránh muốn đẩy ra hẳn.

Nghe cách xưng hô đáng ghét,Tô Lực Hằng càng thêm siết chặt tay: “Gọi anh là gì?”

“Hằng.” Liễu Uyển Nhi không được tự nhiên đổi lại lời thoại”Anh buông ra trước,còn bài tập chưa làm.”

“Nể mặt em gọi anh là ‘ Hằng ’ cho nên buông tha em.” Có chút không tình nguyện buông cô ra “Mau làm,anh sẽ chờ.”

Bị một người đàn ông nhìn chằm chằm vào mình bảo cô làm sao làm hết bài tập được đây,suy nghĩ rối loạn làm cho Liễu Uyển Nhi qua nửa giờ cũng chưa làm xong.

“Em đang nghĩ gì thế?” Tô Lực Hằng mất hết kiên nhẫn,giảm chặn tại chỗ “Thôi,không làm gì nữa.”

Dứt lời ôm lấy cô trực tiếp đi tới bên giường.

“Không được,mau buông em xuống,bài tập em còn chưa làm xong,ngày mai sẽ bị thầy đánh.” Liễu Uyển Nhi hận chết hẳn luôn muốn làm gì thì làm.

“Nếu cô ta dám đánh em thì anh sẽ bảo Tử Quyên trực tiếp đánh cô ta!” Dám động người phụ nữ của hẳn,chán sống rồi sao.

“Chú,chú, để cháu làm xong bài tập.”

Lại từ ‘ chú ’ chết tiệt này,Tô Lực Hằng một ngụm ngăn chặn ngọn nguồn khiến hẳn buồn bực.

Bàn tay to đưa vào bên trong quần áo của cô,áo ngực trong nháy mắt rơi xuống,đầu ngón tay tà ác khiêu khích nụ hoa,kích tình bắt đầu thiêu đốt.

Đợi tất cả bình tĩnh trở lại,bên cạnh vẫn là người đàn ông chiếm đoạt cô,bàn tay to nhốt lại eo cô,chân cũng gác lên trên người cô.

Cảm thụ được hô hấp bên tai ổn định nhưng lòng Liễu Uyển Nhi không cách nào bình tĩnh,cô nghĩ lại lời ban sáng Tử Quyên nói,nó đã in đậm trong lòng cô,còn như vậy chuyện giữa cô và Tô Lực Hằng sớm muộn gì cũng sẽ có người biết,đây là chuyện cô tuyệt đối không cách nào đối mặt.Còn nữa một khi anh Thiếu Đình tỉnh lại,anh ấy sẽ thế nào,anh ấy nhất định rất đau lòng,trên thế giới này chuyện cô không muốn nhất là tổn thương anh ấy.

Nghĩ tới nghĩ lui,Liễu Uyển Nhi quyết định rời đi,rời khỏi nơi làm cô khó xử nhưng trước khi đi cô muốn đi gặp Vu Thiếu Đình,nói lời từ biệt với anh ấy.

Nhẹ nhàng lấy ra bàn tay đặt ngang hông ra,Liễu Uyển Nhi lặng lẽ xuống giường,nhìn người trên giường vẫn ngủ say,yên lòng mặc lên quần áo rồi đi

.

Khi cô đóng cửa lại.người trên giường đột nhiên mở mắt ra,nhóc con này muốn đi đâu?

Chào hỏi Đào Nhân còn đang trong nội thất kiểm tra xét nghiệm,Liễu Uyển Nhi ngồi xuống trước giường Thiếu Đình, nhẹ nhàng cầm tay của hẳn,sắp ly biệt thương cảm xông lên đầu.

Anh Thiếu Đình !Uyển Nhi tới đây nói lời từ biệt với anh,anh biết không,thật ra em không phải là Tô Tiểu Tiểu,em tên là Liễu Uyển Nhi,đến từ một triều đại rất xa.

Là anh giúp cho Uyển Nhi không sợ thế giới xa lạ này nhưng Uyển Nhi thật xin lỗi anh,hiện tại Uyển Nhi muốn đi,hi vọng em rời đi có thể mang đi tất cả bệnh tật cùng đau đớn của anh,anh cũng phải nhanh tỉnh lại,Uyển Nhi đi nơi khác cũng sẽ cầu nguyện cho anh.

Lưu luyến không nỡ nhưng cũng phải buông tay hẳn ra,lúc xoay người không nhận được rơi xuống nước mắt.

Trở lại gian phòng của mình đã thấy người đàn ông đó nữa nằm trên giường,mở to hai mắt nhìn thẳng tấp vào cô.

Liễu Uyển Nhi lòng căng thẳng,hắn tại sao tỉnh rồi?

“Đi đâu?” Giọng bình thản nghe không ra nóng giận.

“Em,em xuống lầu uống nước.” Bịa ra lời nói dối,cô nhanh chóng cúi đầu không muốn bị hấn phát hiện tâm sự của mình.

Tại sao gạt anh? Tô Lực Hằng siết chặt quả đấm,chẳng lẽ đến bây giờ em còn chưa quên được Vu Thiếu Đình,nửa đêm canh ba còn muốn đi thăm hấn,đang sám hối với hấn sao? Hay nói hết tâm sự với hấn?

“Đi ngủ sớm một chút.” Không nói gì nữa Tô Lực Hằng nằm chết dí trên giường nhắm hai mắt lại.

Hấn đè nén lửa giận trong lòng,sợ mình có không nhịn được chất vấn cô,vậy sẽ chạm đến tôn nghiêm phái nam,bởi vì tâm lý phụ nữ khác đàn ông khác.

Nằm xuống trên giường,cảm thấy người đàn ông bên cạnh bỗng nhiên lạnh lùng,nhưng chuyện này không quan trọng,bởi vì ngày mai cô sẽ rời đi,rời khỏi nơi rối loạn này bắt đầu cuộc sống mới.

57. Chương 57 : Trốn Khỏi Nhà

Nhìn một nhóm lại một nhóm học sinh ra khỏi cửa trường nhưng không thấy bóng dáng Liễu Uyển Nhi,Tử Quyên trong lòng bất đầu sốt ruột.

Qua một hồi lâu học sinh còn lại trong trường đã không nhiều lắm,Tử Quyên rốt cục không nhịn được chạy tới phòng học Liễu Uyển Nhi,chỉ thấy còn có hai học sinh đang quét dọn vệ sinh.

“Hai em có thấy Tô Tiểu Tiểu ?” Không có trong phòng học cũng không ra khỏi trường,cô bé đi đâu rồi?

“Tan học,cô ấy liền về.” Trong đó một nữ sinh trả lời.

Đi? Cô tại sao không có nhìn thấy cô ấy?Trong lòng càng thêm bất an,trời ạ,hi vọng cô đừng xảy ra chuyện gì.

Phòng ăn,thao trường,thư viện,sân vận động,phòng vệ sinh nữ. Tất cả nơi có thể đi cô đều đi,nhưng vẫn không thấy xuất hiện bóng dáng người kia,vừa gọi điện thoại về nhà,được đáp án dĩ nhiên cô bé vẫn chưa trở về,đành chịu gọi điện cho Tô Lực Hằng.

“Đại ca,không thấy Tiểu Tiểu.”

“Cái gì? !” Không quan tâm người trong công ty đang báo cáo,Tô Lực Hằng vội vã ra khỏi phòng làm việc, “Tìm khắp trường học chưa?”

“Đã tìm hết,vẫn không thấy bóng dáng.” Tử Quyên tâm tính thiện lương,lỡ như Tiểu Tiểu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn,cô làm sao khai báo với đại ca.

“Lập tức gọi cho Khinh Vân,gọi các anh em ra ngoài tìm.” Suy nghĩ một chút Tô Lực Hằng đột nhiên cảm giác được không ổn, “Trước không nên động đến các đàn em,cô và Khinh Vân đi ra ngoài tìm,trọng điểm phải đến Lâm gia.”

Cúp điện thoại Tô Lực Hằng trong lòng lo sợ bất an,sợ dĩ không lập tức phái đám anh em của hấn ra tìm,vì không muốn những tên bụng dạ khó lường chú ý,hấn không thể để cô chịu một chút nguy hiểm,hiện tại hấn hi vọng là người họ Lâm đưa cô đi.

Lúc này,phía sau trường học.

Liễu Uyển Nhi nhìn tường rào cao hơn mình,hết sức nhức đầu,ngẫm tới nghĩ lui cô quyết định bất cứ giá nào cũng thử một lần.

Trước tiên ném túi sách ra ngoài,kết quả sức quá yếu nên không thể ném túi sách ra ngoài.

Không sao,chờ mình leo lên,sẽ ném túi sách xuống.

Dời mấy cục đá lớn đến, đứng lên trên, kiễng chân, vẫn không đủ leo qua tường.

Đang ở Liễu Uyển Nhi không biết làm thế nào cho phải, một giọng nói đột nhiên truyền vào lỗ tai của cô: “Tiểu Tiểu, em đang làm gì?”

Là Lý Thư Đằng, nhìn thùng rác trong tay hắn, hắn vừa quét dọn xong định đi đổ rác.

“Em, em” Muốn nói cho hắn biết mình bỏ trốn khỏi nhà sao?

Thấy túi sách treo trên tường, Lý Thư Đằng hiểu: “Em muốn trốn đi?”

Gật đầu, bị đoán được.

“Cái lộn với bạn trai hay chú mắng em sao?” Lý Thư Đằng nghĩ tới nghĩ lui chỉ nghĩ ra hai lý do này.

Lắc đầu, Liễu Uyển Nhi đánh chết cũng không nói giữa mình và Tô Lực Hằng có ‘gian tình’.

“Có chuyện gì cũng nên về nhà nói rõ cùng mọi người.” Lý Thư Đằng khuyên nhủ.

Kiên quyết lắc đầu, cô không muốn trở về, cô muốn bắt đầu cuộc sống mới, cuộc sống bình thường!

Thấy cô kiên trì Lý Thư Đằng có chút bó tay, nhưng cũng không thể nhìn cô bỏ nhà ra đi, nghĩ thầm có nên báo với người nhà cô không.

Thật giống như biết hắn đang nghĩ gì, Liễu Uyển Nhi khẩn trương nói: “Anh không được gọi cho chú, nếu không em không để ý tới anh nữa.”

“Được rồi, anh không nói.” Vậy phải làm thế nào đây? Bỗng nhiên Lý Thư Đằng có chủ ý, “Nếu không em về nhà cùng anh.”

Liễu Uyển Nhi do dự, cô không muốn về nhà hắn nhưng tường này cao quá cô trèo ra không được, cho nên thỏa hiệp nói: “Anh sẽ đưa em về nhưng không thể để cho cha mẹ anh biết.”

Không để cho cha mẹ biết giấu một người sống trong nhà, ý kiến này hình như không tốt lắm? Nhưng thấy vẻ mặt cô như hắn không đồng ý cô sẽ không đi, Lý Thư Đằng gật đầu, cách là do người nghĩ để hắn thử xem sao.

Dưới sự giúp đỡ của Lý Thư Đằng, Liễu Uyển Nhi thành công vượt qua tường rào.

Đi tới nhà Lý Thư Đằng, vừa lúc cha của hắn còn chưa tan sở, Liễu Uyển Nhi thuận lợi trốn vào phòng của hắn.

Trong phòng ngủ bày đầy sách, Liễu Uyển Nhi nhìn trên bàn sách thấy được một tấm ảnh Lý Thư Đằng chụp cùng Tô Tiểu Tiểu.

Nhìn cô nhìn chăm chú vào hình, Lý Thư Đằng có chút ngượng ngùng giải thích: “Chưa rảnh cất đi.”

Lời của hắn làm Liễu Uyển Nhi đau lòng, nếu như ban đầu trở lại chính là Tô Tiểu Tiểu, vậy bọn họ hiện tại hẳn rất hạnh phúc.

“Thật xin lỗi.” Câu này nói xin lỗi là vì cô đoạt thân thể Tô Tiểu Tiểu.

“Không sao, tình cảm không thể miễn cưỡng.” Nghe vào lỗ tai Lý Thư Đằng, trở thành xin lỗi vì cô đã yêu người khác.

Lời của hắn càng khiến Liễu Uyển Nhi thấy áy náy.

Không muốn cô tự trách nữa, Lý Thư Đằng thay đổi chủ đề: “Em đói bụng chưa, có muốn ăn chút gì không?”

Bị hắn hỏi cô mới nhớ vừa rồi leo lên tường, giờ cô thật đói bụng.

Vui vẻ ăn bánh ngọt Lý Thư Đằng đem vào, Liễu Uyển Nhi căn bản không biết Tô Lực Hằng đang điên cuồng đi tìm cô.

58. Chương 58 : Tìm Kiếm

“Cái gì? Không thấy Tiểu Tiểu.” Lâm Cẩm Quyền sốt ruột nói, “Ta đã nói rồi nhất định bị cái tên Tô Lực Hằng xã hội đen hại, làm gì không làm lại làm xã hội đen hiện tại liên lụy Tiểu Tiểu đáng thương của ta bị bắt cóc.”

“Lão gia, hiện tại chỉ mất tích không nhất định bị bắt cóc.” Lưu Thanh Sơn có chút xấu hổ, bỗng nhiên hối hận nói cho Lâm Cẩm Quyền biết chuyện này, ông ấy chỉ cần nghe đến chuyện cháu gái mình thì vô cùng khẩn trương....

“Làm sao bây giờ?” Lâm Cẩm Quyền suy tư một lát, sau nhìn Lưu Thanh Sơn nói, “Cậu nhanh phái người đi tìm, chuẩn bị xong tiền lỗ như bị bắt cóc hãy lập tức đưa tiền chuộc người.”

Vừa dứt lời tiếng chuông cửa vang lên, chỉ thấy người giúp việc vừa mới mở cửa, mấy người đàn ông vạm vỡ bỗng nhiên xông vào người giúp việc bị dọa sợ đến trốn vào trong. Người dẫn đầu không là ai khác, chính là Khinh Vân.

“Các người muốn làm gì?” Lưu Thanh Sơn nhìn thôi đã nhận ra bọn họ là người trước đó canh giữ ngoài phòng bệnh Liễu Uyển Nhi.

“Lâm chủ tịch, chúng tôi không muốn tổn thương các người, chẳng qua đến tìm người, tìm được sẽ đi.” Khinh Vân phát tay, đoàn người xông về tất cả gian phòng, bắt đầu lục soát khắp nơi.

“Tô Lực Hằng đáng chết, quá vô pháp vô thiên, các người cũng rút ra ngoài cho ta.” Lâm Cẩm Quyền giận cả khuôn mặt đỏ bừng, gõ thật mạnh cây gậy lên nền đất.

Không đồng nhất một lát sau tất cả mọi người lần nữa trở lại bên cạnh Khinh Vân : “Đường chủ, tiểu thư không có ở đây.”

“Đi, đi khỏi biệt thự Lâm gia.” Giống như lúc đến một nhóm người hỗn loạn rời đi.

“Tức chết ta, thực không có ai dạy, trong mắt bọn chúng không có người sao!” Lâm Cẩm Quyền giận đến cả người phát run, hai chân bần rần chống không nổi thân thể ngã ngồi trên ghế sa lon.

“Lão gia, ngài không sao chứ.” Lưu Thanh Sơn khẩn trương đi đến hỏi thăm.

“Ta không sao, Thanh Sơn cậu lập tức phái người đi tìm, nhất định phải tìm được Tiểu Tiểu trước Tô Lực Hằng, không thể để Tiểu Tiểu sống cùng đám người này nữa, cho dù có thể an toàn tương lai cũng sẽ biến thành người tàn ác.” Lâm Cẩm Quyền không cách nào tưởng tượng cháu gái đáng yêu của hắn bị biến thành người trong xã hội đen.

“Dạ, dạ, lão gia tôi lập tức đi tìm, ngài đừng vội.” Lưu Thanh Sơn vội vã cầm lấy điện thoại, dặn dò mọi người.

“Cái gì, tìm khắp Lâm gia mà không thấy bóng dáng Tiểu Tiểu.” Khinh Vân báo cáo khiến tim Tô Lực Hằng rơi xuống đáy cốc, con bé bình thường ngoại trừ ở nhà thì ở trường học, nếu như không phải Lâm Cẩm Quyền đưa con bé đi, vậy nhóc con đó ở nơi nào? Hi vọng đừng xảy ra chuyện hắn không muốn nhìn thấy nhất.

“Khinh Vân, báo cho đồn công an nhất định phải tìm được Tiểu Tiểu. Với lại giám sát những bang phái có xung đột với chúng ta, phát hiện có chỗ gì khác lạ lập tức báo cho ta.” Dứt lời cúp điện thoại.

Nhóc con, em rốt cuộc đang ở đâu? Nhìn ánh trăng đã sớm treo cao trên bầu trời đêm, tìm Tô Lực Hằng nhú mặt chung một chỗ.

Lúc này, trong phòng Lý Thư Đằng.

“Tiểu Tiểu, em mệt thì ngủ trước đi.” Nhìn cô cố gắng mở mí mắt, Lý Thư Đằng nói.

“Không sao, em không ngủ.” Cô quyết định suốt đêm này sẽ không ngủ, đợi ngày mai Lý Thư Đằng đi học cô sẽ ngủ bù, dù sao trường học cô cũng không thể đến.

Ánh mắt muốn nhắm lại còn cổ không ngủ,Lý Thư Đằng biết cô đang lo lắng chuyện gì,cười cười nói: “Em ngủ giường,tối nay anh ngủ trên mặt đất.”

“Không,em không ngủ,anh ngủ trước đi.” Hấn chứa chấp mình đã rất tốt,cô làm sao có thể chiếm giường của hấn.

“Tiểu Tiểu,nếu như em không ngủ anh cũng sẽ không ngủ.” Biết cô cố chấp,Lý Thư Đằng không thể làm gì khác hơn dùng tuyệt chiêu.

“Được rồi.” Thật ra cô đã không chống nổi thấy Lý Thư Đằng nói như vậy liền bò lên giường.

Thấy cô vừa nằm lên gối,lập tức tiến vào mộng đẹp,Lý Thư Đằng cười,từ trong tủ quần áo lấy ra cái thảm,trải xuống mặt đất gần cửa,mặc nguyên áo nằm xuống.

Nhìn cô bé trong mộng một trận thương cảm nổi lên trong đầu hấn,nếu như cô không bị mất trí nhớ có lẽ hiện tại hấn sẽ rất vui vẻ.

59. Chương 59 : Lăn Nữa Bỏ Đi

Tô Lực Hằng cả đêm không chợp mắt .

“Như thế nào,tìm được rồi sao?” Nhìn bọn người Khinh Vân đẩy cửa vào,vội vàng hỏi.

Khinh Vân lắc đầu thật không đành lòng thấy vẻ mặt Tô Lực Hằng lần nữa thất vọng,nhưng bọn họ gần như tìm khắp thành phố,chỉ thiếu không có vào từng nhà lục soát nhưng không phát hiện bất kỳ tin gì.

“Đại ca,anh có muốn nghỉ ngơi một chút trước.” Tử Quyên nhìn gương mặt tiêu tụy trước mặt,con người đen u ám,đau lòng không thôi.

Bộ dạng chật vật của hấn cô lần đầu tiên nhìn thấy,hấn tiêu hao tất cả vì một người phụ nữ khác hỏi sao cô chịu nổi.

“Không được,nếu các người mệt mỏi thì cứ nghỉ trước. Đúng rồi,chuyện này không nên để dì Trương biết,trước gạt dì ấy để tránh dì lo lắng.”

Vừa dứt lời một bóng người chen vào: “Cậu cho rằng Tử Quyên nói một câu ngủ ở nhà bạn học là có thể giấu được dì sao?”

Thật ra ngay từ đêm hôm qua Tử Quyên gọi điện thoại về nhà hỏi Tiểu Tiểu có về nhà hay chưa,bà đã cảm thấy không được bình thường,sau lại lại thấy bọn họ gấp rút ra ra vào vào,bà đã đoán được Tiểu Tiểu đã xảy ra chuyện,chẳng qua không muốn quấy rầy bọn họ,nên vẫn không mở miệng hỏi.

“Lực Hằng,cậu đi ăn chút gì đi,đã mệt mỏi cả buổi tối.”Dì Trương khuyên nhủ.

“Ta không có khẩu vị,các người ăn đi.” Không có tin tức của cô hấn làm sao nuốt trôi cơm.

“Cậu đứng lại cho tôi!” Dì Trương phát hỏa,hấn tại sao không lo sức khỏe của mình”Cậu cho rằng chỉ một mình cậu lo lắng thôi à,đừng để Tiểu Tiểu chưa trở về,cậu trước đã suy sụp.”

Kéo mạnh Tô Lực Hằng xuống lầu,cứng rắn ép hấn ngồi trước bàn cơm.

“Khinh Vân,Tử Quyên,các người cũng ngồi xuống ăn chút gì đi,à,gọi cả cái người tên Đào Nhân suốt ngày ở trên tầng cao nhất xuống,thật là làm việc cũng nên ăn no.”

Khinh Vân một cú điện thoại thúc dục đi tới, rất nhanh Đào Nhân tự ra phát hiện ra.

“Ừm ~ Tử Quyên,hôm nay cô tại sao không đưa Tiểu Tiểu đi học?” Hấn sáng sớm hôm qua đã nhốt mình trong phòng thí nghiệm cho tới bây giờ mới xuống lầu,nên căn bản không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Tiểu mất tích.” Tử Quyên mang bộ mặt sầu thảm.

“Biết đâu cô bé đến nhà bạn chơi,dù sao cũng còn nhỏ mà.”

Một câu nói vô tâm của Đào Nhân lại làm Tô Lực Hằng hiểu ra: “Khinh Vân,lập tức đến nhà Lý Thư Đằng,Tiểu Tiểu quan hệ rất tốt với hần,nếu như không phải bị bắt cóc có khả năng ở nhà tên nhóc đó.”

“Dạ.” Để xuống bát đũa, Khinh Vân lập tức đứng dậy rời đi.

“Vân ,ăn cơm trước.”Tiếng la di Trương vừa hét lên đã không thấy bóng dáng người đó.

.....

Lý Thư Đằng phải đi học nhưng trước khi đi đã len lén lấy một ít bánh bao và nước cho Liễu Uyển Nhi.

Nhằm chán gục trước cửa sổ nhìn cha mẹ Lý Thư Đằng lần lượt rời nhà đi,Liễu Uyển Nhi suy nghĩ bước kế tiếp của mình,tiếp theo cô nên làm gì? Cũng không thể cứ ở mãi chỗ này,đổi mặt thế giới xa lạ này,cô có thể đi nơi nào,với lại làm gì nuôi sống mình. Nếu như có anh Thiệu Đình ở bên thì tốt biết mấy,hần nhất định có thể nói cho cô biết đáp án.

Bỗng nhiên một chiếc xe BMW màu đen quen thuộc xuất hiện đầu đường,Liễu Uyển Nhi lập tức ngồi xổm người xuống không xong chú đã biết cô trốn chỗ này, làm sao bây giờ?

Hiện tại đi ra ngoài nhất định sẽ bị bọn họ bắt nhưng ở đây cũng sẽ bị bắt,đang lúc cô tiến thoái lưỡng nan‘ rầm ’ là tiếng động cửa sổ,Liễu Uyển Nhi biết bọn họ muốn leo lên.

Cô khẩn trương lập tức xông ào tử treo quần áo.

Đám người Khinh Vân leo từ cửa sổ vào,sau bắt đầu cẩn thận lục soát từng căn phòng.

Bỗng nhiên hần phát hiện Liễu Uyển Nhi có thể núp trong quần áo,đồng thời nhích tới gần,nghe được có tiếng bước chân nhích lại gần mình,Liễu Uyển Nhi trong lòng căng thẳng,xong đời,nếu như lúc này cửa tử bị mở ra,cô sẽ hoàn toàn bại lộ,nhìn bên cạnh treo đầy quần áo,có,cô có thể núp sau lớp quần áo dày cộm này.

Quả nhiên tử treo quần áo bị mở ra,Khinh Vân thấy chỉ có quần áo liền đóng cửa lại.

Phía sau lớp quần áo Liễu Uyển Nhi thở dài một hơi,rốt cục tránh được một kiếp,cảm ơn Phật tổ phù hộ.

Lục soát không có kết quả,sau đó đám người Khinh Vân rời khỏi nhà Lý Thư Đằng.

Qua một hồi,Liễu Uyển Nhi mới dám ra khỏi tử quần áo.

Xem ra nơi này không thể ở lâu.

Gửi lại tờ giấy cho Lý Thư Đằng,Liễu Uyển Nhi lặng lẽ rời đi.

60. Chương 60 : Gặp Nạn

“Tiểu cô nương,có muốn tìm việc làm hay không?”

Một giọng nữ hấp dẫn Liễu Uyển Nhi chú ý,chỉ thấy một cửa tiệm cắt tóc bên đường có một người phụ nữ trung niên vốc người mập mập đang tựa vào cạnh cửa cười hì hì nhìn cô.

Công việc,đúng nàng cần công việc làm,Liễu Uyển Nhi lập tức đi tới: “Các người muốn muốn người làm gì?”

“Trong tiệm chúng ta đang thiếu một cô em gọi đầu.” Phụ nữ trung niên hỏi.

Liễu Uyển Nhi nghĩ thầm chuyện này cô làm được,cô ngày nào cũng tự gọi đầu cho mình.

“Tôi sẽ làm việc này.” Nhưng ngay sau đó cô lại nghĩ đến những vấn đề khác, “Các người có cung cấp nơi dừng chân?”

Điểm này rất quan trọng với cô,cô hiện tại ngay cả chỗ dừng chân cũng không có.

“Đương nhiên có .” Phụ nữ trung niên nhún lại chân mày,cười có chút mờ ám.

Nét mặt của bà khiến Liễu Uyển Nhi mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng,muốn mở miệng hỏi.

Thấy cô do dự phụ nữ trung niên chỉ vào tờ giấy tuyển nhân viên còn dán trên cửa thủy tinh, giới thiệu “Chúng tôi ngoại trừ cung cấp nơi dừng chân,còn cung cấp ba bữa cơm,hơn nữa tiền lương còn nhiều hơn các tiệm khác.”

Liễu Uyển Nhi có chút động lòng,một tia do dự trong lòng cũng bị cô vứt bỏ: “Tôi đây khi nào mới có thể bắt đầu làm việc?”

“Hôm nay có thể bắt đầu,đi thôi,tôi dẫn cô đi xem chỗ ở một chút.” Phụ nữ trung niên nhiệt tình kéo tay Liễu Uyển Nhi,chuẩn bị đưa cô vào trong tiệm cắt tóc.

Lúc này,bỗng nhiên có một bóng người lao về phía Liễu Uyển Nhi,kéo cô cùng bỏ chạy.

“Ồ,ơ đừng đi!” Phụ nữ trung niên muốn đuổi theo nhưng dáng người mập mạp căn bản đuổi không kịp hai người linh hoạt kia.

Rốt cục cả hai ngừng lại,Liễu Uyển Nhi lúc này mới phát hiện đối phương là một cô bé không lớn hơn cô bao nhiêu,từng ngậm từng ngậm thở hổn hển,hỏi: “Cô,cô tại sao lôi tôi chạy?”

Đối phương hơi thở vững vàng nói: “Còn cô,có biết mình vừa đến nơi nào không?”

Liễu Uyển Nhi không biết lắc đầu.

“Tiệm hớt tóc kia thật ra là nơi bán gà đấy!”

“A ~ đó là một nơi bán gà,bà ấy tại sao lại muốn mượn cô em gọi đầu?” Liễu Uyển Nhi cảm thấy rất kỳ quái.

Đối phương dùng sức vỗ lên trán mình,liếc Liễu Uyển Nhi một cái: “Cô thật khờ hay giả bộ ngu? ! Đó là một hang ổ bán gà,là nơi mại dâm,bà già kia muốn cô ngủ với đàn ông!”

Liễu Uyển Nhi hít vào ngậm khí lạnh,thì ra là thanh lâu,cô thiếu chút nữa bán cả bản thân,thế giới hiện đại thật đáng sợ!

“Cám ơn,cám ơn cô đã cứu tôi.” Liễu Uyển Nhi hết sức cảm ơn đối phương ra tay tương trợ

“Không sao “Hai cô bé nhìn nhau cười,tình bạn cũng bắt đầu từ đây.

Liễu Uyển Nhi nói với đối phương tên họ của mình,giờ phút này cô không còn làTô Tiểu Tiểu,cô chỉ muốn trở về làm Liễu Uyển Nhi.

Cũng biết tên cô gái kia là Tiểu Do,lớn hơn cô một tuổi,là một cô nhi,sau khi tròn mười tám cô liền ra khỏi cô nhi viện,tự đi làm nuôi sống mình.

Liễu Uyển Nhi vô cùng ngưỡng mộ Tiểu Do,tuổi không lớn hơn cô bao nhiêu mà đã có thể tay làm hàm nhai,nhìn lại mình cái gì cũng không biết,rời nhà sẽ mất đi năng lực sinh tồn.

“Tiểu Do,cô có thể đưa tôi đi làm cùng?” Đây là hy vọng cuối cùng của Liễu Uyển Nhi .

“Không thành vấn đề,có Tiểu Do tôi đây sẽ không để Uyển Nhi chết đói.” Tiểu Do bộ dạng vô cùng nghĩa khí.

Hai cô bé cứ như vậy hứa hẹn cùng nhau trải qua cuộc sống.

Các cô ai cũng không phát hiện,có hai ánh mắt gian tà đang nhìn chằm chằm các cô.

“Uyển Nhi,tôi đưa cô đến chỗ làm xem một chút.”

“Được.”

Khi các cô đi đến đầu ngã quẹo, bỗng nhiên hai đàn ông xa lạ đột nhiên chạy ra.

“Em gái, muốn đi đâu?”

Liễu Uyển Nhi sợ trốn phía sau Tiểu Do.

“Các người muốn gì?” Tiểu Do cũng rất sợ nhưng vẫn cố giả bộ bình tĩnh, lớn tiếng quát mắng.

“Chúng tôi theo lệnh bà chủ tới bắt cô ta trở về, ha ha, không nghĩ lại thu hoạch thêm một cô.” Con mắt xấu xa của người đàn ông kia đang đánh giá các cô, “Hay biết điều một chút quay trở về, tránh để da thịt non mịn chịu đòn roi.”

Thì ra bọn họ là đàn em của bà chủ tiệm hớt tóc vừa rồi, loại hàng tốt như Liễu Uyển Nhi còn tự đưa đến cửa, bọn họ làm sao dễ dàng buông tay.

Nhìn hai người đàn ông càng ép càng gần, Tiểu Do bỗng nhiên kéo Liễu Uyển Nhi xoay người bỏ chạy hai người đàn ông phía sau cũng chạy theo, thoáng cái đã bắt được hai cô.

Đang lúc các cô rơi vào tuyệt vọng, Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên nhìn thấy cách đó không xa có mấy người đàn ông mặc đồng phục xuống xe, đây không phải là bộ khoái hiện đại sao, gọi là gì nha? Đúng rồi, cảnh sát.

“Cứu mạng! Cảnh sát cứu mạng!” Liễu Uyển Nhi hét khiến cảnh sát chú ý.

“Buông hai cô bé kia ra!”

Trời đất bỗng nhiên một mảnh hỗn loạn, Liễu Uyển Nhi cùng Tiểu Do dùng hết sức mình, cuối cùng đánh một trong hai người đàn ông bỏ ra ngoài.

Sau khi cảnh sát khống chế được hai người đàn ông, rồi nhìn sang Liễu Uyển Nhi cùng Tiểu Do nói: “Tiểu thư, phiền cô trở về cục cảnh sát giúp đỡ điều tra.”

61. Chương 61 :là Chú Hay Chị Họ

“Nhà Lý Thư Đằng cũng không có, nhóc con đó rốt cuộc đi nơi nào?” Tô Lực Hằng nắm chặt tóc của mình.

Qua một hồi lâu mới ngẩng đầu: “Khinh Vân, bên Singapore có tin tức không? Mấy ban phái kia gần đây có hành động gì lạ thường không?” Nếu như tìm tất cả các nơi mà không thấy, vậy thì chỉ còn lại một khả năng.

“Tạm thời không có tin tức.”

Tô Lực Hằng tự dừng thở phào nhẹ nhõm, có lẽ không có tin tức còn tốt hơn, ít ra cho hắn một tia hy vọng bình an.

Lúc này chỉ thấy Tử Quyên vội vã đẩy ra cửa thư phòng: “Đại ca, có xe cảnh sát đến trước cửa.”

Tô Lực Hằng cảm thấy kỳ lạ, sau khi hắn về nước không có bất kỳ hành động, cảnh sát tại sao tìm tới cửa.

“Xuống lầu xem một chút.”

Đoàn người mới đến phòng khách đã thấy mấy cảnh sát đi vào cửa, mà người đi phía sau khiến con người Tô Lực Hằng mở lớn hơn, nhanh chóng vọt tới, nắm chặt tay cô “Chết tiệt, cháu chạy đi đâu? !”

Liễu Uyển Nhi sợ hãi nhìn người đàn ông kích động trước mắt, mới một ngày không gặp, hắn tại sao biến thành thế này, cảm còn mọc râu, xấu muốn chết.

“Tiên sinh, vào trước rồi nói.”

Lúc này Tô Lực Hằng mới nhớ còn có cảnh sát ở đây, ngay sau đó điều chỉnh tâm trạng kích động của mình, nhưng bàn tay nắm Liễu Uyển Nhi vô luận thế nào cũng không buông lỏng.

Nhìn thấy Liễu Uyển Nhi về nhà dì Trương cũng kích động không thôi,vội vàng mời đám cảnh sát vào phòng khách,còn dùng trà Ô Long thượng đẳng đãi khách,vô cùng cảm ơn các người.

“Uyển Nhi,nhà em thật to.” Tiểu Do kích động hết nhìn đông tới nhìn tây.

Lúc này mọi người mới phát hiện còn có thêm một cô bé xa lạ trong nhà,mà Uyển Nhi trong miệng cô là ai? Chẳng lẽ là bạn học Tô Tiểu Tiểu? Lúc nào nhóc con này đã đổi tên rồi?

Sau khi cảnh sát giải thích,bọn người Tô Lực Hằng rốt cuộc biết,thì ra Liễu Uyển Nhi chạy trốn khỏi nhà.

Sau khi đưa cảnh sát đi,Tô Lực Hằng nhìn Tử Quyên nói: “Chăm sóc tốt vị tiểu thư Tiểu Do này.”

Giọng nói bình thản, mặt không chút thay đổi.

Tất cả mọi người khần trương chờ đợi hành động kế tiếp của hắn.

Chỉ thấy hắn bỗng nhiên kéo Liễu Uyển Nhi đi lên trên lầu,bước chân vừa nhanh vừa mạnh mẽ căn bản không để ý cô có theo kịp hay không.

Một cước đá văng cửa phòng,ném cô vào trong.

Một trận choáng váng,Liễu Uyển Nhi còn chưa đứng vững,nụ hôn bá đạo đã phủ xuống.

Tàn nhẫn cắn xé, mút vào,không khí trong miệng cô thoáng cái bị rút hết,Tô Lực Hằng rốt cục buông ra cô.

“Tại sao phải trốn khỏi nhà? !” Trên đỉnh đầu gầm lên tiếng giận dữ đinh tai nhức óc.

Liễu Uyển Nhi rụt lại cổ run rẩy,thật đáng sợ.

Giữ chặt cằm cô,ép cô nhìn thẳng vào mình: “Nói,nói cho anh biết nguyên nhân!”

“Em không muốn tiếp tục nữa.” Nhắm chặt hai mắt,lo lắng trong lòng rốt cục được nói rõ “Em sợ chuyện giữa hai chúng ta có một ngày bị người khác biết.”

Thì ra hắn đã khiến cô chịu áp lực lớn vậy,một loại áy náy trong lòng xông lên đầu,Tô Lực Hằng buông cô ra,ôm chặt vào trong ngực.

“Đồ ngốc,có anh ở đây,em sợ cái gì.”

Hắn nên sớm nói cho biết rõ chân tướng .

“Thật ra”

“Nếu anh ép em,em sẽ xuất gia làm ni cô!”

Tô Lực Hằng lời đến khóe miệng lại phải nuốt trở vào,vốn định nói cho cô biết thân thể của mình,kết quả lại nghe cô uy hiếp hắn.

Tốt,nhóc con này mới ra ngoài một ngày đã dám uy hiếp hắn!

Tất cả thương tiếc trong lòng thoáng cái hoàn toàn không còn,Tô Lực Hằng nheo con ngươi thu hút uy hiếp nói: “Chùa nào dám nhận em,anh sẽ đi phá hủy chùa đó!”

“Anh,anh.” Liễu Uyển Nhi trợn mắt há hốc mồm,hắn tại sao có thể nói lời bất kính với bồ tát.

“Anh anh cái gì,nói cho em biết,sau này anh chẳng những đụng em còn muốn em sinh con cho anh!”

Lời vừa nói ra ngay cả Tô Lực Hằng cũng ngây ngẩn cả người,nhưng sau đó lại nghĩ,thật ra chủ ý này không tồi,đợi nhóc con này lớn thêm một chút,hắn sẽ để cô sinh con cho mình.

Liễu Uyển Nhi bị lời của hắn hù sợ,thoáng cái tránh thật xa,ôm chặt bụng mình mình,phòng bị theo dõi hắn.

Phản ứng của cô là sao?Nhóc con chết tiệt,ghét sinh con cho hắn vậy sao,đúng là tức chết hắn!

Tô Lực Hằng mở cửa bỏ đi.

‘Ầm!’ tiếng đóng cửa khổng lồ khiến Liễu Uyển Nhi sợ hãi, hấn không phải muốn mình sinh con cho hấn chứ, không nên, đứa bé sinh ra gọi hấn là ông chú, hay là gọi mình chị họ?

Cô không mặt mũi sống trên cõi đời này, hay là chết đi.

Liễu Uyển Nhi đau khổ vọt tới vách tường.

“Ôi! Đau quá ~” Xoa cái trán đau nhói, nhìn lại vách tường cứng ngắc hay tạm thời không chết đã.

Trong thư phòng

Tô Lực Hằng: “Tra một chút bối cảnh của Tiểu Do.”

Khinh Vân gật đầu.

Tô Lực Hằng lại nói: “Đưa mấy anh em đi dẹp cửa hàng tóc kia.”

“Biết, em nhất định sẽ làm bọn họ sống không bằng chết.”

Khinh Vân nói xong nghiêng răng nghiêng lợi, dám khi dễ Tiểu Tiểu nhà bọn họ, chán sống!

62. Chương 62 :cho Tiểu Do Ở Lại

“Tiểu Do, ăn chân gà này.”

“Tiểu Do, ăn cá này.”

.

Trên bàn cơm Liễu Uyển Nhi ân cần gấp thức ăn cho Tiểu Do.

Mà ngồi cách không xa cô, một đôi mắt phản hận đang ngó chừng màn này.

Tô Lực Hằng cầm lấy chiếc đĩa dùng sức đâm vào trong chén cơm.

Nhóc con chết tiệt chỉ mở ra khỏi nhà một ngày, sau khi trở về đã cùng Tiểu Do lai lịch không rõ quần cùng nhau, suốt một buổi chiều hấn ngay cả cơ hội đến gần cô cũng không có.

Hiện tại còn giỏi hơn, vẻ mặt cẩn thận từng li từng tí gấp thức ăn cho người ta, thật chưa thấy cô ân cần với hấn như vậy!

“Wow, những món này ăn thật ngon.” Tiểu Do ra sức bốc cơm, hai mắt sáng lên nhìn món ăn đầy bàn, cô từ nhỏ đến lớn chưa từng dùng buổi cơm tối thịnh soạn thế, “Dì Trương, những món này đều do dì làm sao? Thật ngon đó!”

Dì Trương được khen lòng cũng nở hoa: “Ăn từ từ, dì Trương sẽ làm thật nhiều món ngon cho cháu.”

“Tiểu Do, cháu muốn ăn gì hãy nói với dì Trương mẹ, đừng khách khí với chúng tôi.” Liễu Uyển Nhi vội vàng nói.

Tiểu Do gật đầu thật mạnh, cô sẽ không khách khí đâu.

Tô Lực Hằng mặt giận sừng lên, hấn nhất định phải đuổi cô gái Tiểu Do này đi, nếu không hấn sẽ không còn địa vị trong căn nhà này. Nghĩ đi nghĩ lại chiếc đĩa trong tay càng đâm mạnh vào chén.

Tiếng động đâm vào chén rớt cục hấp dẫn dì Trương chú ý, nhìn hạt gạo vung đầy bàn, không khỏi nhướng mày: “Lực Hằng, cậu đã lớn thế, không nên cầm chiếc đĩa đâm vào chén, cơm cũng văng ra ngoài rồi kia.”

Tô Lực Hằng lúc này mới ý thức được hành vi của mình, có chút ngượng ngùng ngừng động tác tay.

“A, rất cục ăn no.” Lúc này Tiểu Do để xuống bát đĩa, nuốt sống lưng mỗi một, ăn bữa này thật thoải mái.

“Vậy đến phòng em nghỉ ngơi nha.” Tiểu Do là người bạn tốt đầu tiên cô quen được, Liễu Uyển Nhi hy vọng có thể cùng cô chia sẻ tất cả.

“Chờ một chút.” Tô Lực Hằng lập tức ngăn lại hành động các cô.

Hiện tại chính thời cô tốt nhất đuổi đi cô gái Tiểu Do đáng ghét, khóe môi nụ cười dịu dàng: “Tiểu Do, cô đã ở đây một ngày, tôi sẽ bảo Khinh Vân đưa cô trở về được không.”

“Không được.” Liễu Uyển Nhi lập tức phản đối, cô không để cho Tiểu Do đi, “Chú, cháu muốn để Tiểu Do ở đây.”

“Tiểu Tiểu, Tiểu Do có cuộc sống của cô ấy, cháu không thể tùy hứng.” Sau nụ cười Tô Lực Hằng đang giận giữ cắn răng, bảo hấn cho cô ta ở lại, không có cửa đâu!

“Tiểu Tiểu, chị còn phải về nhà, với lại ngày mai cũng phải đi làm.” Tiểu Do từ nhỏ chịu đủ lạnh ấm của con người làm sao không nhìn ra Tô Lực Hằng đang muốn đuổi khách, mặc dù cô cũng rất muốn ở lại căn nhà vừa rộng vừa ấm nhưng dù sao đây không phải nhà của cô.

“Đừng đi.” Liễu Uyển Nhi mắt có chút đỏ, mặc dù các cô quen biết nhau thời gian rất ngắn nhưng Tiểu Do đã cứu cô, cả hai còn trải qua nguy hiểm, phần tình nghĩa này thật rất quan trọng với cô.

“Dì Trương, dì bảo chú cho Tiểu Do ở lại đi.” Liễu Uyển Nhi biết hiện tại chỉ có dì Trương mới có thể giúp mình.

“Việc này ~” Dì Trương cũng rất khó xử, mặc dù bà cũng rất thích Tiểu Do, nhưng Tô Lực Hằng nói không sai, dù sao cô ấy cũng có cuộc sống của riêng mình, không thể vô nguyên vô cớ để cô ta ở lại.

“Dì Trương.” Liễu Uyển Nhi đau khổ cầu khẩn, nắm chặt tay Tiểu Do.

“Ta thấy, không bằng để cho Tiểu Do ở lại đây vài ngày đi.” Dì Trương mặt rất cục thỏa hiệp.

“Được đấy, được đấy.” Căn bản không đợi Tô Lực Hằng đồng ý, Liễu Uyển Nhi đã vui vẻ la lên.

Nhìn dì Trương rời đi chuẩn bị phòng cho Tiểu Do, Tô Lực Hằng biết cho dù có một trăm lý do để phản đối cũng không thể làm được gì, hấn tự nói với mình nhện thêm mấy ngày, mấy ngày sau sẽ đuổi Tiểu Do đi.

Rất nhanh Tô Lực Hằng liền hối hận vì mình không quyết đoán đuổi đi Tiểu Do.

Sau bữa cơm chiều cho tới bây giờ, Liễu Uyển Nhi đều ở chung phòng cùng Tiểu Do, vui đến quên cả trời đất.

Rất cục không nhện được, Tô Lực Hằng trực tiếp đẩy ra cửa phòng Tiểu Do: “Tiểu Tiểu, cháu ngày mai phải đi học, còn không trở về phòng ngủ.”

“Ừm.” Đáp một tiếng, tiếp tục nói chuyện phiếm cùng Tiểu Do.

Nhóc con này lại dám không xem hấn ra gì, Tô Lực Hằng xụ mặt gầm thét: “Tô Tiểu Tiểu, cháu biết hiện tại mấy giờ rồi không?”

Giọng nói âm trầm khiến hai cô bé nằm lỳ trên giường rung mình một cái, Tiểu Do không khỏi len lén đẩy Liễu Uyển Nhi, ông chú này thật đáng sợ, gương mặt tuần tú đáng tiếc luôn lạnh lùng.

Liễu Uyển Nhi không tình nguyện đi về phía Tô Lực Hằng, hấn cũng thường xuyên vào nửa đêm canh ba lén vào phòng cô.

Mới ra khỏi phòng Tiểu Do, Tô Lực Hằng bị đè nén đã lâu thoáng cái bắt lấy môi Liễu Uyển Nhi, qua một hồi cọ sát lẫn nhau mới buông cô ra.

“Chú, đây là hành lang.” Liễu Uyển Nhi cố gắng ép giọng mình đến mức thấp nhất, bối rối nhìn chung quanh, sợ bị hành động của cả hai bị người khác nhìn thấy.

“Gọi anh là Hằng. Đây là trừng phạt em không nghe lời anh.” Hấn không để ý đây là hành lang hay nơi nào, bị nhìn thấy cũng không sao, Tiểu Do xuất hiện khiến Tô Lực Hằng có cảm giác nguy cơ, nếu như không nhanh chóng để mọi người biết cô là người phụ nữ của hấn, hấn sợ rằng đồ của hấn sẽ không được bảo đảm.

Lo lắng hấn có cử động kinh người, Liễu Uyển Nhi lôi kéo hấn trở về phòng.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động,mặc dù biết cô sợ hấn có hành động quá đáng hơn nhưng trong lòng Tô Lực Hằng vẫn rất vui .

Vừa về phòng,Tô Lực Hằng khẩn cấp nhào tới,quần áo trong nháy mắt bị kéo xuống,rơi xuống nộ hôn kích tình.

“Nhóc con chết tiệt,em có biết anh tìm em khổ cỡ nào không,anh thật muốn nuốt em vào trong bụng,để xem em còn có thể chạy đi đâu!”

Tim của hấn chưa bao giờ căng thẳng co rút như thế,chỉ có lúc này chân thật đung vào cô,mới có thể xóa đi phần lo lắng mấy ngày qua không gặp được cô.

Lời của hấn khiến Liễu Uyển Nhi lạnh run,thân thể muốn chạy lại bị Tô Lực Hằng kéo trở về,người nằm úp sấp trên giường.

Thấy bộ dạng sợ sệt của cô,Tô Lực Hằng biết cô đang hiểu lầm,cố ý ghé vào tai cô thổi hơi nóng: “Em nói xem anh nên bắt đầu nuốt từ đâu,hay bắt đầu nuốt từ chân?”

“Không,đừng mà a ~” Liễu Uyển Nhi sợ hãi thét lên.

Môi ngậm lấy khuyên tai khéo léo nhẹ nhàng cắn,hơi thở nóng bỏng chiếm lấy tất cả hô hấp của cô,bàn tay to xoa nhẹ eo,dịu dàng mang theo mị hoặc,tiếp theo vùng bụng bằng phẳng rồi tiến về phía trước,xoa lên vú vừa tròn vừa mềm,rất nhanh tiếng thét sợ hãi biến thành tiếng rên rĩ động lòng người.

Tô Lực Hằng cũng không nhận được ngọn lửa thiêu đốt trong bụng,tách ra chân cô,tiếp tiếp vọt vào phía sau.

“A ~” Mặc dù trải qua rất nhiều lần,nhưng khổng lồ dồi dào sức sống của hấn làm cô có chút không thích ứng.

Mà sức mạnh cùng tốc độ của hấn làm cô đáp ứng không xuể,nắm chắc chắn,tiếp nhận hấn va chạm trên người mình.

“Nhẹ chút,chậm ~” Không để ý tiếng thét cô,vì cô phải thích ứng theo hấn,Tô Lực Hằng ôm cô bé phía dưới,tận tình buông thả.

“A~” Một lúc lâu hấn gầm lên một tiếng,một luồng nóng bỏng chảy vào trong cơ thể cô.

Rốt cục mệt mỏi ngã xuống giường,vẫn không quên ôm cô vào trong ngực.

Tựa vào trong ngực hấn,lý trí rốt cục dần tĩnh táo,Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên hoảng sợ nhìn về phía Tô Lực Hằng: “Anh,anh không đem đứa bé bỏ vào trong bụng em chứ?”

Thiếu chút nữa đã quên sáng hôm nay hấn vừa nói lời tàn ác.

Tô Lực Hằng siết chặt vòng tay nhốt cô vào bên trong,nhắm mắt lại không để ý tới vấn đề của cô.

Kể từ lần trước biết nhật kỳ kinh nguyệt của cô,hấn biết kỳ an toàn của cô nhưng không nói với cô,đây là trừng phạt cô trốn khỏi nhà.

Người đàn ông bên cạnh rất nhanh ngủ đi,qua một đêm chưa chớp mắt bây giờ hấn ngủ rất say,còn Liễu Uyển Nhi thật vất vả mới ngủ nhưng nằm ác mộng liên tục,ở trong mộng cô nhìn thấy Tô Lực Hằng ôm một đứa bé chạy theo cô.

63. Chương 63 :dì Trương Cảnh Cáo

“Anh nhanh đi thôi.” Liễu Uyển Nhi đẩy Tô Lực Hằng,trời ạ,bọn họ tại sao ngủ dậy trễ thế này,lỡ như dì Trương tới đây gọi cô dậy thấy hấn ở trong phòng cô,vậy thì toàn bộ xong.

“Cần gì gấp gáp.” Tô Lực Hằng dĩ nhiên biết cô đang lo lắng việc gì,nhưng từ sau hấn quyết định công khai chuyện của bọn họ,hấn căn bản không lo bị bắt gáp.

“Không được,anh đi mau.”

Cuối cùng đuổi được đại phiến toái đi,Liễu Uyển Nhi đang muốn đánh răng rửa mặt,chợt nghe dì Trương mụ gọi.

Liễu Uyển Nhi trong lòng lộp bộp rơi xuống,may mắn hấn đã đi rồi.

Nhanh chóng sửa sang lại quần áo của mình,mở cửa để cho dì Trương đi vào.

“Tiểu Tiểu,tại sao hôm nay cháu dậy trễ thế?”Dì Trương đánh giá cô.

Không biết phải có tật giật mình hay không,Liễu Uyển Nhi cảm thấy ánh mắt dì Trương mang theo đánh giá nhìn cô.

“Ừ ~ tối hôm qua cháu nói chuyện với Tiểu Do hơi trễ.” Liễu Uyển Nhi cúi đầu tìm lý do qua loa tắc trách.

Cô không phải đứa bé biết nói láo,mà giờ khắc này nét mặt của cô đã nói rõ tất cả,trong lòng dì Trương càng thêm lo lắng,bởi vì mới vừa rồi bà nhìn thấy Tô Lực Hằng quần áo không ngay ngắn rời khỏi phòng con bé.

Bỗng nhiên nhìn lướt qua cổ áo Liễu Uyển Nhi để hở,trước ngực con bé có dấu đỏ bắt mắt,khiến lòng dì Trương rơi xuống đáy cốc.

“Tắm rửa nhanh rồi xuống lầu.” Giờ phút này trong đầu dì Trương trống rỗng,cứng ngẩn nói ra mấy chữ,có chút khó khăn rời khỏi phòng Liễu Uyển Nhi.

Thấy dì Trương đi khỏi,Liễu Uyển Nhi thở dài một hơi.

Trong phòng khách,tâm trạng dì Trương rốt cục bình tĩnh lại,sau khi nhìn Liễu Uyển Nhi cùng Tử Quyên rời đi,bà nhìn sang Tô Lực Hằng nói: “Lực Hằng,đến thư phòng đi,dì có chuyện cần nói.”

Tô Lực Hằng bắt đầu chú ý tới dì Trương trầm mặc này giờ,mà giờ khắc vẽ mặt bà tỉnh táo đến khiến hấn phải cảnh giác.

Trong thư phòng.

“Lực Hằng,cậu biết Tiểu Tiểu là cháu ruột của cậu không?”

Lời này vừa nói ra,Tô Lực Hằng lập tức hiểu nên thẳng thắn nói tất cả.

“Cô ấy không phải cháu gái tôi.”

Dì Trương cho rằng hấn xử trí theo tình cảm,đau lòng nói: “Lực Hằng,đổi mặt thực tế đi,con bé là cháu ruột của cậu,các người không thể tiếp tục.”

“Dì Trương,dì hãy nghe ta nói.” Tô Lực Hằng cười an ủi lên tiếng, “Tiểu Tiểu thật không phải cháu ruột ta,ta cũng không phải em ruột anh hai,ta chỉ là đứa bé được Tô gia nhận nuôi.”

“Đây,đây không phải do cậu thù dệt ra chứ?” Dì Trương không thể tin đều mình nghe được,tất cả thật quá bất ngờ.

“Dì Trương,đây là sự thật.Thời điểm mẹ sinh anh trai đã sắp bốn mươi tuổi,mà ta nhỏ hơn anh trai mười lăm tuổi,dì cảm thấy một phụ nữ năm mươi tuổi sinh con xác suất được bao nhiêu?”

Thấy vẻ mặt khó tin của dì Trương,Tô Lực Hằng bắt lực nói: “Chẳng lẽ dì thật muốn con đưa giấy chứng minh mình được Tô gia nhận nuôi dì mới tin sao?”

Thu lại tâm trạng bất an,thoáng cái trên mặt dì Trương nở ra nụ cười: “Nói như vậy,cậu cùng Tiểu Tiểu không phải loạn luân,thật sự quá tốt!”

Tô Lực Hằng cũng cười theo,xem ra dì Trương đã chấp nhận quan hệ của bọn họ.

“Bất quá Lực Hằng này.” nhưng ngay sau vẻ mặt dì Trương lại nghiêm túc, “Cậu đã ở chung với Tiểu Tiểu thì không thể qua lại cùng Tử Quyên hay cùng các người phụ nữ khác.”

“Dì Trương!” Tô Lực Hằng vô lực ngất trời liếc mắt sang, xem ra nhóc con đàn kia đem chuyện cô bắt gặp mình và Tử Quyên nói cho dì Trương nghe, miêng thật đúng là lớn!

“Còn nữa Lực Hằng.” Hiện tại Tô Lực Hằng sợ chết dì Trương ba hồi ‘bất quá’, ‘còn nữa’, chỉ nghe bà lại nói, “Tiểu Tiểu còn nhỏ, cậu tốt nhất không nên, ừ ~ không nên thường xuyên. cậu hiểu chứ.”

Tô Lực Hằng dĩ nhiên hiểu ý dì Trương, tại sao bà lão sau khi biết lại bắt đầu can thiệp chuyện đó của hắn, hắn có chút hối hận mình nói rõ mọi chuyện, nếu như không bị bà ta phát hiện có lẽ hắn sẽ tự do hơn.

“Còn nữa Lực Hằng.”

Lại tới nữa, còn có gì nữa ? Tô Lực Hằng bất lực nhìn dì Trương, đợi chỉ thị tiếp theo của dì.

“Các người đã ở cùng nhau, có phải chờ Tiểu Tiểu đủ tuổi sẽ tổ chức hôn sự hay không?”

Tô Lực Hằng vẻ mặt thoáng cái trở nên nghiêm túc, vừa bắt đầu đụng cô bởi vì chịu không được cô cứ để đàn ông hôn mình, sau khi đụng cô hắn phát hiện thích mùi vị của cô cũng không nỡ bỏ xuống.

Hắn đem cảm giác mình dành cho cô quy về thuần túy mê luyến thân thể, nhưng hắn không thể không thừa nhận, ngoài mê luyến ra còn có thêm một chút chút ít quan tâm, nhưng hắn cho rằng những thứ quan tâm kia vì dù sao cô cũng là con gái của đại ca.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới kết hôn cùng cô, hắn không muốn bị bất kỳ người phụ nữ nào trói chặt, huống chi cô lại là con gái anh hai đồng thời là cháu ngoại người kia, thân phận như vậy khiến hắn có chút mâu thuẫn.

“Lực Hằng, cậu.” Hắn trầm tư khiến dì Trương mù, hắn rút cuộc xem Tiểu Tiểu là gì?

Suy nghĩ chốc lát, dì Trương nhìn thẳng vào mắt Tô Lực Hằng: “Lực Hằng, nếu như cậu không có tình cảm với Tiểu Tiểu, thì hãy sớm buông tay, dì không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn con bé.”

Tô Lực Hằng nhìn thấy trong mắt dì ngoài muốn bảo vệ còn có kiên định, hắn bỗng nhiên có chút nghi ngờ là nhân tố gì làm dì Trương quan tâm đến cô bé không cùng huyết thống đến thế?

Nghi vấn về dì Trương vẫn ẩn sâu trong lòng hắn, sau lưng chắc chắn giấu diếm một bí mật khổng lồ .

64. Chương 64 : Thông Báo Mọi Người

Kết thúc buổi cơm tối.

“Mọi người ngồi xuống trước, tôi có việc muốn tuyên bố.”

Giọng Tô Lực Hằng khiến bước chân mọi người định rời đi phải dừng lại.

“Tiểu Tiểu, cháu tới đây.”

Nhận được mệnh lệnh của hắn, Liễu Uyển Nhi đi tới bên cạnh hắn: “Chuyện gì? Chú.”

“Không phải nói đừng gọi ta là chú sao?”

Lời này vừa nói ra tất cả mọi người sửng sốt, Liễu Uyển Nhi thì khản trương vụn phần, hắn muốn làm gì? Không phải muốn làm chuyện điên rồ gì chứ?

Đang suy nghĩ Tô Lực Hằng bỗng nhiên đứng lên, tay ôm chầm eo cô, đang lúc mọi người còn kinh ngạc, thế là được chứng kiến màn chú hôn cháu gái.

Tốt!Xong việc,màn dữ dội rốt cục rơi xuống,Tô Lực Hằng vẫn ôm cô bé bên cạnh,cười với mọi người: “Các người cũng nghe rõ đây,bắt đầu từ giờ khắc này Tô Tiểu Tiểu là người phụ nữ của ta.Không cần khẩn trương,cô ấy không phải là cháu ruột của ta chúng ta không có bất kỳ quan hệ huyết thống.”

Trời ạ,quan hệ người trong nhà này thật loạn,Tiểu Do dùng sức lắc đầu của mình.

Mà lúc này trong lòng Tử Quyên tràn đầy đau đớn,nhắm mắt lại không muốn nhìn màn thân mật trước mắt,người đàn ông này không còn ...thuộc về cô nữa.

“Không,tôi không làm người phụ nữ của chú!” Liễu Uyển Nhi hét lên lần nữa làm mọi người kinh ngạc.

“Em câm miệng cho anh,em không có quyền bác bỏ.” Quá không nể mặt hần,còn dám trước mặt mọi người không chịu nhận hần.

“Đó là chuyện của cháu,tại sao không có quyền quyết định?” Liễu Uyển Nhi hận chết hần độc tài.

“Tôi là người giám hộ của em,chuyện của em sẽ do tôi quyết định.”

Liễu Uyển Nhi chớp chớp mắt,không hiểu tại sao người giám hộ có thể quyết định tất cả cho cô.

Trong lòng mọi người thì gào thét,lời ngụy biện thế cũng có thể nói.

Thấy cô rốt cục không lên tiếng nữa,Tô Lực Hằng hết sức hài lòng,nhìn sang dì Trương nói: “Dì Trương,ta nghĩ bắt đầu từ hôm nay để Tiểu Tiểu chuyển vào sống trong phòng ta.”

Như vậy hần cũng không cần ngày ngày chạy đến phòng cô.

“Không được!”

“Không được!”

Một già một trẻ hai người phụ nữ trăm miệng một lời phản đối.

Hần thật không biết liêm sỉ,công khai vụng trộm sao? ! Theo lẽ nghĩa đạo đức Liễu Uyển Nhi đã học tuyệt đối không thể làm .

“Dì không đồng ý loại hành động ở chung này,trừ phi các người chịu dùng điều kiện kết hôn để quen nhau.” Dì Trương vẫn kiên trì điều kiện đầu tiên là Tô Lực Hằng phải lấy Tiểu Tiểu.

“Không được!”

“Không được!”

Không nghĩ tới con nhóc cũng phản đối,Tô Lực Hằng nhìn về phía Liễu Uyển Nhi đứng bên cạnh,trong mắt lộ ra tín hiệu nguy hiểm: “Em không chịu điều kiện kết hôn để quen anh sao?”

Hần không muốn bị phụ nữ giam cầm,nhưng vừa nghe cô không đồng ý lấy hần,không khỏi cảm thấy khó chịu!

“Tôi,tôi không lấy anh làm chồng.” Dưới ánh mắt đáng sợ của hần Liễu Uyển Nhi trở nên có chút yếu.

Mặc dù đã biết hần và mình bây giờ không có quan hệ huyết thống nhưng gả cho người này cô nhất định sẽ bị bắt nạt cả đời,cả đời bị hần nghiền ép, uy hiếp,loại cuộc sống như vậy cô không cần.Nếu như muốn chọn đối tượng kết hôn,cô vẫn muốn chọn loại đàn ông tận tâm như Vu Thiếu Đình,nhưng cô đã không có quyền lựa chọn,cho nên cô đã sớm quyết định cô độc một mình.

“Hai người các người đứng là bị các người chọc tức chết!”Dì Trương không nghĩ tới Liễu Uyển Nhi không muốn gả cho Tô Lực Hằng,bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

“Thôi,dì không thêm quan tâm các con,các con muốn làm sao thì làm!” Dứt lời dì Trương nhúc nhúc đầu rời đi.

“Dì Trương,Vân Vân,tôi giúp các người rửa chén .” Tiểu Do thấy tình thế không ổn,vội vàng tìm cơ hội rút lui.

“Đại ca,vậy chúng ta cũng đi.” Khinh Vân cùng Đào Nhân cũng cảm thấy Tô Lực Hằng cùng Liễu Uyển Nhi đang bắn ra tia lửa bốn phía,vội kéo Tử Quyên đang đau lòng nhanh chóng rời đi.

65. Chương 65 :vu Thiệu Đình Tỉnh Lại

Nhìn bọn họ đổ rời khỏi, Liễu Uyển Nhi lòng dạ hiên lành đột nhiên khẩn trương, đừng bỏ đi, đừng bỏ lại một mình cô, còn người đàn ông bên cạnh thì đang siết chặt eo cô để cô chạy không thoát.

“Tại sao không muốn dùng điều kiện kết hôn để quên với anh?” Tô Lực Hằng cố gắng không chế lửa giận của mình.

“Thật, thật phải nói?” Liễu Uyển Nhi sợ hãi nhìn hắn.

“Nói!”

Tiếng hét của hắn khiến Liễu Uyển Nhi sợ hết hồn, nhắm mắt lại đem tất cả bất mãn trong lòng phun ra: “Anh thật hung dữ, mỗi lần đều uy hiếp tôi, khi dễ tôi, tôi ghét anh!”

Nhóc con này ghét hắn, lại dám ghét hắn! Tô Lực Hằng cảm giác đầu đau đến choáng váng, không được, hắn sắp thở không được.

Không, có lẽ nhóc con này chẳng qua ngượng ngùng không dám nói thích hắn, không phải chó người nói trong miệng phụ nữ nói ghét là thích sao.

“Tiểu Tiểu, anh cho em thêm một lần cơ hội, em rút cuộc có chịu điều kiện kết hôn để được quen anh không hả?”

Chỉ cần cô nói đồng ý, hắn có thể suy nghĩ cưới cô.

Cô trầm mặc khiến Tô Lực Hằng khẩn trương, chăm chú nhìn vào cô, lần đầu tiên trong cuộc đời hắn sợ nghe phụ nữ nói cự tuyệt.

Liếc hắn một cái, Liễu Uyển Nhi vội vàng nhắm mắt lại, coi thường cái chết lắc đầu, cô thật sợ hắn lắm.

‘Lộp bộp, lộp bộp’ thanh âm tranh cãi vô ích, hắn sẽ không cần chết mình chứ, cả người Liễu Uyển Nhi run rẩy.

Đang lúc này, ‘lộp bộp, lộp bộp’ một trận dồn dập tiếng bước chân, ngay sau đó truyền đến tiếng thét vui mừng của Khinh Vân: “Thiệu Đình tỉnh rồi! Thiệu Đình tỉnh rồi!”

Ánh mắt nhanh chóng mở ra, một loại cảm xúc mừng như điên nảy lên trong lòng Liễu Uyển Nhi, muốn xông lên lầu nhìn hắn, không ngờ bàn tay bên hông siết càng chặt.

“Chú, cháu muốn lên lầu xem anh Thiệu Đình.” Liễu Uyển Nhi sốt ruột, trong giọng nói tràn đầy hi vọng.

“Em muốn gặp hắn vậy sao?” Về mặt cô đã nói rõ tất cả, chẳng qua hắn không muốn thừa nhận thôi.

Gật đầu, cô không quan tâm hắn đang nổi lửa, chỉ muốn là người đầu tiên nhìn thấy Vu Thiệu Đình.

“Đại ca, Tiểu Tiểu, Thiệu Đình tỉnh rồi!” Thấy không rõ trạng huống Khinh Vân hưng phấn thét về phía bọn họ.

“Nghe được!” Gầm lên giận dữ, rốt cuộc có thể làm Khinh Vân ngậm miệng lại.

Cơ lại cổ, đại ca thật càng ngày càng hỉ nộ vô thường.

“Đi thôi, chúng ta cùng lên lầu xem hắn một chút.” Kéo chặt tay Liễu Uyển Nhi, Tô Lực Hằng mặt không chút thay đổi đi thẳng về phía trước.

“Tiểu Tiểu.” Cô bé xuất hiện để cho người đang ông suy yếu trên giường trên mặt vội hiện sắc thái, cố gắng chống bên cạnh muốn ngồi dậy, lại bị Dao Nhân bên cạnh ngăn lại.

“Anh Thiệu Đình!” Liễu Uyển Nhi mong muốn chạy nhanh qua, người đàn ông bên cạnh vừa vặn kiềm chế hành động của cô.

“Thiếu Đình,cậu tỉnh là tốt rồi.” Tô Lực Hằng nhìn sang Thiếu Đình mỉm cười gật đầu, “Không cần vội vã xuống giường,hãy nghỉ ngơi tốt mấy ngày.”

Lúc này Vu Thiếu Đình mới phát hiện bàn tay Liễu Uyển Nhi bị kiềm chặt,trong lòng nhất thời có chút nghi ngờ chẳng lẽ mấy ngày hần không có ở đây đã xảy ra chuyện gì sao?

Nhưng ngại ở đây có nhiều người,hắn không tiện hỏi thẳng, đổi đề tài nói: “Đại ca,cảm ơn khoảng thời gian em bị thương các người đã chăm sóc.”

“Đều là anh em cảm ơn cái gì.” Liếc mắt nhìn cô bé rục rịch bên cạnh,lại nói, “Vây cậu nghỉ ngơi thật tốt đi,chúng ta đi trước.”

Dứt lời liền kéo Liễu Uyển Nhi muốn rời đi.

“Chú,cháu.” Cô muốn ở lại thăm anh Thiếu Đình,nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã bị hần đoạt đi.

“Tiểu Tiểu,em lại quên phải gọi tên anh sao.” Tô Lực Hằng khuôn mặt hiền hòa.

Hần cố ý ! Liễu Uyển Nhi khẩn trương liếc người đàn ông nằm trên giường,sợ hần cảm thấy được chuyện gì.

Hần đúng cố ý đấy ! Tô Lực Hằng ở trong lòng hung dữ nói,hắn cũng muốn xem thử Vu Thiếu Đình làm sao đáp lại cô.

“Gọi anh là Hằng.” Tô Lực Hằng biểu diễn màn thân mật, “Em gọi là anh có chuyện gì cần nói?”

“Không có, không có chuyện gì.” Liễu Uyển Nhi hiện tại chỉ muốn lập tức rời đi.

“Tốt,vậy chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi.” Vừa nói vừa ôm vòng eo Liễu Uyển Nhi,vô cùng ân ái rời đi,mà lúc này Liễu Uyển Nhi thì đã sớm đổ mồ hôi lạnh đầm dề.

“Khinh Vân,nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì?” Sau khi bọn họ rời đi,Vu Thiếu Đình rất cục hỏ nghi vấn trong lòng,mặt của hần nhìn qua càng thêm tái mét.

“Việc này.” Bảo hần nên nói thế nào,đại ca thật tàn ác,may mình không phải tình địch của anh ấy.

66. Chương 66 :bắt Kẻ Thông Dân Bên Cửa Sổ

“Khinh Vân,anh nói cho tôi biết.” Vu Thiếu Đình vội vàng muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khinh Vân nhìn thoáng qua Đào Nhân đứng bên cạnh,tên nhóc này đang làm bộ bận rộn thật không có nghĩa khí,đem chuyện này ném cho một mình hần.

Khinh Vân nhói lòng mở miệng nói: “Thiếu Đình,anh nói cậu đừng quá kích động.Trước lúc cậu tỉnh lại đại ca vừa mới tuyên bố Tiểu Tiểu là người phụ nữ của anh ấy.”

Vu Thiếu Đình hoàn toàn tỉnh mộng,một lát sau mới run rẩy nói ra mấy chữ: “Bọn họ không phải là thúc cháu sao?”

“Bọn họ không có quan hệ huyết thống.”

Khinh Vân trả lời đánh nát một tia hi vọng cuối cùng trong lòng Vu Thiếu Đình.

“Thiếu Đình,cậu không sao chứ?”Hắn sững sờ ngây ngốc khiến Khinh Vân hoảng sợ, Đào Nhân cũng lập tức chạy đến xem xét.

Qua một hồi lâuVu Thiếu Đình mới lần nữa mở miệng: “Các người ra ngoài trước đi,ta muốn một mình ở đây.”

“Cậu thật không có chuyện gì chứ?” Khinh Vân có chút không yên lòng.

“Để cho hần yên tĩnh một mình đi.” Đào Nhân biết người thất tình lúc này cần nhất an tĩnh,cho nên kéo Khinh Vân vào trong phòng.

“Đào Nhân,anh nói tôi có phải không nên nói cho cậu ta biết những việc này không?” Khinh Vân rất lo lắng sức khỏe Vu Thiệu Đình không chịu nổi đã kích,dù sao cậu ta cũng mới vừa tỉnh lại.

“Hiazz ~ hần rất nhanh sẽ biết toàn bộ,ai bảo tình địch hần là đại ca.” Đào Nhân thở dài nói,”Hiện tại cậu nói cho hần biết chân tướng,so với đại ca chính miệng nói đáp án đã giúp hần đỡ tổn thương rất nhiều.”

“Đúng là tình cảm gây họa a.” Khinh Vân không khỏi cảm khái.

Ngày kế

Tối hôm qua,sau khi lên lầu Tô Lực Hằng chăm chú quan sát Liễu Uyển Nhi để cô không có cơ hội đi gặp Thiệu Đình.

Tô Lực Hằng đến thư phòng xem E-mail khẩn cấp,Liễu Uyển Nhi gọi Tiểu Do lên,bảo cô trốn vào phòng tắm giả dạng như cô đang tắm để tránh Tô Lực Hằng chú ý, như vậy cô có thể lên đến tầng cao nhất thăm Vu Thiệu Đình.

Tất cả đều được chuẩn bị,Liễu Uyển Nhi xông thẳng lên tầng cao nhất.

Đẩy ra cửa phòng Vu Thiệu Đình,Đào Nhân vừa thấy cô, lập tức đi vào trong phòng để lại không gian cho hai người bọn họ.

“Anh Thiệu Đình.” Người đàn ông nằm trên giường khi nhìn thấy cô trong mắt xuất hiện đau đớn khiến Liễu Uyển Nhi căng thẳng, hần biết rồi.

“Tiểu Tiểu.” Không nghĩ tới mình đi hai tháng đã đặt dấu kết thúc cho đoạn tình cảm này,lần nữa nhìn cô bé hiền lành trước mắt,cô đã thuộc về người đàn ông khác,mà người đàn ông đó lại là đại ca hần tôn trọng nhất.

Yên lặng nhìn chăm chú vào đối phương,khoảng cách giữa hai người rất gần nhưng hai trái tim lại cách xa ngàn dặm.

Hít sâu một hơi nuốt vào tất cả yêu say đắm,Vu Thiệu Đình yên lặng xoay người đi tới trước bệ cửa sổ,nhìn sân vườn quen thuộc trước mắt,nơi đó có rất nhiều hồi ức tốt đẹp giữa bọn họ mà bây giờ chỉ có mỗi mình hần nhớ lại.

Bóng người cô độc giống như một cây đinh đâm sâu vào tim Liễu Uyển Nhi,để cô đau đớn hít thở không thông,rất cực không nhận được vọt tới ôm chặt lấy Vu Thiệu Đình.

“Anh Thiệu Đình,thật xin lỗi,em không phải cố ý.” Nước mắt thấm ướt áo của hần, thấm ướt lưng của hần.

Nước mắt của cô khiến hần run sợ: “Tiểu Tiểu,nếu như biết kết quả như thế,hai tháng trước hần dù có trái lệnh cũng phải ở lại.”

“Em. . . .” Cô cũng rất hy vọng thời gian có thể quay ngược trở lại,chứ không giống như bây giờ.

“Tách ra cho ta? !” Tiếng rống quen thuộc khiến Liễu Uyển Nhi lập tức buông lỏng tay ra.

Chỉ thấy Tô Lực Hằng đang xách Tiểu Do đứng ở cửa,trợn mắt nghiêng răng.

Gian phu dâm phụ! Lúc này trong đầu Tô Lực Hằng đầy áp những từ ngữ khiến hần phát điên.

Thời điểm hần đứng trước cửa phòng tắm kêu N lần mà không có ai đáp trả,cho rằng cô đã xảy ra chuyện hần lập tức xô cửa vào, kết quả thấy Tiểu Do đang nhàn rỗi đứng trước gương nghĩ mình lại xốt cho thân,mà vôi hoa sen bên cạnh đang ‘ ào ào chảy ra ’ trang bị tiếng động xung quanh.

Hần lập tức hiểu xảy ra xảy ra chuyện gì, dẫn Tiểu Do lên tầng cao nhất,kết quả bị hần bắt được,nhóc con chết tiệt này lại không biết liêm sỉ ôm người đàn ông khác!

“Đại ca.”

“Chú.”

Vu Thiệu Đình cùng Liễu Uyển Nhi nhìn thấy người đàn ông đột nhiên xuất hiện có chút không biết làm sao.

Mà Dao Nhân đang ở trong phòng nghe được tiếng động cũng lập tức chạy ra, vừa nhìn thấy mặt người nọ, lòng hoàn toàn luống cuống, lần này có chuyện lớn rồi.

67. Chương 67 :hai Chọn Một

“Tô Tiểu Tiểu, em tới đây cho anh.”

Liễu Uyển Nhi một khắc cũng không dám làm trễ nãi, lập tức chạy đến bên cạnh Tô Lực Hằng .

Bàn tay to nhắc lên, gọng kìm nặng nề siết lên cổ tay mảnh khảnh, lực mạnh trước nay chưa có làm cho cô đau đến nín chân mày.

“Tiểu Tiểu.” Về mặt khổ sở của cô làm Thiệu Đình không đành lòng.

Tại sao giả bộ đáng thương trước mặt tình nhân? Cơn tức trong người Tô Lực Hằng tụ lại một chỗ, không tự chủ lực tay cũng mạnh hơn.

“Anh...anh buông cô ta ra.” Nhìn về mặt Liễu Uyển Nhi vừa sợ vừa khổ sở, Tiểu Do không biết lấy đâu ra dũng khí đứng ra lên tiếng ủng hộ, chẳng qua giọng vô cùng run rẩy.

“Cút sang một bên!”

Bị trợn mắt trừng, Tiểu Do hoảng sợ trốn sang một bên, ánh mắt xin lỗi nhìn Liễu Uyển Nhi, không phải...không phải tôi không có nghĩa khí mà do kẻ địch quá hung tàn.

“Đại ca, xin anh bớt giận, thật ra Tiểu Tiểu chỉ đến xem Thiệu Đình một chút.” Dao Nhân không mở miệng thì tốt, vừa mở miệng lại giống lửa cháy đổ thêm dầu.

Chẳng qua lên lầu xem một chút, nếu như tối nay hắn không phát hiện, bọn họ không phải cùng lên giường rồi sao!

Càng nghĩ càng tức giận, bàn tay cũng càng siết càng chặt.

“Đau ~” Liễu Uyển Nhi rốt cục đau đến hô ra tiếng.

Một tiếng kêu đau khiến sắc mặt Thiệu Đình càng thêm trắng bệch, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Liễu Uyển Nhi: “Đại ca, anh làm đau cô ấy.”

“Phụ nữ của tôi, tôi muốn làm thế nào thì làm.” Dứt lời liền muốn kéo cô rời đi.

Không, cô không muốn đi với hắn, hắn nhất định sẽ giết cô.

Nhìn Liễu Uyển Nhi sợ hãi Thiệu Đình rốt cục không nhịn được, cho dù biết cô đã thuộc về người đàn ông khác, cho dù phải đối mặt người đại ca mình luôn phục tùng, cho dù thân thể của mình vẫn chưa khỏe, nhưng Vu Thiệu Đình vẫn lấy tốc độ cực nhanh đi tới bên cạnh Liễu Uyển Nhi.

“Đại ca, đừng tổn thương cô ấy.” Ánh mắt kiên định nhìn thẳng về phía Tô Lực Hằng, ngăn cản bước chân hắn muốn rời đi.

“Cậu có quyền gì can thiệp chuyện của chúng tôi?” Thanh âm Tô Lực Hằng vô cùng lạnh.

Những lời này khiến chân Thiệu Đình có chút nặng nề, nhưng hắn rất nhanh bỏ xuống đau đớn, kiên định nói: “Tôi không có quyền can thiệp chuyện của cô ấy, nhưng có quyền yêu cô ấy. Nếu anh yêu cô ấy thì xin đừng tổn thương cô ấy.”

“Anh Thiếu Đình.” Liễu Uyển Nhi nhẹ lẩm bẩm gọi tên hắn,sau khi cô tổn thương hắn,hắn còn như dĩ vãng quan tâm lo lắng cho cô,phần này thâm tình làm cho cô càng thêm không thể dứt bỏ cũng không thể xa rời hắn.

Tiểu Do quăng ánh mắt sùng bái về phía Vu Thiếu Đình,cô thật bội phục người đàn ông tái nhợt không sợ chết này,lại có dũng khí đối kháng bạo quân,còn nữa tình yêu hắn dành cho Tiểu Tiểu làm cho cô rất cảm động,nếu như cô có thể gặp được một người đàn ông tốt như vậy thì hay biết mấy.

“Cút ngay cho ta!” Xem hắn đã chết rồi sao? ! Lại dám liếc mắt đưa tình trước mắt hắn.

Tô Lực Hằng lòi Liễu Uyển Nhi muốn rời đi,lại phát hiện có ai đó kiềm chế bước chân của hắn.

Quay đầu lại nhìn xuống,Vu Thiếu Đình đang nắm tay còn lại của Liễu Uyển Nhi,có ý muốn đối kháng với hắn.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lúc này Khinh Vân cùng Tử Quyên cũng vừa lên lầu,vừa hay nhìn thấy màn này.

Khi thấy hai người đàn ông chia ra nắm tay Liễu Uyển Nhi,bọn họ lập tức hiểu.

Khinh Vân trong lòng lộp bộp rớt xuống,nguy rồi,chiến tranh nội bộ rốt cuộc bộc phát.

“Cậu buông tay ra cho ta.” Đây là mệnh lệnh.

“Đại ca,cô ấy không muốn đi với anh.” Chỉ cần cô có chút không tình nguyện,hắn nguyện tranh thủ đón lại.

Liễu Uyển Nhi ở trong lòng gật đầu thật mạnh,đi với hắn rất thắm,đón tiếp cô nhất định là nóng giận dạy dỗ.

“Làm sao cậu biết cô ấy không muốn đi theo tôi?” Tô Lực Hằng dùng ánh mắt uy hiếp nhìn về phía Liễu Uyển Nhi,nếu em dám đòi ở lại, nhất định sẽ chết!

“Vậy hãy để cho cô ấy nói đi.” Giọng nói của Tử Quyên đột nhiên cắt đứt hai người đàn ông đứng sững,cũng làm cho mấy những người đứng xem đổ mồ hôi lạnh, Khinh Vân vội vàng nhìn về phía cô,cô muốn chết sao,dám đối nghịch đại ca!

Không để ý tới ánh mắt của Khinh Vân,Tử Quyên đi tới trước mặt Tô Lực Hằng,nhìn thẳng vào ánh mắt cảnh cáo kia: “Để cho Tiểu Tiểu tự mình lựa chọn là đi hay ở lại.”

Hãy cho cô cố gắng níu kéo tình cảm của mình,cho dù biết người đàn ông trước mắt không yêu cô,nhưng cô vẫn không cách nào hết hy vọng.

“Đúng,Tiểu Tiểu không mở miệng,tại sao anh biết cô ấy muốn đi theo anh?” Tiểu Do trốn trong góc phòng lên tiếng ủng hộ,cô thật khó chịu Tô Lực Hằng chuyên chế cùng bá đạo.

Nhìn kiên trì trong mắt Vu Thiếu Đình cùng Tử Quyên,còn có một tia mong đợi trong mắt Đào Nhân cùng Khinh Vân,Tô Lực Hằng bỗng nhiên có chút đâm lao phải lao theo lao,nếu như lúc này hắn không đồng ý,vậy thì cho thấy hắn không dám để Tiểu Tiểu tự mình lựa chọn,cho thấy hắn ngay cả lòng phụ nữ cũng giữ không được!

“Tốt,Tiểu Tiểu,một mình em chọn đi,muốn đi hay muốn ở lại?” Ánh mắt mang theo hàm ý sâu sa nhìn về phía Liễu Uyển Nhi, “Em cần phải nghĩ kỹ.”

Liễu Uyển Nhi rất bàng hoàng,cô thật có thể lựa chọn sao?Trong ánh mắt Tô Lực Hằng nhắc nhở tất cả chuyện xảy ra giữa bọn họ,người đã không còn trong sạch còn có thể lựa chọn người mình yêu sao?

Ánh mắt mơ màng nhìn về phía Vu Thiếu Đình đang đứng,trong mắt hắn cô nhìn thấy bao dung,còn có khích lệ cùng triu mến như thế,thì ra anh Thiếu Đình của cô vẫn đứng bên cạnh cô,đột nhiên tất cả sợ hãi cùng lo lắng toàn bộ biến mất không thấy.

Liễu Uyển Nhi quay đầu,kiên định nhìn về phía người đàn ông kia.

Trong phút chốc,mãnh liệt không an tâm đánh úp về phía Tô Lực Hằng,hắn hồi hận rồi.

68. Chương 68 :tô Lực Hằng Nói Dối

“Chờ một chút.” Tô Lực Hằng ngăn Liễu Uyển Nhi nói ra lựa chọn.

Chẳng lẽ hắn muốn đổi ý sao? Ánh mắt của mọi người đồng loạt bắn về phía Tô Lực Hằng, Liễu Uyển Nhi khẩn trương theo dõi hắn, hạnh phúc của cô lần nữa bỏ đi sao?

“Tiểu Tiểu, quyết định này không thể mù quáng, anh cho em một tiếng thời gian, em phải suy nghĩ thật kỹ.”

“Không, em.” Liễu Uyển Nhi muốn cho hắn biết suy nghĩ kỹ của mình.

“Đại ca.” Tử Quyên muốn lên tiếng phản đối nhưng cô chưa kịp nói ra khỏi miệng.

“Chẳng lẽ các người muốn cải quyết định của ta sao?” Tô Lực Hằng cường thế đề tất cả kháng nghị, cho hắn một tiếng, hắn phải nghĩ biện pháp vãn hồi thể bại, nhóc con này là của hắn ai cũng đừng mong cướp đi!

“Còn nữa tất cả mọi người trở về phòng mình trước đặc biệt là Tiểu Tiểu, các người không thể ảnh hưởng suy nghĩ cô ấy.” Dứt lời xoay người rời đi.

Dưới mệnh lệnh mọi người chỉ có thể rời đi trước nhưng bọn họ tin tưởng đáp án đã rất rõ ràng, Tô Lực Hằng chẳng qua muốn kéo dài thời gian.

“Anh Thiếu Đình, em đây đi trước.” Liễu Uyển Nhi rời đi trong mắt tỏ rõ kiên định của mình cho hắn thấy.

Đây là một khắc sau khi Vu Thiếu Đình tỉnh lại hạnh phúc nhất, cô gái của hắn muốn trở lại, không phải chỉ có một tiếng sao hắn có thể đợi.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, rốt cục đã qua một tiếng. Liễu Uyển Nhi đẩy cửa phòng ra chuẩn bị đi tầng cao nhất nhưng lại nhìn thấy Tô Lực Hằng đang đứng trước cửa mình.

Nhìn cô đi ra ngoài, Tô Lực Hằng thở dài một hơi, mắt nhắm xoay người rời đi.

Bóng người cô đơn khiến Liễu Uyển Nhi có chút bận tâm, không nhận được gọi hắn lại: “Chú.”

“Tiểu Tiểu.” Tô Lực Hằng xoay người, ánh mắt mơ hồ nhìn cô, rồi chuyển xuống bụng cô, lại một tiếng thở dài.

“Chú, chú sao vậy?” Liễu Uyển Nhi quan tâm hỏi, hắn như vậy cô chưa từng thấy qua nha.

“Một tiếng, anh đang giằng vặt không biết có nên giữ lại em không, cuối cùng vẫn không đành lòng miễn cưỡng.” Ánh mắt của hắn thủy chung dừng lại trên bụng cô, “Chỉ hy vọng sau này em có thể bảo con chúng ta gọi anh một tiếng bố.”

Lời của hắn khiến Liễu Uyển Nhi hoảng sợ, nhìn lại phía bụng hắn đang nhìn, Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Trời ạ, trong bụng cô đã có con của hắn, ông trời tại sao muốn đùa giỡn cô? Khi cô thật vất vả khua lên dùng khí muốn sống bên cạnh anh Thiếu Đình, lại đột nhiên cho cô một đứa con.

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ cùng bất lực của cô, Tô Lực Hằng an ủi: “Tiểu Tiểu, nếu như em không muốn đứa con này, có thể đi bỏ, anh ~ anh sẽ không miễn cưỡng em.”

Giọng của hắn có chút run rẩy.

Thật có thể không? Liễu Uyển Nhi lập tức chặt đứt suy nghĩ đáng sợ trong đầu, thân là một người mẹ làm sao có thể giết chết con của mình.

Nhưng để lại nó anh Thiếu Đình phải làm sao bây giờ? Giờ phút này cô rất hoảng loạn, rất thống khổ.

Trên mặt cô chợt lóe lên cự tuyệt Tô Lực Hằng hận đến cắn răng, nhóc con đáng chết này thật muốn giết chết con của hắn sao, chờ giải quyết tất cả trước mắt, hắn tìm cách trừng trị nhóc con này..

“Chú,cháu muốn giữ lại đứa con này.” Liễu Uyển Nhi đưa ra quyết định khổ sở,vì con cô quyết định buông tha tình yêu của mình.

“Tiểu Tiểu,đừng để đứa con trở thành gánh nặng của em,dùng cảm đối mặt sự lựa chọn của mình,anh tin sau này con sẽ hiểu em tại sao làm vậy.” Tô Lực Hằng dịu dàng nói.

“Chú,chú không cần nói nữa,cháu đã quyết định.” Cô cần phải cho con một gia đình đầy đủ.

Hoàn toàn đắm chìm trong đau đớn Liễu Uyển Nhi căn bản không phát hiện người đàn ông bên cạnh khoe môi xuất hiện nụ cười gian xảo.

Tầng cao nhất

“Tiểu Tiểu, nói cho mọi người biết sự lựa chọn của em đi?” Tử Quyên khích lệ nói.

Tiểu Do thật sớm tìm góc có lợi cho mình,cô muốn thấy rõ dáng vẻ kinh ngạc của Tô Lực Hằng.

“Chị Tử Quyên,em không chọn được không.” Cô không muốn lại một lần nữa thương tổn anh Thiếu Đình.

Tử Quyên có chút kinh ngạc, lập tức nói: “Không được,em phải chọn.”

Cô không cho phép cô bé trước mắt lùi bước.

“Tiểu Tiểu,em không cần miễn cưỡng mình,chúng ta cũng sẽ hiểu em.” Tô Lực Hằng cố ý tăng thêm hai chữ ‘ chúng ta ’,mà chỉ có Liễu Uyển Nhi hiểu ‘ chúng ta ’ trong miệng hắn là chỉ người nào.

Vu Thiếu Đình trong lòng có loại cảm giác không tốt,thật ra cô vừa vào phòng,hắn đã phát hiện cô có gì là lạ,bởi vì cô một mực trốn tránh ánh mắt của hắn.

Qua một hồi lâu,Liễu Uyển Nhi rốt cục mở miệng phá vỡ trầm mặc: “Em chọn chú.”

Lời này vừa nói ra,mắt kiếng rớt xuống trên đất.

Tô Lực Hằng kéo Liễu Uyển Nhi ôm vào trong ngực,ánh mắt dương dương đắc ý quét qua mọi người,cuối cùng rơi vào trên người Vu Thiếu Đình,nhìn tên kia biểu thị công khai chủ quyền.

Vu Thiếu Đình tuyệt vọng cười,hắn vẫn thua,thua hoàn toàn.

Tử Quyên không thể tin,trong một tiếng ngắn ngủn rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao làm cô ấy thay đổi quyết định quan trọng?

Khinh Vân cùng Đào Nhân thì bội phục năng lực ngăn cơn sóng dữ của Tô Lực Hằng,không hổ là đại ca,thật cao tay!

Cô ấy tại sao chọn tên bạo quân kia,thật tức chết cô mà,Tiểu Do nhìn Tô Lực Hằng ôm Liễu Uyển Nhi rời đi,không cam lòng dậm ngực dậm chân.

Sau khi rời đi Tô Lực Hằng nhìn cô bé bên cạnh,đợi cô phát hiện mình không có mang thai,sẽ có phản ứng gì? Thôi,đến lúc đó rồi nói sau,hiện tại quan trọng nhất là hắn phải dạy dỗ tốt cô,dám chọn người đàn ông khác không chọn hắn!

69. Chương 69 : Bắt Về Tính Số

“Tiểu Tiểu,em hãy nói với chú,đừng bảo chị đi học.” Tiểu Do nắm tay Liễu Uyển Nhi,đau khổ cầu khẩn.

Tô Lực Hằng mặc dù nói đó là báo đáp việc cô có công cứu Tiểu Tiểu,nhưng cô có thể khẳng định hắn trả thù cô che chở Tiểu Tiểu,còn giúp cô ấy gặp mặt Vu Thiếu Đình.

Cô ghét nhất đi học,vừa đi vào phòng học liền nhút đầu một phút đồng hồ cũng ngồi không yên,mà hơn nữa Tô Lực Hằng cho cô bắt đầu học từ năm nhất, nghĩ xem cô năm nay mười tám tuổi,suốt ngày cùng một đám mười hai mười ba tuổi ngồi cùng một chỗ,học tập bao nhiêu thơ Đường cũng không vô.

Cô không chịu nổi có ý nghĩ muốn trốn đi, vốn định vỗ vỗ cái mông về nhà sống cuộc sống tự do, nhưng Tô Lực Hằng lại phái một đám người một ngày hai mươi bốn giờ giám sát cô, cô thật sự không có cách nào khác mới đến cầu cứu.

“Còn có tôi nữa Tiểu Tiểu, em giúp anh nói với đại ca, anh ấy còn thiếu anh máy tính tốt nhất cùng trang bị vũ khí trong game.” Mặt Dao Nhân vô cùng khổ sở, Vu Thiếu Đình cũng tỉnh lại N ngày, hẳn vốn muốn nhắc lại chuyện Tô Lực Hằng hứa hẹn, ai ngờ đại ca lựa chọn quên mất, chuyện này rõ ràng đang trả thù hành động ngày đó hẳn theo mọi người “bức vua thoái vị”.

Quá mức hơn nữa chính là phái hẳn một ngày hai mươi bốn giờ giám sát Tiểu Do, nhưng hẳn đường đường một danh y lúc nào thành vệ sĩ, hơn nữa còn bảo vệ một nha đầu cử chỉ thô lỗ.

“Ha ha đáng đời.” Khinh Vân nhìn hai người buồn rầu, ở một bên nhìn có chút hả hê, hẳn đã nhắc không thể chọc đại ca, bọn họ hết lần này tới lần khác muốn đi sờ mông cộp, bất quá nghĩ lại Tử Quyên vẫn đáng thương nhất, bị người ta bắt trở về Singapore, hiện tại phải do hẳn bảo vệ Tiểu Tiểu.

Hai luồng ánh mắt tàn bạo đồng loạt bắn về phía Khinh Vân, để cho hẳn hoảng sợ đến ngậm miệng lại.

“Tiểu Tiểu, xin em đấy.”

“Xin em, nói một chút với đại ca đi.”

Nhìn hai người trước mắt, Liễu Uyển Nhi cũng rất khó xử: “Hắn gần đây đang giận em, em đi xin sẽ có tác dụng sao?”

Hai người liều mạng gật đầu, người sáng suốt cũng nhìn ra được Tô Lực Hằng thật ra chết vì sĩ diện, chỉ cần Liễu Uyển Nhi chịu tỏ ra dịu dàng, để cho hẳn có bậc thang bước xuống, hẳn dĩ nhiên không tức giận, như vậy bọn họ cũng có thể thuận tiện thoát khỏi cảnh khổ.

“Được rồi, tôi thử xem một chút.” Vì bạn bè cô dù sao cũng phải đi.

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa thư phòng, chỉ thấy Tô Lực Hằng đang xem công văn.

“Chú.”

Liễu Uyển Nhi nhẹ nhàng hỏi một câu, không thấy phản ứng.

“Chú.”

Vẫn không có phản ứng.

Liễu Uyển Nhi suy nghĩ một chút nói: “Hằng.”

“Chuyện gì?” Giọng nói lạnh lùng nhưng cuối cùng có đáp lại.

Kéo chéo áo, Liễu Uyển Nhi nghĩ nửa ngày rốt cục nói: “Tiểu Do không muốn đi học, bác sĩ Dao muốn máy tính cùng trang bị, có thể không?”

Qua một lúc sau, hẳn một chút phản ứng cũng không có.

Liễu Uyển Nhi thử thăm dò gọi một tiếng: “Hằng?”

Tô Lực Hằng rốt cục buông xuống công văn, liếc mắt nhìn cô: “Em đang xin anh sao?”

Gật đầu.

“Xin người ta phải có thái độ thế nào.” Tô Lực Hằng ngoắc ngoắc tay về phía cô.

Liễu Uyển Nhi nghe lời đi tới bên cạnh hẳn.

Thấy Tô Lực Hằng vỗ vỗ chân của mình, do dự một chút Liễu Uyển Nhi vẫn khuất phục ngồi vào trên đùi của hẳn.

Bàn tay to theo mái tóc đen trượt xuống, mơn trớn lưng của cô, eo, cuối cùng dừng lại bên trong trong bắp đùi, nhẹ nhàng vuốt phẳng.

Nhóc con đáng chết,cổ ý không để ý tới cô,cô lại thật mấy ngày không đến tìm hần,mấy ngày qua hần nhin sắp chết.

“Hằng,anh đừng ép Tiểu Do đi học,còn có máy tính cùng trang bị của bác sĩ Dao,tặng anh ấy đi.”

“Em muốn anh giúp bọn họ?” Giọng nói có chút nặng nề,giống như cảm thấy không hứng thú về đề tài này.

“Ừ.”

“Lấy ra thành ý .”

Cái gì thành ý? Liễu Uyển Nhi nghi ngờ nhìn hần,căn bản không chú ý tới động tác tay hần càng thêm càn rỡ.

“Cởi áo anh ra.”

“A ~” Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ hồng,lúc này mới chú ý bàn tay xấu xa của hần.

Muốn đứng dậy lại bị hần đè xuống.

Đưa đến trước cửa còn muốn trốn.

“Nghe lời giúp anh cởi áo xuống,nếu không anh sẽ đuổi tất cả bọn họ đi,đến lúc đó trong nhà chỉ còn em và anh.” Khóe miệng treo nụ cười gian tà.

Thật biết uy hiếp người,bàn tay nhỏ bé không tình nguyện cởi áo khoác ngoài của hần,tiếp theo là áo sơ mi bên trong.

Đôi mắt long ngực cường tráng không gì che đậy,mặc dù đã thấy quá rất nhiều lần nhưng Liễu Uyển Nhi vẫn không dám nhìn thẳng,ánh mắt nhanh chóng tránh sang nơi khác.

“Cởi quần .” Lại ra lệnh.

Đỏ mặt cởi đi dây nịch,song bàn tay nhỏ bé trì trệ không tiến thêm.

“Tiếp tục.”

Một tiếng thúc giục,khiến cô kiên trì tiếp tục động tác tiếp theo.

Khi ngọn núi hùng vĩ hình trụ xuất hiện trước mắt cô,mặt Liễu Uyển Nhi đã nóng hổi.

“Thấy hài lòng không?” Thanh âm tà ác trêu chọc xuân tâm, “Hiện tại đến phiên em.”

Đang nói chuyện,quần áo đã bị hần cởi sạch,Tô Lực Hằng kéo cô,tham lam mút lấy mùi vị của cô.

Bàn tay nhỏ bé khấn trương muốn đẩy ra thân thể cường hãn của hần,nhưng sức mạnh không đủ biến thành một loại vuốt ve,hơi thở đàn ông trong nháy mắt mất đi quy luật.

“Anh muốn em.” Một tay ôm cô lên bàn đọc sách,thân thể cao lớn trong khoảnh khắc đè lên.

“Hằng,đây là thư phòng.”

“Quần khi gió nơi nào,anh hiện tại chỉ muốn em.” Mạnh mẽ tấn công,nuốt sống tất cả kháng nghị của cô.

Trong lúc nhất thời chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề của phái nam,cùng tiếng rên rỉ quỵn rũ của phái nữ lan tỏa khắp thư phòng

Sau khi kết thúc cuộc vui,Liễu Uyển Nhi vô lực gục trên lồng ngực Tô Lực Hằng.

“Hằng,chúng ta vừa rồi có tổn thương con hay không?”

Lời cô khiến Tô Lực Hằng trong lòng lộp bộp rơi xuống,chột dạ trả lời: “Không sao.”

“Lần sau vẫn cẩn thận một chút.” Liễu Uyển Nhi lẩm bẩm .

70. Chương 70 : Liễu Uyển Nhi Phiền Nao

“Haizaaaa~” lại là một tiếng thở dài, Liễu Uyển Nhi chống cằm, ngồi rầu rĩ trước bàn đọc sách.

Hôm nay có tiết thể dục cô lại giả bộ bệnh không có vào học, nguyên nhân rất đơn giản vì cục cứng trong bụng. Nhưng tiếp tục cũng không phải biện pháp tốt, đợi đến khi bụng cô to lên sẽ không thể dấu diếm, đến lúc đó thầy giáo và các bạn học sẽ nhìn cô thế nào? Còn có người trong nhà, trời ạ, cô không dám tưởng tượng ánh mắt mọi người sau khi biết việc này.

Liễu Uyển Nhi quyết định đi tìm Tiểu Do, nhờ chị ấy nghĩ biện pháp giúp mình.

Nhưng đến gian phòng của cô lại không thấy bóng người, nghĩ thầm có thể ở chỗ Đào Nhân hay không, hai ngày trước bọn họ thường ở chung.

Nghĩ tới tầng cao nhất, kể từ khi Vu Thiểu Đình thương thế khôi phục thì luôn ở cùng phòng làm việc với Đào Nhân.

Đẩy cửa phòng ra đã thấy Đào Nhân đang vò đầu bứt tai, vừa nhìn thấy cô lập tức lao đến.

“Tiểu Tiểu, em tới vừa lúc, nhanh đưa Tiểu Do đi dùm tôi.”

Vừa nói vừa kéo cô vào trong phòng.

Liễu Uyển Nhi vừa nghi ngờ vừa vào phòng trong thấy Tiểu Do đang khẩn trương nhìn màn hình máy tính, tay diên cuồng nhấn con chuột.

“Ồ, Tiểu Tiểu tới tìm cô.” Đào Nhân thét về phía cô.

“Đừng nói nhiều!” Tiểu Do không thèm để ý tiếp tục chơi.

“Cô ấy đang làm gì thế?” Liễu Uyển Nhi hỏi Đào Nhân.

“Haizaa ~ ta mạng khổ a!” Đào Nhân bắt đầu kể rõ quá trình máu và nước mắt của mình cho Liễu Uyển Nhi nghe.

Sau khi Tô Lực Hằng chịu bồi thường máy tính và vũ khí trong game tốt nhất, vốn dĩ cuộc sống hạnh phúc của hắn sắp bắt đầu, nhưng hắn không nên khoe khoang trước mặt Tiểu Do, kết quả cô cũng đòi gia nhập vào đội ngũ game, từ đó chơi xấu hắn, chiếm máy tính của hắn không chịu đi.

“Em giúp anh gọi cô ấy đi.” Liễu Uyển Nhi cảm thấy Tiểu Do ở mãi trong phòng Đào Nhân cũng không phải chuyện tốt, rồi hãy nói cô cũng đang có chuyện tìm cô ấy.

Nghe vậy hai mắt Đào Nhân lờ lờ tỏa sáng.

“Tiểu Do, tôi có việc muốn tìm cô, có thể xuống phòng dưới hay không.” Liễu Uyển Nhi đi tới bên cạnh cô.

“Tôi hiện tại không rảnh.” Cô đang bị kẻ địch truy kích đây, bây giờ rời đi tất cả tiên tan.

“Tôi thật có việc gấp.” Cô muốn cô ấy giúp mình đưa ra quyết định, cô làm sao nói với mọi người chuyện mình mang thai.

Đắm chìm trong trò chơi Tiểu Do đã không nghe thấy giọng Liễu Uyển Nhi, ngó chừng màn ảnh, ba hồi nhướng mày, ba hồi nhe răng trợn mắt.

Đào Nhân thật sự không nhìn được, đó là ngai vàng của hắn, đó là tài sản của hắn, nhóc quỷ này tại sao chiếm của hắn.

“Cô đứng lên cho tôi!” Một tay túm cô ngồi trước máy tính đẩy đi rất xa.

“Anh làm gì thế!” Từ trên mặt đất nhanh chóng bò dậy, Tiểu Do trợn mắt tròn xoe vọt tới, “Tránh ra, tôi còn chưa chơi xong.”

“Đây là máy tính của tôi!” Đào Nhân hét lớn về phía cô, nắm con chuột thật chặt không buông.

“Cho tôi, con chuột của tôi!” Tiểu Do trực tiếp nhảy tới tranh đoạt.

Nhìn hai người tranh giành đến mặt hồng tai đỏ quên hết tất cả, Liễu Uyển Nhi thở dài, đành chịu rồi đi.

Cô nên làm gì bây giờ, ngay cả người thương lượng cũng không có, ngồi trên ghế trong vườn hoa Liễu Uyển Nhi buồn rầu nhìn về phía trắng sáng.

“Tiểu Tiểu, em làm gì vậy?” Nhìn dáng vẻ cô mặt ủ mảy chau, Vu Thiếu Đình không nhịn được đi đến hỏi thăm.

“Em, em không sao.” Là anh Thiếu Đình, ngàn vạn không thể cho hắn biết cô mang thai con của Tô Lực Hằng.

Thấy cô không muốn mở miệng, Vu Thiếu Đình cho rằng cô lại thi kém: “Anh ngữ vẫn rất tệ sao?”

Liễu Uyển Nhi gật đầu lung tung, cứ để cho hắn nghĩ vậy đi.

“Em có thể tìm đại ca giúp em, Anh ngữ anh ấy cũng không tệ.” Hiện tại hắn đã không có tư cách giúp cô.

“Anh Thiếu Đình ~” Lời của hắn làm Liễu Uyển Nhi có chút sầu não.

“Không nên ngồi quá lâu, ban đêm gió tương đối lạnh.” Vỗ vỗ vai cô xoay người rồi đi, hiện tại hắn phải học cách tránh hiềm nghi.

Nhìn bóng lưng cô độc của hắn, tim Liễu Uyển Nhi co rút đau đớn, rất muốn gọi hắn lại nhưng cô đã không có quyền đó.

Bỗng nhiên cô nhìn khắp bốn phía, tại sao cô cảm giác có ánh mắt ai đó đang ngó chừng cô, nhưng bốn phía yên tĩnh không một bóng người, chẳng lẽ do cô quá nhạy cảm, tốt nhất vẫn nên trở về phòng.

Ban đêm

Tô Lực Hằng đẩy ra cửa phòng Liễu Uyển Nhi, nhìn cô đang nằm trên giường, hai con mắt tròng rất to.

Nằm chết dí bên cạnh của cô: “Nhóc con, đang suy nghĩ gì đấy?”

“Anh không nên luôn tới phòng em.” Nhìn hắn vừa xuất hiện, Liễu Uyển Nhi nhú mảy thật chặt, trong phòng càng ngày càng nhiều đồ đạc của hắn.

“Ai bảo em không chịu dọn đến phòng anh, anh chỉ có thể cực khổ mỗi ngày chạy tới nơi này.” Hắn mới bắt đầu đây.

Thật chịu không được hắn, ở trong lòng thầm mắng hắn một câu, lúc này Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên nghĩ đến chuyện con cũng có phần của hắn, hắn để cho hắn giúp đưa ra quyết định.

“Hằng, chờ đến khi bụng em lớn, chuyện mang thai sẽ không thể dấu diếm, làm sao bây giờ?”

“Thuận theo tự nhiên.” Tô Lực Hằng nghịch tóc của cô, ánh mắt có chút tránh né.

“Tại sao anh không lo lắng!” Thật sự ghét thái độ xem như không liên quan đến mình của hắn, “Anh nghĩ hiện tại có nên nói cho bọn người dì Trương biết không?”

“Ai nha, em tại sao nghĩ nhiều như vậy.”

Môi lập tức đặt lên miệng cô, ngăn ngừa tất cả vấn đề cô muốn hỏi tiếp, hắn không biết phải trả lời thế nào, thật không biết, thôi thì làm cô nhanh chóng mang thai đi.

Cường thế công thành chiếm đất, rất nhanh Liễu Uyển Nhi bị hắn hôn đến đầu óc choáng váng, quên tất cả lo lắng cùng nghi ngờ.

71. Chương 71 :m Mưu Của Tiểu Do

“Đại ca,hai ngày này Tiểu Tiểu không có đến tìm Vu Thiệu Đình,bọn họ chẳng qua hàn quyên hai câu sau vườn hoa.”

“Ừ,làm rất khá,tiếp tục trông chừng.” Tô Lực Hằng.

“Dạ” Tiểu Do tặc cười gian,kể từ khi bị Tô Lực Hằng chinh đốn cô đã nhận rõ địa vị tuyệt đối trong nhà này của hắn,vì cuộc sống tốt đẹp của mình cô chỉ có thể hy sinh tình bạn.

Lúc này cửa thư phòng được mở ra,là dì Trương.

“Xuống lầu ăn cơm.”

“Ồ,sẽ xuống liền.” Tô Lực Hằng đứng dậy đi tới phía cửa.

“Đại ca,anh hãy đi trước.” Tiểu Do lập tức nhường đường.

Dì Trương trợn mắt hốc mồm nhìn cảnh trước mắt,qua một hồi lâu mới phục hồi tinh thần: “Tiểu Do,cháu cũng gọi Lực Hằng là đại ca rồi?”

Thật ra thì cô muốn hỏi Tiểu Do có phải đã đi theo Tô Lực Hằng làm việc.

“Hi hi,đi theo đại ca có cơm ăn mà.”

Trong phòng ăn nhìn thấy Tiểu Do cung kính Tô Lực Hằng,Đao Nhân khinh bỉ nói: “Hừm!”

“Anh đang nói cái gì? Muốn chết sao.” Nghe được lời của hắn,Tiểu Do lập tức xông đi lên kêu gào.

“Tốt lắm,các người đừng cãi nữa.” Tô Lực Hằng nhàn lại lông mày.

“Dạ, đại ca.” Sau khi nghe lệnh Tiểu Do lập tức ngồi vào chỗ mình.

Thấy cảnh như vậy,mọi người đều giật mình không thôi,Tiểu Do thay đổi cũng quá nhanh đi.

Liều Uyển Nhi càng thêm nghi ngờ nhìn về phía cô,cô ta cũng bị Tô Lực Hằng mua chuộc.

Cảm thấy được ánh mắt của cô,Tiểu Do lập tức cúi đầu bới cơm,thật xin lỗi Tiểu Tiểu mặc dù cô đầu phục đại ca nhưng cô tuyệt sẽ không quên tình bạn giữa hai người,chẳng qua vì lợi ích trước mắt,tình bạn chỉ có thể đặt thứ hai.Bất quá vừa nghĩ tới cuộc sống tốt đẹp sau này của mình,Tiểu Do lập tức trở nên hưng phấn.

Qua một hồi Tiểu Do mới mở miệng nói: “Đại ca,tôi tới Tô gia cũng đã mấy ngày,cũng không thể cứ ăn uống chùa mãi.”

“Biết còn không mau cút đi.” Đao Nhân lẩm bẩm nói.

Trùng mắt liếc hắn một cái,Tiểu Do tiếp tục nói: “Tôi cũng muốn cống hiến sức lực của mình,cho nên tôi muốn theo bác sĩ Đao học tập kiến thức hộ lý,cũng thuận tiện có thể giúp hắn.”

“Không được,tôi phản đối!” Đao Nhân là người đầu tiên đứng lên,đừng tưởng rằng hắn không biết cô muốn làm gì,còn không phải cho mình một lý do quan minh chính đại vào phòng của hắn,chiếm lấy máy tính của hắn,đừng mơ!

“Anh phản đối không dùng được,tất cả nghe theo đại ca .” Ánh mắt tha thiết của Tiểu Do nhìn chăm chăm vào Tô Lực Hằng.

Tô Lực Hằng cũng biết mục đích thật sự của Tiểu Do không phải theo Đao Nhân học y,cô bé trước mắt rất thông minh,rất biết nhìn người,vì mục đích của mình thậm chí không chứa thủ đoạn nào,nếu như một khi cô học cái xấu,hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Hắn vốn có thể bảo cô rời đi nhưng Tiểu Tiểu lại lệ thuộc vào cô ta,huống chi hiện tại cô cũng không có làm ra nguy hại đến bọn họ,có lẽ để cho cô đi theo Đao Nhân,cho cô sống trong hoàn cảnh tương đối đơn thuần,đối với cô ta chắc sẽ tốt hơn.

“Vậy ngày mai cô hãy theo Đao Nhân học.”

“Đừng mà, đại ca!”

Những lời này không thể nghi ngờ là tuyên án tử hình với Đào Nhân, bên tai là tiếng cười của người kia, trước mắt là Tô Lực Hằng uy nghiêm không cho phản đối, tìm Đào Nhân vỡ ra từng mảnh.

“Thiếu Đình, đàn em của cậu có ai thích hợp không, hai ngày nữa hãy cho người sang thành phố A ký hợp đồng.” Sau khi giải quyết được Thích gia, trước mắt Tô Lực Hằng toàn tâm đặt vào sản nghiệp Tô gia.

“Đại ca, em có thể đi.” Vu Thiếu Đình chủ động xin đi.

Thật ra việc ký hợp đồng chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi, thực chất nội dung đã được bàn ổn thỏa, vốn không cần hấn tự thân xuất mã, nhưng hấn bây giờ không có tâm trạng ở đây, mỗi ngày nhìn cô bé mình yêu ở chung với người đàn ông khác, loại khổ sở này giày vò hấn thật sâu.

“Được rồi.” Tô Lực Hằng cũng biết hấn đang trốn tránh, thật ra mỗi lần đối mặt ánh mắt khổ sở của Vu Thiếu Đình, trong lòng hấn cũng có chút xin lỗi, dù sao cũng là hấn đoạn đi người yêu của đàn em nhưng hấn tuyệt không hối hận.

Anh Thiếu Đình lại muốn đi, Liễu Uyển Nhi len lén liếc mắt nhìn hấn, hấn trốn tránh và khổ sở cô đều cảm thấy được, đau lòng kẹp miếng cơm nuốt xuống bụng, nếu đã không cách nào ở cùng nhau, ban đầu ông trời tại sao lại để bọn họ yêu nhau.

72. Chương 72 :anh Muốn Em Yêu Anh

Liễu Uyển Nhi cảm thấy bụng đau quá, làm sao bây giờ, không phải con cô xảy ra vấn đề gì chứ?

Vội vàng nằm chết dí trên giường, khẽ xoa bụng, cục cứng ơi, con ngàn vạn đừng gặp chuyện không may.

Nhưng cục cứng thật giống như rất không nghe lời, càng ngày càng đau đớn khiến Liễu Uyển Nhi hết sức bất an.

Không nên lo nhiều, cô phải đi tìm Đào Nhân để hấn cứu con cô.

Chạy lên tầng cao nhất đẩy cửa ra: “Bác sĩ Đào, mau cứu con của em.”

Đào Nhân bị dáng vẻ của cô làm cho sợ hãi, vội vàng chạy đến đỡ cô ngồi xuống giường.

“Em làm gì vậy, con gì?”

“Em, em mang thai.” Không kịp rồi Liễu Uyển Nhi lên tiếng cầu cứu, “Em đau bụng, có phải con đã có chuyện gì, anh cứu nó giùm em.”

“Em trước đừng nóng vội để anh nhìn thử.” Đào Nhân khiếp sợ không thôi, không nghĩ tới cô ấy lại mang thai con của đại ca, chẳng lẽ bọn họ đã ở với nhau rất sớm?

Thử nghĩ lại cảm giác không đúng, lại hỏi: “Lần trước của em là lúc nào?”

Mặc dù rất xấu hổ nhưng vì an toàn của đứa con, Liễu Uyển Nhi vẫn phối hợp nói cho Đào Nhân nhật kỳ kinh nguyệt.

“Như vậy đi, em trước cầm cái này vào phòng vệ sinh.” Đào Nhân cũng không xác định cô có mang thai không, cho cô dùng que thử thai, dạy cô sử dụng thế nào.

Đi vào phòng rửa tay chưa đến nửa phút, Liễu Uyển Nhi liền đỏ gương mặt đi ra.

“Bác sĩ Đào, cái kia của em tới, làm sao đây?”

Hấn chỉ nói cô nên dùng như thế nào, chứ không có nói cho cô biết xử lý thế nào.

Nhìn vẻ mặt đơn thuần của cô bé trước mắt, Đào Nhân bỗng nhiên im lặng nhìn ông trời, qua một hồi lâu mới nói: “Tiểu Tiểu, kinh nguyệt tới chứng tỏ em không mang thai, em chỉ đau bụng kinh.”

Nghe vậy Liễu Uyển Nhi vừa thẹn vừa giận, không quan tâm bụng đau đớn, ném đi que thử thai xông thẳng vào thư phòng Tô Lực Hằng.

“Tại sao phải gạt em? !” Cô giận giữ trừng mắt nhìn người đàn ông trước mắt.

“Anh lừa em chuyện gì?” Tô Lực Hằng không hiểu lời cô nói.

“Kính nguyệt em tới rồi!”

Thì ra đã bị lộ.

“Ừ.” Tô Lực Hằng cố gắng bình tĩnh tiếp tục công việc trong tay nhưng tinh thần đã vô pháp tập trung.

Chỉ như vậy? Không nói xin lỗi, không có ăn năn sau khi bóp chết hạnh phúc của cô.

Giờ khắc này tất cả ủy khuất cùng oán hận trong lòng Liễu Uyển Nhi rốt cục bộc phát, vọt về phía lồng ngực Tô Lực Hằng một trận cuồng phong bạo vũ đánh lên ngực hấn.

“Anh tại sao luôn như vậy? Tại sao muốn cướp đi hạnh phúc của tôi? Tại sao phải gạt tôi rời khỏi anh Thiếu Đình? Anh có biết khi tôi mở mắt đối mặt tất cả xa lạ, tôi thật sợ hãi, là anh Thiếu Đình quan tâm tôi, bảo vệ tôi, làm bạn tôi, tại sao một người duy nhất yêu thương tôi anh cũng cướp đi? Tôi hận anh, tôi hận anh!”

Ôm thật chặt cô bé đang khổ sở, để cô tùy ý phát tiết trong ngực mình: “Tiểu Tiểu, hấn có thể cho em thì anh cũng có thể.”

“Tôi không phải là Tô Tiểu Tiểu, không phải!” Liễu Uyển Nhi điên cuồng lắc đầu, nước mắt đã chảy đầy mặt, “Anh có thể cho tôi cái gì? Ngoại trừ gạt tôi, uy hiếp tôi, bắt nạt tôi, đoạt lấy tôi, anh có thể cho tôi cái gì nữa?”

“Không, anh sẽ cho em tất cả những gì em muốn, thậm chí so với Vu Thiếu Đình có thể cho em nhiều hơn!” Nước mắt của cô khiến hấn đau lòng, giờ khắc này hấn thật hối hận mình lơ đãng tổn thương cô, nhưng vẫn không hối hận lừa cô rời khỏi Vu Thiếu Đình.

Cô bé trong ngực rốt cục đánh mệt mỏi, khóc mệt dựa vào lồng ngực của hấn ngủ say.

Ôm cô trở về đặt lên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đầy nước mắt, trong miệng vẫn lẩm bẩm hận hấn.

Giờ khắc này Tô Lực Hằng mới phát hiện thì ra hấn rất để ý cô, không thể mất cô, chẳng lẽ trong lúc vô ý hấn đã yêu nhóc con choai choai này, không, hấn Tô Lực Hằng làm sao có thể yêu một nhóc con trong lòng căn bản không có hấn.

Bất quá hấn có thể khẳng định, hấn muốn cô bé yêu hấn, yêu hấn so với Vu Thiếu Đình còn nhiều hơn!

Nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, Tô Lực Hằng chợt nhớ tới câu vừa rồi cô vừa nói “Tôi không phải là Tô Tiểu Tiểu” đây là ý gì? Chẳng lẽ cô hận hấn đến không muốn có quan hệ với hấn, không, hấn quyết không cho phép cô trốn tránh quan hệ giữa cô và hấn.

Giờ khắc này Tô Lực Hằng bị tôn nghiêm phái nam làm lạc phương hướng, cho đến sau này hấn phải bỏ ra thật nhiều thứ.

73. Chương 73 :không Nói

Liễu Uyển Nhi mở mắt, người đàn ông trước mắt làm cho cô nhớ lại tất cả chuyện xảy ra tối qua, cũng biết thì ra căn bản mình không có mang thai, người đàn ông tàn nhẫn này lừa cô, lừa đi hạnh phúc của cô!

Tránh khỏi lồng ngực của hấn, xuống giường.

Động tác cô khiến Tô Lực Hằng tỉnh lại: “Em đã tỉnh.”

Liễu Uyển Nhi đi vào phòng rửa tay rửa mặt, còn việc hấn nói chuyện thì cô làm bộ như không nghe thấy.

Xem ra còn đang tức giận,Tô Lực Hằng đi xuống giường,tựa vào cửa phòng rửa tay nói “Đừng giận nữa, Tiểu Tiểu.”

Trong gương mặt cô vẫn không chút thay đổi,thật lâu cũng không trả lời,Tô Lực Hằng đi tới từ phía sau ôm eo cô,ở bên tai cô dịu dàng nói: “Đều do anh không tốt,do anh sai,chẳng lẽ em vẫn muốn giận anh?”

“Tránh ra!” Đưa tay đẩy hân ta,đi khỏi phòng rửa tay.

Đi theo sao lưng cô giận giữ nói: “Nếu như em muốn có con,chúng ta liền làm có con ngay bây giờ cũng được.”

Chỉ cần cô đừng giận nữa muốn gì cũng được.

Liếc hân một cái,đến bây giờ hân còn tự cho là đúng!Dọn dẹp túi xách không thèm nhìn hân.

Tô Lực Hằng rốt cục không nhịn được,những lời nịnh nọt hân đã nói hết,cô lại đáp trả hân bằng sự thờ ơ: “Em đừng làm nữa,sự kiên nhẫn của anh có hạn !”

Không để ý tới cơn giận của hân,cầm lấy túi sách,xoay người muốn rời đi.

Một phát bắt được tay cô: “Rốt cuộc em âm ỉ đủ chưa !”

“Buông tay!” Dùng sức thoát khỏi tay hân.

Tay rốt cục buông ra Tô Lực Hằng liếc mắt uy hiếp: “Nếu em dám đi khỏi cánh cửa này,thì đừng mơ anh để ý đến em nữa.”

Nhìn Liễu Uyển Nhi sững sờ đứng bất động,Tô Lực Hằng trong lòng vô cùng đắc ý,cũng biết cô không nỡ rời khỏi hân.

Lại uy hiếp,Liễu Uyển Nhi cố gắng áp chế tức giận trong lòng,qua một hồi lâu mới nhịn xuống vọng động muốn đem túi ném vào hân,hít sâu một hơi dứt khoát rời đi.

Không thể tin cô biến mất khỏi mắt mình,giờ khắc này làm Tô Lực Hằng cảm thấy không còn mặt mũi nào.

Liễu Uyển Nhi mới vừa đi xuống lầu đã nghe tiếng đóng cửa thật lớn,không cần đoán cũng biết Tô Lực Hằng đem lửa giận trút lên cánh cửa đáng thương.

“Chuyện gì?” Đang đợi cô Khinh Vân quan tâm hỏi.

“Không có chuyện gì, chúng ta đi thôi.”

Dứt lời lại một tiếng rầm rầm quăng bể đồ,không có chuyện gì mới lạ,Khinh Vân liếc sang cô bé lãnh đạm lạ thường.

Cả buổi sáng,người người trong nhà họ Tô đều cảm thấy bất an.

Trong phòng làm việc

“Chuyện nhỏ như vậy cũng làm không được các người ăn phân đi! Cút cho ta!” Kèm theo tiếng rống,một tập văn kiện màu xanh đánh về phía hai gã cao to,hai người đó bị dọa sợ đến lăn một vòng trốn khỏi phòng làm việc của Tô Lực Hằng.

Đao Nhân đứng bên cạnh không tự chủ nuốt ngụm nước miếng,hân bởi vì sợ bị Tiểu Do phiền mới trốn tới chỗ này,kết quả trốn sang cơn bão lớn hơn nữa.

“Đại ca,bọn họ chỉ phạm chút ít sai lầm,anh có cần đem tức giận trút lên người bọn họ không.” Tâm trạng không ổn định khi nói chuyện có phần to tiếng.

“Người biết cái gì!” Tô Lực Hằng phiền não ngồi xuống.

Ai cũng biết tâm trạng Tô Lực Hằng vì sao không tốt,mà chân tướng trong đó cũng chỉ có Đao Nhân rõ ràng nhất,nhưng theo hân thấy là Tô Lực Hằng làm sai trước,gạt con gái người ta.

“Đại ca,chuyện lần này chính anh không đúng,hãy nói rõ với Tiểu Tiểu cô ấy sẽ tha thứ cho anh.”

Tiểu tử này lại dám dạy hấn, Tô Lực Hằng nhất thời trợn mắt tròn xoe, mà Đào Nhân một lòng khuyên nhủ cần bản không phát hiện con cộp đã tức giận, tiếp tục nói: “Anh nhìn Thiếu Đình xem, người ta dịu dàng quan tâm, các cô bé hiện đại thích nhất dạng này.”

Tiếng nói vừa dứt, một cú đấm bay đến mặt hấn, con mắt trái của Đào Nhân trong nháy mắt đen thui.

“Người làm rõ ràng cho ta, bây giờ là ta giận Tô Tiểu Tiểu, chứ không phải muốn cô ấy tha thứ ta hay không!” Lại dám so sánh giữa hấn và Vu Thiếu Đình, chán sống, Tô Lực Hằng mở cửa bỏ đi, cần bản không để ý tới người đàn ông ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc thét.

Buổi tối, Tô Lực Hằng tâm trạng phiền não nằm trên giường, nghĩ tới Liễu Uyển Nhi sau khi về nhà cũng không thèm nhìn hấn, trong lòng nén giận nhưng không khỏi lại có một tia lo lắng, chẳng lẽ nhóc con kia định không nhìn mặt hấn nữa sao?

Muốn đi tìm cô, rồi lại sợ mất mặt, dù sao buổi sáng hấn đã nói ra lời uy hiếp kia.

Đang lúc Tô Lực Hằng rơi vào thế khó xử, bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Không phải nhóc con kia đến nhận lỗi với hấn chứ, nhanh chóng xuống giường chạy đi mở cửa, kết quả người đến là Tiểu Do.

Cả trái tim chỉ còn lại nồng đậm thất vọng.

“Đại ca, không xong, em thấy Tiểu Tiểu đi vào phòng Vu Thiếu Đình.”

Lời Tiểu Do vừa nói khiến Tô Lực Hằng đột nhiên phát điên, chết tiệt, lại lên trốn hấn đi gặp người đàn ông khác, không nói thêm câu nào vụt chạy khỏi phòng.

74. Chương 74 :không Chết Được

‘Ầm’ một cước đá văng cánh cửa, con mắt hung dữ nhìn chằm chằm hai người ngồi bên giường, chết tiệt, bọn họ chỉ mặc đồ ngủ.

“Em tại sao lại ở đây? !” Câu này rống về phía Liễu Uyển Nhi.

“Anh Thiếu Đình, em đi trước.” Cô không muốn gây lộn với hấn, dứt lời liền đứng dậy rời đi.

“Nói rõ ràng cho anh, em và hấn đã làm gì? !” Ghen tức khiến Tô Lực Hằng mất đi lực khống chế thoáng cái bắt được tay Liễu Uyển Nhi, hung hăng nhìn chằm chằm cô.

“Không cần thiết giải thích.” Một câu nói thờ ơ giống như một mồi lửa đốt cháy lửa giận trong lòng Tô Lực Hằng.

‘Rầm!’ Cú đấm bay qua gò má Liễu Uyển Nhi thẳng tắp xông vào vách tường phấn trắng.

Nếu như có thể hấn thật muốn làm thịt cô gái luôn chọc giận hấn hành hạ hấn, nhưng chết tiệt hấn không nỡ.

Thu hồi quả đấm, Tô Lực Hằng phát tay áo đi.

“Tiểu Tiểu, hay em đi xem đại ca có sao không.” Vu Thiếu Đình khuyên nhủ, cho dù những lời này làm tim của hấn co rút đau đớn.

Liễu Uyển Nhi không nói, cô đã quyết định không bao giờ để ý tới hấn.

“Hấn bị thương.”

Cô nhìn thấy tay của hấn chảy máu.

Do dự một hồi cuối cùng bù không được lo lắng trong lòng, chào hỏi với Vu Thiểu Đình sau đi đến phòng Tô Lực Hằng.

Nhìn cô rời đi Vu Thiểu Đình trong lòng nặng nề thở dài một hơi, có lẽ sâu trong lòng cô cũng rất để ý đại ca.

Đi tới trước phòng, phát hiện cửa không khóa, nhẹ nhàng đẩy ra, người đàn ông bên trong đang ngồi dựa lưng về phía mình.

Đi tới bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói: “Anh không sao chứ?”

Không để ý tới cô, không nhìn cô, hắn còn đang tức giận.

“Đi đến để bác sĩ Đào băng bó.” Liễu Uyển Nhi khuyên nhủ.

“Không chết được!” Trong lòng em không phải chỉ có người đàn ông kia sao? Tại sao còn lo hắn sống hay chết!

“Em đi nói lời từ biệt với anh Thiểu Đình, ngày mai không phải anh ấy sẽ ra nước ngoài sao.”

Liễu Uyển Nhi giải thích làm Tô Lực Hằng thiếu nữa quên, nhưng sợ mất mặt chết cũng phải chống đỡ.

“Đi thôi.” Kéo tay áo của hắn, Liễu Uyển Nhi dịu dàng nói.

Tô Lực Hằng lập tức đứng lên, trong ánh mắt tựa hồ muốn nói, nể tình em năn nỉ anh mới đi đấy nhá!.

Tầng cao nhất

“Bác sĩ Đào, anh bị gì vậy?” Nhìn một bên mắt của Đào Nhân đen thui, Liễu Uyển Nhi không khỏi quan tâm nói.

“Ừ ~ bị cửa đụng phải.” Liếc người đàn ông mình đang băng bó, Đào Nhân ở trong lòng oán trách, đại ca ra tay cũng quá tàn nhẫn, đánh đầu không đánh hết lần này tới lần khác đánh gương mặt tuấn tú đáng thương của hắn.

“Ôi ~” Tô Lực Hằng thét kêu đau, chết tiệt hắn đang bị thương cô còn có thời gian quan tâm người đàn ông khác.

“Rất đau sao?” Quả nhiên tiếng ôi thành công hấp dẫn Liễu Uyển Nhi chú ý.

“Bác sĩ Đào, anh có thể nhẹ chút không.”

Lại giả bộ, thật khinh bỉ đại ca! Đào Nhân ở trong lòng phẫn nộ nói.

Lúc này Liễu Uyển Nhi phát hiện trên người Tô Lực Hằng chỉ có một chiếc áo ngủ mỏng manh, vội trở về phòng lấy áo khoác tới cho hắn.

Thấy cô rời đi, Đào Nhân không nhịn được mở miệng: “Thật ra Tiểu Tiểu rất quan tâm anh.”

“Điều này đương nhiên thôi.” Tô Lực Hằng có chút đắc ý.

“Đại ca, tại sao anh cho rằng cô ấy lên đi vụng trộm với Thiểu Đình? Anh cũng biết Tiểu Tiểu đang đến kỳ kinh nguyệt, Thiểu Đình sẽ không cảm thú như vậy.” Khi yêu người đàn ông mất hết thông minh, Đào Nhân nhắc nhở mình ngàn vạn chớ ngu rơi vào tình yêu.

Hắn cũng bị cảnh bọn họ ngồi ở bên giường khiến đầu óc choáng váng mới có thể mất đi sức phán đoán, hiện tại hắn cũng rất hối hận đã hiểu lầm cô.

Khi Liễu Uyển Nhi quay trở lại thì đã thấy hai người đàn ông ngồi nói chuyện phiếm, cầm áo đến phủ lên người Tô Lực Hằng, lên tiếng chào Đào Nhân, sau đó đỡ cánh tay bị thương của hắn cùng nhau rời đi.

“Anh nghỉ ngơi cho tốt, em về phòng trước.” Sau khi đưa Tô Lực Hằng về phòng, Liễu Uyển Nhi đang chuẩn bị rời đi. .

“Ôi ~” thấy cô muốn đi, Tô Lực Hằng lập tức tên tiếng kêu đau.

“Vết thương lại đau rồi à?” Quả nhiên cô lập tức trở lại.

“Không có chuyện gì, em đi đi, tay phải của anh có thể cử động, tự mình tắm cũng không sao.” Nói xong đồng thời lồng mây Tô Lực Hằng nhú chặt, vẻ mặt khổ sở.

“Đau thành như vậy, anh làm sao có thể tự mình làm.” Vừa nói người đã vọt vào phòng tắm, pha nước để hần tắm.

Nhìn bóng người bận rộn trước mắt, Tô Lực Hằng bỗng nhiên có loại hạnh phúc chân thật, nếu bảo cô cởi quần áo tắm cho hần, ý kiến này tựa như không tồi.

Ban đêm nhìn cô bé ngủ say trong ngực, trong đầu Tô Lực Hằng lại bắt đầu xoay chuyển, hần phải làm sao để cô hết yêu tên kia đây? Hừm ~ hần phải nghĩ biện pháp thật tốt.

75. Chương 75 :đàn Ông Nhà Họ Tô Chết Tiệt

“Vu Thiếu Đình.”

Đang muốn vào phi trường Vu Thiếu Đình nghe được có người gọi tên của hần, dừng bước nhìn lại phát hiện người đến là Lâm Cẩm Quyền, mà quản gia Lưu Thanh Sơn đang đẩy hành lý đứng bên cạnh ông ta, nhìn đồng hành lý xem ra bọn họ hần mới vừa đi xa trở lại. Khi nghe bọn họ gọi thẳng tên họ hần, xem ra đã điều tra qua hần.

“Lâm tiên sinh.” Cung kính lên tiếng chào hỏi.

“Cậu nên biết tôi là ông ngoại của Tiểu Tiểu chứ?” Lần trước chuyện âm ỉ lớn như thế, nói vậy hiện tại gút mắt ông ta và Tô gia đã được công khai.

Lúc xảy ra việc đó Vu Thiếu Đình còn đang hôn mê, cho nên hần cho rằng Lâm Cẩm Quyền phát hiện hần do có điều tra qua hần. Nếu bị biết rồi vậy thì thân nhiên thừa nhận, nên gạt đầu.

“Hay tôi tạm thời gọi cậu là Thiếu Đình?” Người trẻ tuổi trước mặt không những chừng chặc còn có nội hàm khiến Lâm Cẩm Quyền càng nhìn càng thích.

“Dĩ nhiên có thể.”

“Thiếu Đình, cậu có thể nói cho tôi biết Tiểu Tiểu gần đây sống thế nào không?”

Thật ra thì gọi Vu Thiếu Đình là muốn hỏi thăm tình trạng gần đây của cháu ngoại ông, bởi vì sau sự kiện cướp người ở phòng thay áo, Tô Lực Hằng càng thêm bảo vệ con bé, ông cũng đã rất lâu không có được tin tức con bé.

“Cô ấy sống rất tốt.” Ai nấy đều thấy được đại ca rất thích cô.

“Tô Lực Hằng có bắt nạt con bé hay không?” Xảy ra chuyện đó không biết thằng nhóc kia có trút giận lên người con bé.

“Đại ca sẽ không bắt nạt, anh ấy còn rất yêu cô ấy.”

Vu Thiếu Đình lơ đãng nói một câu, làm cho Lâm Cẩm Quyền nhú chặt chân mày: “Cái gì gọi là hần rất yêu con bé?”

Hi vọng không phải giống điều ông nghĩ, Lưu Thanh Sơn đứng bên cạnh nghe vậy cũng lập tức trở nên khẩn trương.

Câu hỏi này dường như khiến Thiếu Đình nhất thời không biết nên trả lời thế nào, bất quá nghĩ tới bọn họ không có quan hệ huyết thống, điều này cũng không coi là chuyện xấu, cho nên quyết định nói sự thật cho Lâm Cẩm Quyền biết: “Đại ca đang yêu Tiểu Tiểu.”

Chân Lâm Cẩm Quyền thoáng cái lão đảo, may Lưu Thanh Sơn kịp thời đỡ ông.

Thấy dáng vẻ ông chịu đả kích, Vu Thiểu Đình vội vàng nói: “Đại ca không phải chú ruột của Tiểu Tiểu, anh ấy được nhà họ Tô nhận nuôi, bọn họ không có quan hệ huyết thống, ngài yên tâm đi.”

Tin tức kia làm hai mắt Lâm Cẩm Quyền sáng lên, sau đó nghĩ tới cháu gái dễ thương của mình yêu tên cầm đầu xã hội đen không biết lễ phép, lửa giận trong lòng lập tức trỗi lên, không, cháu gái đơn thuần của ông nhất định bị thằng nhóc Tô Lực Hằng bắt buộc.

Một phát bắt được tay Vu Thiểu Đình: “Tại sao cậu không biết tiên hạ thủ vi cường! Tôi rõ ràng thấy Tiểu Tiểu rất quan tâm cậu, lệ thuộc vào cậu.”

Lời trách khiến Vu Thiểu Đình sợ hết hồn, không biết phải nói gì.

“Lão gia, ngài buông Thiểu Đình ra trước đi.” Lưu Thanh Sơn cảm thấy có chút mất thể diện, làm ông ngoại sao có thể dạy người khác dụ cháu gái mình, huống chi đang ở đại sảnh đông người.

Vu Thiểu Đình phục hồi tinh thần nhất thời đỏ mặt, hắn cũng nhìn thấy Tiểu Tiểu còn nhỏ, mới nhịn xuống không có đụng cô, ai ngờ bị đại ca ngang ngược đoạt đi.

“Xin lỗi Lâm tiên sinh, tôi phải lên máy bay trước.” Nhanh chóng đi vào phi trường, Vu Thiểu Đình lo lắng nói thêm gì đi nữa Lâm lão tiên sinh sẽ có thêm câu nói kinh người.

Nhìn Vu Thiểu Đình rời đi, Lâm Cẩm Quyền lại dậm ngực dậm chân.

“Đàn ông Tô gia đều đáng ghét, đoạt đi con của ta còn không đủ, hiện tại còn muốn làm bản cháu gái của ông. Không được, quyết không thể, nếu như bọn họ thật ở cùng một chỗ, sau này Tiểu Tiểu sẽ bị người ta gọi chị dâu sao?!” Vội vàng đưa ánh mắt về phía Lưu Thanh Sơn, “Thanh Sơn, lập tức liên lạc luật sư cho tôi, nếu đã biết Tô Lực Hằng không phải là chú của Tiểu Tiểu, chúng ta hãy lợi dụng đoạt lại quyền giám hộ.”

“Dạ, lão gia.” Lúc này Lưu Thanh Sơn cũng đang trầm nghĩ, tại sao người kia không đem tin tức quan trọng như vậy nói cho hắn biết, chẳng lẽ bên kia xảy ra vấn đề gì sao?

“Không cần nghĩ, cô ta nhất định không muốn nói chuyện này.”

Người bên cạnh thân nhiên nói một câu khiến Lưu Thanh Sơn kinh ngạc, thì ra ông đã sớm biết, cũng đúng, ông khôn khéo thế làm sao quên trong nhà thiếu một người.

Ánh mắt xúc động nhìn Lâm Cẩm Quyền: “Lão gia, tôi biết ngài không phải là một người cha tuyệt tình.”

Mấy chục năm tình cảm sâu đậm giữa chủ tớ để cho giờ khắc này bọn họ không nói lời nào vẫn có thể hiểu.

76. Chương 76 :dì Tầm Cho Cậu

“Tiểu Tiểu, anh muốn ăn thịt bò.”

Tô Lực Hằng ra lệnh một câu, Liễu Uyển Nhi lập tức gấp miếng thịt bò trong chén đưa về phía hắn.

“Tiểu Tiểu, anh muốn súp.”

Lại tiếp tục ra lệnh, Liễu Uyển Nhi lập tức đưa chén canh đến cho hắn.

“Tiểu Tiểu, đưa anh khăn giấy.”

“Tiểu Tiểu, anh muốn.”

“Lực Hằng, cậu không có tay sao?” Dì Trương rốt cục nhìn không được nữa.

“Tay trái của tôi bị thương.” Tô Lực Hằng nói như rất hợp tình hợp lý.

“Tay phải không gấp được sao?” Không phải chỉ bị thương chút xíu thôi sao, tại sao sai Tiểu Tiểu làm mọi thứ, dì Trương liếc hắn một cái.

“Một tay không tiện.” Hấn đang hưởng thụ thời gian hạnh phúc được Tiểu Tiểu hầu hạ đây,dì Trương mục tại sao luôn làm trái hấn.

“Đúng là không tiện thật.” Dì Trương gật đầu đồng ý, bỗng nhiên nói, “Nếu không như vậy đi,chờ chút nữa dì tắm cho cậu.”

Chiếc đĩa lập tức rơi xuống trên bàn,Tô Lực Hằng trợn mắt há hốc mồm nhìn vẻ mặt thản nhiên của dì Trương,qua một hồi lâu mới nói ra được: “Không, không cần.”

“Ha ha~” Dao Nhân rốt cục không nhịn được cười sặc sụa,đại ca cũng có thời điểm bị ghen.

Tô Lực Hằng quăng ánh mắt cảnh cáo bắn về phía hấn,thằng nhóc này dám cười hấn,chờ một chút nữa hấn sẽ cho con mắt còn lại đẹp hơn !

Còn chưa chờ hấn thu hồi cảnh cáo,Khinh Vân cũng cười ra tiếng,tiếp theo là Tiểu Do,cuối cùng ngay cả Liễu Uyển Nhi cũng nhịn không được cười to,nhìn mọi người cười mình,Tô Lực Hằng phần hận tới cực điểm.

Ban đêm Tô Lực Hằng lén lén lút lút đi tới phòng của Liễu Uyển Nhi,sau bữa cơm chiều dì Trương quan sát hấn đặc biệt chắc,không cho phép hấn mượn cánh tay bị thương sai bảo Tiểu Tiểu,làm hại hấn không biện pháp đến gần cô.

Móc ra chìa khóa mở cửa phòng,đây chính là chỗ tốt khi làm người giám hộ,phòng này hấn đã sớm đánh thêm một chìa khóa.

“Tiểu Tiểu.”

“Hằng.” Người nằm trên giường nghe được tiếng động mở đèn,cô còn chưa có ngủ.

Vào cái chui vào trong chăn dùng sức ôm lấy cô,hấn đã nghiện không thể không ôm cô vào lòng.

“Anh tại sao chạy đến đây,bị dì Trương thấy sẽ không tốt.” Dì Trương hôm nay cố ý nói chuyện với cô,trong lời nói cô nghe ra ý của dì Trương,cả hai chưa kết hôn không thể ngày ngày ngủ cùng một chỗ.

“Thấy thì thấy,anh đến phòng người phụ nữ của mình ai dám không đồng ý?” Hấn đang suy nghĩ hôm nào có cần đăng ký cho dì Trương tham gia đoàn du lịch,ra ngoài một khoảng thời gian gần quen biết thêm bạn,hoặc dứt khoát giới thiệu cho bà thêm một người bạn,để bà khỏi ngày ngày nhìn chăm chăm bọn họ.

“Tiểu Tiểu,em nhìn đi.” Từ trong túi tiền móc ra một cái móc khóa vốn đã sớm tặng cho cô,đều do dì Trương làm chậm trễ.

“Đây là cái gì?”

“Là anh trong lúc vô tình nhìn thấy bán ở cửa hàng bên cạnh công ty,cảm thấy rất xứng đôi với cây sáo của em.” Nhưng thật ra muốn cô vui vẻ nên hấn cố ý đi mua,làm bằng tơ màu xanh nhạt có thể treo lung lẳng.

Nhìn cô ngó chừng móc khóa,Tô Lực Hằng nói không kham trương đó là gạt người,không biết cô có thích hay không,dù sao đó cũng là món quà đầu tiên hấn tặng cô bé.

“Phía trên còn có thêm chữ.”

Liễu Uyển Nhi cẩn thận quan sát,chỉ thấy phía trên thêm hàng chữ nhỏ: Nhất hoa nhất thế giới,nhất điệp nhất như lai.

“Câu thơ đó xuất phát từ

Hoa Nghiêm kinh

: Phật thổ sinh ngũ sắc hành,nhất hoa nhất thế giới,nhất điệp nhất như lai.Một bông hoa đủ để thơm cả thế gian, tựa như một chiếc lá rơi mà thiên hạ biết mùa thu,chỉ cần trong lòng có Phật,một chiếc lá Bồ Đề cũng giống như một pho tượng Phật tổ.Hằng, cảm ơn anh.”

Không biết bên thế giới phụ thân có phải cũng đang mùa thu, Liễu Uyển Nhi trong lòng có chút sầu não.

Nhìn bộ dạng xuất thần cầm lấy vật hấn tặng,hấn rất thích rồi,Tô Lực Hằng phỏng đoán .

“Hằng,em thổi cho anh nghe một khúc.” Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên nói.

“Được.” Đây là lần đầu tiên cô chủ động yêu cầu thối cho hắn nghe, Tô Lực Hằng rất vui vẻ.

Lấy ra cây sáo, đem móc khóa treo vào đuôi sáo. Rất nhanh cổ khúc sâu lắng theo đầu ngón tay nhảy động, từ từ phiêu tán ra.

Bỗng nhiên cây sáo bị người đoạt mất.

Nhìn cây sáo của mình bị Tô Lực Hằng cướp đi, Liễu Uyển Nhi không hiểu được hỏi: “Tại sao, anh không thích?”

“Không nên thối, chúng ta ngủ đi.”

Không biết tại sao, tiếng sáo tối nay của cô khiến hắn cảm thấy sợ hãi trước nay chưa từng có, giống như cô muốn bay đi theo tiếng sáo này đến một nơi hắn vĩnh viễn không đến được.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Liễu Uyển Nhi mới vừa ra cửa, Tô gia đã có một vị khách không mời mà đến.

“Tô tiên sinh, tôi là luật sư Lâm Cẩm Quyền tiên sinh ủy nhiệm đến báo cho ngài, chúng tôi tố tụng với pháp viện, yêu cầu lấy lại quyền giám hộ Tô Tiểu Tiểu.”

Một tiếng hừ lạnh, muốn giành quyền giám hộ sao, hắn thật rất muốn xem ông ta làm sao giành với hắn.

“Trở về nói với ông Lâm, tôi chờ không ta.”

77. Chương 77 :nghỉ Phép Đi

“Tiểu Tiểu, chúng ta đi nghỉ đi.”

Đây là biện pháp tốt nhất Tô Lực Hằng suy tư cả ngày nghĩ ra được, một là có thể để hắn và Tiểu Tiểu ở nơi không có bất kỳ ai quấy rầy bọn họ bồi dưỡng tình cảm, hai là hắn lập tức bắt đầu đối phó Lâm Cẩm Quyền, hắn không để cô biết chuyện này.

“Không, em còn phải đi học.” Nghỉ phép? Có phải chính là đi ra ngoài dạo chơi không, cô không có hứng thú.

“Không phải sau quyết tâm học là được sao.”

“Làm sao có thể vì đi chơi mà học trễ tiết.” Liễu Uyển Nhi nghiêm mặt nói.

“Em học hay không học cũng vậy, dù sao cũng không đạt tiêu chuẩn.”

Lời Tô Lực Hằng nói lập tức khiến đôi bàn tay trắng như phấn đầy hắn ra.

“Anh đang nói gì?!” Nghĩ lại Liễu đại tiểu thư ở Càn Triều Tấn dù sao cũng là một tài nữ tin thông cảm kỳ thư họa chẳng qua đến hiện đại mới không hiểu Anh ngữ cùng số học.

“Được rồi, là anh nói sai, đi về học bù không được sao.”

Đề xuống đôi bàn tay trắng như phấn, hôn nhẹ xuống môi cô.

“Cho mình buông lỏng mấy ngày đi, ngày ngày đối mặt ABC chán chết, còn có tiết thể dục, em không phiền sao?” Tô Lực Hằng bắt đầu ‘ hướng dẫn từng bước ’ cho cô.

“Nhưng ~ nhưng nếu như em không đi học, sẽ theo không kịp bài tập.” Nếu như ngày ngày có thể không học Anh ngữ cùng thể dục dĩ nhiên quá tốt, nhưng Liễu Uyển Nhi vẫn lo lắng không muốn đối mặt kết quả thê thảm không nhìn.

“Sau khi trở về, anh xin thầy dạy thêm em không phải được rồi sao.”

Cuối cùng cho thêm một viên “Định tâm hoàn” vào bụng, Liễu Uyển Nhi rốt cục đồng ý đi nghỉ phép của Tô Lực Hằng.

“Vậy có cần nói một tiếng với dì Trương.”

“Dĩ nhiên.” Dĩ nhiên không nói với bà ta!

Sáng sớm ngày thứ hai.

Tô Lực Hằng theo Liễu Uyển Nhi ngồi vào xe Kinh Vân.

“Hằng, anh cũng muốn đưa em đi học sao?”

“Không, chúng ta phải đến phi trường.” Nếu quyết định thì lập tức đi.

Sửng sốt một hồi Liễu Uyển Nhi mới phục hồi tinh thần, cô chưa nghe qua phi trường là vật gì: “Chúng ta phải đi đâu?”

“Đồ ngốc, đi nghỉ phép.”

“Nhanh như vậy.” Liễu Uyển Nhi lẩm bẩm nói, bỗng nhiên lại nhớ tới, “Nhưng chúng ta chưa mang theo gì hết.”

“Mang theo mình là được rồi.” Nhẹ nhàng búng bên mũi cô, hần đã bắt đầu mong đợi đến rừng dừa trên bờ biển Langkawi, cô sẽ yêu hần thế nào.

78. Chương 78 : Con Gái Anh Thật Xinh Đẹp

Lần đầu tiên đi máy bay Liễu Uyển Nhi tương đối khẩn trương, một chiếc máy bay cách mặt đất, trong lòng cô đã thét to.

“Tiểu Tiểu, em nhìn đám mây bên ngoài có giống kẹo bông không?” Tô Lực Hằng chỉ vào đám mây ngoài cửa sổ.

Nghe hần nói Liễu Uyển Nhi cũng chú ý tới bầu trời bao la bên ngoài, cô lần đầu tiên ở góc độ này nhìn trời xanh mây trắng, phát hiện bọn chúng vô cùng xinh đẹp.

“Em cảm thấy được bọn nó tròn tròn giống bao trắng, ha ha.”

Thấy cô rất cực tả lỏng tâm trạng, Tô Lực Hằng cũng cười theo.

Trải qua chuyến bay trên bầu trời, máy bay rốt cục đáp xuống phi trường Langkawi.

Đầy hành lý đi ra khỏi phi trường, khách sạn đã sớm phái tài xế đợi sẵn ngoài phi trường.

Bởi vì đây là lần đầu tiên Liễu Uyển Nhi đi du lịch nước ngoài, cho nên Tô Lực Hằng cố ý đặt khách sạn phục vụ người hoa, tất cả phục vụ viên cũng đều là người Hoa.

Liễu Uyển Nhi tò mò ngó chừng phần lớn cây dừa ngoài cửa xe, còn có rừng dừa nhà gỗ nhỏ, tất cả không giống trong nước.

“Tiên sinh tiểu thư, đã đến khách sạn.” Xe từ từ dừng lại, tài xế xuống xe mở cửa giúp bọn họ.

Đỡ Liễu Uyển Nhi xuống xe, sau Tô Lực Hằng móc ra một trăm Đô-la đưa cho tài xế.

Tiền trà nước hậu hĩnh làm tài xế vui vẻ không thôi, cảm thấy hần nên đáp lại một lời ca ngợi, nhìn một chút Liễu Uyển Nhi rồi quay sang Tô Lực Hằng nói: “Tiên sinh, con gái ngài vô cùng xinh đẹp.”

Lời này vừa nói ra, Tô Lực Hằng mặt tái mét tại chỗ.

“Cô ấy là bạn gái của tôi!” Trợn mắt nhìn tài xế một cái, sau kéo Liễu Uyển Nhi đi vào trong khách sạn.

Mẹ kiếp, mù mắt chó rồi sao, hần có già vậy không? Bọn họ nhìn kém không tới mười tuổi! Điểm nào giống cha con chứ!

Nhìn Tô Lực Hằng nổi giận đùng đùng rồi đi, chú tài xế thật muốn cắt đi đầu lưỡi của mình, khoảng thời gian sau ông còn muốn phục vụ cho vị khách quý này, mà bây giờ tài lộ trước mắt lại bị ông cắt đứt.

Tô Lực Hằng vẫn chưa hết giận đột nhiên phát hiện Liễu Uyển Nhi đi bên cạnh đang liếc hần cười trộm, nhóc con đáng ghét, đã không đồng tình với hần thì thôi, lại còn dám cười nhạo hần.

Nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn cô, nhắm mắt làm ngơ!

“Wow,người đàn ông này thật đẹp trai ~”

“Đúng vậy,rất hấp dẫn ~”

Lúc này nghe được đám phụ nữ chung quanh nhỏ giọng nghị luận truyền vào lỗ tai Tô Lực Hằng,hắn hất cằm lên,dương dương đắc ý nhìn về phía Liễu Uyển Nhi, xem ra rất nhiều cô gái biết thưởng thức hắn.

“Chỉ tiếc đã có con lớn như vậy.”

Đám phụ nữ đó thở dài một tiếng,hoàn toàn đả kích đắc ý Tô Lực Hằng vừa mới có,nhìn lại Liễu Uyển Nhi lúc này đã lớn mặt cười ha ha thật to.

Trợn mắt quét qua đám phụ nữ kia,Tô Lực Hằng đưa tay ôm chầm Liễu Uyển Nhi,mạnh mẽ hôn lên môi cô.

Chỉ nghe bên tai truyền đến tiếng hít không khí,nhìn lại cô bé đang bị hắn hôn môi ,khắc trương trừng to mắt.

“Tiên sinh, ừ ~ ngài ~ chìa khóa phòng của ngài.” Người phục vụ ở đại sảnh không biết có nên cắt đứt nụ hôn của bọn họ hay không.

Tô Lực Hằng lúc này mới buông ra Liễu Uyển Nhi,nhận lấy chìa khóa,ôm cô bé mặt đã sớm đỏ hồng,dương dương đắc ý đi về phòng ngủ.

79. Chương 79 :bạch Hắc Hoàng Tông

Đem chuyện Lâm Cẩm Quyền năm đó ép chị dâu đến đường cùng sửa lại chút ít rồi tung ra ngoài,bản thân tôi muốn xem ông ta làm sao được quan tòa đồng tình.” Tô Lực Hằng nói với luật sư qua điện thoại.

“Hằng,anh đang ở đây làm gì?”

“Trước làm vậy đi,có chuyện gì nữa mới liên lạc tôi.” Giọng nói Liễu Uyển Nhi khiến hắn cúp điện thoại.

Đối mặt với cô,về u ám trên mặt đã hoàn toàn lẫn trốn: “Em tắm xong rồi à.”

Ngồi trước bàn trang điểm chải lại tóc,Liễu Uyển Nhi có chút than thở: “Khí trời nơi này tại sao nóng như vậy.”

Xuống phi cơ đến bây giờ cô đều tắm rửa,nhớ tới ở trong nước cô còn mặc áo lông.

“Nhóc con ngốc,nơi này nhiệt đới,hàng năm khí hậu cũng tương đối nóng bức .” Cầm ấy khăn lông trên tay cô,giúp cô lau nước trên tóc.

Nhìn cô bé trong gương,động tác trên tay Tô Lực Hằng bỗng nhiên ngừng lại.

“Tại sao?” Liễu Uyển Nhi hỏi.

Nhìn kỹ hắn và cô trong gương,trên mặt cô đúng là còn non nớt nhưng hắn không có già,một chút nếp nhăn cũng không có,nhiều lắm khí chất tương đối thành thục: “Anh nhìn rất giống bố em sao?”

Thì ra là hắn còn đang để ý những người đó.

“Không.” Liễu Uyển Nhi nói không khiến lòng Tô Lực Hằng như nở hoa,ai ngờ cô lại chuyển sang câu khác, “Anh là chú em.”

Nhìn ánh mắt giảo hoạt của cô trong kính,thì ra cô đã biết cách trêu chọc hắn.

“Nhóc con,em chờ đó cho anh,anh sẽ cho em biết mị lực của anh.”

Đến lúc đó để cô biết làm người phụ nữ của Tô Lực Hằng là chuyện vinh hạnh thế nào!

Buổi tối.

Trong câu lạc bộ cao cấp nhất, ánh đèn lần lượt thay đổi, trai thanh gái lịch ôm nhau khiêu vũ.

Khi Tô Lực Hằng ôm lấy Liễu Uyển Nhi xuất hiện, nam anh tuấn hiên ngang, nữ dịu dàng uyển chuyển, lập tức hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người.

“Lực Hằng!”

Lúc này bỗng nhiên một luồng gió mạnh quét Liễu Uyển Nhi khỏi Tô Lực Hằng chỉ thấy một bóng người kích động nhào lên ôm mạnh lấy Tô Lực Hằng.

“Thật sự là cậu, thật tốt quá, chúng ta lại gặp mặt.”

Tô Lực Hằng thật vất vả mới kéo người dán trên người mình xuống, lúc này Liễu Uyển Nhi mới phát hiện đây là một người đàn ông vô cùng đẹp không thua phụ nữ.

Người đàn ông đó còn chưa đứng vững liền dùng sức hét to: “Đại muội, Nhị muội, Tam muội, Tứ muội, Lực Hằng tới ——”

Tiếng nói vừa dứt liền thấy một trận gió lốc phóng tới trước mắt.

“Anh Lực Hằng ~”

Màu trắng, màu đen, màu vàng, màu rám nắng, bốn cô gái bốn màu da khác nhau nhất thời bao quanh Tô Lực Hằng.

Tô Lực Hằng đẩy ra bốn cô gái kia, rồi kéo Liễu Uyển Nhi lại bên cạnh, lúc này mọi người mới chú ý tới sự tồn tại của cô.

“Tôi tới để giới thiệu với các người, đây là bạn gái tôi, Tô Tiểu Tiểu.”

“Không phải đâu ~”

“Đừng mà hu hu ~”

.

Trong lúc nhất thời tiếng kêu gào nổi lên bốn phía.

“Lực Hằng, anh bao giờ yêu thích con nít rồi? !” Người đàn ông đánh giá Liễu Uyển Nhi nói.

Một cú đâm sầm lập tức chào hỏi gương mặt tuần tú của hắn: “Cô ấy không nhỏ.”

Tô Lực Hằng có chút chột dạ, cô ấy sẽ nhanh trưởng thành thôi.

“Anh đừng đụng chút là đánh người, cẩn thận anh hủy dung tôi đấy.” Người đàn ông xoa xoa gương mặt tuần tú của mình.

“Tiểu Tiểu, người này tên là Inge cũng là bạn tốt của anh, bốn vị tiểu thư khác đều là em gái Inge, Nhất Anh, Nhị Anh, Tam Anh, Tứ Anh. Câu lạc bộ này chính là nhà bọn họ.”

“Chào mọi người.” Liễu Uyển Nhi lễ phép lên tiếng chào hỏi.

“Hừ!” Bốn cô gái cùng nhau quay đầu, cho Liễu Uyển Nhi một cái hừ lạnh.

“Em khỏe chứ, em gái nhỏ.” Chỉ có Inge cười quyến rũ đưa tay về phía cô.

“Hằng, tại sao các cô ấy không cùng màu da?”

Liễu Uyển Nhi rốt cục hỏi nghi vấn trong lòng.

“Bọn họ do bố Inge vô cùng đào hoa cùng bốn cô gái có màu da khác nhau mà ra.”

Người hiện đại mặc dù theo nghĩa vụ một chồng một vợ, nhưng trên quan hệ nam nữ thực tế so sánh cổ đại của cô càng tùy tiện hỗn loạn hơn, Liễu Uyển Nhi không khỏi cau mày.

80. Chương 80 :chị Hai

m nhạc vang lên.

“Anh Lực Hằng,chúng ta nhảy đi.” Nhất Anh nắm tay Tô Lực Hằng,trong mắt tràn đầy mong đợi.

“Đừng,nhảy với em.” Tam Anh cũng chạy đến kéo Tô Lực Hằng.

“Nhảy với em.”

“Em!”

Trong lúc nhất thời bốn cô gái âm ỉ tranh cãi.

Ánh mắt Tô Lực Hằng rơi vào trên người Liễu Uyển Nhi,ngữ điệu thăm dò hỏi: “Tiểu Tiểu,em hi vọng anh nhảy với ai điệu này?”

Nhìn cô nhóc sững sờ im lặng,Tô Lực Hằng trong lòng không khỏi đắc ý,biết hần nổi tiếng rồi chứ.

“Tứ Anh,anh có thể mời em nhảy chứ?”

Bị Tô Lực Hằng điểm danh Tứ Anh mặt mày hớn hờ,quần tay của hần đi vào sàn nhảy.

“Chán!”

Bị Tứ Anh giành trước nhất,ba người kia nhún chân,quay người bỏ đi.

“Tại sao không ngăn cản?” Inge không thể hiểu Liễu Uyển Nhi tại sao yên lặng,trong tư tưởng của hần tình yêu nhất định phải tranh đoạt cùng bảo vệ.

Thản nhiên nhìn sang hần nói: “Em không biết nhảy.”

Mình không biết nhảy tại sao ép hần cũng không nhảy?

Haizz ~ chỉ đơn giản như vậy,nhìn vẻ mặt cô bé đơn thuần trước mắt,Inge chợt phát hiện thì ra giữa người và người trong lúc bình thường cũng có thể đối xử bình thản .

Trên người có hơi thở tươi mát thấm vào lòng người,khiến hần có vọng động muốn đến gần.

“Anh có thể dạy em nhảy?”

Cô lắc đầu không quen tiếp xúc cùng người xa lạ.

Bị cô cự tuyệt,Inge lập tức ấn tay vào ngực,vẻ mặt giống như chịu đả kích nặng: “Em thật tàn nhẫn,lại cự tuyệt người đẹp trai như anh!”

“Ha ha a.” Liễu Uyển Nhi bị dáng vẻ của hần chọc cười .

Nụ cười kia phẳng phất như một đóa nở rộ ở dưới ánh trăng,trong suốt thuần khiết ngọt ngào,rơi vào trong mắt Inge thật lâu không cách nào giảm đi.

Chết tiệt,bọn họ đang nói chuyện gì? Tại sao cười vui vẻ như vậy.

Trong sàn nhảy lực chú ý của Tô Lực Hằng từ đầu đến cuối đều đặt trên người Liễu Uyển Nhi,khi thấy cô trò chuyện rất vui cùng Inge,bàn tay đặt ngang hông Tứ Anh không tự chủ nắm chặt.

“Anh Lực Hằng!” Tứ Anh lên tiếng kêu đau.

Tô Lực Hằng lúc này mới ý thức được hành vi của mình,vội vàng buông tay: “Xin lỗi Tứ Anh,anh hơi mệt,em cứ nhảy tiếp đi.”

Dứt lời bỏ lại Tứ Anh đi về hướng Liễu Uyển Nhi cùng Inge.

“Đang nói chuyện gì ?” Tô Lực Hằng tự nói với mình để giữ tỉnh táo,người trước mặt là người phụ nữ của hần cùng người bạn tốt của hần.

“Lực Hằng,bạn gái nhỏ của anh thật đáng yêu.” Inge không chút che giấu nói ra lời khen ngợi.

“Thằng nhóc này,không được nhìn trộm,cô ấy là người phụ nữ của anh!” Tô Lực Hằng lập tức kéo Liễu Uyển Nhi về phía mình,Inge nổi danh sát thủ phái nữ, vóc người yêu nghiệt không nói,còn hiểu rõ lòng phụ nữ,nếu hấn muốn ra tay với Tiểu Tiểu,hậu quả Tô Lực Hằng không thể tưởng nổi.

Nhìn dáng vẻ khấn trương của bạn tốt ,Inge chợt cảm thấy tiếc thay bốn đứa em hấn,tình yêu của các con bé nhất định chết non,bất quá để cho người này vô duyên vô cớ mò được cô bé tốt như vậy,Inge bỗng nhiên không cam lòng,muốn trêu hấn.

Nhìn sang Liễu Uyển Nhi mở to hai mắt nói: “Tiểu Tiểu,em có suy nghĩ đổi bạn trai hay không?”

“Cậu có ý gì?” Tô Lực Hằng lập tức ôm cô bé sát trong ngực,sợ cô bị yêu nghiệt trước mắt bắt đi.

“Bản thân chẳng những lớn lên đẹp trai,còn rất dịu dàng quan tâm người khác.” Inge cố ý đưa tay chuẩn bị tư thế tuyệt vời của mình,nhìn Liễu Uyển Nhi nháy mắt, “Không biết Tô tiểu thư cảm thấy tôi thích hợp làm bạn trai cô hơn không?”

Liễu Uyển Nhi cẩn thận quan sát người đàn ông đẹp trai trước mắt,qua một hồi lâu mới nói: “Em cảm thấy anh thích hợp làm chị hai hơn.”

“Ha ha ha.”

Về mặt thật thà của cô làm Tô Lực Hằng không che giấu lộ ra nụ cười sáng khoái,Inge bình sinh lần đầu tiên ghét gương mặt đẹp trai của mình.

81. Chương 81 :không Thấy

Nhìn mặt biển yên lặng trước mắt,Liễu Uyển Nhi trong lòng vô cùng xúc động,thì ra biển lớn trong truyền thuyết dài như vậy,thì ra người còn có thể bay trên trời, thì ra người có đủ loại màu da.

Thế giới hiện đại làm cho nàng quá ngạc nhiên.

“Nghĩ gì thế?”

Một đôi tay dài vươn ra ôm cô vào lồng ngực quen thuộc,bên tai truyền đến hơi thở nóng bỏng của phái nam là Tô Lực Hằng.

“Đang nhìn cảnh biển.” Ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía hấn, “Anh không phải đang nói chuyện vui vẻ với bốn chị em kia à,tại sao lại chạy đến đây?”

Giọng Tô Lực Hằng mang theo hài hước: “Ghen sao?”

Ha ha xem ra kẻ khích tướng của hấn có hiệu quả.

Liếc hấn một cái,lại bắt đầu tự cao: “Tại anh quá rầy thanh tịnh của em.”

“Được,dám ghét bỏ anh.” Siết chặt cánh tay khiến cô bé trong ngực dán chặt mình.

Liễu Uyển Nhi còn chưa kịp lên tiếng hét,nụ hôn trừng phạt đã rơi xuống.

Tô Lực Hằng không nghĩ nhiều chỉ muốn trộm hương,lại bị mùi vị ngọt ngào của cô hoàn toàn khơi dậy ham muốn đã bị hấn đè nén.

Sau khi cố gắng một hồi,rót cục thả môi cô ra.

Chống đỡ lên trán cô,giọng có chút khàn khàn: “Chúng ta trở về khách sạn đi.”

Liễu Uyển Nhi nhìn thấy ngọn lửa dục vọng trong mắt hấn,đang bị hấn kéo đi thì nghe bên trong phòng truyền đến một tiếng hét to duyên dáng.

“Anh Lực Hằng, anh chạy tới nơi này làm gì?”

Tô Lực Hằng trong lòng lộp bộp rơi xuống, nguy rồi, bị bốn đứa tinh quái phiền phức phát hiện.

“Tiểu Tiểu, chúng ta chạy mau.”

Nhưng đã quá muộn, bốn chị em khác nhau màu da tựa như ruồi nhìn thấy thịt, chạy về phía Tô Lực Hằng.

Bị bốn người trước sau trái phải ép chặt, cứng rắn kéo hẳn đi về phòng.

Tô Lực Hằng không ngừng quay đầu lại, hi vọng cô bé phía sau có thể chạy tới giải cứu mình, lại chỉ nhìn thấy nụ cười thản nhiên trên môi cô.

Nhóc con không có lương tâm, không biết bảo vệ người đàn ông của mình sao?

Đành chịu bốn cô gái kia quá hung hãn, Tô Lực Hằng bị cứng rắn lôi đi, hiện tại hẳn thật hối hận đưa Liễu Uyển Nhi tới nơi này, tại sao muốn phô diễn mị lực của mình.

Trái dự dõ phải lừa gạt Tô Lực Hằng rốt cục thoát khỏi ma trảo của bốn chị em, len lén chạy tìm cô gái làm hấn nhớ nhưng, ai ngờ phát hiện người ngồi trên ghế đá ngoài bờ biển đã sớm không thấy.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu!” Tô Lực Hằng cao giọng gọi tên cô, nhưng trên bờ biển trống trải nghe không được một giọng hồi âm, lo lắng trong lòng thoáng cái nín chặt tim hấn.

82. Chương 82 : Bị Lạc Trên Bãi Cát Đen

“Lực Hằng, anh đừng gấp, tôi đã phái người tìm chung quanh.”

Inge an ủi bạn tốt hấn như con kiến bò trên chảo lửa nóng, thật ra hấn cũng có chút lo lắng, mấy năm nay có nhiều chuyện không tốt xảy ra đa phần nhằm vào du khách ngoại quốc.

Tô Lực Hằng cau mày đứng ngồi không yên, hấn đã tìm lần cả bờ biển nhưng không thấy bóng dáng của cô, cô không quen địa hình nơi này không biết đã đi đâu rồi?

Không phải gặp phải nguy hiểm gì chứ? Bị sóng cuốn đi? Rơi vách đá? Bị bắt cóc? Tô Lực Hằng càng nghĩ càng sợ.

“Không được, tôi phải đi tìm lại.” Dứt lời người đã xông ra ngoài.

Haizzz~ xem ra bạn tốt của hấn đã rơi sâu vào lưới tình, Inge không khỏi cảm thán.

Liễu Uyển Nhi không biết mình làm sao đi đến đây, khi cô phát hiện lạc đường chung quanh đã không thấy một ánh đèn, cát dưới chân cũng chuyển sang màu đen, bờ cát mềm mòng chỉ còn lại mình cô.

Lúc này mặt biển vốn bình tĩnh bắt đầu nổi sóng.

Gió biển điên cuồng gào thét bên tai, sóng lớn cao ba bốn thước giống như ác ma giương miệng to như chậu máu phủ tới phía cô, Liễu Uyển Nhi bị dọa sợ đến chạy khỏi bờ biển, lại bị vách đá phía sau chặn lại đường đi.

Ánh trăng mờ mờ loáng thoáng có thể thấy được vách đá dữ tợn trước mặt, giống như nơi quái thú núp chờ thời bổ nhào ra cắn.

Liễu Uyển Nhi sợ hãi ngồi xổm người xuống, ôm chặt lấy mình, trong lòng hô lớn: Hằng, anh đang ở đâu? Mau tới cứu em!

Lúc này bên tai bỗng nhiên truyền đến mấy giọng đàn ông.

Liễu Uyển Nhi cẩn thận ngẩng đầu phát hiện là ba người đàn ông vừa đen vừa gầy.

Bọn họ cũng phát hiện cô, chít chít (zhitsss) nói những tiếng cô hoàn toàn nghe không hiểu.

Bất luận như thế nào cũng muốn nhìn thấy người, Liễu Uyển Nhi kích động đi tới phía bọn họ, chợt phát hiện ánh mắt nhìn mình có gì khác lạ, trong tham lam mang theo một tia công kích.

Liễu Uyển Nhi theo bản năng xoay người bỏ chạy,lại bị một người đàn ông trong đó kéo lấy vạt áo.

Ba người đàn ông đồng loạt đi lên,điên cuồng sờ mó người Liễu Uyển Nhi.

“Cứu mạng, cứu mạng!”

Ánh mắt tham lam,dùng lực xé rách,sợ hãi trước nay chưa có bao phủ Liễu Uyển Nhi,muốn chạy trốn lại không có lực tránh thoát..

83. Chương 83 : Cầm Con Dao Trước Mắt

Khi Tô Lực Hằng thấy màn trước mắt,ngọn lửa tức giận trong nháy mắt đốt đỏ mắt hắn.

Xông qua đầy ba người đàn ông kia,kéo Liễu Uyển Nhi giấu vào trong lòng.

Ba người đàn ông vừa thấy có người xuất hiện,trong mắt lập tức mất lộ ra hung quang,từ bên hông móc ra con dao đâm về phía Tô Lực Hằng.

“Tiểu Tiểu,em hãy trốn thật xa.”

Đẩy Liễu Uyển Nhi ra xa,Tô Lực Hằng một cái quét chân khiến người đàn ông chạy đến ngã trên mặt đất.

Một cái nghiêng người tránh thoát con dao đâm về phía hắn,lại tung một quyền hung mãnh đánh bại người đàn ông muốn xông đến.

Người đàn ông thứ ba thấy hai đồng bọn mình lần lượt ngã xuống,bước chân nhất thời có chút e sợ.

Hai người đó lại đứng lên,ba người cùng nhau triển khai một đợt tấn công mới với Tô Lực Hằng .

Trải qua mấy hiệp,ba người đàn ông đã bị đánh cho sưng mặt sưng mũi nhưng không hề tổn thương nữa phần trên người Tô Lực Hằng.

Thấy tình thế không ổn,một gã đàn ông trong đó bỗng nhiên đem con dao chuyển hướng sang Liễu Uyển Nhi đứng bên cạnh.

Tô Lực Hằng phát hiện cử động của hắn,trong lòng hoảng sợ nhanh chóng di động bước chân,nháy mắt đã chạy đến bên cạnh Liễu Uyển Nhi,đưa tay cầm lưỡi dao sắc bén đưa đến trước mắt cô.

Nhìn máu rỉ ra từ lòng bàn tay nắm chặt con dao,từng giọt từng giọt nhỏ ra thoáng cái rút đi linh hồn Liễu Uyển Nhi,sững sờ đứng im không biết nhúc nhích.

Lại dám công kích phụ nữ của hắn,lửa giận xông thẳng lên ngực,bàn tay Tô Lực Hằng cầm dao càng thêm dùng sức,chỉ nghe ‘ kéo kẹt ’ một tiếng,ngay sau đó người đàn ông kia thét thảm như heo bị giết.

Tô Lực Hằng buông lỏng bàn tay cầm dao.

Hai người khác cũng bị cảnh trước mắt làm sợ ngây người.

“Beat it, I’ll kill you!” Tô Lực Hằng gầm lên giận dữ, ba tên đó lập tức hoảng sợ chạy trốn.

“Hằng,anh không sao chứ? !” Liễu Uyển Nhi lúc này mới hết hoảng sợ,vọt tới bên cạnh hắn,run rẩy nâng lên bàn tay bị thương,trong lòng bàn tay có hai vết dao thật sâu nhìn thấy mà giật mình,máu tươi đang chảy ra ngoài,thấy vậy trong lòng cô như bị xé rách vô cùng đau đớn.

“Đều do em không tốt liên lụy anh bị thương .” Nước mắt to như hạt đậu ngăn không được chảy ra ngoài.

“Không có chuyện gì,em đừng khóc.”

Hắn an ủi không có chút tác dụng,ngược lại làm cho nước mắt của Liễu Uyển Nhi càng ngày càng nhiều.

Tô Lực Hằng đối mặt kẻ bắt cóc tỉnh táo dị thường,lúc này lại luống cuống tay chân.

84. Chương 84 : Ai Đi Dọn Phòng

“Trời ạ ~ Lực Hằng,tại sao cậu bị thương thành như vậy? !” Inge thét một tiếng thét chói tai.

Khi Tô Lực Hằng đưa Liễu Uyển Nhi trở lại câu lạc bộ,mọi người lo lắng đợi chờ thấy tay hấn đầy máu tươi lập tức như ong vỡ tổ chạy đến.

“Tránh ra,tránh ra,để tôi bôi thuốc cho Anh Lực Hằng.” Chỉ thấy Nhị Anh đang cầm một chén đen như mực,muốn bôi lên vết thương trên tay Tô Lực Hằng.

“Đây,đây là vật gì?” Liễu Uyển Nhi không yên lòng hỏi.

“Hừ! Cô có ý gì,tôi sẽ hại anh Lực Hằng sao ? !” Nhị Anh bất mãn liếc Liễu Uyển Nhi một cái.

“Không,không,tôi không phải có ý đó.” Liễu Uyển Nhi vội vàng lắc đầu,sợ cô ta hiểu lầm.

“Tiểu Tiểu,mẹ Nhị Anh ở trong một bộ lạc y học tại châu phi,thảo dược trong bộ tộc cô ấy trị liệu vết đao vô cùng hiệu quả.” Tô Lực Hằng giải thích.

Hắn giải thích khiến Liễu Uyển Nhi rất cực yên tâm,nhìn lại Nhị Anh thật tình bôi thuốc cho Tô Lực Hằng,bỗng nhiên phát giác cô ấy ngoài làn da đen bên ngoài còn có một trái tim dịu dàng.

Tứ Anh nhìn vết thương trên tay Tô Lực Hằng thật sâu,vô cùng đau lòng,trong miệng phun ra lời hung dữ: “Anh Lực Hằng,là ai đã thương tay anh thành như vậy ? Em sẽ bắt bọn họ chôn sống.”

Mẹ Tứ Anh là quý tộc Malaysia còn quen biết với người xu-đan.

Lời cô ấy nói khiến Liễu Uyển Nhi giật mình,sợ hãi nhìn sang cô ta,cô ấy thật quá bạo lực giọng nói lại có chút giống Anh Khinh Vân.

“A, anh đã dạy dỗ bọn họ.” Tô Lực Hằng cười dịu dàng với Tứ Anh,cảm ơn cô đã có ý bảo vệ hắn.

Bốn chị em vây quanh người Tô Lực Hằng quan tâm vết thương của hắn,Liễu Uyển Nhi thì bị chen ép bên ngoài,chỉ có thể ngơ ngác đứng nhìn một màn sao vây quanh trăng.

Mặc dù bị bốn chị em vây quanh,nhưng lúc này trong lòng Tô Lực Hằng chỉ quan tâm cô gái đứng cách mình rất xa,mới vừa rồi cô nhất định rất hoảng sợ, hắn muốn ôm cô vào lòng.

Qua một lúc Tô Lực Hằng đứng lên nói: “Bốn vị tiểu thư,tôi có chút mệt mỏi,có thể để tôi trở về khách sạn nghỉ ngơi không?”

“Đừng nha,anh bị thương,hay tối nay cứ ở chỗ này.” Tam Anh nắm chặt áo của hắn.

Nhìn lại ba cô gái khác vẻ mặt tràn đầy hi vọng.

Tô Lực Hằng quăng ánh mắt cầu cứu về phía Inge.

Inge cười một tiếng nói với các em của hắn: “Em gái của anh,anh sẽ hết sứ thuyết phục Hằng ở lại,trong các em ai dọn phòng cho hắn nào?”

Bốn cô gái nghe vậy giống như gió lốc thoáng cái biến mất trước mắt Liễu Uyển Nhi.

“Cám ơn.” Vội vã bỏ lại một câu với Inge,sau kéo Liễu Uyển Nhi còn đang ngăn người”Chúng ta đi mau.”

Nhìn bạn tốt đi giống như bỏ chạy,Inge trong lòng buồn rầu,chút nữa hắn làm sao ứng phó với bốn cô em hung dữ chúa mình đây? Haizz,nhức đầu quá.

85. Chương 85 : Cùng Nhau Tắm

“Tay đau không?” Rót cục chỉ còn hai người bọn họ, Liễu Uyển Nhi hỏi ra lo lắng giấu trong lòng.

“Vết thương nhỏ này không coi vào đâu.” Tô Lực Hằng nói thật nhẹ nhàng.

Thấy mắt cô lần nữa hồng lên, Tô Lực Hằng lập tức nói: “Em quên quy định của anh ư, điều thứ hai là cái gì?”

“Không thể khóc.” Giọng có chút nghẹn ngào, cố gắng bị đè nén nước mắt muốn chảy ra.

Thấy vẻ mặt cô dần dần khôi phục bình thường, Tô Lực Hằng rót cục thở phào nhẹ nhõm: “Vây mới là cô gái tốt.”

Bởi vì mới vừa rồi đánh nhau bây giờ trên người Tô Lực Hằng toàn là cát và vết máu.

Pha xong nước tắm Liễu Uyển Nhi đang chuẩn bị rời khỏi phòng tắm, thân thể bỗng nhiên bị vòng vào lồng ngực quen thuộc, phía sau truyền đến giọng nói đáng thương của hắn: “Anh chỉ có một bàn tay, làm sao tắm?”

Nhìn tay phải hắn bôi đầy thuốc, xem ra vết thương vô cùng nghiêm trọng, suy nghĩ một chút Liễu Uyển Nhi ngượng ngùng nói: “Em giúp anh được không.”

“Nhìn em có thành ý thế, anh đành miễn cưỡng đồng ý để em làm.” Tô Lực Hằng vẻ mặt được tiện nghi còn khoe mồm.

Liễu Uyển Nhi giúp hắn cởi áo cùng quần trên người, đến khi còn sót lại quần lót trên người, bàn tay nhỏ bé dừng lại, hai gò má đỏ hồng, hai con mắt tránh trái tránh phải, trời ơi ~ còn cần tiếp tục nữa không?

“Tiểu Tiểu, em đợi nước lạnh rồi mới tắm cho anh sao?” Nhìn cô bé xấu hổ, Tô Lực Hằng cười xấu xa.

Không quản được nhiều, Liễu Uyển Nhi nhắm mắt, không suy nghĩ gì từng chút kéo vật còn sót lại che đậy trên người hắn.

“Tiểu thư thô lỗ quá giống như cường bạo trẻ con?” Tô Lực Hằng tỏ dáng vẻ sợ hãi, nhưng ngữ khí mang theo trêu chọc.

Liễu Uyển Nhi nghe vậy, cả khuôn mặt thoáng cái đỏ hồng, không biết nên trả lời ra sao, lại không dám nhìn thân thể trần truồng của hắn.

Rơi vào thế khó xử cô bỗng nhiên dùng lực đẩy ra người đàn ông đặc ý trước mắt.

Tô Lực Hằng theo bản năng cùng lúc bắt được Liễu Uyển Nhi.

“A ~” một tiếng thét sợ hãi, hai người thẳng tắp ngã xuống bồn tắm lớn.

Nước nhanh chóng phủ lên mặt Liễu Uyển Nhi, cô cố gắng vùng vẫy bò dậy, bàn tay nhỏ bé vừa lúc chạm phải vị trí quan trọng trên người Tô Lực Hằng.

“Đừng động!” Một tiếng rống, Liễu Uyển Nhi hoảng sợ phản ứng.

“Nhóc con chết tiệt, em muốn mưu sát hạnh phúc của mình sao?”

Vật khác thường trong tay khiến Liễu Uyển Nhi hiểu hàm ý trong lời hắn, ngăn người sững sờ nhìn người đàn ông trước mắt, cử động nhẹ cũng không dám.

Ánh mắt hoảng sợ giống như nai con, đáng yêu làm người ta thích thú.

Nhech nhẹ lông mi treo giọt nước trong suốt, hơi thở nặng nề động lòng người.

Tô Lực Hằng hô hấp càng ngày càng dồn dập, trong bụng bắt đầu khởi động một ngọn lửa hung mãnh.

Hơi thở nóng bỏng của hắn phả lên mặt Liễu Uyển Nhi, cảm giác món đồ trong tay đang biến hóa, cô bối rối muốn buông tay mình ra, lại bị hắn đưa tay đè lại.

“Chúng ta cùng nhau tắm.” giọng nói mang theo trêu chọc.

Không đợi cô kịp phản ứng,Tô Lực Hằng đã kéo cô ẩn vào trong nước.

“Không nên a ~” Thật mắt cỡ quá đi.

Cô bé kháng nghị bị nộ hôn mạnh mẽ của phái nam bao phủ.

Nước gợn nhộn nhạo,đàn ông thở gấp,phụ nữ rên rĩ,thiên cổ không thay đổi vận luật lay động lòng người.

86. Chương 86 : Ôm Nhau Dưới Trời Chiều

Kết quả sau khi phóng túng chính là vết thương trên tay Tô Lực Hằng bị nhiễm trùng còn dẫn tới sốt nhẹ.

Biết được tin tức kia,Inge cùng bốn em gái của hắn vội đến khách sạn thăm hắn trước tiên.

Nhìn vết thương lần nữa được băng lại,Inge nghi ngờ nói: “Được rồi,tại sao bị nhiễm trùng?”

Vấn đề này khiến Liễu Uyển Nhi hai gò má đỏ ửng,cúi đầu không dám nhìn người, Inge thấy thế lập tức hiểu .

“Đáng đời!”

Bị bạn tốt nhìn thấu bí mật của mình,Tô Lực Hằng cũng có chút lúng túng.

Bốn chị em đang nghi ngờ lời Inge nói,quay sang thấy vẻ mặt Liễu Uyển Nhi cùng Tô Lực Hằng lập tức hiểu .

“Ghét!”

“Ghê tởm!”

“Quá tổn thương!”

“Không để ý tới anh!”

Dứt lời bốn người xoay người bỏ đi.

Lúc này Tô Lực Hằng cùng Liễu Uyển Nhi có một loại cảm giác,mồ hôi rơi a ~

Sau khi chờ Inge đi,Tô Lực Hằng uống thuốc rồi ngủ một giấc.

Đợi lần nữa tỉnh lại,mặt trời ngoài cửa sổ đã lặn xuống phía Tây.

“Tiểu Tiểu,anh muốn ra ngoài một chút.” Hắn đã ở trên giường cả ngày,chán muốn chết,ít nhất cũng nên ra ngoài hóng mát một chút.

“Gió biển lớn,anh xác định có thể ra ngoài không?” Liễu Uyển Nhi có chút không yên lòng.

“Thân thể của anh rất cường tráng,còn nằm nữa mới bị bệnh ấy.”

Cho nên Liễu Uyển Nhi đi theo,bọn họ cùng nhau chậm rãi bước trên bờ biển,một đường đi lưu lại được một dãy dấu chân thật dài.

“Tiểu Tiểu,tại sao tối qua em lại chạy đến Sa Hải Than?” Tô Lực Hằng đột nhiên hỏi.

Thì ra nơi đen tui ấy là Sa Hải Than,Liễu Uyển Nhi thế mới hiểu.

“Em cũng không biết,đi vòng vòng tự dưng đến nơi đó,bất quá nơi đó thật là khủng khiếp,ngay cả cát cũng màu đen .”

“Ồngốc!Nghe nói thời xa xưa có một lần núi lửa dưới đáy biển bộc phát,đem khoáng chất đáy biển nhảy ra mặt đất,trải qua nước biển gió êm dịu tác dụng quanh năm suốt tháng,dung nham màu đen hóa thành bờ cát đen.” Tô Lực Hằng giải thích.

Thì ra là vậy,thiên nhiên thật quá thần kỳ.

“Hôm nào anh dẫn em đến nơi đó xem,để cảm nhận được vẻ khác ở nơi đó.” Tô Lực Hằng nói.

“Hằng,anh mau nhìn xem.” Lúc này Liễu Uyển Nhi giống như phát hiện đại lục mới, “Mới vừa rồi kia còn là đảo nhỏ,hiện tại lại kết nối với lục địa.”

Tô Lực Hằng bất đắc dĩ nói: “Xem ra môn tự nhiên em học rất tệ! Đó là bởi vì thủy triều xuống,cho nên đảo nhỏ mới nối liền nơi đây.”

Cô căn bản không có học qua tự nhiên làm sao biết được,Liễu Uyển Nhi ở trong lòng kêu oan cho mình.

Tô Lực Hằng bỗng nhiên đề nghị: “Có muốn tản bộ qua bên kia không,xem đảo nhỏ đó một chút?”

Tia sáng trong mắt Liễu Uyển Nhi rõ ràng có khát vọng.

Cho nên hai người tay trong tay đón gió biển,vượt qua thủy triều bước lên hòn đảo nhỏ mê người.

Đứng trên đá ngẫm đón trời chiều,ôm eo cô,đầu nhẹ nhàng tựa vào trên vai cô,gió biển nhẹ nhàng mang theo hương thơm trên người cô phát ra tứ phía.

“Hằng,anh nhìn xem,bên kia có một mảnh rừng tùng thật lớn, thật là đẹp a!”

Nghe giọng nói lạnh lùng của cô,Tô Lực Hằng nhắm mắt lại,cảm nhận sự yên lặng hạnh phúc cùng thỏa mãn ngay lúc này.

87. Chương 87 : Đánh Chết Cũng Không Mặc Bikini

“Tung ra tin tức nói công ty con của tập đoàn Lâm thị tại hải ngoại có liên quan đến rửa tiền,rồi cho người toàn lực chen ép cổ phiếu của bọn họ,tôi muốn làm tập đoàn Lâm thị sửa thành họ Tô.”

Tô Lực Hằng quyết định muốn thù mới thêm hận cũ thanh toán một lượt với Lâm Cẩm Quyên.

“Hằng.”

Về mặt tối sầm của Tô Lực Hằng khiến Liễu Uyển Nhi sợ hãi,hắn như vậy cô chưa từng thấy qua,hắn thật giống như muốn đả kích người nào,có hình như nghe được bốn chữ tập đoàn Lâm thị.

“Tiểu Tiểu,em đứng ở đây bao lâu rồi?” Tô Lực Hằng lúc này mới phát hiện sự tồn tại của cô,lập tức thu hồi tia âm tàn trên mặt.

“Hằng,có phải anh đang uy hiếp người nào?” Liễu Uyển Nhi thử dò xét nói.

Cô nhú chặt chân mày làm trong lòng Tô Lực Hằng kinh ngạc,chẳng lẽ cô đã nghe được?

“Ha ha.” Tô Lực Hằng mỉm cười nhìn cô,trong lòng đã tính toán sẵn,”Có người nhân lúc anh ra khỏi nước nghỉ phép muốn hãm hại công ty,anh đang tổ chức mọi người phản kích.”

“Công ty không có chuyện gì chứ?” Liễu Uyển Nhi lo lắng nói.

“Không có chuyện gì,có anh ở đây em cứ yên tâm.”

Lời hắn nói không thể xóa đi nghi ngờ trong lòng Liễu Uyển Nhi,cô mơ hồ cảm giác được trận này tranh đấu này có liên quan đến cô,hiện tại chỉ có thể hi vọng đối phương trận tranh đấu không phải là ông ngoại Tô Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu,hôm nay khí trời rất tốt,chúng ta ra biển đi.” Tô Lực Hằng không muốn cô dây dưa vấn đề này nữa.

Gật đầu lung tung,cô hiện tại có chút loạn,để mặt hắn muốn làm gì thì làm.

Khi bước lên du thuyền tư nhân nhà Inge, khi du thuyền nhanh chóng rời khỏi cảng, thấy Inge cùng bốn em gái của hắn mặc áo tắm, Liễu Uyển Nhi đã hồi hận.

“Cho cô, mặc áo tắm vào đi.” Nhất Anh đưa Bikini cho cô, Liễu Uyển Nhi lập tức nhắm mắt lại cúi đầu, đánh chết cũng không nhận lấy bộ đồ gọi là quần áo kia.

Lần đầu tiên trên bãi biển thấy đàn ông mặc quần bơi cùng phụ nữ mặc Bikini, con người của Liễu Uyển Nhi thiếu chút nữa rơi ra, sau đã thấy nhiều cũng quen đi, nhưng muốn cô mặc áo này xuất hiện trong tầm mắt người khác còn khó hơn bảo cô đi chết.

Liếc cô một cái, Nhất Anh bất mãn nói: “Tiểu thư, cô thật không có lễ phép, muốn ta cảm tới khi nào?”

Tô Lực Hằng vội vàng giúp Liễu Uyển Nhi nhận lấy một bộ áo tắm, nhìn sang người bên cạnh nói: “Tiểu Tiểu, em không muốn mặc nó sao?”

Gật đầu, đánh chết cũng không mặc!

“Vậy thì không mặc.” Thật ra thì Tô Lực Hằng cũng không muốn cho cô mặc Bikini, vẻ đẹp của cô chỉ có thể để mình hắn thưởng thức.

Cô mặc không mặc áo tắm Nhất Anh không thèm để ý tới, giọng nói dịu dàng thúc dục Tô Lực Hằng: “Anh Lực Hằng, anh mau thay quần áo nha, chúng ta xuống biển bơi lội đi.”

“Hằng, anh cũng muốn mặc giống như Inge sao? !” Nghe vậy Liễu Uyển Nhi mở to hai mắt nhìn.

Cô hét lớn khiến Inge cùng ba cô gái khác đang phơi nắng trên bong thuyền cũng bị hấp dẫn vào.

“Em không muốn anh bơi?” Tô Lực Hằng hỏi.

“Anh dĩ nhiên có thể bơi, chẳng qua, chẳng qua giống như bọn họ cũng thật quá phóng túng.” Giữa anh em còn mặc đồ thoải mái, còn tắm chung, còn ra thể thống gì!

Lời vừa nói ra, trong mắt bốn chị em vội xuất hiện tia khó chịu, ngay cả Inge luôn dịu dàng với phụ nữ cũng giận trợn mắt nhìn.

“Cái gì gọi là phóng túng? !” Bốn chị em trằm miệng một lời, quát về phía Liễu Uyển Nhi.

“Các người ngàn vạn đừng nóng giận, Tiểu Tiểu chỉ một lúc nói sai.” Tô Lực Hằng vội vàng kéo Liễu Uyển Nhi ra phía sau, dùng toàn lực dụ dỗ năm anh em kia.

Hiazz~ nhóc con này thật biết gây chuyện, Tô Lực Hằng trong lòng đổ mồ hôi hột.

88. Chương 88 : Ai Là Uyển Nhi

Sau khi Tô Lực Hằng dùng mọi cách xin lỗi an ủi, năm anh em kia rốt cuộc mới hạ cơn giận.

Lúc này bọn họ đang vui vẻ ngâm mình trong biển, còn Tô Lực Hằng thì ở bên cạnh Liễu Uyển Nhi ngồi trên bong thuyền, hóng gió biển thổi đến nhìn phía xa có chim bay qua mặt biển.

“Anh Lực Hằng, em khát nước, anh có thể lấy cho em một ly nước trái cây không?” Chỉ thấy Tam Anh đi lên boong tàu, nhìn sang Tô Lực Hằng nói.

“Được.”

Thấy Tô Lực Hằng đi vào khoang thuyền, trong mắt Tam Anh lộ ra một tia giả hoạt.

Cô đi tới bên cạnh Liễu Uyển Nhi : “Cô không xuống bơi sao?”

“Tôi không biết.” Nhìn dáng vẻ Tam Anh nửa cười không cười, Liễu Uyển Nhi cảm giác người này không có ý tốt.

“Không sao,có thể học mà.”

Nháy mắt với ba chị em ngâm dưới biển,Tam Anh bỗng nhiên dùng sức đẩy Liễu Uyển Nhi xuống dưới biển.

Không kịp thét lên,cả người Liễu Uyển Nhi đã bị nước biển bao phủ,nước biển mằn mặn thoáng cái xông vào miệng mũi,hình ảnh kiếp trước bị nha hoàn tiểu Mai đẩy vào hồ nước thoáng cái xuất hiện,trong lúc giây dựa,hoảng sợ bối rối bất lực cô dần dần mất đi ý thức.

.....

“Anh Lực Hằng,thật xin lỗi,chúng em thật không biết cô ấy sợ nước.” Tam Anh rơi nước mắt,chân thành nói xin lỗi.

Thật ra thì các cô chỉ muốn đùa với cô ta một chút,không nghĩ tới cô phản ứng nghiêm trọng như vậy,bốn người các cô thật vất vả mới đưa cô lên bờ.

Nhìn thấy cô ấy hấp hối,lúc ấy các cô thật sợ hãi.

“Lực Hằng.” Inge cũng muốn thay em gái mình xin lỗi bạn tốt.

“Thôi,các người đi ra ngoài trước đi.” Tô Lực Hằng nắm chặt tay Liễu Uyển Nhi ánh mắt thủy chung không rời khỏi cô.

Nhìn dáng vẻ mất hồn của hần,năm người tự trách không biết làm gì đành phải đi trước.

Khi hần nhìn thấy cô cả người ướt đầm hai mắt nhắm nghiền nằm trên boong thuyền không nhúc nhích,cả linh hồn hần như bị rút đi,một khắc đó hần biết mình không thể mất cô.

Điên cuồng hô hấp nhân tạo,không ngừng kích tim,chỉ xin cô có thể mở hai mắt nhìn mình.

“Phụ thân,mẫu thân,cứu Uyển Nhi,cứu Uyển Nhi.”Lúc này người trên giường bỗng nhiên hoảng sợ lắm lắm.

“Tiểu Tiểu,đừng sợ có anh ở đây.”Tô Lực Hằng xoa nhẹ trán cô,nhẹ giọng an ủi người nhắm chặt hai mắt.

Chân mày nhíu chặt rồi cuộc chịu giãn ra,trong lòng Tô Lực Hằng bỗng nhiên sinh hoài nghi,Uyển Nhi trong miệng cô là ai ?Nhớ lần đó sau khi cô bỏ trốn trở về nhà,Tiểu Do cũng gọi cô là Uyển Nhi,đợi cô tỉnh lại hần nhất định phải hỏi rõ cô.

Đến ban đêm,du thuyền cập vào cảng,Liễu Uyển Nhi cũng rốt cục tỉnh.

“Tiểu Tiểu,em cảm thấy thế nào?” Thấy cô tỉnh lại,Tô Lực Hằng trong lòng rốt cuộc thở phào.

“Em sao?” Cô nhớ mang máng mình hình như bị Tam Anh đẩy xuống nước .

“Em rơi xuống biển,bất quá bây giờ đã không có chuyện gì .”

Cảm giác kinh khủng trong nháy mắt trở lại,Liễu Uyển Nhi nắm chặt tay Tô Lực Hằng : “Hằng,em rất sợ,anh đừng bỏ lại một mình em.”

“Sẽ không,sẽ không.” Kéo cô vào trong ngực,dịu dàng an ủi.

Cho đến người trong ngực tâm trạng dần dần ổn định.

Tô Lực Hằng lúc này mới nhớ lại mới vừa rồi trong lúc hoang mang cô có gọi tên một người: “Tiểu Tiểu,ai là Uyển Nhi?”

Lời hần nói khiến Liễu Uyển Nhi hoảng sợ,ngập ngừng nhìn sang hần: “Tại sao anh biết Uyển Nhi ?”

“Vừa rồi em gọi tên cô ấy.”

Thì ra như vậy,Liễu Uyển Nhi thở phào nhẹ nhõm nhưng ngay sau đó lung tung đáp: “Uyển Nhi là một người bạn tốt của em.”

“Ồ,xem ra tình cảm giữa các người rất tốt.” Bối rối trên mặt cô để Tô Lực Hằng biết cô đang gạt mình bất quá nếu cô không muốn nói thì thôi,hần cũng không muốn ép cô.

“Hằng,chúng ta về nhà đi.” Cô bây giờ muốn về nhà.

“Được,ngày mai trở về.”

89. Chương 89 : Dì Trương Rất Tức Giận

“Tiểu Tiểu,thật xin lỗi,ngày hôm qua tôi không phải cố ý .” Tam Anh đưa mọi người ra phi cơ,chân thành tha thiết nói xin lỗi Liễu Uyển Nhi.

“Không sao,tôi bây giờ không phải rất tốt sao.” Cười cười nói.

Nghe vậy Tam Anh lập tức nở nụ cười: “Vây chừng nào các người mới trở lại Langwiki?”

“Đúng vậy,các người chừng nào trở lại?” Inge cũng rất hi vọng gặp lại được bọn họ,hắn rất rất thích cô gái nhỏ của bạn tốt hắn .

Liễu Uyển Nhi đang do dự,biết tâm tư cô Tô Lực Hằng lập tức nhận vấn đề về phía mình “Rãnh rồi chúng tôi sẽ trở lại.”

Hắn coi như đã lãnh giáo đủ nói mà không sợ chết của cô,không nên trước khi đi còn đắc tội với tất cả mọi người.

Vậy tay từ biệt với bọn họ,Tô Lực Hằng mang theo Liễu Uyển Nhi bước lên phi cơ trở về nước .

Tô gia

Xe mới dừng lại,Liễu Uyển Nhi nhanh chóng xông ào vào phòng.

“Dì Trương,cháu đã trở về.”

Giọng cô khiến mặt dì Trương thoáng cái nở rộ màu sắc,nhưng nhưng ngay sau đó lại lập tức căng thẳng: “Cháu còn biết trở lại sao? Vì chơi ngay cả đi học cũng không!”

Nhìn lại Tô Lực Hằng cũng đi theo vào nhà,dì Trương sắc mặt càng thêm khó coi,vung tay chỉ đi vào phòng bếp,không thêm để ý hai người nữa.

Liễu Uyển Nhi nhất thời mặt ủ mày che,dì Trương tức giận,làm sao bây giờ?

Tô Lực Hằng cười an ủi cô,ngay sau đó đi vào phòng bếp, ôm thắt lưng dì Trương : “Dì Trương tốt của ta,chúng ta sai rồi,dì đừng tức giận nữa.”

“Tránh ra!” Đưa tay đẩy ra Tô Lực Hằng,dì Trương lúc này quyết tâm không tha thứ hắn.

“Dì Trương,chúng tôi vừa mới trở về,dì cứ như vậy không chịu chấp nhận lời xin lỗi của tôi sao?”

Tin người mới là lạ!Dì Trương liếc hắn một cái.

Thấy thế Tô Lực Hằng không thể làm gì khác đánh ra đòn sát thủ: “Nếu dì thật tức giận,vậy thì giống như còn bé đánh ta đi,muốn đánh tay hay đánh mông? Tùy dì chọn.”

Vừa nói vừa vươn tay gương mặt tỏ vẻ đáng thương nhìn dì Trương.

Qua một hồi,dì Trương mới thở dài nói: “Cậu đó, từ nhỏ đã nhanh mồm nhanh miệng,thôi, sau này làm việc không thể không có chừng mực.”

Thấy dì Trương rốt cục không tức giận nữa,trong lòng Tô Lực Hằng thở phào nhẹ nhõm.

“Ồ,tay của cậu tại sao lại vậy?”Dì Trương lúc này mới phát hiện vết sẹo trên tay hắn.

“Không cẩn thận bị thương.” Tô Lực Hằng muốn rút tay,lại bị dì Trương nhanh chóng giữ lấy.

“Cậu đã lớn vậy,tại sao không biết thương tiếc mình.” Nhìn vết sẹo dữ tợn ,vẻ mặt dì Trương đau lòng.

Đến cơm tối

Khi Liễu Uyển Nhi thấy Vu Thiệu Đình xuất hiện, trên mặt xuất hiện vui vẻ chạy đến hỏi thăm trước: “Anh Thiệu Đình,anh về hồi nào?”

“Anh về hơn mười ngày trước.” Đôi mắt cô bé đã lâu không thấy, trên mặt Vu Thiểu Đình là nụ cười thản nhiên.

“Khụ!” Tiếng ho khan của Tô Lực Hằng khiến hai người vội vàng thu hồi tầm mắt.

“Lực Hằng, cậu không nên quá keo kiệt.”

Dì Trương bưng súp đến tình cờ thấy được màn như vậy, không chút lưu tình trực tiếp trách hấn phá người ta.

“Ta nào có.” Tô Lực Hằng chột dạ phủ nhận, chỉ do thời gian bọn họ nhìn nhau quá lâu, hấn chỉ nhắc nhở một chút thôi mà.

90. Chương 90 : Khinh Vân Chạy Mau

“Lực Hằng, hai ngày nữa cậu hãy đưa Tiểu Tiểu đi cúng tế Chí Hằng và Gia Mỹ đi.” Dì Trương cầm chén thản nhiên nói.

Tô Lực Hằng hiểu ý của bà, hấn cũng phải đi nói với đại ca cùng đại tẩu, hấn và Tiểu Tiểu đang ở chung .

“Dạ.” Đồng ý thời gian cúng tế của Dì Trương.

Hai ngày sau

“Đại ca, Khinh Vân đã đợi ngoài xe.” Vu Thiểu Đình nói.

“Đao Nhân cùng Tiểu Do tại sao còn chưa xuống?”

Tô Lực Hằng vừa nói xong liền thấy Đao Nhân kéo Tiểu Do từ trên lầu đi xuống.

Thấy Tô Lực Hằng, Tiểu Do lập tức mở miệng xin: “Đại ca, em có thể không đi được không? Em ở nhà giúp dì Trương nấu cơm.”

“Cô đợi tôi đi rồi lên chơi máy tính của tôi chứ gì, đừng mơ!” Đao Nhân không tin lời cô nói.

Liếc hấn một cái, ánh mắt cầu khẩn của Tiểu Do nhìn về phía Tô Lực Hằng: “Đại ca, xin anh.”

Tiểu Do vốn không phải nhân vật chính, cô có đi hay không cũng chẳng quan trọng, chẳng qua là. . . .

Tô Lực Hằng trầm mặc khiến Đao Nhân hoảng sợ, lỡ như đại ca đồng ý cho Tiểu Do ở lại, vậy sau khi đi cô ta nhất định sẽ lấy trộm số tài khoản của hấn, cô ta kỹ thuật tệ thể, những trang bị cao quý của hấn có thể bị thua sạch toàn bộ hay không.

Đao Nhân càng nghĩ càng bất an, ngay sau đó nhìn Tô Lực Hằng nói: “Đại ca, em cũng không muốn đi.”

Bất đắc dĩ thở dài, hai người này thật bất trị!

“Hai người các người đều không cần đi.”

Lời này vừa nói ra, Đao Nhân cùng Tiểu Do lập tức chạy lên lầu, sợ đối phương chạy trước tới tầng cao nhất đoạt đi bảo tọa.

“Chúng ta đi thôi.”

Nên chỉ có ba người Tô Lực Hằng, Liễu Uyển Nhi cùng Vu Thiểu Đình ngồi vào xe Khinh Vân đi đến mộ Tô Lực Chí và Lâm Gia Mỹ.

Xe chạy tới khu rừng, đi qua chỗ này mới tới phần mộ anh hai hấn.

Khinh Vân bỗng nhiên giảm tốc độ, chỉ thấy một chiếc xe vận tải lớn kéo theo thùng sắt dài đang chậm chạp chạy đến phía trước, sườn xe khổng lồ chặn lại hơn phân nửa đường xe.

“Mẹ kiếp, không có năng lực nhiều năm tại sao dám chõ hàng nhiều thế? Chạy chậm quá!”

Khinh Vân quay tay lái, chuẩn bị nhấn ga vượt qua.

“Chú ý an toàn.” Vu Thiệu Đình ngồi bên cạnh mở miệng nhắc nhở, đường núi rất dễ xảy ra tai nạn xe cộ.

“Kỹ thuật của tôi cậu yên tâm.” Khinh Vân chợt đạp xuống chân ga, xe thoảng cái vọt tới bên trái xe hàng.

Bỗng nhiên Vu Thiệu Đình nhìn thấy thùng sắt lớn trên xe vận tải đang kịch liệt đâm vào, mắt thấy sẽ ngã về phía bọn họ.

“Khinh Vân đi mau, thùng sắt sắp ngã xuống!”

91. Chương 91 : Dùng Tánh Mạng Bảo Vệ Cô

“Mau nhán ga!”

Tô Lực Hằng cũng phát hiện nguy hiểm, lập tức kéo Liễu Uyển Nhi vào trong ngực của mình, lấy tay bảo vệ đầu cô.

Nhưng hán la lên thì đã trễ, một thùng sắt lớn đã nặng nề rơi xuống trên mặt đất vừa lúc ngăn con đường xe chạy tới.

Khinh Vân lập tức đảo quanh tay lái, ý đồ chạy vào phía cổ phá vòng vây.

Đúng lúc này Tô Lực Hằng nhìn qua cửa sổ phía sau xe thấy một thùng sắt khác đang lung la lung lay ngã phía đuôi xe.

Trong lòng lo lắng, suy nghĩ duy nhất của hán chính là bảo vệ cô bé trong ngực.

Không lưỡng lự đẩy cô ngã trên ghế ngồi, dùng thân thể của mình bảo vệ cô.

Khi Liễu Uyển Nhi thấy thùng sắt vào cửa sổ phía sau xe, đạp về phía thân thể Tô Lực Hằng, đầu oong vang lên một tiếng thật lớn, cảm giác choáng váng đánh ụp tới.

“Hằng!”

Thủy tinh bể tan tành xệt qua mặt hán, trong nháy mắt chảy ra tia máu.

Cảm giác hơi thở của hán càng ngày càng yếu, tim Liễu Uyển Nhi giống như bị thắt chặt lại, chắc đến để cô thở không được .

Hán không thể xảy ra chuyện gì!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ trước mắt, Tô Lực Hằng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Muốn mở miệng an ủi cũng đã không thể ra sức.

Một khắc hai mắt nhắm lại, hán phát hiện thì ra khi đối mặt hoàn cảnh nguy hiểm, hán cũng sẽ giống như anh hai và chị dâu dùng tánh mạng của mình bảo vệ cô.

“Đại ca!”

“Tiểu Tiểu!”

Khinh Vân cùng Vu Thiệu Đình lập tức cõ nịt an toàn ra, vừa núp thùng sắt không ngừng rơi xuống, vừa mở ra cửa xe.

Khinh Vân nhanh chóng khiến Tô Lực Hằng đã bất tỉnh ra khỏi xe, chạy sang ven đường

“Tiểu Tiểu, mau ra đây.” Vu Thiệu Đình đưa tay kéo Liễu Uyển Nhi che vào trong ngực, nhanh chóng di chuyển đến mảnh đất an toàn.

“Hằng, Hằng, anh tỉnh đi!” Chạy ra khỏi xe Liễu Uyển Nhi lập tức nhào tới bên cạnh Tô Lực Hằng, diên cuồng hét tên của hán.

Nhìn dáng vẻ cô thất khổng, trong mắt Vu Thiệu Đình hiện lên đau đớn, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường.

“Tiểu Tiểu, em hãy chăm sóc đại ca. Khinh Vân, mau gọi điện thoại cho Đào Nhân.”

Dứt lời người liền chạy đến buồng lái xe vận tải,lại phát hiện tài xế đã sớm chạy đi.

Xem xét cổ xe vận tải,tất cả đều kỳ lạ khiến hần không khỏi hoài nghi đây không phải là một sự cố đơn giản.

“Thiếu Đình,cậu có ngửi thấy mùi gì lạ không?” Khinh Vân hoài nghi ngửi chung quanh,chợt phát hiện thùng sắt lủng xuống đất chảy ra chất lỏng màu xang, “Không xong,bên trong thùng là xăng!”

Lúc này Vu Thiếu Đình nhìn thấy phần đuôi xe hơi bị tung hự,xăng đang nhỏ giọt,làn khói màu trắng từ trong xe bay ra.

Mà lúc này Liễu Uyển Nhi cùng Tô Lực Hằng chỉ cách nó hơn mười thước xa.

“Tiểu Tiểu, cẩn thận!”

Không có bất kỳ do dự,Vu Thiếu Đình lập tức xông về phía hai người ven đường.

92. Chương 92 : Bảo Vệ Bọn Họ

Liễu Uyển Nhi thấy Vu Thiếu Đình điên cuồng xông về phía mình,ngay sau đó cô và Tô Lực Hằng bị một đôi tay cường tráng ôm lấy,cùng nhau ngã vào bụi cỏ ven đường.

Ngay sau đó một tiếng nổ oanh tạc truyền đến,cảm giác một làn sóng xung kích mãnh liệt chấn động ngũ tạng lục phủ.

Đưa tay tìm kiếm Tô Lực Hằng phát hiện hần bình yên nằm bên cạnh mình, Liễu Uyển Nhi rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Lại nhìn thấy chỗ xe hơi bốc ngọn lửa cao hừng hực,cô đã biết rõ vừa xảy ra chuyện gì.

Bỗng nhiên Liễu Uyển Nhi đang nhớ lại Vu Thiếu Đình,xem xét mọi nơi phát hiện hần ngã ở chỗ cách mình hai ba thước,hai mắt nhắm nghiền,khóe môi chảy ra máu tươi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trắng xanh,anh ấy không sao chứ?

“Anh Thiếu Đình~”

Liễu Uyển Nhi bò đến bên cạnh hần,bàn tay run rẩy nhẹ nhàng đẩy hần,không có chút phản ứng.

“Đừng,anh không thể chết được.”

Liễu Uyển Nhi hoàn toàn luống cuống,hai mắt trống rỗng,nước mắt không thể khống chế rơi xuống,hai người đàn ông quan trọng nhất trong đời cô đều gặp chuyện,nếu như có thể cô tình nguyện bản thân chết thay để bọn họ lần nữa mở mắt

“Tiểu Tiểu! Tiểu Tiểu!” Khinh Vân dùng sức lay cô.

“Anh Khinh Vân.”

Thấy cô rốt cục có phản ứng, Khinh Vân thả lỏng,dại ca cùng Thiếu Đình đã bị thương,cô không cũng xảy ra chuyện được.

Nhìn hai người nằm trên mặt đất,Liễu Uyển Nhi lau đi nước mắt bò khỏi mặt đất.

“Anh Khinh Vân, mau đưa Hằng cùng anh Thiếu Đình đến nơi an toàn,em sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn lần nữa .”

Cô bé trước mắt bỗng nhiên trầm ỉn cùng kiên cường làm Khinh Vân có chút kinh ngạc,sau khi sững sờ không hề chậm trễ đưa hai người đàn ông ra mảnh đất trống cách hiện trường sự cố.

Bảo vệ hai người đàn ông trước mắt, Liễu Uyển Nhi tự nói với mình không thể khóc, bởi vì đây là yêu cầu Tô Lực Hằng, cô muốn ở bên bọn họ chờ Đào Nhân đến.

Bọn họ cũng sẽ không có chuyện gì!

Lúc này Khinh Vân cũng thấy nơi này thật quá dị, nên trở lại hiện trường cẩn thận tra tìm dấu vết.

Vừa tìm dấu vết vừa ngẩng đầu liếc cô bé ở đằng kia, cô bình tĩnh cùng kiên cường đúng là ngoài dự liệu của hắn, hắn phát hiện trong người cô cất dấu một sự dẻo dai khó phát hiện.

93. Chương 93 : Hoa Đào Nở Rộ

“Hằng, anh tỉnh rồi.” Nhìn thấy hắn mở mắt trái tim Liễu Uyển Nhi rốt cuộc có thể thả lỏng.

Tô Lực Hằng cùng Vu Thiệu Đình ngã xuống không bao lâu sau, Đào Nhân liền mang theo anh em trong bang chạy đến, lập tức xử lý vết thương cho hai người.

Tô Lực Hằng bị thùng sắt rơi xuống đập vào đầu và lưng, bất quá may thùng sắt rơi xuống có cửa sổ xe ngăn cản cho nên lực cũng giảm bớt.

Còn Vu Thiệu Đình bị vụ nổ ảnh hưởng, ngũ tạng lục phủ bị chấn động, cần điều trị một khoảng thời gian.

“Anh không sao chứ?”

Đầu đau nhức khiến Tô Lực Hằng nhớ lại tất cả chuyện xảy ra lúc trước, vội hỏi thăm tình trạng Liễu Uyển Nhi.

“Em rất khỏe, anh nhức đầu sao?” Nhìn hắn nhíu chặt lông mày, Liễu Uyển Nhi vẫn có chút lo lắng.

“Không có chuyện gì.” Chút đau đớn này hắn còn có thể chịu được.

“Hằng, sau này đừng vì cứu em mà không quan tâm an toàn của mình.”

Thấy hắn ngã xuống trước mặt mình, tim Liễu Uyển Nhi giống như ngừng đập, cô tình nguyện người bị thương chính là mình.

“Đồ ngốc, anh đây cường tráng bị nện trúng một chút có chuyện gì chứ, nếu em bị nện trúng sẽ giống như bánh bao thịt.”

Tô Lực Hằng trêu đùa vẻ mặt sầu khổ của Liễu Uyển Nhi, không muốn cô quá lo lắng cho mình.

Đúng lúc này cửa phòng bị mở ra, chỉ thấy Khinh Vân dò vào đầu nói: “Đại ca, Thiệu Đình tỉnh rồi.”

Vừa nghe thấy Vu Thiệu Đình tỉnh lại, trên mặt Liễu Uyển Nhi vội hiện tia sáng, muốn mình là người đầu tiên đi thăm hắn.

Nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt chăm chú của Tô Lực Hằng đang nhìn mình, bước chân hưng phấn nhất thời chần chờ.

“Hằng ~” Liễu Uyển Nhi không biết nên nói thế nào cho phải, cô muốn đi thăm Vu Thiệu Đình rồi lại sợ Tô Lực Hằng tức giận.

Sắc mặt cô khiến Tô Lực Hằng sầm mặt, đầu đón xẹt qua trong lòng, thì ra ở trong lòng cô Vu Thiệu Đình vẫn là người quan trọng nhất.

“Đi đi, đi xem anh Thiệu Đình của em đi.”

Nhắm mắt lại không thèm nhìn cô, nhưng trong lòng tại sao đau như vậy.

“Vậy ~ em đi thăm anh ấy chút nữa sẽ trở lại.”

Đi mau! Trước lúc anh còn chưa hối hận! Tô Lực Hằng ở trong lòng gào thét.

Thấy hấn không nói, Liễu Uyển Nhi do dự một chút nhưng vẫn rời đi.
Mở mắt ra nhìn gian phòng trống rỗng, Tô Lực Hằng hối hận.
Không muốn cô đi thì cứ ra lệnh không cho cô đi là được rồi, còn giả bộ hào phóng làm gì!
Giờ hại mình nhớ đến phát điên!
Trở lại đi, Tiểu Tiểu, đừng đến chỗ Thiếu Đình, anh cũng là bệnh nhân cũng cần người an ủi .
Tô Lực Hằng đang bức tốc đáng thương vô cùng, bỗng nhiên cửa bị mở ra.
Bóng người quen thuộc chạy vào, nhào tới trên người hấn.
“Em không nỡ rời khỏi anh.”
Lúc đi ra cửa mới phát hiện, thì ra chẳng biết lúc nào mình đã không bỏ nổi hấn, thậm chí ngay cả anh Thiếu Đình quan trọng nhất cũng không thể làm cô bỏ lại hấn.
Cô biểu lộ khiến tim Tô Lực Hằng thoáng cái sống lại, hấn nghe Thiên Sứ đang ca hát..
Trong lòng Tô Lực Hằng reo hò.
Thích muốn chết, thích muốn chết, nhóc con này rốt cục yêu hấn! Ha ha ha.

94. Chương 94 : Người Đàn Ông Có Khí Độ

“Hằng.” Liễu Uyển Nhi tựa đầu vào trong ngực hấn, “Anh Thiếu Đình rất quan trọng với em.”
“Ừ.”
Cô muốn nói gì? Không lẽ cô muốn đổi ý trở lại trong ngực Vu Thiếu Đình? Nghĩ cũng đừng nghĩ, đã yêu hấn thì không thể thay đổi!
“Anh cũng biết, em và anh Thiếu Đình từng có một đoạn tình cảm mặc dù đoạn tình cảm này đã kết thúc nhưng anh ấy vĩnh viễn chiếm một địa vị không giống vậy, em hi vọng anh cho em qua lại với anh ấy.”
Thì ra như vậy, cô đã thắng thắng như thế, nếu như hấn còn phản đối bọn họ gặp mặt cũng quá keo kiệt.
“Anh làm sao ngăn cản hai người ,hấn ngoại trừ là anh Thiếu Đình tốt của em, cũng là anh em tốt của anh.”
Nghe xong lời Tô Lực Hằng, quả nhiên Liễu Uyển Nhi rất vui vẻ.
“Cám ơn anh, Hằng.”
Kích động ngẩng đầu lên, hôn lên môi hấn một cái.
Trong lòng Tô Lực Hằng nở một đóa hoa thật lớn.
“Thêm một lần!” Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn hấn.
“Không.” Liễu Uyển Nhi đỏ mặt lắc đầu, lập tức nói, “Chúng ta đi thăm anh Thiếu Đình đi.”
“Được!” Hiện tại tâm trạng hấn tốt không gì sánh được, cô nói gì cũng có thể.
Đi tới phòng Vu Thiếu Đình, tâm trạng thật tốt của Tô Lực Hằng dần dần biến mất.
Nhìn Liễu Uyển Nhi ân cần bưng nước rồi thay khăn giấy cho Vu Thiếu Đình, căn bản quên sự có mặt của hấn, Tô Lực Hằng hết sức khó chịu.
Đạo Nhân phát hiện hấn khác thường, đi tới bên cạnh hấn nhẹ giọng nói: “Đại ca, có cần em bảo Tiểu Tiểu dừng lại.”

Hắn mới hứa không ngăn cản bọn họ lui tới,hiện tại nếu như lời cô đi,vậy sau này lời hắn nói làm sao có thể tin.

“Không cần,tôi là người đàn ông có khí độ.”

Vung vung tay lên Tô Lực Hằng nặn ra một nụ cười bình tĩnh.

Thật sự có khí độ? Sắc mặt tại sao khó coi như vậy,Đạo Nhân đỏ mồm hôi rùng rùng.

Lúc này trong phòng xảy ra một chuyện khiến Tô Lực Hằng lập tức trừng lớn hai mắt.

Chết tiệt,bàn tay nhóc con của hắn đang đặt đầu nha,lại dám trực tiếp đưa vào trong chăn xoa bóp cho Vu Thiểu Đình .

Trời ơi,hãy làm cho hai mắt hắn mù đi,để không nhìn cảnh này!

Tô Lực Hằng cũng không nhịn nổi nữa,hít sâu một hơi nhìn sang Đạo Nhân nói: “Đạo Nhân,cậu nói với Tiểu Tiểu một tiếng,đầu anh đau,anh về phòng trước.”

Nhìn đại ca trừng đến con người sắp lòi ra,Đạo Nhân không biết hắn đau đầu hay mắt đau.

Liễu Uyển Nhi vừa nghe nói Tô Lực Hằng nhưc đầu,liền lập tức rời khỏi phòng Vu Thiểu Đình.

Đẩy cửa phòng ra nhìn thấy người đàn ông trên giường đang nằm đưa lưng về phía mình.

“Hằng,đầu anh rất đau sao?” Liễu Uyển Nhi gấp gấp hỏi.

“Ừ.” Một tiếng hừ nhẹ,không quay đầu nhìn cô.

Trời ạ,hắn lại khó chịu mà cô một chút cảm giác cũng không có.

“Em đi gọi bác sĩ Đạo.”

Liễu Uyển Nhi đang muốn rời đi,lại bị một loại sức mạnh ôm lên giường,thoáng cái rơi vào trong ngực Tô Lực Hằng.

“Đừng động! Nằm im để anh ôm.”

Liễu Uyển Nhi nghe theo nằm trong ngực hắn,chỉ là có chút không hiểu,hắn không phải đang nhưc đầu sao?

Tô Lực Hằng lẳng lặng ôm cô,lòng rất cuộc không còn chua nữa,làm người đàn ông có khí độ thực sự không dễ dàng.

95. Chương 95 : Thực Nền Buông Tay

Mấy ngày sau

Thư phòng

“Đại ca,sự cố lần này không phải đột nhiên có.” Vu Thiểu Đình.

Hắn cũng chú ý tới,chẳng qua mấy ngày nay lo dưỡng thương nên tạm thời gác việc này qua một bên.

“Khinh Vân ,bên cậu có phát hiện việc gì không?”

Khinh Vân lắc đầu nói: “Đối phương đương nhiên chuẩn bị chu đáo,hiện trường không có để lại dấu vết nào.”

“Ta hoài nghi Thích Vĩnh Thịnh còn chưa chết.”

Tô Lực Hằng vừa nói xong,Khinh Vân lập tức đáp trả: “Làm sao có thể,em tận mắt thấy hắn đi vào hiện trường bạo tạc .”

“Chỉ cần không có thi thể tất cả đều có thể,Thích gia có thể lực lớn,người nổi nghiệp của bọn họ cũng sẽ không tầm thường.”

Lời Tô Lực Hằng làm Khinh Vân không thể phủ nhận,có lẽ hẳn thật quá sơ suất.

Lúc này Tô Lực Hằng cầm lấy giấy cùng bút trên bàn,viết lên trên mấy chữ cho Vu Thiếu Đình cùng Khinh Vân.

“Ta hoài nghi chuyện lần do nội gian trong bang làm.”

Nhìn chữ trên giấy hai người cũng kinh ngạc bọn họ cũng cảm thấy chuyện này hẳn do trong ngoài tiếp ứng mới làm được,nếu không làm sao biết rõ thời gian của bọn họ,chuyến đường cùng an bài xe,nhưng là người nào?

Nhìn vẻ mặt khó có thể tin của bọn họ,Tô Lực Hằng thản nhiên nói: “Mau liên lạc cùng mọi người điều tra Thích Vĩnh Thịnh.”

Thật ra thì hẳn hoài nghi người này đã không phải chuyện một hai ngày,sự cố lần này chẳng qua càng thêm chứng thật suy đoán của hẳn thôi.

“Đại ca,vậy chúng ta hiện tại có cần bàn phương pháp xử lý?” Vu Thiếu Đình lo lắng nếu như người này thật là nội gian,có lần nữa nguy hại an toàn mọi người trong nhà.

“Yên lặng theo dõi tình hình,nếu như bây giờ chúng ta đã thảo kinh xà sẽ chỉ làm Thích Vĩnh Thịnh vứt bỏ người này,đến lúc đó biết đâu nhiều nguy hiểm hơn ẩn núp bên người chúng ta,việc này lại càng không có lợi.”

Tô Lực Hằng lại nói: “Chuyện này trước không nên để người thứ tư biết.”

Hắn lo lắng không biết bên ngoài có bao nhiêu tai họa đang chờ mình,nhiều người biết chỉ thêm một phần nguy hiểm.

Vu Thiếu Đình cùng Khinh Vân gật đầu,giờ khắc này bất luận ở nhà hay ở ngoài,bọn họ cũng sẽ thêm một phần cảnh giác.

“Khinh Vân,cậu ra ngoài trước,tôi có việc muốn nói với Thiếu Đình.”

“Dạ”

Sau khi Khinh Vân đi, trong thư phòng chỉ còn lại có hai người Tô Lực Hằng cùng Vu Thiếu Đình .

“Thiếu Đình,cám ơn cậu đã cứu tôi và Tiểu Tiểu.”

Lời cảm ơn này hẳn đã sớm muốn nói.

“Đây là chuyện tôi phải làm .” Vu Thiếu Đình.

Tô Lực Hằng trầm lặng chốc lát sau đứng dậy nhìn vào mắt Vu Thiếu Đình: “Mặc dù cậu đã cứu ta,nhưng ta sẽ không vì vậy đem Tiểu Tiểu tặng cho cậu.”

Đây là mục đích hẳn bảo Vu Thiếu Đình ở lại,hắn muốn cho cậu nhóc hiểu được,Tô Tiểu Tiểu đã là người phụ nữ của hắn,vĩnh viễn không liên quan đến Vu Thiếu Đình,cho dù thiếu cậu ta một mạng,hắn cũng sẽ không dùng phụ nữ của mình đổi lại ân tình.

“Chuyện em và Tiểu Tiểu đã qua.” Nói thật lạnh nhạt nhưng chỉ có Vu Thiếu Đình mới rõ trong lòng mình đang đau đớn.

Một khắc ra khỏi thư phòng,Vu Thiếu Đình trong lòng thở dài một hơi,có lẽ hẳn còn thiếu phần mạnh mẽ nên mới thua trong cuộc tranh đấu tình yêu này.

Có lẽ thật nên buông xuống.

Bên trong thư phòng,Tô Lực Hằng im lặng thật ra thì trong lòng hắn cũng cất dấu một phần áy náy với Thiếu Đình,vì mình đã đoạt đi người yêu của hắn,nhưng tình yêu vốn ích kỷ .

Bảo hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha.

96. Chương 96 : Lướt Qua Bàn Tay Sáng Rõ

Vu Thiếu Đình bắt tri bắt giác đi tới đình viện,ngắm nhìn bốn phía có rất nhiều kỷ niệm tốt đẹp giữa hắn và Tiểu Tiểu,mà chút ít hồi ức lại làm hắn có loại cảm giác hít thở không thông,hắn phải đi khỏi nơi đây.

Không lái xe,một mình một người không có mục đích đi trên đường cái.

Đi thật lâu,đi tới mệt mỏi mới dừng lại mới phát hiện mình không mang ví tiền,không mang điện thoại di động.

Sờ vào túi có chừng mấy đồng tiền xu,hắn làm sao về nhà đi?

Lúc này phía trước có một chiếc xe lái đến,hắn muốn về Tô gia liền không chút do dự đi tới.

Nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ,Vu Thiếu Đình lại rơi vào trầm tư.

“Tiên sinh,phiền ngài để xuống.” Lúc này một giọng nữ thanh thứ truyền vào lỗ tai Vu Thiếu Đình.

Đây là một cô bé nhỏ gầy,cột tóc kiểu đuôi ngựa,tuổi nhìn qua cũng gần bằng với Tiểu Tiểu,trên mặt bắt mắt nhất chính là cặp mắt to kia,thật tròn còn đen bóng, con người quay chuyển lộ một tia giảo hoạt.

Cô ấy muốn ngồi vị trí bên cạnh mình sao? Lần đầu tiên ngồi xe bus Vu Thiếu Đình có chút sững sờ không biết phản ứng.

Trời,chú này không phải ngốc đấy chứ,trong lòng cô bé nghĩ thầm.

“Tiên sinh,phiền toái ngài nhích ra,tôi muốn ngồi bên trong.” Cô lại nói thêm một lần.

Vu Thiếu Đình rất cục cựa kịp phản ứng,vội vàng nghiêng người để cô ngồi gần cửa sổ.

Cô bé thật giống như rất mệt,ngồi xuống không bao lâu lại bắt đầu lim dim.

Lần đầu tiên ngồi cùng một cô gái xa lạ,Vu Thiếu Đình đặc biệt chú ý cô,nhìn dáng vẻ cô cố nén buồn ngủ,hắn cảm thấy có mấy phần đáng yêu.

Không giống nhau chính là cô bé không chống được ngủ thiếp đi,cổ tinh tế tựa hồ chịu không nổi sức nặng của đầu,không lâu sau đầu cô bé dựa vào bên vai Vu Thiếu Đình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cọ sát qua lại trên vai Vu Thiếu Đình,chép miệng,ngủ rất ngon.

Lúc này xe quẹo cua,ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ xe,rọi vào mặt cô bé.

Ánh mặt trời chói mắt khiến cô nhú mày.

Vu Thiếu Đình vươn tay che trước mặt cô bé,bàn tay lớn che ánh nắng rọi vào cô,cô bé rút cuộc thả lỏng chân mày.

Vu Thiếu Đình khẽ mỉm cười.

Nhìn lướt qua bàn tay bị ánh nắng chiếu vào,hắn cũng không biết mình tại sao có thể làm chuyện này,có lẽ bởi vì tuổi cô bé này gần bằng với Tiểu Tiểu sao.

97. Chương 97 : Vu Thiếu Đình Phát Điên

Cảm giác tốt đẹp kéo dài chưa đến hai phút đã kết thúc.

Vu Thiếu Đình bỗng nhiên cảm giác trên vai có chút dính dấp,quay đầu nhìn xuống,cô bé nằm mơ bắt đầu chảy nước miếng.

Chất lỏng không màu dọc theo khoe miệng mắt thấy sắp chảy xuống vai hần,cô bé bỗng nhiên ngậm miệng lại,nuốt một nửa nước miếng chảy ra ngoài vào trong bụng.

A~ thật buồn nôn,cái gì đáng yêu,cái gì xinh đẹp,lúc này tất cả biến mất trên người cô.

Nước miếng bị cô nuốt vào một chút,vừa nhỏ giọt trên vai Thiệu Đình,cứ thế lặp lại nhiều lần Vu Thiệu Đình thật sự chịu không được.

Vươn ra ngón trở nhẹ nhàng chọc chọc cánh tay cô bé, không có phản ứng.

“Cô,tĩnh lại đi.” Nhẹ giọng gọi cô.

“Đừng nói.” Cô bé lẩm bẩm nói.

Chỉ thấy cô bé nhúc nhích thân thể,hai tay lực lợi ôm lấy cánh tay Vu Thiệu Đình,đem nước miếng lau lên áo sơ mi trắng của Thiệu Đình tiếp tục mộng đẹp.

Trời ạ,sau khi về nhà hần nhất định bỏ chiếc áo sơ mi này.

Lúc này một đôi vợ chồng già nua đi qua bên cạnh Vu Thiệu Đình.

“Bạn già,bà nhìn xem,hai người bọn họ thật ân ái.”

“Đúng vậy ,trẻ tuổi thật tốt .”

Ánh mắt hâm mộ của hai người già làm Thiệu Đình không biết làm sao,đông cứng gật đầu cùng bọn họ, đưa mắt nhìn bọn họ xuống xe.

Rồi quay đầu nhìn cô bé tựa trên vai mình,nước đọng bên khoe miệng đã chảy tràn lan,trời ạ, hần sắp điên rồi.

Vu Thiệu Đình quyết định không khách khí nữa,trực tiếp lay động cô bé đến tỉnh mới thôi.

“Cô gái, tỉnh.”

Mơ mơ màng màng mở mắt,phát hiện một khuôn mặt xa lạ gần trong gang tấc,mắt cô bé thoáng tỉnh táo,thân thể nhanh chóng giật lại kéo dài khoảng cách với Vu Thiệu Đình.

“Anh,anh muốn làm gì? !” Cô bé nhích xa, “Nói cho anh biết, chồng tôi rất hung dữ !”

Vu Thiệu Đình liếc mắt nhìn cô một cái,một tiểu nha đầu chưa dứt sữa lại còn giả bộ có chồng.

“Nói chồng cô yên tâm,tôi không có hứng thú với nhóc con như cô.”

“Tin rằng anh cũng không dám!” Cô bé vươn ra quả đấm.

Hai người chiến tranh lạnh rốt cục trở lại bình thường.

Cô bé len lén liếc nhìn Vu Thiệu Đình bên cạnh,chú xấu xa này không những nhìn mặt cô,còn mắng cô là nhóc con,chú chờ đi,bổn cô nương nhất định cho chú chút giáo huấn.

“Tránh ra,tôi muốn xuống xe!” Cô bé đứng lên,hùng hổ nói.

Thật là một cô bé không có lễ phép,Vu Thiệu Đình nhú mày,nhích người sang bên nhường đường cho cô.

Liếc Vu Thiệu Đình một cái,cô bé chen chúc qua người hần.

Lúc này xe bỗng nhiên thắng gấp,cô bé mắt thấy sẽ phải ngã nhào.

Vu Thiệu Đình kịp thời đỡ lấy cô: “Cô không sao chứ?”

“Đừng giả vờ ăn đậu hủ!” Cô bé không cảm ơn,đứng vững liền đẩy tay Vu Thiệu Đình ra.

Nhìn cô vội vã xuống xe Vu Thiệu Đình không khỏi lắc đầu,nhóc con này không những không lễ phép còn không có lương tâm,thật không biết cha mẹ cô ấy làm dạy cô ấy.

Bỗng nhiên Vu Thiệu Đình cảm giác có cái gì khác thường, trên người thật giống như thiếu chút gì,đưa thay sờ sờ cổ của mình.

Không xong! Dây chuyền mẹ để lại cho hấn không thấy đâu .

Chẳng lẽ mới vừa rồi đỡ cô gái kia.

Cô bé đã trộm dây chuyền của mình!

Không chút gì do dự, Vu Thiệu Đình theo cửa xe nhảy xuống

98. Chương 98 : Nguyên Nhân

Thiệu Đình nhanh chóng xuống xe đáng tiếc cô bé đã sớm mất tích.

“Chết tiệt!” Đó là di vật mẹ để lại cho hấn, trong mặt dây chuyền còn có tấm hình duy nhất của mẹ hấn, thế mà bị cô bé đó trộm đi.

Vu Thiệu Đình tim giống như bị người móc ra.

Không được, hấn nhất định phải tìm được cô bé kia lấy lại sợi dây chuyền!

Nhưng biển người mênh mông, hấn phải đi đâu tìm?

“Két——”

Một tiếng kèn khiến Thiệu Đình từ trong thất hồn lạc phách tỉnh lại, nhìn chiếc xe bus chạy qua bên cạnh, lúc này mới ý thức được trước mắt có quan hệ quan trọng hơn, trong người hấn không có đồng nào, ngay cả xe bus cũng không ngồi được.

Thôi, đi bộ trở về vậy.

Khi Vu Thiệu Đình trở lại Tô gia, mặt trời đã xuống núi vừa lúc đến giờ cơm tối.

“Thiệu Đình cậu đi đâu vậy? Tại sao ban ngày thấy không cậu, ngay cả điện thoại cũng không nghe.” Khinh Vân hỏi.

“Tôi đi ra ngoài đi một chút.” Thờ ơ trả lời.

“Anh Thiệu Đình, anh làm sao vậy?” Liễu Uyển Nhi phát hiện hấn khác thường liền ân cần hỏi.

Nhìn cô cười nhạt: “Không có gì.”

Thực sự không có gì sao? Cô rõ ràng cảm thấy hấn không vui, Liễu Uyển Nhi trong lòng có một chút lo lắng.

Suốt cả buổi cơm tối, Vu Thiệu Đình ăn không để ý đến ai.

Nhìn hấn cô đơn ngẩn người đi vào sân vườn, Liễu Uyển Nhi cũng không thể nén lo lắng trong lòng.

“Hằng, em muốn đi xem anh Thiệu Đình một chút?”

“Đợi.” Tô Lực Hằng muốn nói cái gì nhưng người đã chạy xa.

“Hi hi, đại ca em sẽ giúp anh quan sát bọn họ.” Tiểu Do không biết lúc nào xông ra đứng ở bên cạnh hấn, đáng vẻ muốn lấy lòng.

“Cứ vậy đi.” Vung tay lên Tô Lực Hằng rời đi.

Thật ra thì hấn không phải muốn ngăn cản Tiểu Tiểu đi tìm Thiệu Đình, hấn cũng phát hiện Thiệu Đình khác thường, chẳng qua mỗi người đều có tâm sự riêng mình, hấn cảm thấy Tiểu Tiểu không nên quấy rầy Thiệu Đình lúc này .

“Anh Thiệu Đình.” Liễu Uyển Nhi ngồi xuống bên người hấn.

“Tiểu Tiểu.” Vu Thiệu Đình nhìn cô cười nhạt.

“Anh có tâm sự?”

Nhìn ánh mắt quan tâm cô bé trước mắt, Vu Thiếu Đình bỗng nhiên có chút khó xử, mẹ là điều bí mật nhất trong lòng hắn, hắn không muốn nói với bất luận kẻ nào.

“Anh đã làm mất vật mẹ để lại cho anh.”

“Vậy thì đi tìm .”

“Rất khó tìm trở lại.”

Nhớ tới cô bé đáng ghét kia, Vu Thiếu Đình trong lòng chua xót.

Liễu Uyển Nhi trầm mặc nhớ tới cha mẹ của mình, bọn họ hiện tại ra sao, sống có tốt không?

Qua một hồi cô buồn bã nói: “Anh Thiếu Đình, anh đừng buồn nữa, anh còn mẹ trong trí nhớ, đó so với bất cứ việc gì càng đáng trân quý hơn.”

Tựa như cô bấy giờ cũng chỉ còn dư lại trí nhớ có thể trân quý.

Trong mắt cô lóe lên ý chí kiên cường làm Thiếu Đình cảm động, đây chính là cô, cô tốt bụng như vậy khiến hắn không bỏ xuống được cô.

Bỗng nhiên Liễu Uyển Nhi nhướng mày: “Anh Thiếu Đình, anh có ngửi thấy mùi gì thối không?”

Liễu Uyển Nhi tìm mùi vị đó từ từ nhích tới gần Vu Thiếu Đình .

Phản ứng của cô làm Thiếu Đình trong lòng lộp bộp tiêu rồi, mùi nước miếng cô bé kia để lại trên áo hắn.

“Tiểu Tiểu, anh có chút mệt mỏi nên về phòng trước.” Vu Thiếu Đình tìm đại lung tung cái gì đứng dậy rồi đi, hắn muốn lập tức đi tắm, lập tức đem bỏ cái áo sơ mi này!

Nhìn Vu Thiếu Đình vội vã rời đi, Liễu Uyển Nhi không khỏi nghi ngờ, anh ấy có chuyện gì? Hoảng loạn như vậy cô lần đầu mới nhìn thấy.

Một đoạn duyên phận bắt đầu nảy sinh vào giờ khắc này.

99. Chương 99 : Nghĩa Vô Phản Cố

Tô Lực Hằng xử lý việc trong văn phòng, Cao Quân thi2 đang báo cáo thu mua cổ phiếu tập đoàn Lâm thị.

Trước mặt bị chèn ép, giá cổ phiếu của tập đoàn Lâm thị không ngừng rơi xuống, nhưng bởi vì Lâm Cẩm Quyền nhanh chóng có cách giải quyết nên giá tiền cổ phiếu mới tạm thời ổn định.

“Tô tổng, tập đoàn Lâm thị trước mắt đang bán ra mảnh đất đẹp kia, tôi nghĩ tiền của bọn họ có thể xảy ra vấn đề.” Cao Quân nói.

Nghe vậy Tô Lực Hằng nhíu mày : “Mua mảnh đất đó.”

“Nhưng Tô tổng, nếu như chúng ta mua mảnh đất đó thì cổ phiếu tài chính tập đoàn Lâm thị sẽ tăng lên, vậy tất cả cố gắng của chúng ta sẽ trở thành phé thải.” Cao Quân cảm thấy lúc này hắn nên ngăn cản người mua mảnh đất đó mới đúng.

“Tôi chỉ muốn mảnh đất đó.” Tô Lực Hằng nhìn Cao Quân thản nhiên nói, “Không có chuyện khác, người ra ngoài trước đi.”

Tập đoàn Lâm thị đã có mấy chục năm qua không phải một sớm một chiều là có thể nuốt vào, giao thủ lúc trước để hắn nhận rõ điểm này, hắn muốn mua mảnh đất đó chính là muốn đem nó kiến thành một trung tâm thương mại, lợi dụng vị trí nơi đó chặn đường làm ăn tập đoàn Lâm thị.

Làm ăn tựa như đánh cờ vây, chỉ có bức đối phương đến đường cùng mới có thể hoàn toàn tiêu diệt bọn họ.

Vu Thiểu Đình này giờ vẫn đứng ở bên cạnh hẳn biết rõ dụng ý của Tô Lực Hằng, trong lòng có chút bận tâm.

“Đại ca, chẳng lẽ thật phải đuổi tận giết tuyệt Lâm Cẩm Quyền sao? Dù sao ông ấy cũng là ông ngoại Tiểu Tiểu.”

“Cho nên chuyện này không thể cho Tiểu Tiểu biết.” Lâm Cẩm Quyền năm đó cũng đuổi tận giết tuyệt Tô gia, hiện tại hẳn làm sao có thể hạ thủ lưu tình cho ông ta.

Nhưng Vu Thiểu Đình nhắc đến vấn đề nhạy cảm khiến hẳn bất ngờ, trong đám đàn em hẳn là người biết làm ăn nhất, cho nên tới bây giờ tất cả chuyện làm ăn đều do Vu Thiểu Đình xử lý giúp hẳn, đợi hoàn thành xong kế hoạch này hẳn sẽ đưa Tiểu Tiểu trở về Singapore, đem sản nghiệp Tô gia giao cho Vu Thiểu Đình xử lý.

“Đại ca, anh có cần suy nghĩ lại.” Vu Thiểu Đình vẫn cảm thấy không nên ra tay quá ác với Lâm Cẩm Quyền, dù sao cũng có quan hệ huyết thống với Tiểu Tiểu cần gì ép người ta đến bước đường cùng.

“Tôi đã quyết định, cậu không cần nói nữa.”

Hắn cắt đứt lo lắng trong lòng Thiểu Đình, chỉ hy vọng trận đấu tranh sẽ không tổn thương cô bé bị kẹp ở giữa.

Tô gia

“Tiểu Tiểu, cháu có muốn gặp ông ngoại cháu không?” Dì Trương.

Nói như thế nào đây, kể từ khi biết Lâm Cẩm Quyền là ông ngoại Tô Tiểu Tiểu, thật ra thì bà muốn đưa con bé gặp mặt ông, nhưng sau sự kiện tại phòng trang phục, bà biết Tô Lực Hằng rất nhạy cảm chuyện có liên quan đến Lâm Cẩm Quyền, bà tự nhiên cũng không dám có tâm tư như thế nữa.

“Hằng không thích.” Liễu Uyển Nhi thản nhiên nói.

Dì Trương không khỏi thở dài một hơi, bà sao lại không biết giữa Tô Lực Hằng và Lâm Cẩm Quyền có mâu thuẫn, có lẽ năm đó Lâm Cẩm Quyền làm có chút quá mức nhưng bà không muốn Tô Lực Hằng đi lại con đường đó.

“Tiểu Tiểu, có lẽ cháu có thể khuyên Lực Hằng, để cho hẳn bỏ qua chuyện năm đó, như vậy có thể tốt với hẳn và con hơn.”

“Ừ.” Sầu lo cùng khó xử trong mắt dì Trương khiến Liễu Uyển Nhi có chút lo lắng, nhớ tới cú điện thoại ở Langwiki, cô mơ hồ cảm thấy đã xảy ra chuyện gì mà mình không biết.

100. Chương 100 : Hạp Phụ Huynh

Liễu Uyển Nhi đẩy ra cửa thư phòng, đem thư mời giao cho Tô Lực Hằng.

“Hằng, trường học tổ chức hạp phụ huynh.”

Đưa tay đẩy ra tờ giấy làm hẳn chán ghét, nhóc con này có làm không, bảo hẳn tham gia hạp phụ huynh quỷ quái đó, cô còn xem hẳn là phụ huynh của mình sao?

Liễu Uyển Nhi có chút khó nói, hẳn tại sao vô nguyên vô cớ tức giận?

Nhặt lên tờ giấy trên mặt đất hỏi: “Anh có muốn đi không?”

“Có ai bảo bạn trai mình đi hạp phụ huynh không?” Liếc cô một cái.

Nhưng hẳn trên danh nghĩa là chú cô, hơn nữa Tô Tiểu Tiểu cũng chỉ có một phụ huynh là hẳn.

“Nếu anh không đi vậy người nào đi? Không thể để anh Khinh Vân đi thay.” Vậy nhất định sẽ hù dọa thầy giáo.

“Để dì Trương đi đi.” Tô Lực Hằng suy nghĩ một chút, cảm thấy dì Trương là người thích hợp nhất.

Bỗng nhiên Liễu Uyển Nhi nghĩ tới một người, có lẽ cô có thể lợi dụng lần cơ hội này để bọn họ hòa giải.

Cho nên nói: “Nhưng dì Trương không phải mẹ ruột?”

“Hả?” Tô Lực Hằng liếc xéo đợi cô nói tiếp.

Nhóc con này mới vừa rồi còn nhắc tới muốn Khinh Vân đi, nhưng bây giờ ngại dì Trương không phải là mẹ ruột, hẳn cũng muốn xem thử cô muốn làm gì.

“Em nghĩ ~ ừ ~” Liễu Uyển Nhi ánh mắt có chút né tránh, ấp úng nói, “Có thể gọi người thân thiết?”

Người thân thiết? Mặt Tô Lực Hằng lập tức tối sầm, cô đang chỉ người kia, ừ, xem ra cô còn nhớ mãi người kia, hay có người nào khua môi múa mép với cô.

“Vậy em cảm thấy ai là...bè trên thân thiết?”

Giọng nói lạnh lùng khiến Liễu Uyển Nhi rung mình một cái, cảm giác đỉnh đầu có không khí lạnh lẽo đột kích, nhưng nghĩ tới lời dì Trương cô vẫn quyết định thử một lần.

“Ừm~ không phải, không phải còn có ông ngoại sao.”

Tiếng nói vừa dứt Liễu Uyển Nhi liền nghe được tiếng gầm, thậm chí TT_TT! Hẳn lại muốn ăn hiếp người ta.

Lập tức ngẩng đầu nặn ra nụ cười đông cứng: “Nếu như anh không đồng ý cũng không cần miễn cưỡng.”

“Anh chưa bao giờ miễn cưỡng mình.” Nhóc con đáng chết này lại muốn khiêu chiến hẳn “Nếu như em muốn tìm ông ta thì cứ đi, nhưng sau này đừng tới tìm anh, có ông ta thì không có anh!”

“Hằng, anh đừng giận, mặc dù ông ấy là ông ngoại nhưng ở trong mắt em anh tuyệt đối là người quan trọng nhất.” Liễu Uyển Nhi vội vàng cho thấy thái độ của mình.

Tô Lực Hằng hừ lạnh một cái hất tay cô ra, nổi giận dưng dưng mở máy tính không thèm quan tâm đến cô.

Cô muốn tiếp xúc cùng người nào cũng được chỉ có Lâm Cẩm Quyền là không thể !

“Hằng, đừng giận nữa.” Liễu Uyển Nhi nắm cánh tay hắn lên tiếng cầu khẩn.

Sau này dù đánh chết cô cũng không nói hai tiếng ông ngoại nữa, cô rất sợ hắn không để ý đến mình.

Tô Lực Hằng để mặc Liễu Uyển Nhi năn nỉ mình, hẳn đang đợi...đợi đến lúc Liễu Uyển Nhi đạt tới lúc tuyệt vọng nhất mới nhắc lại yêu cầu bản thân.

Liếc trộm cô một cái, ừ, không tệ lắm.

“Muốn anh tha thứ em cũng có thể.” Tô Lực Hằng thản nhiên nói.

Nghe vậy mây mù che phủ khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời xẹt qua một tia ánh sáng mặt trời.

“Viết một phần giấy cam đoan hứa sau này không được nhắc đến Lâm Cẩm Quyền, sau này có ai nói với em chuyện Lâm Cẩm Quyền phải nói lại với anh.”

Hắn muốn hoàn toàn ngăn chặn bất luận kẻ nào bao gồm cả Lâm Cẩm Quyền muốn dấn động cô..mua chuộc lòng cô.

Nhóc con này ngốc một chút nhưng hẳn vẫn phải quản lý chặt chút.

“Được...được.” Liễu Uyển Nhi gạt đầu như bằm tỏi chỉ cần hắn giận chuyện gì cũng có thể.

Hài lòng ôm cô để cô ngồi trên đùi mình: “Hiện tại nói cho anh biết tại sao muốn Lâm Cẩm Quyền đi họp phụ huynh thay em? Cũng nói ra người nào nhắc với em chuyện Lâm Cẩm Quyền?”

Liễu Uyển Nhi không hề giữ bí mật nói ra tất cả.

101. Chương 101 : Có Thật Chỉ Vì Trò Chơi Không?

Tô Lực Hằng cùng Vu Thiểu Đình thương lượng bước đầu tiên đề thấp giá cổ phiếu tập đoàn Lâm thị, cuối cùng tấn công hai nơi tiếp theo chèn ép cổ phiếu Lâm thị tập đoàn, để Lâm Cẩm Quyền nhu cầu về tiền càng thêm cấp bách, mặt khác bảo đảm đàn em đi điều tra xem ai muốn tranh mua mảnh đất đó, để xem ai dám theo chân tranh dành cùng bọn họ.

“Đại ca, em ra ngoài trước.” Sau khi nói xong Vu Thiểu Đình liền rời đi.

Vừa mở ra cửa thư phòng liền nhìn thấy Tiểu Do đang đứng bên ngoài.

“Cô có chuyện gì không?” Vu Thiểu Đình hỏi.

“Đạo Nhân bảo tôi đưa cho đại ca.” Sau lần tai nạn trước đó lưng Tô Lực Hằng vẫn còn bị thương, đến giờ vẫn còn bó thuốc.

“Cô vào đi.” Vu Thiểu Đình nói.

Nhìn thấy Tiểu Do cầm lấy thuốc đi vào, Tô Lực Hằng nói: “Cô tới vừa lúc, chỗ này có phần văn kiện quan trọng ta muốn cô đưa đến công ty.”

Vừa nghe lời này, trên mặt Tiểu Do nhất thời có chút do dự, ngập ngừng nói: “Đại ca, ta còn có việc.”

“Chuyện gì?” Tô Lực Hằng chui đầu vào công việc không có ngẩng đầu.

“Ta có hẹn một người bạn trên mạng cùng đi cướp trang bị.” Giọng Tiểu Do rất thấp.

Tô Lực Hằng bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén khiến Tiểu Do không tự chủ tránh sang nơi khác.

Qua một hồi hần sâu kín mở miệng nói: “Thật chỉ vì trò chơi?”

Tiểu Do thân thể cứng đờ, sợ hãi nhìn về phía hần, hần có ý gì?

“Chứ không phải vì người trên lầu?”

Nghe vậy Tiểu Do trong nháy mắt đỏ mặt, phản ứng của cô khiến Tô Lực Hằng biết mình suy đoán không sai.

“Đại ca ~ anh, anh không nên nói lung tung.” Tiểu Do cảm giác mình mặt mình có chút nóng.

“Rõ ràng không thích nhưng muốn giả bộ rất thích, không phải vì tên kia thì vì cái gì?”

Thần nhiên nói mấy câu nhưng đã đâm vào chỗ hiểm.

“Đại ca, ta đi trước.” Tiểu Do chạy trốn nhanh rời khỏi thư phòng.

Một khắc cửa đóng lại, Tiểu Do lập tức phủ lên trái tim đập loạn nhịp, thật là một nam nhân đáng sợ chuyện gì cũng thoát không khỏi mắt hần.

Như có điều suy nghĩ trở lại tầng cao nhất.

Đạo Nhân nghe tiếng mở cửa, liếc nàng một cái, vẫn chăm chú nhìn vào màn ảnh máy tính: “Thuốc đưa cho đại ca rồi?”

Người đàn ông này quả thật vẫn chưa trưởng thành, lúc nào hần mới có thể hiểu lòng cô đây?

Haizzz! Trong lòng thở dài một hơi Tiểu Do vọt tới trước bàn máy tính đẩy hần ra

“Không cho phép anh chơi!”

Những lời này một câu hai ý nghĩa, là phát tiết, cũng là ~ biểu lộ, nhưng Đạo Nhân lại nghe không hiểu, dưng râu trợn mắt, ánh mắt nhìn cô bé luôn gây sự trước mắt như kẻ thù của mình.

Một ngày nào đó hần sẽ đuổi cô đi!

Trong trận chiến tình yêu, vĩnh viễn có người yêu, có người được yêu, có lẽ chỉ có giống như Tô Lực Hằng mạnh mẽ tấn công mới có thể trở thành người thắng cuối cùng.

Nhưng tình yêu tới tay phải làm sao để duy trì.

102. Chương 102 : Bận Rộn

“Hằng.” Đẩy ra cửa thư phòng, bên trong vẫn không có bóng dáng của hân.

Gần đây Tô Lực Hằng rất bận rộn, mỗi ngày đến đêm hôm khuya khoắt cô đã sớm ngủ mới về, buổi sáng luôn vội vã ra cửa, bọn họ đã lâu không nói chuyện với nhau.

Gục trên bàn làm việc của Tô Lực Hằng, nhìn một đồng giấy tờ trước mắt trong lòng nghĩ hân rốt cuộc đang bận làm việc gì đây.

Lúc này cửa thư phòng bị đẩy ra, Tô Lực Hằng đi đến nhìn thấy cô bé ngẩn người không khỏi mỉm cười.

Lặng lẽ đi tới, búng lên trán cô một cái.

“Ôi.” Xoa cái đang đau, Liễu Uyển Nhi nhìn thấy người đi đến lông mày nhíu lại chậm rãi giãn ra, “Anh về rồi.”

Tô Lực Hằng ngồi xuống trên ghế, vui vẻ ôm cô bé ngồi lên đùi mình, tay vòng qua eo cô.

“Xem ra em rất muốn anh.” Trên gương mặt tuấn tú mang theo nụ cười.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Liễu Uyển Nhi đỏ lên một chút, nhưng ngay sau đó cong miệng, oán trách nói: “Anh gần đây thật bận rộn.”

Đúng vậy, hân gần đây bận rộn thu mua mảnh đất đẹp kia, có một thời gian ngắn không thể ở bên cạnh cô.

Hơi xin lỗi hôn lên đôi môi nhỏ nhắn đang cong lên: “Chờ anh làm xong mọi việc, anh ngày ngày sẽ ở nhà cùng em.”

Liễu Uyển Nhi cười vui vẻ, thẹn thùng vừa rồi mình còn trách hân, nhìn xuống cảm hân che dấu gương mặt trong lòng.

“Tiểu Tiểu, em có biết đang đùa với lửa không?”

Đỉnh đầu vang lên giọng nói khàn khàn khiến bàn tay nhỏ bé của Liễu Uyển Nhi cứng đờ, đang muốn rút lại đã bị bắt được.

Hôn ngón tay của cô, trong mắt Tô Lực Hằng chất chứa dự vọng nhiều ngày liền.

“Hằng, cửa thư phòng khóa không có?”

Liễu Uyển Nhi vội vàng hỏi, thật ra thì cô cũng quen Tô Lực Hằng không chọn địa điểm không chọn thời gian nổi lòng tham.

Mà lúc này Tô Lực Hằng đã chui vào vai thơm của cô, căn bản không rảnh để ý vấn đề của cô.

Khẽ cắn làn da trơn mịn của cô, hai tay bò tới trước ngực, nhẹ nhàng cởi áo cô ra.

Khi hân trêu chọc, Liễu Uyển Nhi cũng dần dần thở gấp liên tục.

Đang lúc nóng bỏng cửa bỗng nhiên bị mở ra, một tiếng nói lớn vang lên.

“Đại ca.”

Bên trong thư phòng một màn kiều diễm khiến Kinh Vân lập tức thu hồi bước chân đi vào phòng, nhanh chóng đóng cửa lại.

Kinh Vân đột ngột xông vào Tô Lực Hằng ứng phó không kịp, phản ứng đầu tiên chính là nhặt áo trên mặt đất che lại người Liễu Uyển Nhi.

Vội vàng cài nút áo,mặt Liễu Uyển Nhi đã sẫm đỏ bừng,trời ạ,lúc này quả thật mắt mặt hết chỗ nói.

“Vào đi.” Thấy cô mặc quần áo tử tế, Tô Lực Hằng buồn bực gọi người ngoài cửa vào.

Tên kia tốt nhất có việc gấp,nếu không hẳn nhất định làm thịt cậu ta!

Khinh Vân đẩy cửa ra,cúi đầu chậm chạp sải bước tới.

Hắn cũng ảo não muốn chết,bản thân tại sao sửa không được thói quen lỗ mãng của mình.

Liếc thấy Khinh Vân đi vào,Liễu Uyển Nhi muốn chui xuống bàn làm việc lại bị Tô Lực Hằng kéo ra ngoài,ôm eo để cô ngồi trên đùi,bọn họ không phải vụng trộm,trốn cái gì.

“Chuyện gì?” Tô Lực Hằng nhìn Khinh Vân sắc mặt tối tăm tới cực điểm.

“Chuyện đã làm xong.” Khinh Vân nói,không dám nhìn thẳng mặt Tô Lực Hằng.

Nghe vậy Tô Lực Hằng trong lòng vui mừng,thật tốt,nhiều ngày cố gắng cuối cùng thành công.

“Tiểu Tiểu,anh có chút chuyện em ra ngoài trước đi.”

Dứt lời để xuống người trên đùi,mang theo Khinh Vân vội vã rời đi.

“Haizz ~ lại bận rộn.”

Nhìn thư phòng trống rỗng,trong lòng Liễu Uyển Nhi càng thêm trống trải.

103. Chương 103 : Tia Lửa Giữa Hai Người Đàn Ông

Hiện trường ký hợp đồng

Thấy Tô Lực Hằng mang theo người trong công ty đến hội trường,nhìn lại hiệp ước đại diện đưa cho ông,Lâm Cẩm Quyền thoáng cái liền hiểu được tất cả.

Thì ra người gần đây dè giá cổ phiếu công ty,mua mảnh đất đẹp này chính là Tô Lực Hằng.

Xem ra sau khi giành phần thắng làm người giám hộ cho Tiểu Tiểu,sau mục tiêu của hắn chuyển hướng sang Lâm thị tập đoàn,dã tâm của hắn thật đúng là không nhỏ nhưng phải xem ông Lâm Cẩm Quyền có đồng ý hay không.

Bất quá không thể không thừa nhận hậu sanh khả úy,có thể dùng giá thấp đoạt đi mảnh đất đẹp trong tay ông,tiểu tử này so với đại ca hắn thủ đoạn càng ác độc hơn.

“Lâm chủ tịch,đã lâu không gặp.”

Nhìn nụ cười giễu cợt trên mặt Tô Lực Hằng,Lâm Cẩm Quyền siết chặt quả đấm,tiểu tử thú này,trong bụng ông rất ghét hắn,cực kỳ ghét!

“Đừng tưởng rằng lấy đi một mảnh đất của ta thì có thể hưng phong làm sóng.”

“Vậy chúng ta chờ xem thử.” Tô Lực Hằng trong mắt tràn đầy khiêu khích,đôi thủ quá yếu hắn cũng không có hứng thú chơi nha.

Lâm Cẩm Quyền đang muốn vứt tay áo bỏ đi bỗng nhiên lại nghĩ đến cái gì,xoay người nhìn Tô Lực Hằng lạnh lùng nói: “Tiểu tử,mảnh đất này cậu cứ lấy, nhưng ta cảnh cáo cậu cách xa Tiểu Tiểu một chút,con bé còn là người chưa thành niên,nếu như tiểu tử ngươi dám nhúng chàm con bé,ta nhất định sẽ kiện cậu dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên.”

Thật ra thì Lâm Cẩm Quyền chỉ muốn hù dọa hắn,ông làm sao có thể không để ý danh dự cháu ngoại của mình đi kiện Tô Lực Hằng.

Nhưng lời của ông đã khiến Tô Lực Hằng hoàn toàn tức giận,ông già này,hắn thật ghét ông,cực kỳ ghét ông!

Năm đó thì chia rẽ đại ca và chị dâu,hiện tại lại muốn ngăn cản hần quen Tiểu Tiểu,được,ông không thích đúng không,vậy hần càng nói để ông xem.

“Ta đã ăn cô ấy ông giỏi đi kiện đi.” Tô Lực Hằng nói xong vẻ mặt không quan tâm.

Lời vừa nói ra Khinh Vân cùng Vu Thiểu Đình đứng bên cạnh thiếu chút nữa hộc máu,đại ca cho dù tức giận cũng không cần nói chuyện này ra ngoài chứ.

“Người, người, người. . . .” Lâm Cẩm Quyền đã bị giận đến mặt trắng bệch,Lưu Thanh Sơn vội vàng trấn an tâm trạng của ông.

Rốt cục đề được cơn giận,Lâm Cẩm Quyền cắn răng nói: “Ta vĩnh viễn không thừa nhận quan hệ giữa cậu và Tiểu Tiểu!”

Hừ,hần mới không cần ông thừa nhận! Tô Lực Hằng vẻ mặt khinh bỉ.

Lâm Cẩm Quyền bỗng nhiên đưa tay chỉ về phía Vu Thiểu Đình: “Chồng Tiểu Tiểu nhà chúng ta ít nhất cũng phải giống như Thiểu Đình vậy,đẹp trai hữu lễ.”

Vu Thiểu Đình trong lòng kinh ngạc,hần thất tình đã đủ thương tâm,Lâm lão tiên sinh cũng đừng nói chuyện thay hần nữa.

Tô Lực Hằng bắn ánh mắt phần hận về phía Lâm Cẩm Quyền,được,ông tưởng hần không dám đúng không.

Cô nhóc nhỏ của hần ngày ngày mở miệng anh Thiểu Đình ngậm miệng Thiểu Đình,hần làm người đàn ông có khí độ đã làm đủ,hiện tại ông lão họ Lâm còn hết lần này tới lần khác so sánh giữa hần và Vu Thiểu Đình,vừa lúc đâm vào nơi đau của hần,hần không chọc chết ông thì không phải họ Tô!

Người chung quanh cũng rõ ràng cảm thấy giữa ánh mắt một già một trẻ hai tia lửa bắn ra bốn phía,rối rít nuốt một ngụm nước bọt,hi vọng hai người bọn họ có thể khắc chế.

104. Chương 104 : Chọn Lễ Phục

Tô Lực Hằng rất tức giận,hần không thích có người cảm thấy Vu Thiểu Đình thích hợp với Tiểu Tiểu hơn hần.

Hần quyết định muốn công bố quan hệ giữa hần và Tiểu Tiểu cho toàn bộ thế giới,hần muốn cho Lâm Cẩm Quyền biết Tiểu Tiểu đã là người phụ nữ của hần, vĩnh viễn cũng vậy,hần muốn chọc Lâm lão đầu này tức chết.

Cho nên hần quyết định dùng lý do thành công mua mảnh đất đẹp để tổ chức tiệc rượu,muốn mời tất cả người liên quan đến xí nghiệp đến tham gia,dĩ nhiên không thể thiếu chủ tịch Lâm Cẩm Quyền của tập đoàn Lâm thị,mà nhân vật chính của bữa tiệc là hần và Tiểu Tiểu.

Cho nên hiện tại hần đang trong cửa hàng quần áo cao cấp.

“Hằng.” Liễu Uyển Nhi ngượng ngùng từ phòng thử áo đi ra,bộ dạ phục này quá lộ liễu,không phải muốn cô mặc như vậy đi ra ngoài chứ.

“Wow,rất đẹp,bộ lễ phục giả đuôi cá màu hồng này rất hợp với tiểu thư.” Nhà thiết kế tự đáy lòng khen ngợi.

Tô Lực Hằng ngồi trên ghế sa lon nhìn Liễu Uyển Nhi như thay đổi biến thành người khác đứng trước mặt hần,cô bình thường trang phục đơn giản nhìn như một tiểu mỹ nhân tươi mát chất phác,mà sau khi được trang điểm đổi y phục,lập tức biến thành đại gia khuê tú tự nhiên hào phóng .

“Xoay người lại.”

Liễu Uyển Nhi nhẹ nhàng xoay người,chậm rãi quay lại Tô Lực Hằng nhìn mà mặt chuyển tái.

“Không được,đổi đi,khó coi chết đi được.”

Xem hần đã chết sao,lại cho cô mặc bộ lễ phục ngay cả lưng cũng lộ ra.

Nhà thiết kế nụ cười trên mặt cứng ngắt,đây cũng quá xem thường trình độ chuyên nghiệp của hần,lại dùng từ ‘ khó coi chết đi được ’ hình dung lễ phục hần thiết kết.

Hít sâu một hơi,rèn luyện nghề nghiệp hàng ngày để cho hần cứng rắn nở nụ cười mang đến một bộ lễ phục khác nữa cho Liễu Uyển Nhi.

Đây là một bộ váy dài màu tím lộ vai,Liễu Uyển Nhi mặc xong cũng rất thích,cười khanh khách đứng trước mặt Tô Lực Hằng,mong đợi nhận được khẳng định của hần.

Đúng là không tệ,Tô Lực Hằng khẽ gật đầu,nếp nhăn đường viền hoa trước ngực thiết kế rất tốt tô điểm xương quai xanh duyên dáng của cô.

Đang chuẩn bị đánh nhịp,chợt nghe nhà thiết kế bên cạnh khen: “So nice,giữa hồn nhiên lộ ra gợi cảm.”

Mắt liếc thấy si mê trong mắt nhà thiết kế,Tô Lực Hằng trong lòng rất khó chịu,tên đàn ông ghét kia dám dùng ánh mắt say mê nhìn cô,cô gợi cảm chỉ có thể để mình hần nhìn thấy.

“Đổi đi,quê mùa muốn chết,hiện tại ai còn mặc váy dài.”

Cầm nhà thiết kế suýt nữa rớt xuống đất,tiên sinh này không phải gu thẩm mỹ có vấn đề nghiêm trọng chứ,còn muốn gây sự với hần,rõ ràng là một bộ lễ phục rất đẹp,lại bị hần bỡn cợt không đáng một đồng

Được rồi,nể mặt đồng tiền,hần nhin ~

Lại bảo người phục vụ lấy ra một bộ tiểu lễ phục màu trắng lông vũ.

Lúc này nhà thiết kế trước giới thiệu vì sao thiết kế bộ lễ phục này: “Bộ này lễ phục này cho chúng ta cảm giác mộng ảo trong chuyện đồng thoại,ta thấy vị tiểu thư này khí chất trên người thanh thuần nhất định thích hợp bộ lễ phục này.”

Vừa nghe lời này Tô Lực Hằng lập tức nhíu mày,cảm giác đồng thoại,hần không muốn cho cô ăn diện giống như tiểu công chúa,không được,chỉ có thể trang điểm trông già dặn,không thể để tươi trẻ,hần không muốn nghe người khác nghị luận số tuổi chênh lệch giữa bọn họ.

Cứ như vậy bộ lễ phục này còn chưa mặc trên người Liễu Uyển Nhi,đã bị Tô Lực Hằng cho pass rồi.

Nhà thiết kế nỗ lực lấy ra một tiểu lễ phục màu lam nhạt cuối cùng.

“Tiên sinh,đây là bộ độc nhất trong cửa hàng ta,thật sự nếu không được thì cửa hàng không còn bộ lễ phục nào thích hợp với vị tiểu thư này.”

“Vậy thì thử một chút đi.” Tô Lực Hằng thản nhiên nói.

Khi Liễu Uyển Nhi mặc lễ phục màu lam nhạt đi ra phòng thử áo,nhà thiết kế không có nhìn nàng mà khẩn trương ngoái chừng Tô Lực Hằng,hần thấy rõ vị tiên sinh này không gật đầu,hôm nay thử đồ chắc không có kết quả .

Vải màu lam nhạt tô điểm làn da trơn mịn của cô,làn váy thiết kế bất quy tắc khiến cho cô ngoài thanh lệ còn có một tia cá tính.

Quan trọng nhất là vai,ngực,lưng nơi cần che đều được che,Tô Lực Hằng rất cực hài lòng gật gật đầu.

“Chọn bộ này đi.”

Nhà thiết kế thở dài một hơi,đầu năm nay làm ăn thật không dễ.

105. Chương 105: Tuyên Ngôn Tình Yêu

Hôm nay tiệc rượu ăn mừng đặc biệt náo nhiệt, Tô Lực Hằng mang theo Liễu Uyển Nhi còn có Vu Thiếu Đình, Khinh Vân, Đào Nhân, Tiểu Do tất cả đều đi, các ông chủ nổi tiếng cũng ríu rít trình diện chúc mừng.

Mảnh đất đẹp của tập đoàn Lâm thị bị một công ty nhỏ không biết tên thu mua chấn động cả nước, mọi người ríu rít phỏng đoán ông Trùm giấu mặt của công ty này, sau theo nhiều mặt kiểm chứng kim chủ lại là người hoa nổi tiếng ở Singapore, cổ phần công ty này khổng lồ nhiều ngân hàng cùng công ty bảo hiểm, tài chính thật thể dùng hai chữ ‘ hùng hậu ’ để hình dung, vì vậy rất nhiều lão tổng công ty lớn ríu rít chen vào đầu mới giành được thư mời buổi tiệc rượu hôm nay.

Cho nên các công ty tham dự tiệc rượu ăn mừng chủ yếu muốn nịnh bợ Tô Lực Hằng, tất cả mọi người hy vọng có thể mượn cơ hội nổi quan hệ với vị kim chủ này.

Tô Lực Hằng ung dung chào hỏi mỗi ông chủ công ty đến, mà Liễu Uyển Nhi đứng bên cạnh, mặc dù vô cùng ghét những buổi tiệc thể này, nhưng mẫu thân từ nhỏ đã giáo dục dạy nàng trưng ra dáng vẻ tiểu thư khuê tú phối hợp với Tô Lực Hằng bên cạnh.

Liếc cô bé bên cạnh Tô Lực Hằng không khỏi cảm thán, nhìn không ra cô thật có bản lĩnh, chẳng qua tối nay cực khổ cô rồi.

Lúc này bóng người đứng ngay cửa hấp dẫn chú ý của hắn, khóe miệng nở nụ cười sâu sa, trò hay sắp bắt đầu.

Lâm Cẩm Quyền vốn không muốn tới tham gia tiệc rượu ăn mừng, nhưng vừa nghe nói cháu gái bảo bối của ông cũng đến, nên ông lập tức đến đây.

Nhìn thấy cháu gái mặc lễ phục tự nhiên phóng khoáng, Lâm Cẩm Quyền trong lòng cảm thấy buồn ngủ, con bé đã trưởng thành, năm đó bởi vì ông không lý trí mà chia lìa với con mình, hôm nay xương thịt vẫn phải chia lìa.

Nhìn sang người đáng ghét đứng bên cạnh cô, Lâm Cẩm Quyền không khỏi tức giận, tay tiểu tử thú kia đang đặt ở đâu nha, trắng trợn ôm eo con bé.

Này làm gì đây, chú cháu ôm nhau sao.

Lâm Cẩm Quyền siết chặt cây gậy bằng gỗ của mình, đằng đằng sát khí đi tới.

Lưu Thanh Sơn bên cạnh lập tức đuổi theo, trong lòng âm thầm cầu nguyện hi vọng tối nay không xảy ra chuyện gì.

Phát hiện Lâm Cẩm Quyền đi về phía mình mặt Liễu Uyển Nhi lập tức lộ vẻ vui sướng, thật ra sau lần nghe Lưu Thanh Sơn nói ông bị bệnh nặng, cô vẫn có chút lo lắng, bây giờ xem ra sức khỏe ông không tệ lắm.

“Ngoại.” Liễu Uyển Nhi đang muốn gọi ông bỗng nhiên vòng eo đau nhói, quay đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt vẫn tươi cười đón khách của Tô Lực Hằng, biết nụ cười hắn ra lệnh không cho cô đến gần Lâm Cẩm Quyền.

Haizz Liễu Uyển Nhi không khỏi thở dài trong lòng, đôi khi phát hiện hắn thật trẻ con.

Được rồi, để tránh hắn nổi dóa cô gửi sang Lâm Cẩm Quyền một nụ cười, Liễu Uyển Nhi lại đem lực chú ý chuyển sang những người khách khác.

Lâm Cẩm Quyền vọt tới trước mặt Tô Lực Hằng, đang muốn mở miệng dạy dỗ lời nói đã bị hắn cướp.

“Lâm chủ tịch, ngài đã đến rồi, hoan nghênh, hoan nghênh.” Tô Lực Hằng vẻ mặt tươi cười khách sáo.

Dứt lời liền ôm Liễu Uyển Nhi lên đài để Lâm Cẩm Quyền đứng nguyên tại chỗ.

Tô Lực Hằng đi tới trước loa, hắng giọng một cái nói: “Các vị, tối nay Tô mỗ tôi có một chuyện lớn cần tuyên bố.”

Lời vừa nói ra toàn trường lập tức yên tĩnh.

Lâm Cẩm Quyền âm thầm phỏng đoán,thằng nhóc này lại muốn làm gì?

Ánh mắt Tô Lực Hằng liếc sang ông một chút,nhanh chóng chuyển qua trên người Liễu Uyển Nhi cười ngọt ngào với cô,ngay sau đó bỗng nhiên cúi đầu hôn lên môi cô.

Nhất thời mọi người hiện trường mở to hai mắt nhìn,con người Lâm Cẩm Quyền suýt chút nữa rớt ra,hắn đang khiêu khích thị uy với ông sao!

Buông ra cô bé kinh ngạc ngậy người,Tô Lực Hằng nghịch ngợm mở to hai mắt nhìn cô,rồi quay sang loa nói: “Tô mỗ cùng vị hôn thê Tô Tiểu Tiểu tiểu thư sẽ tổ chức hôn lễ vào tháng 7.”

Hắn tuyên bố khiến mặt Liễu Uyển Nhi lập tức đỏ bừng,cúi đầu trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Nhìn cô bé ngượng ngùng trong mắt Tô Lực Hằng tràn đầy thâm tình.

Đúng vậy sau lần tai nạn xe cộ đã làm hắn nhận rõ tình cảm hắn dành cho cô bé này,cô đã là một phần trong cuộc sống hắn,hắn muốn cùng cô sống hết khoảng đời còn lại,hắn không muốn có bất luận kẻ nào ngăn cản chia rẽ bọn họ,cho nên hắn chọn hôn lễ tổ chức vào tháng 7 năm sau,khi đó cô cũng đã tốt nghiệp trung học cũng vừa tròn 18 tuổi,hắn sẽ đưa cô sang nước ngoài cử hành hôn lễ.

Lời Tô Lực Hằng khiến hiện trường vang lên từng tràng pháo tay,nhưng rất nhiều người trong lòng đều có một tia tiếc nuối,bọn họ còn đang định lên kế hoạch đem con gái hay em gái mình giới thiệu cho người đàn ông nhiều tiền này,bây giờ xem ra toàn bộ phải ngâm nước nóng.

Nhìn hai người ôm nhau trên đài,Vu Thiếu Đình yên lặng lui ra sau,lúc này hắn cần một nơi yên lặng dưỡng thương.

“Không được!”

Bỗng nhiên gầm lên giận dữ phá vỡ tất cả hài hòa.

106. Chương 106 : Tình Yêu Bị Lợi Dụng

Ánh mắt của mọi người tìm nơi phát ra giọng nói,chỉ thấy một ông lão đang nổi giận oán hận nhìn chằm chằm Tô Lực Hằng,ánh mắt giống như muốn lột da thịt người kia,ông lão này chính là Lâm Cẩm Quyền.

“Các người không thể kết hôn!” Lâm Cẩm Quyền quyết không cho phép cháu gái của ông gả cho người chú trên danh nghĩa,huống chi người này còn là một tên xã hội đen bạo lực,dã man,thô lỗ không có lễ phép.

“Tại sao?” Tô Lực Hằng nhướn mày hỏi,hắn chính là muốn diễn trò công bố chuyện chung thân đại sự của Tiểu Tiểu trước mặt Lâm Cẩm Quyền,vì muốn xem ông ta làm sao phản đối.

“Lão gia,không nên tức giận tại đây.” Lưu Thanh Sơn hạ giọng khuyên nhủ,hắn thật sợ Lâm Cẩm Quyền vọng động nói ra chuyện gì,đến lúc đó hai nhà Lâm Tô đều không còn mặt mũi.

“Này. . . .” Lâm Cẩm Quyền thật khó xử,lúc này ông quyết không thể nói ra quan hệ chú cháu giữa bọn họ,mặc dù đây chỉ là trên danh nghĩa nhưng tiếng người đáng sợ,ông không muốn cháu gái của ông bị dìm ngập trong nước miếng mọi người .

“Lão gia ta chỉ muốn đùa Tô tổng một chút.” Lưu Thanh Sơn thấy thế lập tức giúp ông giải vây, “Ha ha,chúc Tô tổng cùng Tô tiểu thư hạnh phúc.”

Lúc này mọi người mới thu hồi ánh mắt nghi hoặc,bất quá trong lòng vẫn nói thầm,đùa kiểu này có chút quá lố.

Nhìn ánh mắt thắng lợi của người đứng bên cạnh, nhìn lại Lâm Cẩm Quyền dưới đài nhú chặt chân mày,Liễu Uyển Nhi đột nhiên cảm giác được tình cảm của cô hình như bị lợi dụng,bị lợi dụng tổn thương ông ngoại của cô.

“Hằng,em đến phòng rửa tay một chút.”

Liều Uyển Nhi có chút ồ ồ đi xuống đài,mà Tô Lực Hằng đang đặc ý cho nên không phát hiện cô khác thường.

Liều Uyển Nhi ngồi trong phòng vệ sinh ngăn người,chợt nghe trong phòng rửa tay truyền đến tiếng nói của hai người phụ nữ.

“Nghe nói trước kia Lâm gia cùng Tô gia vì tranh quyền giám hộ một cô bé mà phải ra tòa,cô bé kia thật giống cháu gái Lâm Cẩm Quyền,cháu gái Tô Lực Hằng.”

“Nhìn bộ dạng kích động tối nay của Lâm Cẩm Quyền,không lẽ cô nhóc đứng trên đài là cháu gái ông ta sao?”

“Đúng đấy,nhìn tuổi cô ta hình như còn rất nhỏ.” Lúc này cô gái kia giống như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì,kính ngạc kêu lên, “Cô cũng là họ Tô!”

“Trời ạ,Tô Lực Hằng muốn kết hôn người đó lại là cháu gái mình sao”

Hai người phụ nữ hít sâu một hơi.

“Khó trách Lâm Cẩm Quyền kích động phản đối,đây là loạn luân .”

Người phụ nữ nói giống như tiếng nổ,nổ ong ong tại Liều Uyển Nhi.

Chờ hai người rời đi cô mới vịn tường đi ra ngoài,đứng trước bồn rửa tay bỗng nhiên cô không dám nhìn mặt mình trong gương.

Tại sao tình yêu của cô lại không được người đời chấp nhận,nước mắt nén không được rơi xuống,giờ khắc này cô cảm giác cô độc bất lực.

107. Chương 107 : Khổ Sở Vì Tình

Trên đường trở về Tô gia,Tô Lực Hằng vẫn đắm chìm tự đặc,cho đến về nhà mới phát hiện Liều Uyển Nhi có chút khác thường.

“Tiểu Tiểu,em sao vậy?”

Một khuôn mặt nhỏ nhắn cau mày kéo căng thật chắc,chuyện gì làm cho cô không vui ?

Nhìn hần một hồi Liều Uyển Nhi với thỉnh cầu: “Hằng,có thể đừng đối đầu với ông ngoại không?”

Vừa nghe lời này Tô Lực Hằng lập tức giận tái mặt.

“Tại sao muốn nói chuyện thay ông ta?”

Cô không biết người kia đã tổn thương cái nhà này thế nào,cô đã không biết còn xin tội thay ông ta giống như sát muối lên vết thương hần.

“Ông ấy dù sao cũng là ông ngoại em,hơn nữa ông ấy cũng rất tốt với em.”

“Nhưng ông ta đã tổn thương người Tô gia,từng tàn nhẫn chia rẽ mẹ và cha em,hiện tại lại muốn ngăn cản chúng ta quen nhau.” Nhớ tới năm tháng gian khổ, trong mắt Tô Lực Hằng hiện lên một tia đau đớn.

Liều Uyển Nhi cũng không biết nên làm sao khuyên hần,nếu như Tô Tiểu Tiểu sẽ đối đãi Lâm Cẩm Quyền thế nào? Cũng sẽ giận giữ thù hận như Tô Lực Hằng vậy sao?

Cô không trải qua khoảng thời gian đó,có lẽ không có quyền đi chỉ trích thái độ Tô Lực Hằng đối với Lâm Cẩm Quyền.

“Hằng,thật xin lỗi.” Chui đầu vào trong ngực hắn,ôm hông của hắn”Em sau này không nói đến người ấy nữa.”

Quay người lại ôm chặt cô,Tô Lực Hằng yên lặng suy nghĩ,có lẽ hắn phải đưa cô rời đi,đi đến một nơi không có thù hận không có người quấy nhiễu.

Mà trong Liễu Uyển Nhi lòng ngực của hắn cũng đang tự hỏi,cô phải dùng cách gì nói cho hắn biết,cô không muốn kết hôn.

.....

Liễu Uyển Nhi phiền muộn một mình đi tới đình viện,phát hiện Tiểu Do đang ngồi ngẩn người.

“Tại sao chị lại ngồi ở đây?” Cô ấy không phải nên ở tầng cao nhất cùng Đào Nhân đoạt máy tính?

“Tôi chỉ muốn ngồi chơi một chút.” Tiểu Do không muốn nói cho cô biết.

Cô tới Tô gia thời gian dài như vậy,cơ hồ ngày ngày đều quần Đào Nhân cùng hắn như hình với bóng,nhưng trong mắt của hắn lại như cũ chỉ có game online, có khi cô thật muốn bỏ đi,quên người đàn ông làm cô chán ghét.

“Còn em?” Tiểu Do không hiểu không phải Tô Lực Hằng mới tuyên bố hôn lễ giữa bọn họ sao,ngọt ngào đến làm cô không ngừng hâm mộ,tại sao về mặt cô lúc này lại ủ dột đến thế.

“Em.” Nhìn Tiểu Do bên cạnh,Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên muốn nói rõ tâm sự của mình, “Tiểu Do,chị cảm thấy em và Hằng thích hợp sao?”

Nghe vậy Tiểu Do lập tức mở to hai mắt nhìn: “Chẳng lẽ cô không yêu đại ca?”

Cô ấy không phải còn tình cảm với Thiếu Đình chứ?

Liễu Uyển Nhi vội vàng lắc đầu:”Không phải,chẳng qua ~ chẳng qua hắn dù sao cũng là chú trên danh nghĩa,chị cảm thấy em ở cùng với hắn có loạn luân hay không?”

Tiểu Do không khỏi liếc cô một cái: “Em nghĩ nhiều vậy làm gì,các người không có quan hệ huyết thống,tại sao không thể ở chung một chỗ!”

Thật có thể đơn giản vậy sao? Nghĩ tới lời nói của hai cô gái trong phòng rửa tay,lòng của cô lại căng thẳng,cô thật không cách nào chịu được người khác giễu cợt quan hệ giữa cô và Tô Lực Hằng

Hiazz ~ hai cô bé tự than thở nỗi lòng riêng mình,khổ sở của riêng mình.

108. Chương 108 : Khuyên Can

Kể từ khi dự bữa tiệc rượu trở về Lâm Cẩm Quyền vẫn trầm mặc,Lưu Thanh Sơn biết ông đang tìm cách giải quyết chuyện lớn,mà chuyện lớn này có liên quan đến Tô Lực Hằng.

“Thanh Sơn,giúp ta an bài ta muốn thấy Tiểu Tiểu.”

Quả nhiên như suy nghĩ trong đầu Lưu Thanh Sơn,nhưng yêu cầu của ông hình như có chút khó khăn: “Lão gia,chuyện này có chút khó khăn,ngài biết đấy,hiện tại Tô Lực Hằng bảo vệ Tôn tiểu thư vô cùng kín,người ngoài e rằng không thể đến gần.”

“Ta biết người có biện pháp .” Lâm Cẩm Quyền mang theo ý nghĩ sâu sa nhìn về phía lão quản gia đã theo ông mấy chục năm.

Hiazz,hắn chỉ có thể thử một chút,nhưng nhìn Lâm Cẩm Quyền vẫn cố chấp như thế,Lưu Thanh Sơn bỗng nhiên có chút lo lắng bị kịch mười bảy năm trước có thể xảy ra lần nữa,không khỏi muốn khuyên ông hai câu.

“Lão gia,thật ra thì ta cảm thấy Tô Lực Hằng không tồi,có năng lực tài cán vừa yêu thương Tôn tiểu thư,chúng ta không nên ngăn cản bọn họ quen nhau.”

“Người biết cái gì!” Lâm Cẩm Quyền không thích nghe có người nói chuyện thay Tô Lực Hằng”Hắn là chú Tiểu Tiểu,mặc dù không có quan hệ huyết thống nhưng danh nghĩa trồn không thoát ,người muốn Tiểu Tiểu bị người ta nói xấu cả đời sao? Còn nữa,hắn là thủ lĩnh xã hội đen,ngày ngày sống trong chém giết, Tiểu Tiểu làm sao có thể sống cuộc sống như thế.”

“Nhưng Thiếu Đình ngài thích không phải cũng là xã hội đen?” Lưu Thanh Sơn cảm thấy ông có thành kiến với Tô Lực Hằng.

Lâm Cẩm Quyền bỗng nhiên á khẩu,chốc lát mới nói: “Hắn sao có thể so sánh với Thiếu Đình,Thiếu Đình hiểu chuyện hữu lễ,trầm ổn cơ trí ở cùng với Tiểu Tiểu sẽ rất tốt,hắn còn có thể thoát khỏi xã hội đen tới giúp ta quản lý tập đoàn Lâm thị,dù sao công ty sau này cũng là của bọn họ .”

Nói đi nói lại còn không phải muốn chọn người nối nghiệp sao,Vu Thiếu Đình hiền lành nghe theo lời ông,còn Tô Lực Hằng bá đạo sẽ không nghe theo,chỉ đơn giản như vậy.

“Lão gia,nhưng Tô Lực Hằng không giống đại ca của hắn,năm đó dù ngài đối xử tệ với cô gia thế nào,hắn vẫn đối đãi ngài tốt như cha vợ,giờ đối thành Tô Lực Hằng chỉ biết mạnh mẽ phản kích,đến lúc đó Tôn tiểu thư bị kẹp ở giữa sẽ rất khó xử.” Lưu Thanh Sơn kiên nhẫn phân tích chỉ hy vọng ông có thể bỏ đi thành kiến tiếp nhận Tô Lực Hằng.

Lưu Thanh Sơn phân tích khiến ông Lâm Cẩm Quyền ghen hòng,hắn nói không sai,tất cả chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này không phải do Tô Lực Hằng bắt đầu phản kích sao.

Thật ra thì chuyện mười bảy năm trước ông không phải chưa có phản tỉnh mình,nhưng muốn ông tiếp nhận Tô Lực Hằng thật sự có chút khó khăn.

Nhìn ánh mắt tha thiết của lão quản gia,nhớ tới hôm nay cùng cháu ruột chia lìa,nhớ tới mình trước khi chết cũng không thấy được mặt cháu gái,trái tim Lâm Cẩm Quyền cứng rắn cỡ nào cũng dần mềm.

“Nếu như Tô Lực Hằng có thể rời khỏi xã hội đen,tới nói xin lỗi ta thì ta sẽ chấp nhận hắn.”

Nghe vậy Lâm Thanh Sơn lộ ra một tia vui mừng nhưng nghĩ đến Tô Lực Hằng càng thêm nhức đầu,hắn chịu đến nói xin lỗi Lâm Cẩm Quyền sao, thậm chí rời khỏi xã hội đen sao? Hình như rất khó.

Hiazzz,cách mạng chưa thành công,hắn Lão Lưu vẫn phải tiếp tục cố gắng!

“Nhưng ta vẫn cần gặp mặt Tiểu Tiểu.”

Ánh mắt kiên định nhìn về phía Lưu Thanh Sơn,Lâm Cẩm Quyền cảm thấy ông cần thiết nói rõ mọi chuyện với cháu gái,để con bé biết bối cảnh thật của Tô Lực Hằng,để con bé hiểu nếu như sống cùng Tô Lực Hằng bọn họ sẽ gặp phải vấn đề gì,hôn nhân là chuyện cả đời ông hi vọng cháu ông suy nghĩ kỹ càng.

Lưu Thanh Sơn gật đầu,có lẽ nói rõ mọi chuyện mới có thể giải quyết mâu thuẫn.

109. Chương 109 : Hắn Là Xã Hội Đen

Ngày này Tô Lực Hằng mang theo Vu Thiếu Đình và Kinh Vân đến công ty,trong nhà chỉ còn lại có Liễu Uyển Nhi,đi Trương cùng Đào Nhân và Tiểu Do núp trên tầng cao nhất .

Đi Trương dọn dẹp xong phòng bếp đang chuẩn bị đem rác bỏ,đi tới cửa bỗng nhiên cái eo rắc một cái,đau đớn để bà ngồi bệt trên mặt đất.

“Đi Trương,đi không sao chứ?”

Liễu Uyển Nhi vừa lúc xuống lầu thấy được, lập tức chạy đến đỡ đi Trương đứng dậy.

“Thật là,thắt lưng tự nhiên đau.”

“Dì ngồi đây một chút,cháu sẽ quăng rác giùm dì.”

Vừa nói liền nhặt một bao rác lớn bỏ đi.

Đem rác bỏ vào trong thùng,Liễu Uyển Nhi đang chuẩn bị về nhà chợt thấy hai bóng người quen thuộc từ trong góc đi ra,là Lâm Cẩm Quyền và Lưu Thanh Sơn.

“Tiểu Tiểu.” Lâm Cẩm Quyền kích động nhìn cô bé trước mắt.

Theo bản năng đứng nhìn,không thấy bóng dáng hần mới nhẹ nhõm đi đến.

“Ông ngoại,sao ông lại tới đây?”

Vốn nên mời ông vào nhà ngồi nhưng suy nghĩ đến quan hệ khấn trương giữa hai nhà,vẫn thôi đi.

“Ông đến thăm cháu.”

Thật ra thì bọn họ núp ở đây rất lâu rồi.

“Lão gia,không bằng chúng ta qua quán cà phê bên kia ngồi nói chuyện một chút.” Lưu Thanh Sơn đề nghị,theo tin tức của hần bọn người Tô Lực Hằng sẽ không về được,mà ngôi nhà đó cũng không phải nơi lý tưởng để nói chuyện.

Người phục vụ bưng lên ba ly cà phê.

Thời gian đáng quý Lâm Cẩm Quyền trực tiếp mở miệng nói: “Tiểu Tiểu,cháu thật muốn kết hôn cùng Tô Lực Hằng sao?”

Vấn đề này Liễu Uyển Nhi không biết nên trả lời thế nào,cô yêu Tô Lực Hằng nhưng sợ nghe người khác đàm tiếu quan hệ giữa bọn họ.

Nhìn vẻ mặt do dự của Liễu Uyển Nhi,Lâm Cẩm Quyền nói: “Cháu không muốn gả cho hần phải không?”

Nếu như vậy thì tốt quá,tất cả vấn đề cũng dễ giải quyết.

Liễu Uyển Nhi lắc đầu cô không biết làm sao nói với Lâm Cẩm Quyền,mặc dù biết ông quan tâm mình nhưng dù sao vẫn chưa thân thuộc với ông,vẫn chưa thể thổ lộ tâm sự với ông.

Mà lúc này Lâm Cẩm Quyền đã dứt định ý định Liễu Uyển Nhi không muốn lấy Tô Lực Hằng ,chuyển hướng bắt đầu thao thao bất tuyệt nói.

“Cháu không muốn lấy hần là đúng,hần dù sao cũng là người chú trên danh nghĩa,nếu như hai người sống chung người ngoài sẽ nói thế nào.”

Quả thế,Liễu Uyển Nhi thật đau lòng.

Lại nghe Lâm Cẩm Quyền nói: “Cô bé muốn giữ mình trong sạch không nên qua lại với xã hội đen,mặc dù cháu hiện tại đã sống cùng Tô Lực Hằng,nhưng tốt nhất đừng tiếp xúc nhiều với hần,để tránh bị lây khí chất xã hội đen.”

Cái gì,Hằng là xã hội đen? Tại sao không có ai nói cho cô biết?

Nhớ tới mấy lần đuổi giết,nhớ tới hần dạy cô bắn súng,nhớ tới Khinh Vân thường xuyên để lộ vẻ mặt hung dữ. Bỗng nhiên phát giác thì ra cô ngây thơ thế.

Nhưng vẫn không nhịn được nói chuyện thay Tô Lực Hằng : “Thật ra thì Hằng cũng là người tốt,hần chưa từng làm xằng làm bậy.”

“Làm sao cháu biết hần không có?” Lâm Cẩm Quyền đột nhiên cảm giác cháu gái ông quá đơn thuần,ngày nào đó bị lừa gạt đi bán cũng không biết,”Cháu có biết hần bảo đàn em đi uy hiếp mua mảnh đất đẹp của ta không? Cháu có biết hần đã tung tin với cảnh sát nói ông ngoại cháu rửa tiền ở nước ngoài,để cho cảnh sát tới đây điều tra ta không.”

“Được rồi lão gia,thời gian không còn sớm chúng ta trở về trước thôi.” Lưu Thanh Sơn vội vàng ngăn lại lời ông,ông ta không thấy sắc mặt Tôn tiểu thư đã càng ngày càng trắng sao?

Lâm Cẩm Quyền còn chưa nói đủ,nhưng bị Lưu Thanh Sơn lần nữa thúc giục,không thể làm gì khác hơn rời đi trước.

Mà Liễu Uyển Nhi đã hoàn toàn ngây ngẩn cả người,cô vốn tưởng rằng Tô Lực Hằng chẳng qua đấu khí với Lâm Cẩm Quyền,chứ không nghĩ rằng hắn ở sau lưng làm nhiều chuyện quá mức đáng sợ,hắn như vậy làm cho cô cảm giác xa lạ,có một chút sợ hãi.

Thật hy vọng tất cả đều do Lâm Cẩm Quyền thêu dệt,không được,cô phải hỏi chính miệng Tô Lực Hằng.

110. Chương 110 : Từ Từ Thay Đổi

Khi đối mặt Tô Lực Hằng Liễu Uyển Nhi vẫn do dự.

Cô không nói gì với Lâm Cẩm Quyền cũng không muốn bởi vì ông mà tổn thương tình cảm của cô,nhưng buổi chiều hôm nay Lâm Cẩm Quyền miêu tả hắn là người đàn ông vừa xa lạ vừa đáng sợ thật là người mà cô yêu sao?

“Hằng,anh vì sao dạy em bắn súng?”

Cô muốn hiểu rõ con người hắn,muốn biết hắn đã làm gì Lâm Cẩm Quyền,cô không muốn so đo,lúc này mới phát hiện thì ra là trong lòng hắn chuyện công việc rất quan trọng.

Tô Lực Hằng trong lòng lộp bộp rơi xuống,trước kia dạy cô bắn súng vì muốn cho cô gia nhập Lưu Xuyên Đường chọc tức Lâm Cẩm Quyền,nhưng kể từ khi phát hiện mình yêu cô hắn đã bỏ qua ý nghĩ này,hắn sẽ không để cho người phụ nữ của hắn sống ngày tháng chém giết.

“Tại sao hỏi vấn đề này?” Cô ấy lại nghe ai nói gì sao?

“Chỉ là đang nghĩ gần đây chúng ta rất ít đến sân bắn.”

Tô Lực Hằng thở phào nhẹ nhõm,thì ra như vậy.

“Chuyện đó không có gì để đùa,sau này cũng không luyện.” Có hắn đệ nhất cao thủ Lưu Xuyên Đường bảo vệ cô,luyện cái kia đã là dư thừa.

“Tại sao anh và anh Thiếu Đình luyện công phu quyền cước lợi hại như vậy?” Liễu Uyển Nhi lại chuyển sang câu hỏi khác.

Nha đầu này rốt cuộc muốn biết cái gì? Cứ vòng tới vòng lui với hắn.

Tô Lực Hằng hai tay vòng trước ngực,nhìn thẳng cô nói: “Tiểu Tiểu,em muốn hỏi gì cứ việc nói thẳng,theo thông minh của em muốn từ miệng ta moi thêm tin, còn phải nữa tu luyện mấy năm nữa.”

Đôi bàn tay trắng như phấn lập tức chào hỏi ngực của hắn,quá đáng ghét luôn nhục nhã thông minh của cô,cô dĩ nhiên không thể xảo quyết bằng hắn nhưng cô không ngốc.

“Anh có phải là xã hội đen hay không?” Nếu hắn đã nói vậy,cô đành phải hỏi trực tiếp.

“Người nào lại nói gì với em?” Tô Lực Hằng liếc mắt nói.

“Không có .” Liễu Uyển Nhi lập tức chột dạ không dám nhìn thẳng mắt hắn.

“Hửm?” Còn dám chống chế với hắn.

“Là dì Trương nói .”

Xin lỗi dì Trương,trong nhà trừ dì lớn nhất,Hằng sẽ không dám đụng vào dì,nên tội danh này chỉ có thể giao cho dì.

Tô Lực Hằng có chút không biết làm sao,tại sao dì Trương muốn gây sự với hần.

“Em có từng thấy người đẹp trai dịu dàng như anh làm xã hội đen chưa?” Trong mắt mang theo một tia nghịch ngợm.

Không phải vạ bắt đắc dĩ Tô Lực Hằng thật không muốn để cô biết chuyện Lưu Xuyên Đường,hần muốn cho cô cuộc sống sạch sẽ bình thân.

“Không nên dùng vẻ mặt cợt nhả,em biết rồi.” Liễu Uyển Nhi liếc hần một cái.

Cô biết cái gì lại dám nói mình cũng biết rồi.

“Được được,anh là xã hội đen được chưa.” Tô Lực Hằng đưa tay ôm chầm cô.

“Em muốn anh rút khỏi,không nên làm tiếp cái gì xã hội đen nữa.” Liễu Uyển Nhi nghiêm túc nhìn hần,nhớ tới lúc trước gặp mấy lần công kích,cô không muốn sau này ngày ngày lo lắng đề phòng sợ hần bị thương.

Trời ạ,còn chưa gả cho hần đã bắt đầu quản hần này nọ,Tô Lực Hằng bỗng nhiên có chút lo lắng cuộc sống tương lai của mình.

Bất quá trước mắt vẫn dụ dỗ để cô cho qua.

“Gần đây anh cũng đang suy nghĩ vấn đề này.” Tô Lực Hằng vẻ mặt đứng đắn như có điều suy nghĩ nói, “Anh tuổi cũng không nhỏ,rất nhanh sẽ lập gia đình của mình,cũng không nên cứ mãi ở trong giang hồ.”

Liễu Uyển Nhi thật vui hần có ý nghĩ cải tà quy chính.

“Vậy anh nhanh sớm kết thúc cuộc sống xã hội đen,để cho anh Thiếu Đình cùng anh Khinh Vân tìm công việc đứng đắn làm.”

“Được,nghe lời bà xã tương lai.” Hôn môi cô một cái,Tô Lực Hằng miệng đầy lời nghe theo.

Ban đêm,tiếng điện thoại đầu giường bỗng nhiên vang lên.

Tô Lực Hằng mơ mơ màng màng cầm lên,vừa nhìn người điện tới lập tức tỉnh táo,nhẹ nhàng xuống giường,mặc thêm đồ ngủ, rời khỏi phòng.

Trên giường Liễu Uyển Nhi cũng bị điện thoại di động đánh thức,phát hiện Tô Lực Hằng len lén xuống giường lập tức sinh lòng nghi ngờ.

Đã trễ thế này hần còn có chuyện gì sao?

Len lén xuống giường,đi theo ra ngoài.

Trong góc Liễu Uyển Nhi nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi theo Tô Lực Hằng vào thư phòng,là Tử Quyên,cô ấy trở về lúc nào?

Rón rén đi tới cửa thư phòng,áp tai vào cạnh cửa.

“Cô lập tức mang theo tấm hình này đi một chuyến đến Nhật Bản,điều tra rõ người trong hình có quan hệ gì với Thích Vĩnh Thịnh.” Tô Lực Hằng.

“Dạ” Tử Quyên cầm hình qua,giật mình.

“Cố gắng giữ tỉnh táo,ta không hy vọng đàn em ta đối với chuyện gì cũng ngạc nhiên.”

Lời nói khiến Tử Quyên có chút ngượng ngập,lập tức thu hồi vẻ mặt kinh ngạc.

Cô rốt cục hiểu tại sao Tô Lực Hằng kêu cô thi hành nhiệm vụ này,bởi vì cô là phụ nữ.

“Đại ca,nhóm hàng Văn Lai đã bị cướp.” Lúc này Tử Quyên mới nhớ đến chuyện mình cần bẩm báo.

“Chuyện này quả nhiên trong dự liệu,đây càng nói rõ thế lực Thích gia còn sót lại,bọn họ muốn thông qua nhóm súng ống đạn được Đông Sơn tái khởi.” Tô Lực Hằng dừng một chút lại nói, “Bảo cho Tam đường dọn dẹp địa bàn bên kia,ta muốn xử lý mấy vụ mua bán của Tông đại.”

Nghe thế trái tim Liễu Uyển Nhi đóng băng lại,hắn là đại ca hắc đạo hung dữ bá đạo,còn cô ngốc nghếch cho hắn sẽ thay đổi vì cô,thật là ngu xuẩn buồn cười, khó trách hắn luôn quở trách cô ngốc,cô quả thật là ngốc.

Thất hồn lạc phách trở lại gian phòng,nằm chết dí trên giường,rốt cuộc ngủ không được.

Mà lúc này trong thư phòng.

“Dọn dẹp xong địa bàn bên kia,ta muốn kết thúc làm ăn sòng bạc bên đó.”

Lời vừa nói ra Tử Quyên hoảng sợ không thôi: “Đại ca,những sòng bạc bên kia tương đối kiếm được tiền,chúng ta có hơn một ngàn anh em dựa vào sòng bạc đó mà sống.”

Hắn bộ không biết sao,chẳng qua Tiểu Tiểu đáng yêu của hắn tha thiết thỉnh cầu hắn rời khỏi hắc đạo,hắn cảm động,một khắc đó hắn có suy nghĩ đến chuyện này.

Trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn,có lẽ đây chính là thay đổi người đàn ông sắp có gia đình.

“Chờ kết thúc chuyện Thích Vĩnh Thịnh,ta sẽ thu lại những vụ làm ăn của Lưu Xuyên Đường.”

Nhìn nụ cười bình thản trên mặt hắn,Tử Quyên chợt phát hiện hắn thay đổi tựa hồ đã không còn là đại ca mạnh mẽ trong Lưu Xuyên Đường.

111. Chương 111 : Đổi Lại Cách Sống

Tô Lực Hằng từ thư phòng trở lại phòng ngủ,len lén bò lên giường.

Người trên giường bởi vì hắn xuất hiện giật mình.

“Em tỉnh rồi?”

“Trễ như thế anh còn đi đâu?” Liễu Uyển Nhi hỏi,trong lòng vẫn tồn tại một tia hi vọng,hi vọng hắn có thể nói sự thật với cô.

“Đến phòng rửa tay.”

Lòng bởi vì lời hắn mà chìm xuống đáy cốc,tại sao tình yêu của cô luôn là tồn tại lợi dụng cùng lừa gạt,hắn lợi dụng tình yêu bọn họ đã kích Lâm Cẩm Quyền,dùng chuyện mang thai lừa gạt cô rời khỏi anh Thiếu Đình,hiện tại lại lừa gạt cô nói muốn thoát khỏi xã hội đen.

Rốt cuộc câu nào của hắn mới là thật ,hiện tại cô ngay cả đối với tình cảm hắn dành cho cô cũng không dám xác định.

Chết lặng để mặc hắn ôm mình,cả buổi tối này Liễu Uyển Nhi trắng đêm không ngủ.

Ngày kế

“Anh Khinh Vân,anh có thể đưa em đến một nơi khác đi dạo không?”

Ngồi trên xe nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ,Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên không muốn nhanh trở về Tô gia.

Khinh Vân đã sớm phát hiện cô khác thường,từ buổi sáng bộ mặt đã u sầu.

“Em muốn đi nơi nào?”

“Nơi nào cũng được.” Chỉ cần tối nay có thể về nhà.

Cứ như vậy Khinh Vân lái xe đưa Liễu Uyển Nhi vòng quanh một vòng trong thành phố,cho đến không còn nơi đi mới về nhà.

Đến nhà.

“Cô không vào sao?” Nhìn Liễu Uyển Nhi ngồi trong đình viện, Khinh Vân hỏi.

“Em đang nghĩ một việc.” Thật ra cô không muốn gặp mặt Tô Lực Hằng.

Không rõ cô vì sao buồn bã thế, Khinh Vân cảm thấy nên nói cho Tô Lực Hằng biết tình trạng của cô.

“Vậy cô đừng ngồi quá lâu, sắp đến giờ cơm tối rồi đây.”

Gật đầu đưa mắt nhìn Khinh Vân rời đi, Liễu Uyển Nhi lại rơi vào trầm tư.

Qua một hồi Tiểu Do chạy đến gọi cô ăn cơm, kêu vài tiếng cô cũng không có phản ứng.

“Em làm sao vậy?” Đẩy cô một cái.

Liễu Uyển Nhi rốt cục phát hiện sự tồn tại của cô: “Không có chuyện gì.”

“Có phải bởi vì đại ca.”

Một câu nói toạc ra tâm sự của cô, Liễu Uyển Nhi giật mình nhìn chị ấy, chị ấy làm sao biết được?

“Cuộc sống của em toàn bộ vây quanh hắn, trừ phiền vì hắn còn có thể làm gì.” Từ trong ánh mắt của cô Tiểu Do nhìn thấu nghi vấn của cô.

Đúng vậy, cuộc sống của cô trừ đi học chỉ còn lại Tô Lực Hằng.

“Mình không phải là mình rồi sao?”

Lời này vừa nói ra Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên cười, mình trước kia ngay cả ‘mình’ là gì cũng không biết, sau khi đến hiện đại bất giác có suy nghĩ của hiện đại.

“Em thật phải thay đổi phương thức sống, một người phụ nữ hoàn toàn vây quanh một người đàn ông khi hắn từ bỏ sẽ chết vô cùng thảm.”

Tiểu Do lên giọng mình như cao thủ tình yêu, nhưng trước mắt mình không phải không như thế.

Đúng, có lẽ cô thật yêu hắn nhưng sẽ không vùi lấp vào trong vũng bùn, tự hành hạ chính mình.

“Tiểu Do, cảm ơn chị.”

“Không cần khách khí, sau này có chuyện gì phiền lòng có thể đến tìm chị.” Tiểu Do một bộ nghĩa bạc vân thiên.

112. Chương 112 : Chiếc Xe Màu Trắng

Tất cả mọi người đều phát hiện Liễu Uyển Nhi đã thay đổi, cô bắt đầu tham gia các nhóm sinh hoạt do trường tổ chức, bắt đầu đi sinh nhật bạn cùng lớp, bắt đầu cùng bạn học đi xem phim điện ảnh.

Dĩ nhiên tất cả dưới sự âm thầm bảo vệ của Tô Lực Hằng, thật ra thì hắn không thích cô ra ngoài, bởi vì hiện tại nguy hiểm đang mai phục bên cạnh bọn họ, nhưng hắn lại không muốn ngăn cản cô tìm kiếm niềm vui thú của cuộc sống, nên chỉ có thể đem hết toàn lực bảo vệ.

Chẳng qua hắn mơ hồ cảm thấy Liễu Uyển Nhi hình như có chút thay đổi đối với hắn, không giống như trước lệ thuộc vào hắn, nói gì phụ nữ muốn tự do cho Tô Lực Hằng không gian riêng, cô thay đổi như vậy hắn thật không quen.

“Tiểu Tiểu, tối mai chúng ta ra ngoài ăn cơm?” Hắn muốn hẹn hò cùng cô.

“Không được, bạn học mua vé concert mời em đi xem.”

“Bạn học gì?” Tô Lực Hằng lập tức hỏi.

“Yên tâm đi, là bạn học nữ.”

“Có thể không đi được không?” Tô Lực Hằng yêu cầu, một mặt thật muốn ở chung với cô, về mặt khác concert quá nhiều thành phần phức tạp, bảo vệ cô sẽ càng thêm khó khăn, lỡ như để cho Thích Vĩnh Thịnh chui vào bên trong, hắn không thể chấp nhận được kết quả đáng sợ đó.

“Cũng đã mua vé,hiện tại thất hẹn không tốt lắm.” Liễu Uyển Nhi cũng rất khó xử.

“Dùng bao nhiêu tiền ? Anh sẽ trả cô ấy gấp mười lần.”

Liếc hẩn một cái,hắn cho rằng có tiền là có thể mua hết tất cả sao,thật là bá đạo!

“Không để ý tới anh,dù sao em cũng nhất định đến bữa hẹn.”

Nhóc con này thật càng ngày càng không để hẩn vào trong mắt,có lẽ hắn nên buông tha lý luận phái nữ độc lập gì đó bắt cô ở trong nhà,không cho cô ra ngoài.

Nơi tổ chức hoạt động

Bên tai là âm nhạc diếc tai nhức óc,đám người thét chói tai cùng ánh đèn chói mắt,Liễu Uyển Nhi hối hận,cô ghét hoàn cảnh ồn ã như vậy,màng nhĩ của cô sắp hư rồi.

“Tở đi trước!” Cô nói với cô bạn bên cạnh đã rơi vào trạng thái điên cuồng.

“Cái gì?” Bạn học vẫn rung đùi đắc ý.

“Tở nói tờ đi trước!” Liễu Uyển Nhi đề cao âm lượng.

“Cái gì? Tở nghe không được!”

Lúc này ca sĩ trên đài bỗng nhiên được cột dây thép treo ngược lên cao.

Thấy thế bạn học Liễu Uyển Nhi điên cuồng mà vọt tới trước đài,khàn cả giọng hô tên ca sĩ.

Nhìn sân khấu bị bảo vệ vây quanh,bạn học cô lại điên cuồng như cũ không giảm,Liễu Uyển Nhi đành chịu đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Ra khỏi hiện trường,Liễu Uyển Nhi đi tới phía taxi,cô muốn ngồi xe về nhà.

Ở đằng xa Khinh Vân ngồi trong xe nhìn cô một mình đi về,đang do dự có nên xuất hiện chở cô về ,nhưng đại ca yêu cầu phải âm thầm bảo vệ.

Đúng lúc này,bỗng nhiên có một chiếc màu trắng từ xa vọt tới,cảm giác có chuyện không ổn Khinh Vân lập tức phát động xe.

Nhưng đã quá muộnLiễu Uyển Nhi nghe được tiếng xe,dừng bước lại quay đầu lại xem xét,chiếc xe màu trắng đã chạy đến bên cạnh cô,cửa xe bỗng nhiên mở ra, một đôi tay màu đen nhanh chóng bắt cô vào bên trong ,ngay sau đó vội vã chạy đi.

Khinh Vân điên cuồng đuổi theo,hắn không thể để cô gặp chuyện không hay trong tay mình.

113. Chương 113 : Người Phụ Nữ Của Đại Ca

“Ầm,ầm” hai tiếng.

Người ngồi trong chiếc xe màu trắng rõ ràng cảm giác sườn xe chấn động hai cái,không cần đoán nhất định là vỏ ruột xe bị hư.

“Lão Đại, làm sao bây giờ?” Tài xế nhỏ gầy khẩn trương hỏi.

“Tiếp tục.”

Người đàn ông trung niên phía sau ra lệnh,mà lúc này người đàn ông nhỏ gầy bên cạnh hắn đang giữ Liễu Uyển Nhi.

Liễu Uyển Nhi sợ hãi nhìn ba người trong xe,bọn họ rốt cuộc là ai? Muốn bắt mình đi đâu?

Khinh Vân gia tăng mã lực đuổi theo chiếc xe màu trắng phía trước,hắn phải nghĩ biện pháp làm xe ngừng lại,nhưng suy nghĩ đầu tiên phải giữ an toàn cho cô bé trong xe.

Nên làm gì bây giờ? Đầu óc nhanh chóng chuyển .

Bọn họ bắt đi Tiểu Tiểu đơn giản muốn dùng cô uy hiếp đại ca,nên sẽ không tổn thương tánh mạng của cô.

Có lẽ hắn nên nghĩ biện pháp tiến vào bên trong xe,hắn có lòng tin kỹ xảo của mình,chỉ cần để cho hắn đi vào là hắn có thể cứu Tiểu Tiểu.

Người trong xe tải phát hiện xe Khinh Vân đuổi theo bên cạnh xe bọn họ.

“Nổ súng cho ta.” Người đàn ông trung niên lập tức ra lệnh.

Vừa nghe lời này Liễu Uyển Nhi lập tức ra sức giãy dụa,cô không thể để đối phương nổ súng,như vậy Khinh Vân tới cứu cô sẽ gặp nguy hiểm,mà cô càng không cách nào chạy trốn.

Cô giãy dụa khiến người đàn ông ấy kia tay chân luống cuống.

“Mẹ kiếp,đàn bà thúii.”

Người đàn ông trung niên một quyền đánh về phía Liễu Uyển Nhi,thân thể nhỏ nhắn té xỉu nằm trên ghế.

Ngay sau đó hắn đoạt lấy cây súng trong tay người kia,quay cửa sổ xe ra một chút,nổ súng về phía Khinh Vân.

Liên tục tránh thoát mấy lần nổ súng,Khinh Vân thấy cửa xe mở rộng một chút.

Người đàn ông bên trong xe nhất thời bối rối,xem ra tất cả bọn họ bại lộ.

Càng làm cho bọn họ khẩn trương chính là phát hiện Khinh Vân cũng mở ra cửa xe,chẳng lẽ hắn muốn bắn vào trong xe mình?

“Mẹ kiếp .” Người đàn ông trung niên nguyên rửa một tiếng đỡ Liễu Uyển Nhi ngồi dậy,dùng thân thể của cô che chở mình,hướng về phía Khinh Vân muốn nổ súng.

Cửa đã bị cản,Khinh Vân căn bản không có biện pháp tiến vào xe đối phương .

Dưới sự kích thích của gió lạnh cùng tiếng súng,Liễu Uyển Nhi bị đánh bất tỉnh dần dần tỉnh lại,phát hiện hành động của người đàn ông trung niên,phản ứng đầu tiên của cô là độn ngã người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên phản ứng không kịp bị độn ngã trên mặt đất,súng trong tay cũng bay ra ngoài.

“Lão Đại!” Người còn lại bị cử động Liễu Uyển Nhi làm kinh ngạc.

Khinh Vân thừa cơ nhảy vào trong xe tải,liên tục đánh hai cú đấm,làm hai người đàn ông phía sau cô ngã xỉu.

Lúc này tài xế lái xe đã bị Khinh Vân khiến sợ hãi đến không biết phản ứng,chiếc xe màu trắng dừng ngay giữa đường.

“Nói với Thích Vĩnh Thịnh,có giới thì đấu với chúng ta!” Khinh Vân quát,hắn bình sinh ghét nhất người hạ thủ với phái nữ.

Tài xế nhỏ gầy run rẩy nhìn Khinh Vân ôm Liễu Uyển Nhi xuống xe.

“Tiểu Tiểu,em không sao chứ?” Máu trên đầu cô khiến Khinh Vân hoảng sợ.

Mới vừa rồi cô dùng cảm cùng cơ trí, hắn cũng thấy được,cô bé này không làm người phụ nữ của đại ca hắc đạo thật lãng phí.

“Anh Khinh Vân,em hình như không được.” Liễu Uyển Nhi cảm giác đầu choáng váng,mơ mơ màng màng mất đi tri giác.

“Tiểu Tiểu,Tiểu Tiểu.” Bất luận Khinh Vân làm sao gọi,cô bé trong ngực cũng không có một chút phản ứng.

Lần này thăm rồi,hắn nhất định sẽ bị Tô Lực Hằng xử tội.

Khinh Vân không kịp về nhà tìm Dao Nhân, ngay cả lái xe cũng vượt đèn đỏ mấy lần đưa Liễu Uyển Nhi vào bệnh viện gần nhất.

114. Chương 114 : Thật Biết Nói Dối

Lưu Thanh Sơn vội vã chạy vào phòng, mới vừa rồi hẳn phải người giúp việc đến bệnh viện lấy thuốc cho Lâm Cẩm Quyền, người giúp việc sau khi trở về nói cho hẳn biết có một cô bé rất giống Tiểu Tiểu đầu bị thương được đưa vào bệnh viện.

Trải qua người giúp việc miêu tả bề ngoài cô bé, Lưu Thanh Sơn phán đoán tám chín phần chính là Tiểu Tiểu.

“Lão gia, Tô tiểu thư bị thương được đưa vào bệnh viện.”

“Người xác định?!” Lâm Cẩm Quyền rất hoảng sợ.

“Người giúp việc tận mắt thấy nên sẽ không sai.”

“Mau chuẩn bị xe chúng ta lập tức đi bệnh viện.” Lâm Cẩm Quyền lập tức đứng dậy.

“Lão gia, chúng ta đi cũng vô dụng, Tô Lực Hằng sẽ không cho chúng ta gặp mặt.” Lưu Thanh Sơn nói.

“Cháu gái ta xảy ra chuyện trong tay hẳn, ta không tìm hẳn tính sổ đã rất tốt! Hôm nay ta vô luận như thế nào cũng phải gặp mặt cháu ta.”

Nhìn Lâm Cẩm Quyền kiên trì, Lưu Thanh Sơn không thể làm gì khác hơn nghe theo.

Liễu Uyển Nhi nằm trên giường bệnh của bệnh viện vẫn còn trong trạng thái hôn mê.

“Cô ấy thế nào?” Tô Lực Hằng vội vàng chạy tới.

“Bác sĩ nói não bị chấn động nhẹ.” Khinh Vân nói.

“Tại sao lại xuất hiện tình trạng như vậy?!” Tô Lực Hằng nhíu chặt chân mày.

“Đại ca, là em thất trách.” Khinh Vân hết sức ảo não.

“Chờ một chút nữa mới tính sổ người.” Tô Lực Hằng đi tới bên giường nhìn đầu Liễu Uyển Nhi quấn một vòng băng trắng, trong lòng co rút đau đớn.

Lần này hẳn đã có phòng bị trước nhưng vẫn xuất hiện tình huống như thế, xem ra hẳn căn bản không nên để cô sống trong cuộc sống nguy hiểm.

Giờ khắc này hẳn đã quyết định, đợi cô tỉnh lại lập tức đưa cô rời khỏi nơi đây, hẳn không muốn để ý tới ân oán với Lâm Cẩm Quyền, chỉ hy vọng bảo vệ cô, không để cô dính líu đến ân oán giang hồ.

Vu Thiệu Đình đứng phía sau nhìn chăm chú nhìn người trên giường, hôm nay hẳn đáng lý nên đi bảo vệ cô, có lẽ cô sẽ không xuất hiện chuyện như vậy, nhìn đáng về cô bị thương so với hẳn bị thương càng khổ sở hơn.

Lúc này tiếng ồn ào ngoài cửa hấp dẫn chú ý của bọn họ.

Khinh Vân lập tức mở cửa ngó nhìn.

“Đại ca, là bọn người Lâm Cẩm Quyền tới.”

Tin tức của ông ta thật đúng là nhạy, Tô Lực Hằng đẩy cửa ra ngăn cản Lâm Cẩm Quyền đi vào.

Lúc này trong phòng bệnh chỉ còn lại có Vu Thiệu Đình cùng Liễu Uyển Nhi, chỉ có lúc này Vu Thiệu Đình mới dám đi tới bên giường, khoảng cách gần quan sát tình trạng của cô.

Vừa thấy Tô Lực Hằng đi ra ngoài,Lâm Cẩm Quyền lập tức nổi dóa: “Cậu không phải có rất nhiều đàn em sao? Tại sao ngay cả một đứa bé cũng bảo vệ không tốt? !”

Lời Lâm Cẩm Quyền nói khiến trong lòng Tô Lực Hằng căng thẳng,hắn đã vì chuyện Liễu Uyển Nhi gặp chuyện không may mà tự trách,ông ta lại đâm trúng chỗ đau của hắn,mũi nhọn trên người không khỏi dựng lên.

“Ít nhất bảo vệ được,ở với ông chỉ càng thêm tổn thương.”

Ngắm ngằm chỉ trích ông năm đó tổn thương con gái của mình,Lâm Cẩm Quyền cũng tức giận điên rồi.

“Đó là việc nhà của tôi,không cần tiểu tử người quán!”

“Tiểu Tiểu là vị hôn thê của tôi,ông cũng đừng chõ mõm vào!”

“Con bé là cháu gái của ta,ta có quyền can thiệp cuộc sống của con bé!”

Sao,phải không? Tô Lực Hằng giấu cợt nhìn Lâm Cẩm Quyền một cái,không khỏi bật thốt lên tâm sự trong lòng.

“Tôi sẽ cho cô ta vào xã hội đen ngay bây giờ,xem ông làm sao can thiệp.”

“Người, người.” Tức chết ông,Lâm Cẩm Quyền trừng con người cũng sắp lòi ra.

“Thuận tiện nói cho ông biết, Tiểu Tiểu đã học xong cách dùng súng,tôi sẽ rất nhanh huấn luyện cô ấy trở thành sát thủ.”

Lời vừa nói ra ánh mắt Khinh Vân lập tức chuyển hướng sang hắn,chẳng lẽ lúc trước hắn dạy Tiểu Tiểu dùng súng là có ý đó?

Mà lúc này Lâm Cẩm Quyền sắc mặt đã trắng xanh,một lúc sau mới phục hồi tinh thần.

“Cậu không thể làm như vậy.”Ông không cách nào tiếp nhận cháu gái của mình biến thành xã hội đen,ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, “Nếu như vì trả thù ta,cậu cứ nhắm vào ta,đừng dính đến Tiểu Tiểu.”

“Xin lỗi,tôi đã làm vậy.” Thấy bộ dáng khấn trương của Lâm Cẩm Quyền,Tô Lực Hằng trong lòng hết sức thoải mái,càng thêm nói khích ông.

Lúc này,trong phòng bệnh Vu Thiếu Đình nghe thấy rất khiếp sợ.

Đại ca lợi dụng Tiểu Tiểu đi trả thù Lâm Cẩm Quyền,hắn rõ ràng cảm giác được đại ca yêu Tiểu Tiểu rất sâu sắc,nếu như không phải như vậy hắn cũng sẽ không lựa chọn rút lui.

Ánh mắt chuyển hướng sang cô bé trên giường,chợt phát hiện mắt cô chảy xuống một hàng lệ.

115. Chương 115 : Dẫn Em Đi

“Tiểu Tiểu,em đã tỉnh?”

Liễu Uyển Nhi mở mắt,nếu như có thể cô thật sự không muốn tỉnh lại sớm.

Tại sao hắn nói như vậy?

Cô đã hỏi hắn tại sao dạy cô bắn súng,câu trả lời của hắn vì để cô có thể tự bảo vệ mình nhưng sự thật lại muốn biến cô thành xã hội đen.

Cố gắng không để mình nghĩ tình yêu hắn dành cho cô chỉ là lợi dụng,kết quả vết thương chồng chất như cũ,cái gì bảo vệ,cái gì tình yêu,cái gì hôn nhân, toàn bộ đều là công cụ trả thù.

Một mỗi quá,bỗng nhiên không muốn tiếp tục nhìn thấy hắn,không muốn nghe giọng nói của hắn,bởi vì cô đã không phân biệt được câu nào hắn nói mới là sự thật.

“Anh Thiếu Đình,hãy đưa em đi.” Chết lặng nói ra một câu,cũng là cầu xin trong lòng cô.

Lời cô khiến cho hấn giật mình,nước mắt của cô làm cho hấn đau lòng nhưng vẫn không hy vọng cô dễ buông tha đoạn tình cảm này,nhưng hấn nhìn được tia tuyệt vọng đối với người kia trong mắt cô.

“Tiểu Tiểu,có lẽ đại ca chỉ nói đùa.”

“Hấn nói đùa nhiều lắm.” Thản nhiên nói nhưng mang theo đau lòng.

Tuyệt vọng trong mắt cô khiến Vu Thiếu Đình trầm mặc,một lát sau mới nói: “Em suy nghĩ kỹ chưa? Thật muốn rời khỏi đại ca?”

Gật đầu,trong ánh mắt tràn đầy kiên định.

Giờ khắc này Vu Thiếu Đình có quyết định,chỉ cần cô đồng ý hấn có thể cùng cô lưu lạc mọi nơi.

Vươn tay về phía cô,kéo cô vào trong ngực mình,dưới chân nhấc lên,nhảy lên bệ cửa sổ.

Chăm chú nhìn cô bé trong ngực: “Hỏi em một lần cuối,thật quyết định muốn sao? Bước ra một bước này sẽ không thể quay đầu lại.”

Gật đầu,cô vốn không thuộc về nơi này,rời đi có lẽ một lần nữa tìm kiếm chân chính mình.

“Nhắm mắt lại.”

Một tiếng dặn dò,Vu Thiếu Đình ôm chặt cô bé trong ngực nhảy ra bệ cửa sổ,hai bóng người cứ như vậy biến mất dưới ánh trăng.

Tô Lực Hằng đuổi đi Lâm Cẩm Quyền,đẩy ra cửa phòng bệnh lại phát hiện trên giường trống rỗng không thấy bóng dáng.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu.”

Gọi tên của cô nhưng không nghe được bất kỳ câu trả lời,trong lòng an ủi mình cô sẽ không gặp chuyện không may dưới mí mắt mình.

“Đại ca,Thiếu Đình cũng không thấy.”

Lời Khinh Vân như một chậu nước lạnh tạt lên tay chân lạnh như băng của Tô Lực Hằng .

Không,một người là cô gái hấn yêu nhất,một người là anh em hấn tín nhiệm nhất,bọn họ sẽ không cùng nhau phản bội hấn!

“Đi tìm mau,đào sâu bệnh viện ba thước cũng phải tìm cho được bọn họ.”

Trong giọng nói mang theo run rẩy cùng bối rối.

Tiểu Tiểu,mau trở lại,không nên dùng cách tàn nhẫn như vậy rời khỏi anh,trong mắt Tô Lực Hằng đều mang theo vô tận van xin.

116. Chương 116 : Tại Sao Tàn Nhẫn Thế

Dưới cây đại thụ bên bờ sông,Vu Thiếu Đình đỡ Liễu Uyển Nhi ngồi xuống trên mặt ghề đá.

“Đầu rất đau phải không?” Nhìn miếng băng quấn trên đầu cô rỉ ra máu,Vu Thiếu Đình có chút lo lắng,mới vừa rồi bọn ba lên làm vết thương cô nứt ra.

“Không có chuyện gì,em chịu đựng được.” Chuẩn bị rời đi cô đã chuẩn bị tất cả,chút đau đớn này cô có thể nhin được.

“Em đợi ở đây,anh đến tiệm thuốc mua bông băng để thay.”

Sở dĩ dừng lại ở chỗ này là bởi vì đối diện có một cửa hàng bán thuốc,Vu Thiểu Đình đang chuẩn bị đi mua thuốc,chợt thấy một đám người quen thuộc tiến vào phòng thuốc.

Lập tức kéo Liễu Uyển Nhi núp sau thân cây lớn.

Liễu Uyển Nhi cũng phát hiện: “Là đàn em anh ấy sao.”

Vu Thiểu Đình gật đầu hẩn làm sao không nhận ra đàn em trong Lưu Xuyên Đường,không nghĩ tới đại ca cho người đuổi theo nhanh như vậy,có lẽ trong lòng anh ấy cũng không phải không có Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu,em có nghĩ đây chỉ là hiểu lầm hay không.” Cho dù những lời này sẽ làm hẩn đau lòng Vu Thiểu Đình vẫn nói,bởi vì hẩn biết cho dù cô lựa chọn rời đi, trong lòng cô vẫn không thể quên Tô Lực Hằng.

Phải không? Nhìn cảnh tượng vội vã tìm kiếm của đám người kia,giờ khắc này Liễu Uyển Nhi chợt nhớ trên bờ cát đen langwiki,Tô Lực Hằng vì cô mà chịu một dao,nhớ lại hẩn dùng thân thể đỡ thùng sắt rơi trúng cô.

Trái tim đó lại trở nên mềm mại bắt đầu lưỡng lự.

Vu Thiểu Đình đọc được tất cả trong mắt cô,trong lòng thở dài một tiếng,vui mừng cô không cố chấp nữa đồng thời xen lẫn một tia đau đớn.

Sau khi nhìn đám đàn em Lưu Xuyên Đường rời đi,hẩn nhìn sang Liễu Uyển Nhi nói: “Chờ anh đi mua thuốc cái đã.”

Chờ sau khi đổi thuốc sẽ đưa cô về,Vu Thiểu Đình tự nói với mình.

Vu Thiểu Đình đi không đầy một lát,Liễu Uyển Nhi phát hiện cách đó không xa có một đám người áo đen chạy về phía cô.

Ánh mắt tìm tòi nhìn chung quanh giống như đang tìm người.

Theo bản năng núp vào.

Đám người đó từ từ đi tới gần.

“Đại ca nói tìm những nơi lân cận tiệm thuốc,nhưng chúng ta tìm khắp nơi,vẫn không thấy bóng dáng của Vu Thiểu Đình cùng Tô Tiểu Tiểu ” Một người đàn ông trong đó nói.

“Cố gắng tìm đi,nhất định phải tìm được hai người bọn họ,tìm không được chúng ta cũng không xong.” Tiếp lời đương nhiên là tên cầm đầu.

“Nghe nói Vu Thiểu Đình quyền cước rất lợi hại, chúng ta có thể dẫn hẩn vào đường cùng sao?” Một tên nhỏ tuổi nói theo.

“Đại ca nói không cần khách khí với bọn họ,có thể bắt sống đương nhiên tốt,nếu hẩn phản kháng thì trực tiếp dùng súng,không tin chúng ta nhiều người lại có súng không lẽ đầu không lại Vu Thiểu Đình.” .

Nước mắt của Liễu Uyển Nhi đã đảo quanh viền mắt,không nghĩ tới hẩn đối với cô ác thế,đây mới chính là mặt thật của xã hội đen sao,cô thật đã nhìn lầm hẩn.

Trái tim dần mềm bắt đầu cứng rắn lại,cô không thể bị bọn họ bắt trở về,cô phải trốn khỏi nơi này.

Nhìn người đã sắp đến trước mắt,Liễu Uyển Nhi cái khó ló cái khôn nhanh chóng bò xuống sông,nén vết thương đau đớn cùng đầu choáng váng,dựa sát người vào con sông,cố gắng đè thấp tiếng hít thở.

Khi Vu Thiểu Đình lần nữa trở lại bờ sông,người đàn ông áo đen đã rời đi,không thấy bóng người Liễu Uyển Nhi,hẩn lập tức thét lên tên cô tìm kiếm khắp mọi nơi.

“Anh Thiểu Đình,em ở chỗ này.” Giọng nói yếu ớt hấp dẫn hẩn đến gần bờ sông.

Thò người ra nhìn thấy cảnh tượng làm cho hẩn sợ hãi,chỉ thấy cô bé đầu quần băng đang lạnh run đứng bên bậc thang nhỏ chưa đầy mười phân,dưới chân là cuộn cuộn nước sông,chỉ cần không cẩn thận một chút không cẩn thận sẽ té xuống,mà hẩn cũng không chấp nhận được kết quả này.

“Tiểu Tiểu đừng động,đưa tay cho anh.”

117. Chương 117 : Nhị Đương Gia Thần Bí

Cố gắng ổn định thân thể Liễu Uyển Nhi từ từ đưa tay đưa về phía Vu Thiểu Đình.

Một phát bắt được tay cô,Vu Thiểu Đình ra sức nhấc lên,kéo mạnh cô bé về phía ngực mình.

“Tại sao trốn xuống dưới.”Qua một hồi lâu,tim mang theo căng thẳng mới buông lỏng.

Hắn vừa hỏi làm ủy khuất nén lâu trong lòng Liễu Uyển Nhi nháy mắt bộc phát,tựa vào trong ngực hắn thất thanh khóc rống.

Rốt cục khóc đủ,đưa tay lau đi nước mắt: “Hắn muốn đàn em dùng súng đối phó chúng ta.”

“Làm sao có thể? !” Ở trong lòng Thiểu Đình Tô Lực Hằng vẫn là một đại ca có tình có nghĩa,nếu không hắn cũng không kính trọng anh ấy như thế, “Đại ca không phải người như thế.”

“Chính tai em nghe được đàn em hắn nói,làm sao có thể có nhầm.” Hoảng sợ qua đi giờ phút này Liễu Uyển Nhi trong lòng chỉ còn lại vô cùng đau lòng.

“Người em nhìn thấy có phải đàn em của Lưu Xuyên Đường hay không?” Vu Thiểu Đình đầu tiên nghĩ đến loại khả năng này

Nhưng bị Liễu Uyển Nhi thoáng cái hủy bỏ: “Biết chúng ta xuất hiện gần bệnh bệnh chỉ có hắn và ông ngoại,mà ông ngoại khó là người làm ra chuyện này?”

Vu Thiểu Đình không biết nói sao nhưng vẫn không thể tin Tô Lực Hằng dùng cách tàn nhẫn đối phó bọn họ,trừ phi bị chuyện bọn họ rời đi chọc giận mất đi lý trí, nếu quả thật là vậy,bọn họ sẽ vô cùng nguy hiểm.

Mà đang ẩn núp bên cạnh Vu Thiểu Đình là một nhân vật thần bí.

Lúc này cách bọn họ hơn trăm mét sau biển quảng cáo,có một chiếc Toyota màu trắng,bên trong là người đàn ông trung niên từng bắt Liễu Uyển Nhi đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Mẹ kiếp,vừa rồi cơ hội tốt như vậy lại để con nhóc đó trốn thoát,nhìn không ra con nhóc đó cũng thông minh,lần sau sẽ không dễ dàng buông tha nó.

Người đàn ông nhỏ gầy bên cạnh hắn có chút nén không được mở miệng hỏi: “Đại ca,tại sao không qua bắt bọn họ?”

“Bởi vì bên cạnh có Vu Thiểu Đình sao.”

“Cái tên tiểu tử đẹp trai đó có gì đáng phải sợ.” Chứ không phải tên Khinh Vân to con hung ác,người đàn ông nhỏ gầy không khỏi rùng mình một cái.

“Người biết cái gì.” Liếc người đàn ông nhỏ gầy một cái”Đừng xem Vu Thiểu Đình bề ngoài nhả nhận,nhưng trừ Tô Lực Hằng ra hắn là người giỏi nhất trong Lưu Xuyên Đường.”

Người đàn ông nhỏ gầy không đồng ý với người đàn ông trung niên,nói thảm hai câu: “Nhị đương gia tại sao muốn chúng ta tìm Tô Tiểu Tiểu về Lưu Xuyên Đường?”

“Đừng nói nhảm!” Người đàn ông trung niên đập một phát vào đầu hắn.

Những thứ tiểu quỷ như người làm sao hiểu được Nhị đương gia anh minh,ngụy trang thành người trong Lưu Xuyên Đường mới khiến Tô Tiểu Tiểu hận Tô Lực Hằng cô ấy sẽ không trở về Tô gia,chỉ khi cô ấy không trở về bên cạnh Tô Lực Hằng,bọn họ sẽ có cơ hội bắt được cô!

Hiện tại phiền toái nhất chính là Vu Thiểu Đình,chỉ có thể đợi,hắn không tin một ngày hai mươi bốn giờ thẳng đó luôn ở cạnh nhóc con kia.

“Đại ca,Nhị đương gia rốt cuộc là người nào? Tại sao Đại đương gia đem chuyện trong bang giao cho Nhị đương gia rồi?” Chờ đợi thật sự quá nhàm chán,người đàn ông nhỏ gầy không nhịn được hỏi.

Liếc hắn một cái,tiểu tử này thật đúng là nhiều chuyện.

Thật ra hắn không thể nói rõ mọi chuyện với đám đàn em,Đại đương gia Thích Vĩnh Thịnh ở trong trận bạo tạc Trung Tảo đã bỏ mình,mà tin tức bị Nhị đương gia phong tỏa,nếu như không làm vậy trong khoảng thời gian đặc biệt này,bọn họ có thể sớm bị những ban phái chung quanh nuốt chửng.

Nhưng đáng về Nhị đương gia thần bí kia thế nào,chỉ có hắn và mấy nguyên trong bang biết,chỉ có thể nói Nhị đương gia bề ngoài vô hại nhưng có một trái tim cường hãn lòng dạ vô cùng ác độc,nếu so với đại ca Đại đương gia Thích Vĩnh Thịnh người này âm hiểm xảo hoạt gấp trăm lần.

Lực lượng quan trọng trong bang đã bị Lưu Xuyên Đường quét sạch,Đại đương gia chết bởi bạo tạc,là Nhị đương gia gượng chống đến bây giờ,nhưng hắn vô cùng bội phục vị Nhị đương gia hiện tại.

“Đại ca mau nhìn, bọn họ đi.”

“Đuổi theo.”

Hắn phải theo dõi bọn họ tìm cơ hội hạ thủ,bắt được Tô Tiểu Tiểu đến Nhị đương gia lãnh công.

118. Chương 118 : Đi Tìm Hắn

Vu Thiệu Đình đỡ Liễu Uyển Nhi rời khỏi khách sạn,hắn quyết định khuya hôm nay dùng đường thủy rời khỏi thành phố .

Hiện tại phải gọi điện thoại kiểm tra tàu chở khách xuất cảng lúc mấy giờ.

Hắn biết Tô Lực Hằng hiện tại nhất định giám sát hai mươi bốn trên hai mươi bốn các chuyến bay,thấy cách đó không xa có buồng điện thoại công cộng,nhìn sang Liễu Uyển Nhi nói: “Tiểu Tiểu,em chờ ở đây,anh đi gọi điện thoại.”

Liễu Uyển Nhi gật đầu nhìn Vu Thiệu Đình đi đến buồng điện thoại.

“Lão Đại,Vu Thiệu Đình đi rồi.” Người đàn ông nhỏ gầy nói.

Người đàn ông trung niên lập tức lấy ra điện thoại di động,thông qua một chuỗi mã số: “Hành động.”

Một tiếng ra lệnh hai tên áo đen núp bên cạnh chỗ Liễu Uyển Nhi lập tức nhảy ra,từ từ nhích tới gần phía cô.

Trong khi chờ đợi Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên thấy đầu choáng váng,ngay sau đó lỗ tai bắt đầu ong ong,trước mắt rất nhiều điểm nhỏ màu trắng đen hòa vào nhau dần dần chiếm toàn bộ ánh mắt của cô,cảm giác trán rỉ ra mồ hôi lạnh,thân thể càng ngày càng lạnh.

Cô sắp chịu không được,anh Thiệu Đình hãy mau trở lại.

Liễu Uyển Nhi lão đảo muốn ngã căn bản không ý thức được hai người áo đen đang từng bước đến gần chỗ mình.

Bỗng nhiên ‘ rầm ’ một tiếng,chống đỡ không nổi cô rớt cuống ngã trên mặt đất.

Người đàn ông áo đen thấy cô đột nhiên té xỉu sợ hết hồn,đứng tại chỗ không biết làm sao.

“Cô gái,cô gái,cô làm sao vậy?” Lúc này người đi đường phát hiện Liễu Uyển Nhi ngã xuống đất,rời rít đi đến xem xét.

“Chết tiệt,cô ta lại tránh được một kiếp!” Người đàn ông trong xe Toyota nhìn đám đàn em bị đám người đẩy ra ngoài thấp giọng nguyên rủa.

Mới vừa nói điện thoại xong Vu Thiệu Đình phát hiện chỗ Liễu Uyển Nhi đứng có rất nhiều người vây quanh,lập tức chạy nhanh tới.

Đẩy ra đám người,nhìn thấy Liễu Uyển Nhi hai mắt nhắm nghiền ngã xuống đường.

“Tiểu Tiểu,Tiểu Tiểu,em làm sao vậy?” Vội vàng ôm lấy cô nhưng cô bé trong ngực căn bản không nghe được lời hấn gọi.

“Cậu kia,nhanh đưa bạn gái vào bệnh viện,cô ta giống như bệnh rất nặng.”

Lời nói người đi đường khiến tim Thiểu Đình nứu chặt,thật sự phải cần nơi nghỉ ngơi cùng chữa trị nếu không vết thương trên đầu cô sẽ bị nhiễm trùng.

Nhưng chuyện tối ngày hôm qua khiến hấn không dám trở về tìm Tô Lực Hằng, làm sao bây giờ?

Duy nay chỉ kể chỉ có thể đi tìm cầu : van xin người kia trợ giúp.

Hiện tại cũng chỉ có người đó mới giúp được bọn họ.

119. Chương 119 : Bầu Trời Đêm Ngoài Cửa Sổ

Nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ,cô ấy đã rời đi hai ngày,hấn cơ hồ tìm khắp thành phố cũng không thấy bóng dáng của cô,cả người đàn ông biến mất cùng cô.

Tại sao cô lại rời khỏi hấn? Khi hấn muốn lấy cô,cũng nguyện ý vì cô bỏ xuống tất cả.

Hơn nữa còn dùng cách tàn nhẫn rời khỏi hấn.

Thống khổ xé rách tim Tô Lực Hằng,bỗng nhiên hấn nghĩ đến một người —— Lâm Cẩm Quyền,hiện tại cũng chỉ có ông ta có năng lực che chở bọn họ.

“Khinh Vân,mang theo người chúng ta đến Lâm gia.”

Khi đoàn người Tô Lực Hằng đi tới Lâm gia,Lưu Thanh Sơn toàn thân đề phòng che trước người Lâm Cẩm Quyền.

“Thanh Sơn,cậu tránh ra.” Lâm Cẩm Quyền ánh mắt chăm chú nhìn thẳng Tô Lực Hằng, “Cậu đến nhà tôi có chuyện gì?”

“Dem Tiểu Tiểu giao ra đây.”

Lâm Cẩm Quyền sửng sốt một chút nhưng ngay sau đó khẩn trương nói: “Tiểu Tiểu mất tích?”

“Ông đừng diễn trò,hôm nay nếu ông không giao cô ấy ra,ta liền sai người san bằng Lâm gia .”

“Tên lưu manh này,không được vô lễ với lão gia chúng ta.” Lưu Thanh Sơn vừa dứt lời,hai đàn ông cường tráng lập tức đi đến nhắc ông sang một bên,kìm chặt hành động của hấn.

“Cậu muốn làm gì?” Lâm Cẩm Quyền nhìn Lưu Thanh Sơn bị giữ chặt,trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

“Chỉ cần ông giao ra Tiểu Tiểu,tôi sẽ không làm gì các người.” Trong ánh mắt Tô Lực Hằng có một tia cảnh cáo.

“Con bé không có ở chỗ tôi,cậu muốn tôi làm sao đưa?” Lúc này Lâm Cẩm Quyền chỉ có thể dùng thái độ mềm dẻo.

“Lục soát cho ta.” Tô Lực Hằng ra lệnh một tiếng,Khinh Vân mang theo đàn em lập tức xông vào các phòng Lâm gia,trong lúc nhất thời vật dụng trong nhà bay loạn,thỉnh thoảng chỉ nghe người giúp việc vang lên tiếng thét chói tai.

Nhìn Lâm Cẩm Quyền đang nén cơn giận,Tô Lực Hằng nheo con ngươi hấp dẫn: “Ta đã cảnh cáo ông,giao người ra đây,nếu để cho ta lục soát thấy, ngày mai tập đoàn Lâm thị sẽ biến mất trên thương trường.”

“Tôi nói rồi không có ,không có!” Lâm Cẩm Quyền cứng rắn nói.

Qua một khoảng thời gian,Khinh Vân mang theo đàn em trở lại,rỉ tai nói gì đó với Tô Lực Hằng.

Dứt lời trên mặt Tô Lục Hằng rõ ràng hiện lên vẻ thất vọng cùng khổ sở.

“Đi.” Ra lệnh một tiếng,nổi giận sải bước rời đi.

Lâm Cẩm Quyền thở phào nhẹ nhõm,ngã ngời trên ghế sa lon.

“Lão gia,ngài không có sao chứ? tên Tô Lục Hằng thật quá đáng.” Lưu Thanh Sơn trong miệng tức giận nói.

“Không có chuyện gì,không có chuyện gì.”Ông lão như ta bị gì không đáng lo,chỉ hy vọng Tiểu Tiểu cùng Thiếu Đình có thể an toàn rời đi.

Trên phi cơ tư nhân Liễu Uyển Nhi chậm rãi mở mắt thấy Vu Thiếu Đình đang ngồi bên cạnh mình.

Nhẹ nhàng hô một tiếng: “Anh Thiếu Đình.”

“Em đã tỉnh.” Trong giọng hân mang theo một tia mừng rỡ xen lẫn mỗi mệ .

Bầu trời đêm ngoài cửa sổ làm cho cô ý thức được mình đang trên phi cơ.

“Chúng ta phải đi đâu?”

“Đi đến một nơi không có người đuổi bắt chúng ta.”

120. Chương 120 : Năm Năm Sau

Ký giả đặt câu hỏi

“Tô tiểu thư,xin hỏi lần này trở về nước cô sẽ diễn tấu trong nước à?”

“Đang suy nghĩ.” Cô gái khẽ mỉm cười.

“Tô tiểu thư địa điểm diễn tấu sẽ chọn nhà hát thuộc tập đoàn Lâm thị sao?”

“Tất cả còn đang suy nghĩ.”

“Nghe nói cô cùng chủ tịch tập đoàn Thịnh Á Vu Thiếu Đình tiên sinh sẽ tổ chức hôn lễ vào tháng năm,xin hỏi chuyện này có thật hay không?”

Khẽ gật đầu,trên mặt cô gái mang theo nụ cười ngọt ngào.

Các ký giả còn muốn hỏi thêm lại nghe người chủ trì tuyên bố kết thúc buổi họp báo,dưới sự bảo vệ người đại diện,nhà trình diễn Piano Tô Tiểu Tiểu đứng dưới ánh đèn được mọi người bao quanh rời khỏi.

Một đôi mắt si mê ngó chừng màn hình TV,thật lâu không cách nào dời khỏi.

Năm năm,hắn cho dù trở lại Singapore vẫn không buông tha tìm kiếm tung tích cô.không nghĩ tới cô đến nước Áo,còn được mang danh dự nhà trình diễn Piano người Hoa tài năng.

Bàn tay nắm ly rượu càng thêm dùng sức,thủy tinh trong nháy mắt hóa thành mảnh nhỏ đâm vào da,màu đỏ của rượu hòa cùng máu chảy xuống,ở dưới ánh đèn lóe lên màu đỏ quý dị.

Tháng năm kết hôn phải không? Vậy phải xem hắn có đồng ý hay không đã,khóe miệng cương nghị vẽ ra một nụ cười lạnh.

Cô khiến hắn cảm giác bị phản bội,khổ sở suốt năm năm hiện tại muốn một mình hạnh phúc không dễ vậy.

Còn có hai người đàn ông kia,một người mang người phụ nữ của hắn đi,một người là ông lão giấu người yêu của hắn,hắn sẽ đều tính sổ với bọn họ.

Cầm lấy điện thoại,thông qua một chuỗi mã số: “Đặt vé máy bay trở về nước nhanh nhất.”

Nhóc con đáng đều,anh lập tức trở về tìm em đây

Lâm gia

“Tiểu Tiểu,ăn nhiều một chút.” Lâm Cẩm Quyền nhanh tay hấp thức ăn vào chén Liễu Uyển Nhi”Xem cháu gầy thành dạng gì đây,năm năm này ở nước ngoài nhất định ăn không ngon rồi.”

“Ông ngoại, đủ rồi.” Nhìn chén tràn đầy thức ăn, Liễu Uyển Nhi có chút đành chịu, cô đi nước Áo chứ không phải đi Liberia.

“Thiếu Đình, cậu cũng ăn.” Lâm Cẩm Quyền đem mục tiêu chuyển hướng sang người còn lại trên bàn.

“Cám ơn ông ngoại, để ta cháu tự mình gấp.” Vu Thiếu Đình phản ứng tương đối nhanh, lập tức nâng lên chén ngăn Lâm Cẩm Quyền có lòng tốt tiến công.

“Ta nói Thiếu Đình này, cậu cần gì phải cực khổ như vậy, ta lớn tuổi, tập đoàn Lâm thị sớm muộn gì cũng phải do cậu tiếp nhận.” Lâm Cẩm Quyền lại bắt đầu nói đề tài năm năm qua vẫn không thay đổi.

“Ông ngoại, công ty Thiếu Đình cũng chính là công ty chúng ta, về phần tập đoàn Lâm thị đến lúc đó anh ấy cũng sẽ tiếp nhận.” Liễu Uyển Nhi vội vàng nói đỡ giùm hần.

Vu Thiếu Đình dùng ánh mắt cảm kích nhìn về phía cô, hần không chấp nhận vào tập đoàn Lâm thị bởi vì hần là một người đàn ông, cần phải có sự nghiệp của mình, càng cần chứng minh mình cho mọi người thấy dù cực khổ mấy hần cũng tạo được sự nghiệp của riêng mình, nhưng nếu vừa bắt đầu đã vào tập đoàn Lâm thị, ở trong mắt người khác hần sẽ biến thành một dạng ăn cơm chùa.

“Ông ngoại, chờ sau khi hôn lễ của cháu và Tiểu Tiểu kết thúc, cháu sẽ từng bước tiếp nhận tập đoàn Lâm thị.” Hiện tại hần thành công, nên sẽ suy nghĩ tiếp nhận Lâm thị, dù sao cũng nên để cho Lâm Cẩm Quyền yên tĩnh hưởng thụ mấy năm tuổi già.

Lời hần khiến Lâm Cẩm Quyền tương đối vui vẻ, người một nhà vui vẻ cùng dùng bữa ăn tối.

121. Chương 121 : Bên Trong Sự Yên Tĩnh Là Không Yên Tĩnh

Nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ thành phố, phòng ốc, đường phố, đèn đường, tất cả giống như không thay đổi nhưng cô đã không phải cô bé mơ màng trong thế giới hiện đại năm năm trước.

Trải qua khoảng thời gian bị truy đuổi, lòng của cô trở nên kiên cường thành thực cũng hiểu mọi chuyện trong thế giới hiện đại, phụ nữ không thể hoàn toàn phụ thuộc vào đàn ông, hần nên có ước mơ theo đuổi và cuộc sống của riêng mình.

Lúc này một luồng ấm áp quen thuộc đi đến bên cạnh cô.

Không cần tiếp xúc ánh mắt cũng biết người tới là ai.

Nhẹ nhàng dựa vào hướng bờ vai của hần, cảm giác bàn tay to cường tráng xoa eo của mình.

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Giọng nói dịu dàng vang bên tai.

“Chỉ là nghĩ năm năm rời khỏi đây.”

Cảm giác bàn tay bên eo trong nháy mắt cứng ngắc.

“Em đang nghĩ đến anh ấy sao?” Trong giọng nói mang theo run rẩy.

Mặt cọ sát trên vai hần: “Cuộc sống năm năm trước không chỉ có hần.”

Đơn giản một câu nói xoa lên nỗi lo lắng trong lòng hần, lúc này mới phát hiện thì ra đối mặt tình yêu với cô hần vẫn luôn yếu ớt.

“Anh Thiếu Đình, cám ơn anh.”

Năm năm qua có anh làm bạn để cô sống ở nước ngoài không cảm giác cô độc, với lại chính hần dạy cô biết cách tạo một chỗ đứng vững chắc trong thế giới hiện đại.

Không cần giải thích quá nhiều, hần hiểu được cô vì sao cám ơn.

“Đồ ngốc.”

Càng ôm cô sát vào người,thật ra cô không cần cảm ơn hắn,là cô giúp hắn thoát khỏi hắc đạo,cho hắn động lực tiếp tục phấn đấu,năm năm qua mặc dù vô cùng cực khổ,nhưng bởi vì cô bên cạnh dù có cực khổ hơn hắn cũng cảm thấy vui vẻ.

“Anh Thiếu Đình,sau khi kết hôn anh thật muốn tiếp nhận công ty ông ngoại sao?” Cô không muốn miễn cưỡng hắn.

“Ừ,chúng ta cũng nên để cho ông ngoại sống cuộc sống thoải mái thêm mấy năm.”

“Nhìn không ra anh so với đứa cháu như em còn hiểu thuận hơn.” Trong giọng nói mang theo một tia tình nghịch.

“Hắn là ngoại công của em cũng chính là ông ngoại của anh.” Ngắt lên cái mũi của cô”Huống chi nhiều năm qua nếu không có ông em giúp đỡ,chúng ta cũng sẽ không có hôm nay.”

Liễu Uyển Nhi trong lòng rất cảm động,hắn thật rất tốt,dịu dàng hiền lành,tri ân đồ báo.

“Em thật may mắn có thể gặp được người đàn ông tốt như anh.”

“Ha ha.” Có thể gặp được cô,hắn cũng cảm thấy rất may mắn.

Tựa vào lồng ngực ấm áp của Vu Thiếu Đình,Liễu Uyển Nhi cảm giác thật hạnh phúc.

Ánh mắt dời về phía bầu trời đêm,bỗng nhiên một loại bất an xông vào đầu,trong bóng tối giống như có cái gì sắp sửa phá hư tất cả yên lặng,một gương mặt cô cố quên lại hiện ra trong đầu.

Không,sẽ không có chuyện đó,hắn là cô đa tâm,trải qua nhiều năm hắn chắc đã sớm quên cô.

122. Chương 122 : Ánh Mắt Trong Bóng Tối

Trong lễ đường học viện âm nhạc.

Mấy trăm đôi mắt mang chút non nớt sùng bái nhìn cô gái áo trắng đàn Piano trên đài,đầu ngón tay say mê nhấn xuống tạo ra một giai điệu động lòng người.

Xong khúc nhạc,tiếng vỗ tay lập tức vang lên kèm theo tiếng thét chói tai của đám người trẻ tuổi.

Liễu Uyển Nhi đứng dậy mỉm cười nhìn về phía dưới đài,gật đầu thăm hỏi người đã chuẩn bị sẵn một chỗ trống cho cô.

Trong đám người kích động,một đôi mắt mãnh liệt lẳng lẳng nhìn dáng vẻ cô trên đài,ánh mắt di động theo mỗi động tác của cô.

Đây là lần đầu tiên sau năm năm gặp được cô,từng tưởng tượng một vạn lần gặp mặt cho rằng mình sẽ dữ dội xông đến hỏi cô,sau khi đến gặp cô mới phát hiện trong lòng mơ hồ mang theo chút sợ hãi,sợ vừa chạm vào cô bóng người đó sẽ biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn cô giở tay nhắc chân đều tao nhã,bình tĩnh trả lời những câu hỏi,cô đã trưởng thành,đã không còn là cô bé học sinh có vài phần nhát gan,cô vậy càng thêm mê người.

“Tô tiểu thư,nghe nói cô thi vào học việc hai lần vẫn không đậu,cho đến lần thứ ba mới thành công thi đậu,vì sao vậy?” Một học sinh giơ tay đặt câu hỏi.

Mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy,bởi vì vừa tới nước Áo,ngoại ngữ của tôi vô cùng tệ,mà học viện yêu cầu học sinh cần phải có khả năng hiểu rõ điều mọi người thảo luận.”

“Vậy cô làm sao qua được cửa ải ngoại ngữ ?” Lại có học sinh hỏi.

“Vậy thì phải cảm ơn vị hôn phu của tôi,là anh ấy cực khổ giúp tôi vượt qua cửa ải này.” Trên mặt Liễu Uyển Nhi mang theo nụ cười ngọt ngào.

Câu trả lời của cô khiến cho tất cả học sinh dưới đài thét chói tai,rất nhiều nữ sinh trên mặt lộ ra nét hâm mộ.

Một đôi nắm đấm siết chặt,năm năm qua ngày qua ngày hết đêm này đến đêm khác hần đều sống trong khổ sở,mà bọn phản bội hần lại sống trong hạnh phúc,hần nhất định bắt bọn họ trả gấp mười lần nỗi khổ gây cho hần.

Nhà trình diễn Piano Tô Tiểu Tiểu kết thúc trò truyện với học viện âm nhạc,cô gái áo trắng trên đài vui vẻ rời khỏi hội trường trong đám reo hò của mọi người.

Nhìn thấy Vu Thiểu Đình tới đón,Liễu Uyển Nhi nói truyện qua loa với phụ tá,sau đi đến chiếc xe đậu ven đường.

Thấy cô xuất hiện,Vu Thiểu Đình đã xuống xe trước.

“Anh bận rộn như vậy tại sao còn tới đón em,em có bảo phụ tá đưa em trở về mà.”

“Chút ít thời gian này anh vẫn rút ra được.” Thật ra thì hần muốn hẹn hò với cô,sau khi về nước vẫn bận rộn,hai người đã lâu không ra ngoài ăn cơm.

Mỉm cười một nụ hôn rơi xuống má cô,mở cửa xe giúp cô: “Cực khổ không.”

“Đã quen.” Trước khi cô trở về nước đã thường xuyên đi trình diễn ở các học viện nước ngoài,sớm thành thói quen công việc bận rộn .

“Anh đã nói với ông ngoại chúng ta không về ăn cơm tối,em muốn đến nơi nào ăn cơm?” Vu Thiểu Đình hỏi.

“Sao cũng được,chỉ cần không phải món ăn Đông Nam Á.” Cô không chịu được mùi ngọt đó.

“Biết rồi,công chúa của anh.”

Nhìn nhau cười,bọn họ bắt đầu mong đợi bữa ăn tối ngọt ngào tiếp theo.

Mà đang phía sau bọn họ,một đôi mắt đầy lửa giận đang nhìn chằm chằm cảnh trước mắt.

Rất nhanh,hần sẽ rất nhanh đoạt lại người yêu thuộc về hần,cũng để cho tất cả người phản bội tổn thương hần chịu trừng phạt!

123. Chương 123 : Gió Thổi Mưa Giông Trước Cơn Bão

Sau bữa cơm chiều,trở lại Lâm gia.

“Anh Thiểu Đình,em trở về phòng trước.”

Sau khi hần hôn nhẹ lên môi cô xong,Liễu Uyển Nhi buông tay Vu Thiểu Đình,nói lời tạm biệt với hần.

Đưa mắt nhìn cô vào phòng ,Vu Thiểu Đình mang theo nụ cười rời đi.

Đi ngang qua phòng Lâm Cẩm Quyền,phát hiện Lưu Thanh Sơn lo lắng bên trong đi ra ngoài.

“Chú Lưu,đã xảy ra chuyện gì sao?” Vu Thiểu Đình hỏi.

“Hôm nay ngành vệ sinh cho chúng ta biết,nói tra ra mấy cửa hàng nước trái cây thuộc công ty chứa vi sinh vật,yêu cầu ngưng lại toàn bộ,lão gia còn đang rầu rĩ vì chuyện đó đây.”

“Làm sao xảy ra chuyện như vậy,tra ra vấn đề nằm ở khâu nào chưa?” Vu Thiểu Đình sắc mặt nghiêm trọng.

Thấy Lưu Thanh Sơn lắc đầu,hần lập tức đẩy cửa tiến vào phòng Lâm Cẩm Quyền,nhìn thấy ông lão đầu tóc bạc trắng đang ngồi trước bàn trà tư.

“Ông ngoại.” Vu Thiểu Đình khẽ gọi hần một tiếng.

“Cháu biết rồi?” Lâm Cẩm Quyền ngẩng đầu.

“Đúng vậy.”

“Ngồi đi,giúp ông thử nghĩ xem biện pháp giải quyết.”

Vu Thiểu Đình ngồi xuống ghế sofa bên cạnh.

“Ông ngoại,cháu thấy trước tiên nên phong tỏa tin tức đó,chờ điều tra rõ nguyên nhân mới tìm cách giải quyết.” Chỉ có như vậy mới có thể ngăn chặn mặt trái tin tức lan ra ngoài.

“Trước chỉ có thể làm vậy,cháu ngày mai giúp ta liên lạc truyền thông,nói tạm thời đừng đem tin tức này lan truyền ra ngoài.” Lâm Cẩm Quyền nói.

Vu Thiểu Đình gật đầu

“Chẳng qua công ty đối với thực phẩm an toàn từ trước đến giờ vô cùng coi trọng,làm sao bỗng nhiên xảy ra chuyện thế này?” Lâm Cẩm Quyền hết sức buồn bực.

“Có lẽ thời điểm công nhân làm việc xuất hiện sơ hở.” Vu Thiểu Đình phán đoán.

Hiện tại chỉ có khả năng thế,Lâm Cẩm Quyền nghĩ ngày mai ông nhất định phải nghiêm kiểm tra công việc xuất xưởng.

Ngày thứ hai khi Vu Thiểu Đình đang chuẩn bị ra cửa,chỉ thấy Lưu Thanh Sơn cầm lấy mấy tờ báo vội vã đi vào.

“Lão gia,không xong,đồ uống công ty nhiễm khuẩn vượt chỉ tiêu đã bị đăng báo.”

Cầm lấy tờ báo tiêu đề lớn đập vào mi mắt, Lâm Cẩm Quyền sắc mặt nhất thời trắng xanh.

Vu Thiểu Đình vội vàng dìu ông ngồi xuống nhìn lại trên tay Lưu Thanh Sơn đủ loại báo chí,trong một đêm chuyện này được in khắp các tờ báo lớn nhỏ,đây cũng quá nặng nề.

Hắn mơ hồ cảm giác chuyện này không đơn giản,sau lưng tựa hồ có một người khác sai khiến.

Nhìn Lâm Cẩm Quyền chịu đã kích,có lẽ hắn nên điều tra trước.

124. Chương 124 : Bảo Vệ Tình Yêu

Kết quả điều tra khiến Thiểu Đình kinh ngạc,bởi vì hắn phát hiện một chuyện không tốt,Tô Lực Hằng trở lại.

Hắn mơ hồ cảm thấy người đứng sau sự kiện đồ uống nhiễm khuẩn này chính là đại ca,anh ấy trở lại báo thù,trả thù năm đó bọn họ phản bội hắn.

Hắn nên đem tin tức nói cho cô biết sao?

Không!Tiếng lòng khẳng định trả lời cho hắn.

Hắn sợ sau khi cô biết có thể phản ứng,sợ hơn nữa bọn họ gặp nhau sau kết quả có thể là.....hắn chịu không nổi lần nữa mất đi cô,hắn thật là yếu ớt.

Vu Thiểu Đình trên mặt có một tia bi thương.

Lúc này điện thoại vang lên.

“Chào.”

.

“Xảy ra lúc nào ?”

.

“Dem tất cả tài nguyên câu thông cùng bọn họ.”

Cúp điện thoại, Vu Thiếu Đình nhúu chặt lông mày, công ty bên nước Áo đã xảy ra chuyện, công hội vẫn bình thường bỗng nhiên tổ chức công nhân bãi công.

Xem ra sau Lâm Cẩm Quyền kế tiếp đến phiên hần.

“Thiếu Đình, đang suy nghĩ gì đấy?”

Lúc này mới phát hiện Lưu Thanh Sơn đỡ Lâm Cẩm Quyền vào nhà, buổi sáng hôm nay bọn họ đi điều tra nhóm chế biến đồ uống gặp chuyện không may.

“Ông ngoại, tình trạng thế nào?”

“Là mấy công nhân không có tiền hành trừ độc làm vi khuẩn và vi sinh vật nhiễm vào.” Lâm Cẩm Quyền cũng cảm thấy sự kiện kỳ hoặc, “Loại này ngẫu nhiên này tại sao đúng vào lúc ngành vệ sinh đến kiểm tra?”

Hơn nữa Lâm thị bọn họ kinh doanh qua nhiều năm, quen biết với đám người đó xem như không tệ, đáng lý bọn họ sẽ không khước trương sự thật.

“Bước kế tiếp ông tính làm sao?” Vu Thiếu Đình hỏi.

“Ông nghĩ mở buổi ký giả nói rõ nguyên nhân, hi vọng được giới truyền thông cùng người tiêu thụ tha thứ.”

“Không được.” Vu Thiếu Đình lập tức hủy bỏ suy nghĩ của Lâm Cẩm Quyền, nếu như làm như vậy Tô Lực Hằng nhất định sẽ bắt Lâm Cẩm Quyền giải thích nhiều hơn, đến lúc đó tập đoàn Lâm Thị sẽ mất hết danh dự.

“Ông ngoại, cháu cảm thấy chúng ta nên báo cho người cùng nghề để cho ngành vệ sinh đi thăm dò bọn họ, chỉ có tra ra tệ nạn để cho loại vấn đề này trở thành vấn đề chung của mọi người mới có thể thay đổi con mắt dư luận, sau đó ông mới tự mình ra mặt nói với công chúng sẽ tránh vấn đề thường mắc phải và sẽ thi hành bảo vệ vệ sinh an toàn, cháu cho rằng làm như vậy người tiêu dùng mới có lòng tin với chúng ta.”

Hiện tại chỉ có thể kéo người cùng nghề xuống nước, cạnh tranh thương trường vốn là vô tình, đây là đạo lý Tô Lực Hằng dạy hần.

Vu Thiếu Đình quyết đoán cùng thấu hiểu khiến Lâm Cẩm Quyền lần nữa nhìn hần với ánh mắt khác, ông đã chọn được người nối nghiệp rất ưu tú.

Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Vu Thiếu Đình tự nói với mình, vô luận phải trả thiệt nhiều, hần cũng muốn bảo vệ người bên cạnh, bảo vệ tình yêu của mình.

125. Chương 125 : Năm Lần Lá Rụng, năm Mùa Thu

Liễu Uyển Nhi ngồi trong quán cà phê bên cạnh tập đoàn Lâm thị chờ Thiếu Đình, lúc này hần và Lâm Cẩm Quyền đang ở công ty thương thảo công việc.

Gần đây Vu Thiếu Đình càng ngày càng bận rộn, càng ngày càng bận ba chạy đến Lâm thị, Liễu Uyển Nhi mơ hồ cảm thấy công ty hình như đã xảy ra vấn đề gì?

Nhẹ nhấp một ngụm cà phê, lúc này phát hiện cô gái ngồi ở đối diện cô uống xong đứng dậy muốn rời đi, Liễu Uyển Nhi phát hiện cô ta để quên di động trên bàn.

“Tiểu thư, cô để quên điện thoại di động.” Vội vàng lên tiếng nhắc nhở cô ta.

“Ừm, cảm ơn.” Cô gái phát hiện mình quá hấp tấp, vội vàng quay lại lấy điện thoại.

“Chờ một chút.” Chợt phát hiện móc treo màu xanh trên điện thoại, cảm giác rất quen thuộc, “Tiểu thư, có thể để tôi nhìn móc treo điện thoại cô một chút không? Nó thật rất đẹp.”

Cô gái hào phóng đưa điện thoại di động cho Liễu Uyển Nhi.

Móc treo tí mĩ xinh đẹp, phía trên thêu một hàng chữ: Nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất như lai.

Năm đó hắn cũng tặng cô một cái móc treo giống như vậy, cô đã đeo lên cây sáo mình yêu thích, năm ấy vội vã rời đi cô không có dịp lấy cây sáo cùng móc treo ấy đi.

Đảo mắt cái đã trải qua năm năm.

“Tiểu thư, móc treo này cô mua ở nơi nào?”

Trong phút chốc muốn lần nữa có móc treo này, nhưng lời vừa ra khỏi miệng tim đã phai nhạt, trí nhớ từng có luôn tồn tại trong đầu.

“Đó không phải tôi mua, là một vị tiên sinh tôi không biết tặng.”

Cô gái cũng không biết câu trả lời của cô ta làm Liễu Uyển Nhi hoảng sợ, nhìn chung quanh nhưng không thấy hình ảnh khắc sâu trong trí nhớ, ha ha, có lẽ do cô suy nghĩ quá nhiều.

Cô gái tiếp tục nói: “Vị tiên sinh kia nói, móc treo này giúp hắn trải qua năm lần lá rụng, vượt qua năm mùa thu.”

Những lời này giống như một tảng đá rơi vào trong lòng Liễu Uyển Nhi, nổi lên cơn sóng khổng lồ.

Không sai, là hắn!

Là hắn cố ý để cho móc tai xuất hiện, là tín hiệu hắn báo cho mình.

“Tiểu Tiểu.”

Giọng nói quen thuộc khiến Liễu Uyển Nhi phục hồi tinh thần, lúc này mới phát hiện chẳng biết cô gái kia đã rời đi lúc nào, mà Vu Thiếu Đình đã đứng bên cạnh cô.

“Anh Thiếu Đình.” Giọng nói của cô có chút vô lực.

“Có chuyện gì?” Vu Thiếu Đình quan tâm nói.

“Không có chuyện gì.”

Cô không muốn để hắn biết Tô Lực Hằng trở lại không muốn để hắn lo lắng.

126. Chương 126 : Chỉ Vì Một Chuyện Hiểu Lầm

Nhìn trên báo chí không ngừng phơi sáng vấn đề an toàn ngành nghề thực phẩm, trên mặt Tô Lực Hằng lộ ra một nụ cười lạnh, xem ra đàn em năm đó của hắn hôm nay đã trở thành một con ươn non trong thương trường.

Bất quá đã chơi thì phải chơi đến cùng, nếu như đối thủ quá yếu cũng không có ý nghĩa.

Cầm lấy điện thoại: “Nói với ngân hàng không cho công ty Vu Thiếu Đình vay nợ.”

Hắn muốn xem tên kia lựa chọn thế nào? Là bảo vệ mình hay bảo vệ Lâm Cẩm Quyền, đáp án chính xác vĩnh viễn chỉ có một, hai nhà cùng chịu diệt vong.

Sự kiện mới được ngăn chặn, công ty hắn liên tiếp gặp chuyện không may, xem ra hiện tại Tô Lực Hằng không phá hủy bọn họ sẽ không dừng tay, mà Vu Thiếu Đình rất hiểu rõ, trên thương trường cần phải có tiền, số tiền của hắn cộng thêm tập đoàn Lâm thị căn bản không cách nào đấu lại Tô Lực Hằng.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn có lẽ nên đi gặp lại bạn cũ.

Gọi đến một dãy số mà hần sắp sửa quên lãng: “Khinh Vân,tôi là Thiểu Đình,có thời gian gặp mặt không?”

Trong quán rượu.

Hai người đàn ông từng sống vai cùng cùng sống cùng chết.

“Năm đó cậu tại sao phải đưa Tiểu Tiểu rời đi?” Vấn đề này hỏi muộn năm năm cũng làm cho Khinh Vân nghi ngờ năm năm.

Bởi vì thủy chung không bỏ xuống được tình cảm,nhưng trên đường rời đi hần đã từng nghĩ đưa cô trở về Tô gia,nếu như không phải cuộc đuổi giết vô tình kia.

“Đại ca nhất định rất hận chúng tôi rời đi ?” Lời vừa ra khỏi miệng,Vu Thiểu Đình đột nhiên cảm giác được mình không nên hỏi câu này,nếu như không phải năm ấy cũng sẽ không tàn nhẫn truy sát bọn họ.

“Không phải hận mà là thương tâm,các người tổn thương đại ca rất sâu.” Hần chưa từng thấy qua Tô Lực Hằng yếu ớt như thế “Hần cơ hồ phái ra tất cả đàn em đi tìm các người,bản thân thì mỗi đêm lái xe khắp các đường lớn ngõ nhỏ,người nào khuyên cũng vô dụng.

”

Lời Khinh Vân khiến cho Thiểu Đình không thể tin nổi: “Nhưng hần không phải”

“Cái gì?” Khinh Vân không hiểu được hần lời ra khỏi miệng tại sao không nói tiếp.

“Không có gì.” Vu Thiểu Đình trầm mặc,hần bắt đầu hoài nghi nhóm người Tiểu Tiểu gặp có phải thật do Tô Lực Hằng phái đi .

Khinh Vân chắc không biết lừa gạt hần,mà Tiểu Tiểu gặp cũng là chuyện thật,vậy thì chỉ còn một loại khả năng,có người giả mạo người Lưu Xuyên Đường đuổi giết bọn họ,bọn người này tại sao nắm rõ tin tức trong nhà họ Tô?

Chỉ có một khả năng,nhân vật thần bí kia tiết lộ tất cả.

Vu Thiểu Đình tim thất lại,kết quả thì ra chỉ do một chuyện hiểu lầm,bao gồm người yêu của mình.

“Thiểu Đình,cậu làm sao vậy?” Khinh Vân nhìn hần ngu ngơ suy nghĩ.

“A,không có gì.” Vu Thiểu Đình phục hồi tinh thần,nhớ tới mục đích mình tìm hần “Tôi muốn gặp đại ca,cậu có thể an bài giúp không?”

Sở dĩ không gọi điện thoại cho Tô Lực Hằng,là muốn tránh khỏi trực tiếp gặp sẽ lúng túng.

“Anh ấy sẽ không gặp .” Khinh Vân vừa nói liền khiến hần thất vọng.

“Tại sao?” Nhưng vẫn không cam lòng.

“Cậu cũng hiểu tính tình đại ca,hần bây giờ rất hận cậu.”

Vu Thiểu Đình trầm mặc,nếu như hần nói rõ tất cả với Tô Lực Hằng có lẽ hần có tha thứ mình,buông tha tất cả hành động trả thù,vậy hần có thể giữ được công ty năm năm cực khổ làm ra,Tô Lực Hằng cũng có thể nối lại tình cảm với Tiểu Tiểu,hần không sợ đại ca trả thù chỉ sợ đại ca cướp đi cô ấy.

Giờ khắc này Vu Thiểu Đình bỗng nhiên có ý nghĩ buông tha tất cả,mang theo người phụ nữ của mình rời khỏi nơi đây.

127. Chương 127 : Nếu Như Hai Bàn Tay Trắng

Sau khi chia tay Khinh Vân,Vu Thiểu Đình về đến nhà.

Đẩy cửa ra nghe được tiếng đàn du dương.

Từ từ đi về phía cô gái chuyên tâm đàn piano,quàng lên eo cô nhắm mắt lại,giai điệu trên đầu ngón tay cô có thể an ủi phiền muộn trong lòng hân.

Đàn xong khúc nhạc Liễu Uyển Nhi nghiêng đầu sang chỗ khác.

Một ngày không thấy cảm của hân đã mọc ra râu,trên gương mặt tuần tú có vẻ uể oải.

“Đói bụng rồi sao,có cần bảo người giúp việc làm chút đồ ăn cho anh?”

Không,mở mắt ra lẳng lặng nhìn cô bé trước mắt.

Bỗng nhiên môi của hân ấn xuống,cạy mở hàm răng của cô,dùng sức mút mùi vị ngon ngọt của cô.

Cho đến hai bên không thể hít thở mới buông ra.

“Anh làm sao vậy?” Liễu Uyển Nhi quan tâm nói.

Nụ hôn của hân không giống trước kia,hiện tại mang theo một chút đấu tranh xen lẫn thống khổ.

Nếu như cô biết ban đầu Tô Lực Hằng không vô tình đuổi giết bọn họ,cô có quay đầu lại đi tìm hân không?

“Nếu như một lần nữa để em lựa chọn,anh và đại ca em sẽ chọn ai?” Vẫn không nhận được thủ dò xét.

Liễu Uyển Nhi giật mình nhìn hân, tại sao muốn hỏi như vậy? Chẳng lẽ hân biết Tô Lực Hằng xuất hiện.

Cô không nói khiến Thiếu Đình hoảng sợ.

“Không cần trả lời,anh hỏi quá nhàm chán.” Bối rối tránh ánh mắt của cô,sợ nghe được đáp án khiến hân đau lòng.

Nhìn thấy cảm xúc trong mắt hân,Liễu Uyển Nhi dựa vào lồng ngực của hân: “Hân đã sớm rời khỏi cuộc sống của em,tương lai người bên cạnh em chính là anh”

Cô hy vọng có thể khiến hân an tâm.

Đúng vậy,cô gái trước mắt sẽ trở thành cô dâu của hân,đây là chuyện thật ai cũng không thể đoạt,nhưng nghĩ tới vấn đề công ty,lòngVu Thiếu Đình vẫn không cách nào để xuống.

“Nếu như anh trở nên hai bàn tay trắng,em có chịu kết hôn với anh?”

Vấn đề của hân khiến Liễu Uyển Nhi kinh ngạc,cảm giác lúc trước càng thêm mãnh liệt,công ty nhất định xảy ra chuyện.

Càng thêm gần sát cơ thể hân, giọng nói êm ái: “Cho dù hai bàn tay trắng,anh vẫn còn có em.”

Cô không muốn hỏi hân rốt cuộc xảy ra chuyện gì,sợ sẽ tạo gánh nặng cho hân,hiện tại duy nhất có thể làm chính là ủng hộ về mặt tinh thần.

Ôm chặt cô,vì cô hân có thể buông tay đánh cược một lần,vì cô hân có thể hai bàn tay trắng,tất cả vì có cô bên cạnh.

128. Chương 128 : Đi Tìm Hân

Tình trạng so với Vu Thiếu Đình tưởng tượng còn tệ hơn.

Tô Lực Hằng chẳng những cắt đứt nguồn vốn công ty còn cắt đứt các nhà máy hiệu buôn hàng đầu cung cấp cho bọn họ,hiện tại Thịnh Á đã bị vây trong trạng thái tiến thoái lưỡng nan.

Lâm Cẩm Quyền vốn có thể cung cấp tài chính ủng hộ hân nhưng tình cảnh năm năm trước lần nữa tái hiện,cổ phiếu tập đoàn Lâm thị bị người điên cuồng chèn ép liên tục nhiều ngày,lúc này căn bản không có dư tiền để giúp đỡ hân.

Có lẽ hẳn nên buông tha Thịnh Á, đem số tiền mấy năm qua tích lũy giúp đỡ tập đoàn Lâm thị.

Dem suy nghĩ của mình nói cho Lâm Cẩm Quyền, kết quả bị một câu cự tuyệt.

“Đây là sản nghiệp cháu cực khổ sáng lập, ông không cho phép cháu dễ dàng buông tha thế. Ông lão ta đây trên thương trường còn có thể tìm được một chút tiền, Lâm thị tuy nửa sống nửa chết nhưng không đến nỗi suy sụp, cháu cứ yên tâm.”

“Nhưng ông ngoại, nếu còn tiếp tục như hiện tại Thịnh Á cùng Lâm thị cũng sẽ bị hủy, hay tập trung tất cả lực lượng bảo vệ một bên. Hiện tại bốn bề Thịnh Á đều là địch, mà tập đoàn Lâm thị đã có nền móng sâu còn có thể chống cự với Tô Lực Hằng một khoảng thời gian.” Vu Thiếu Đình hết lòng khuyên.

“Nhưng” Lâm Cẩm Quyền vẫn do dự.

Ông cũng biết nếu còn tiếp tục hai nhà sẽ chết vô cùng thảm, nhưng muốn Vu Thiếu Đình hy sinh Thịnh Á thì ông không đành lòng.

Bỗng nhiên ông có một suy nghĩ, có lẽ chỉ còn một cách.

“Thiếu Đình, để cho Thịnh Á cùng Lâm thị hợp một, thứ nhất có thể khích lệ tinh thần, các công nhân hai xí nghiệp cũng cần lòng tin ủng hộ, thứ hai có thể hợp lại tài sản hai nhà. Ông già rồi cũng nên rút lui, để tổng tài mới lên thay toàn lực đối kháng Tô Lực Hằng.”

Tình huống trước mắt chỉ có biện pháp này tốt nhất, dưới ánh mắt tha thiết của Lâm Cẩm Quyền, Vu Thiếu Đình đồng ý đề nghị này.

Nhưng hai người đàn ông một già một trẻ trong lòng đều lo lắng, hai công ty sau khi hợp một sẽ chống đỡ được bao lâu, thực sự rất khó nói.

Nghe thế bóng người ngoài cửa yên lặng xoay người rời đi.

Mấy ngày bất an trong lòng rốt cục biến thành hiện thực, thì ra hẳn đã sớm xuất hiện hơn nữa còn mang theo mối hận mãnh liệt đến trả thù.

Tất cả đều do cô mà ra, có lẽ cô nên đi tìm hẳn, xin hẳn buông tha ông ngoại với anh Thiếu Đình.

129. Chương 129 : Thoáng Cái Đau Lòng

Liễu Uyển Nhi cho rằng cô cả đời cũng sẽ không về căn nhà này.

Nhìn biệt thự nhà họ Tô từng đem đến cho cô vô số niềm vui xen lẫn đau lòng, là nơi để cô sống ở thế giới hiện đại, trong lòng hàng vạn hàng nghìn xúc động ứa đến.

Ấn xuống chuông cửa, mở cửa chính là một gương mặt xa lạ.

“Xin hỏi cô tìm ai?” Cô gái giúp việc lên tiếng hỏi.

“Tôi tìm Tô Lực Hằng tiên sinh, xin hỏi ngài ấy có ở nhà không?” Gọi tên của hẳn, ba chữ này cô đã tránh nó suốt năm năm.

“Xin chờ một chút.” Dứt lời người giúp việc đóng cửa lại.

Chỉ chốc lát sau, cửa một lần nữa mở ra, vẫn là cô giúp việc vừa rồi.

“Mời cô vào, tiên sinh đang chờ cô tại thư phòng, ngài ấy nói cô biết đường.”

Cười nhạt với cô giúp việc, bước vào cửa Tô gia.

Xuyên qua sân vườn sau nhà, trí nhớ rối rắm ủa nhau mà đến, ở chỗ này cô và anh Thiếu Đình yêu nhau, cũng ở chỗ này cô bị người đàn ông gọi là chú cường thế cướp đi nụ hôn của mình.

Nơi này để lại rất nhiều hồi ức cho cô,có vui vẻ ,có tổn thương,có lo lắng,mà hôm nay tất cả đều theo gió tan biến

Mang theo hồi sức bước lên lầu hai,đi tới trước thư phòng quen thuộc,nhẹ tay gõ lên cửa gỗ lim.

“Đi vào.”

Giọng nói xa cách năm năm vẫn trầm thấp làm cho cô sợ hãi,chẳng qua lúc này sợ hãi là lo lắng hay động lòng cô lúc này không thể phân rõ.

Thật ra bắt đầu từ lúc Liễu Uyển Nhi xuất hiện ở cửa Tô Lực Hằng đã nhìn thấy cô qua màn cửa sổ,tâm trạng kích động không cách nào ức chế,chỉ muốn lao xuống ôm cô không để cho cô rời đi.

Nhưng chỉ thoáng cái hần đoán được mục đích của chuyến đi này,tức giận ủa nhau mà đến,hần thà cô không đến tìm mình như vậy hần còn có thể tự nói với mình,hai người đàn ông đó cũng không quan trọng giống như suy nghĩ của cô.

Tức giận biến mất sau đó là tiếng gõ cửa của cô.

Tô Lực Hằng ngừng thở,một khắc cô mở cửa ra,dáng người cô xuất hiện rõ ràng trước mắt hần,năm năm qua nỗi nhớ cùng yêu hận tình cừ hoàn toàn bộc phát vào giờ khắc này,tim hoàn toàn mất đi quy luật.

Đây là năm năm sau,Liễu Uyển Nhi lần đầu tiên nhìn thấy Tô Lực Hằng.

Hần thay đổi,trên khuôn mặt anh tuần có thêm một phần phong sương,ánh mắt đã lạnh lùng giờ càng thêm lạnh như băng,trong phút chốc cô cảm thấy đau lòng.

Điều chỉnh lại tâm trạng mình,mở miệng nhẹ nhàng hô lên: “Chú.”

Tiếng gọi đó khiến lòng Tô Lực Hằng chìm xuống đáy cốc.

Xoay người không để cho cô phát hiện mình bị thương.

Năm năm sau,hần lại trở thành chú của cô,thời gian thật trôi người.

130. Chương 130 : Điều Kiện Của Ác Ma

Im lặng quanh quẩn giữa hai người,có loại cảm giác khiến người hít thở không thông.

Liễu Uyển Nhi suy nghĩ thật lâu,quyết định phá vỡ trầm mặc nói thẳng ý định của mình: “Chú,cháu.”

“Không được gọi tôi là chú!” Lời nói bỗng nhiên bị tiếng thét của Tô Lực Hằng cắt đứt,hai chữ này khiến hần phát điên.

“ ” Liễu Uyển Nhi đột nhiên không biết làm sao tiếp tục đề tài.

“Cô đến tìm tôi có chuyện gì?” Tô Lực Hằng im lặng một hồi mới mở miệng,biết rõ còn có hỏi.

Hần sầm mặt khiến cô có chút nhát gan nhưng nhớ tới tình hình bệnh của Lâm thị cùng Thịnh Á,liền lấy dũng khí mở miệng nói: “Có thể bỏ qua cho ông ngoại cùng anh Thiếu Đình không?”

Cô rút cuộc mở miệng,Tô Lực Hằng rất không vui,vô cùng không vui!

Nhìn hần nhích gần về phía mình,Liễu Uyển Nhi không nhịn được lui về phía sau mấy bước,kết quả bị Tô Lực Hằng vây sát vách tường .

“Cô cho rằng cô bây giờ có tư cách cầu xin tôi sao?”

Trong giọng nói mang theo một tia âm tàn cùng giễu cợt,đường nét trên khuôn mặt anh tuần đã trở nên cứng nhắc.

“Em biết anh hận em năm đó rồi đi,muốn trả thù thì cứ tìm em,không nên liên lụy người vô tội.”

Năm đó là cô muốn anh Thiếu Đình đưa cô đi,mà ông ngoại cũng chỉ lúc thời điểm khó khăn giúp đỡ bọn họ,bất quá nói trở lại năm đó nếu như không phải hấn tuyệt tình,cô cũng không kiên quyết rời đi.

Tô Lực Hằng dĩ nhiên không biết trong lòng cô có chút oán hận mình,trong đầu tất cả đều cho cô nghỉ giùm hai người đàn ông kia.

Ghen tỵ với ngọn lửa thiêu đốt ánh mắt của hấn.

Đưa tay giơ lên cầm cô,cắn lên môi của cô,nụ hôn cuồng phong bạo vũ hoàn toàn tập kích Liễu Uyển Nhi.

Cô muốn tránh thoát nhưng không có sức đấu lại hấn,chỉ có thể tiếp nhận tất cả.

Hấn muốn trừng phạt cô thật nặng,lại phát hiện nỗi nhớ cùng tình cảm dành cho cô trong nháy mắt toàn vỡ òa.

Hấn hận mình như vậy thật vô dụng,như thế sẽ bị cô khống chế.

Dùng sức cắn xuống môi cô cho hả giận.

“Ừ ~”

Nghe sâu trong cổ họng cô phát ra tiếng kêu đau,ném được mùi máu tanh trong miệng cô cho rằng hấn sẽ có khoái cảm trả thù,kết quả phát hiện lòng đau đón tức giận bùng cô ra.

“Tên kia cũng hôn em vậy sao?”

Chết tiệt,tại sao phải hỏi vấn đề này,phát hiện bản thân thật buồn bực giống như có tảng đá lớn đè lên ngực.

Liễu Uyển Nhi lập tức đỏ mặt,mắt tự nhiên ngịch gấu áo,cô không hứng thú so sánh nụ hôn của hai người đàn ông.

Đem mắt tự nhiên của cô hiểu thành ngưng ngừng,Tô Lực Hằng tức muốn điên.

“Em rất thích nụ hôn của tên đó? !” Nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này,đổ kị giống như kiến trắng gặm tim hấn.

Tô Lực Hằng từng bước ép sát,Liễu Uyển Nhi bật thốt lên:”Anh Thiếu Đình sẽ không cần người.”

Ầm ầm ầm, Liễu Uyển Nhi lại nghe tiếng động quen thuộc,thăm rồi.

“Muốn tôi bỏ qua cho bọn họ tuyệt đối không thể !”

Đỉnh đầu truyền đến tiếng hét đỉnh tai nhức óc,Liễu Uyển Nhi vội vàng bịt chặt lỗ tai.

Sau khi cơn bão qua đi,ánh mắt của cô đỏ lên,chẳng lẽ Lâm thị cùng Thịnh Á thật sự phải sụp đổ sao?

Chết tiệt,em lại đau lòng cho bọn họ?

Ai có thể tới đau lòng giùm hấn,người nào biết năm năm qua hấn đau khổ thế nào?

Nhắm mắt lại lần nữa mở ra,Tô Lực Hằng thở dài một hơi,lạnh lùng nói: “Muốn tôi bỏ qua cho bọn họ cũng có thể.”

Liễu Uyển Nhi vò cái mở to hai mắt nhìn về phía hấn,đợi hấn nói tiếp.

Về mặt cô đột nhiên thay đổi khiến Tô Lực Hằng cố gắng nén giận.

“Trừ phi em rời khỏi Vu Thiếu Đình với Lâm Cẩm Quyền,đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ,làm tình nhân của tôi.”

Liễu Uyển Nhi ngây ngẩn cả người,điều kiện này cũng quá hà khắc rồi,cô phải chọn thế nào?

Em ghét trở về bên cạnh anh vậy sao? Tô Lực Hằng vừa bị thương lại tức giận .

“Sau này chờ tôi cưới cô gái khác,cô làm vợ ba,chờ tôi chết cô phải chôn cùng,tôi muốn cô dùng cả cuộc đời để trao đổi.”

Rống xong sau liếc mắt nhìn cô,nhóc con chết tiệt,nếu em thật dám dùng cuộc đời mình để đổi bình an cho hai người kia,anh liền vắt đầu em xuống!

Liều Uyển Nhi nhìn người đàn ông dữ dằn trước mắt,lòng đang run rẩy,hắn thật quá tàn nhẫn~

131. Chương 131 : Bảo Em Làm Sao Nhẫn Tâm Rời Khỏi Anh

Rời khỏi nhà họ Tô,tiếng gầm thét của Tô Lực Hằng vẫn còn quanh quẩn bên tai,cô phải làm sao bây giờ? Muốn giữ được Lâm thị cùng Thịnh Á phải làm tình nhân của hắn? Điều này hoàn toàn không phải nguyên tắc của mình.

“Haizz~” một tiếng hút không khí,đôi môi bị hắn cắn còn có chút đau,thật là một người đàn ông nhẫn tâm,tại sao thích bắt nạt cô?

Ngồi xe taxi trở lại Tô gia,Vu Thiệu Đình đã về sớm.

“Em đi đâu?”

Vì Lâm thị cùng Thịnh Á hợp một hai ngày này hắn đặc biệt bận rộn,chiều nay cố ý trở về gặp cô lại phát hiện cô không ở nhà,ngay cả điện thoại cũng tắt, khiến hắn lo lắng không thôi.

“Chỉ ra ngoài đi dạo một chút.” Ánh mắt Liều Uyển Nhi có chút né tránh.

Cô không phải loại người biết gạt người,về mặt khẩn trương nói cho Vu Thiệu Đình biết cô đang có việc giấu mình.

Lúc này hắn phát hiện khoe miệng cô bị thương: “Môi em tại sao?”

“Khi ăn không cẩn thận cắn trúng .”

Trời ạ,ngần vạt dừng để hắn phát hiện,Liều Uyển Nhi ở trong lòng cầu nguyện.

Vu Thiệu Đình lòng đang trầm xuống,cô đang nói láo,rằng làm sao có thể làm khoe môi bị thương?

Một lo lắng xông vào trong đầu,chẳng lẽ bọn họ đã gặp nhau?

Nhìn lại vết thương trên môi cô,đây là do bọn họ kích tình tạo ra sao?

Ghen tức trong nháy mắt sôi trào,Vu Thiệu Đình không lựa lời nói: “Răng thật sắc,cắn rất sâu a.”

Lời của hắn khiến Liều Uyển Nhi luống cuống,bị hắn phát hiện rồi.

Nhìn thấy tay chân cô luống cuống,quả nhiên như hắn suy nghĩ,trong lòng thoáng cái lạnh lẽo.

“Anh Thiệu Đình,em.” Muốn nói với hắn không phải cô tự nguyện,nhưng lại cảm thấy giải thích như vậy không tốt,tất cả lời cũng bị nghẹn trong miệng.

Quay đầu không nhìn cô,Vu Thiệu Đình cần lắng đọng tâm tình.

Một lát sau,nhìn về phía mắt cô dịu dàng nói: “Lần sau phải cẩn thận đừng tự cắn vào mình.”

Hắn vẫn lựa chọn trốn tránh,có lẽ chỉ có giả bộ ngu mới có thể bảo vệ mình tốt nhất,bảo vệ đoạn tình cảm này tốt nhất.

Liều Uyển Nhi hồ đồ nhìn người đàn ông trước mắt,hắn rốt cuộc có phát hiện hay không?

Ánh mắt đơn thuần,khoe miệng bị rách,thật sâu giày vò lòng Vu Thiệu Đình,dùng sức kéo cô vào trong ngực.

Hắn nên làm gì bây giờ? !

Hành động mạnh mẽ trong nháy mắt khiến Liễu Uyển Nhi thiếu đường khí.

Không nên dùng sức,cô thở không được,cô đang reo hò trong lòng .

Muốn đẩy hắn ra,hai tay lại bị kẹp chặt hai bên thân thể,không cách nào nhúc nhích.

Rốt cục Vu Thiểu Đình buông ra cô bé trong ngực.

“Khụ! Khụ! Khụ!” Ho khan rồi thở mạnh.

Hai người đàn ông hôm nay làm sao vậy? Một muốn cắn chết cô,một muốn cô thở không nổi chết,chẳng lẽ cô nhất định chết trong tay đàn ông?

“Thật xin lỗi.” Vu Thiểu Đình lúc này mới phát hiện mình lỗ mãng,vỗ về lưng giúp cô thuận khí .

Liễu Uyển Nhi rốt cục có thể hít thở trở lại.

“Anh Thiểu Đình,anh làm sao vậy?” Hắn thường ngày lịch sự tại sao bỗng nhiên thô lỗ?

“Không có gì,có thể gần đây quá mệt mỏi.” Thản nhiên nói.

Trên mặt hắn hiển rõ mệt mỏi,Liễu Uyển Nhi nhìn thấy đau lòng,ngĩ lại nhiều năm qua hắn giao ra rất nhiều,có lẽ cô nên làm chút gì cho hắn,trong lòng lại nghĩ tới điều kiện Tô Lực Hằng giao ra.

Nhưng nếu như hủy bỏ hôn lễ,cô nhất định phải rời khỏi anh Thiểu Đình cùng ông ngoại,cô phải làm sao giải thích với bọn họ?

“Anh Thiểu Đình,có cần em giúp anh.” Liễu Uyển Nhi tìm lời dáo dầu cho mình.

“Không cần,anh không sao.” Vu Thiểu Đình dĩ nhiên không biết dụng ý của cô,cho rằng cô chỉ đơn thuần muốn giúp hắn, cười nhạt nói, “Chỉ cần em ở bên cạnh anh,tất cả cực khổ cũng là hạnh phúc .”

Liễu Uyển Nhi trong lòng thở dài một hơi,thâm tình như thế cô làm sao có thể nhẫn tâm rời khỏi hắn đây.

132. Chương 132 : Người Đó

“Tiểu Tiểu,em muốn đi đâu?”

Liễu Uyển Nhi vừa muốn bước ra cửa giọng Vu Thiểu Đình đã truyền đến.

“Em muốn đi xem nhạc khí một chút.”

“Để anh đi với em.” Vừa nói Vu Thiểu Đình đã trở về phòng cầm áo khoác.

Hắn không phải rất bận rộn,tại sao gần đây luôn đi cùng cô?

Liễu Uyển Nhi không biết kể từ lần trước phát hiện cô cùng Tô Lực Hằng gặp mặt,Vu Thiểu Đình tìm trở nên nhạy cảm bất an,trước khi cưới không an tâm để cô ra ngoài một mình.

“Đi thôi.” Đang suy nghĩ Vu Thiểu Đình đã đi tới bên cạnh cô.

Nhìn hắn,rồi lại nhìn hắn,chẳng lẽ công ty bình an vô sự rồi? Vậy cũng tốt.

Đến cửa hàng nhạc khí.

Liễu Uyển Nhi cẩn thận chọn lựa linh kiện cần thiết cho Piano .

“Giúp tôi lấy cái kia.” Nói với người hướng dẫn.

Lúc này điện thoại Vu Thiểu Đình chợt vang lên,ra hiệu với cô sau đẩy cửa ra ngoài nghe điện thoại.

Cho đến mua xong vật cần thiết, Liễu Uyển Nhi phát hiện Vu Thiểu Đình còn đang nói điện thoại ngoài cửa, ngay cả cô đứng bên cạnh hắn cũng không phát hiện.

Nghe nội dung cuộc điện thoại của hắn, xem ra tất cả đều là chuyện hợp nhất công ty.

Hắn hình như rất bận rộn vậy tại sao còn theo cô mua đồ?

Rốt cục Vu Thiểu Đình giao xong mọi việc rồi cúp điện thoại.

“Em mua xong rồi?” Lúc này mới phát hiện sự tồn tại của cô.

“Nếu như anh bận rộn có thể đến công ty trước, tự em có thể trở về nhà.” Liễu Uyển Nhi quan tâm nói.

Hắn thật sự rất bận rộn nhưng bận rộn hơn nữa cũng sẽ không để cô một mình về nhà, lỡ như trên đường gặp phải Tô Lực Hằng làm sao bây giờ, hắn cũng không muốn nhìn thấy môi cô bị người khác cắn.

Suy nghĩ một chút: “Tiểu Tiểu, em theo anh đến công ty được không?”

“Nhưng em đang cầm rất nhiều đồ.” Liễu Uyển Nhi quơ quơ hai túi linh kiện Piano trên tay.

“Đồ cứ để trên xe, anh hôm nay đặc biệt hi vọng em có thể ở bên cạnh anh.”

Liễu Uyển Nhi kinh ngạc há to miệng, xấu hổ anh Thiểu Đình lại biết nói chuyện khiến người ta ngượng ngùng vậy nha.

“Cẩn thận có ruồi bay vào miệng.” Vu Thiểu Đình tay trái xoay người cô lại, tay phải cầm túi trong tay cô, cười nói “Đi thôi.”

Không trả lời hắn tất là đồng ý.

Cứ như vậy Liễu Uyển Nhi ngồi vào trong xe Vu Thiểu Đình, chuẩn bị đi đến công ty.

Vừa muốn lái xe, Vu Thiểu Đình chợt phát hiện bóng người cô gái hắn nằm mộng cũng muốn bóp chết đi qua bên cạnh xe.

Là cô ta, năm năm trước cô đã trộm đi vật của mẹ hắn!

Không nghĩ tới hắn còn có thể gặp được cô, thật là ông trời có mắt.

Nhanh chóng mở cửa xe, đi xuống xe, sai bước đuổi theo.

“Anh Thiểu Đình, anh làm gì thế?”

Trong xe Liễu Uyển Nhi cao giọng hô, mà Vu Thiểu Đình căn bản đã không nghe được giọng cô.

133. Chương 133 : Ông Trời Rơi Xuống Một Giọt Nước Miếng

Vu Thiểu Đình rất nhanh đuổi theo cô bé, vội tới đưa tay bắt lấy bả vai cô.

“Ai vậy?” Cô bé không vui quay đầu lại, mà lúc này trong tay cô đang cầm cây kem, đầu lưỡi cũng vì Thiểu Đình xuất hiện mà dừng lại liếm láp.

Không sai, chính là khuôn mặt này, năm năm sau đã từ cô bé biến thành một cô gái, mà cặp mắt kia vẫn lạnh lợi như cũ khiến Thiểu Đình hận thấu xương nhớ lại chuyện năm xưa.

“Anh làm gì thế?” Cô bé muốn tránh thoát kiềm chế của Vu Thiểu Đình, lại phát hiện không thể ra sức, cực kỳ bức bối quát “Muốn chết sao, dám đùa giỡn bà đây!”

Trong lúc giãy giụa, một sợi dây bạc trượt ra cổ cô.

Vu Thiểu Đình ánh mắt sáng lên, đó có phải vật bị cô đánh cắp.

Lập tức đưa tay muốn đoạt lại sợi dây chuyền.

Ngay lúc bàn tay Thiếu Đình cách dây chuyền vền vện 0. 5 ly, lão thiên bỗng nhiên rơi xuống một giọt nước miếng, đó là giọt kem chảy ra vừa lúc rơi lên mặt dây chuyền.

Giống như chạm phải điện lập tức thu tay lại, nhìn lại dây chuyền mẹ hân, một giọt lại một giọt bị kem phủ lên.

Hai mắt nhắm lại, hàm răng cắn chặt, siết chặt quả đấm.

Tại sao cô ta luôn buồn nôn như vậy?

Làm cho không người nào có thể chịu được!

Mà cô bé không một chút phát hiện kem đã xuống trước ngực.

Có được tự do, hung dữ trừng mắt nhìn Vu Thiếu Đình một cái, hất đầu bỏ đi.

Hít sâu một hơi, Vu Thiếu Đình lần nữa mở mắt cô bé đã sớm không thấy bóng dáng.

Chỉ được gặp thoáng qua di vật mẫu thân, Vu Thiếu Đình trong lòng có nồng đậm mất mát cùng tiếc nuối.

Mà lúc này cô bé đang cách Vu Thiếu Đình chưa đầy năm mươi thước chạy vào trong cửa hàng tiện lợi.

Nhân viên cửa hàng trên chốc cô nói: “Chu Tráng Tráng, người vừa rồi là bạn trai cô sao? Thật đẹp trai nha.”

Hắn nhìn qua cửa thủy tinh thấy Vu Thiếu Đình đuổi theo cô.

“Cái rắm, đó là sắc lang.” Chu Tráng Tráng nhếch miệng lên nói.

“Hắn đã làm gì cô?” Nhân viên cửa hàng nghe cô nói như vậy, lập tức quan tâm hỏi thăm.

“Hắn dám làm gì tôi chứ?” Chu Tráng Tráng nhíu lại chân mày “Tôi là một người vạm vỡ, có người đàn ông nào dám đụng vào tôi.”

Cô gái này chỉ biết giả bộ hung dữ, nhân viên cửa hàng xì mũi coi thường cô.

Chợt phát hiện trước ngực cô một mảng bần cà phê, nhân viên cửa hàng nhíu mày: “Vừa rồi cô ăn cái gì? Làm quần áo dơ đến thế.”

Chu Tráng Tráng lúc này mới phát hiện quang cảnh trước ngực, lập tức xông vào phòng rửa tay.

Nhìn bóng người bối rối của cô, nhân viên cửa hàng bất đắc dĩ lắc đầu.

134. Chương 134 : Chứng Sợ Hãi Trước Hôn Nhân

Nhìn Vu Thiếu Đình thất hồn lạc phách trở lại trong xe, Liễu Uyển Nhi quan tâm hỏi thăm: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi anh thấy người nằm nằm trước trộm dây chuyền của mẹ.”

“Bắt được cô ấy chưa?” Liễu Uyển Nhi lập tức trừng lớn mắt, mong đợi câu trả lời.

“Cô ấy chạy thoát.” Vu Thiếu Đình thở dài một hơi.

Người nào lại có thể chạy thoát khỏi anh Thiếu Đình thân thủ bất phàm a?

“Cô ấy rất lợi hại sao?” Liễu Uyển Nhi nghĩ thầm đối phương nhất định công phu rất cao.

Nhớ tới cô ta năm năm trước chảy nước miếng cùng mới vừa rồi giọt kem nhiều lên di vật mẹ hân, Vu Thiếu Đình lần nữa nhíu chặt chân mày.

“Đúng là rất lợi hại.”

Buồn nôn lời thôi lợi hại!

“Không nên nói đến cô ta, chúng ta đi thôi.” Vu Thiếu Đình phát động xe, chạy đến công ty.

Vừa về tới công ty Vu Thiếu Đình sa vào một đồng lớn tài liệu văn kiện, Liễu Uyển Nhi chơi xong móng tay chơi đầu tóc, xong tóc rồi đến quần áo, cuối cùng thật sự không có đồ chơi bèn rời phòng làm việc của hắn đi dạo chung quanh công ty.

Đợi đến khi Vu Thiếu Đình ngẩng đầu khỏi bàn làm việc, mới phát hiện không thấy cô bé của hắn, lập tức gọi điện thoại di động cho cô, nhưng không ai bắt máy.

Cảnh tượng giống như ngày đó, mất tích điện thoại di động gọi không được = Gặp mặt Tô Lực Hằng.

Vu Thiếu Đình lập tức xông ra tìm kiếm, vừa bước ra cửa công ty, bước chân đã rụt trở lại.

Không thể mù quáng đi tìm, trước tra xem cô đã rời khỏi công ty chưa .

Người bảo vệ nói với Vu Thiếu Đình cô ấy không rời khỏi công ty, vậy cô ấy đi đâu?

Dứt khoát điều tra tất cả phòng điều khiển, phát hiện cuối cùng cô biến mất ở tầng hai mươi sáu.

“Hãy giám xác nơi đây, nếu như vị hôn thê của ta xuất hiện lập tức báo cho tôi biết.” Ngay sau khi dặn dò bảo vệ hắn cầm điện thoại phóng đến tầng hai mươi sáu .

Tầng hai mươi sáu tầng là ngành thiết kế cùng kinh doanh, thấy Thiếu Đình đến mỗi công nhân viên đều khẩn trương đứng khỏi chỗ ngồi, biết được hắn đang tìm vị hôn thê, bọn họ lập tức giúp đỡ tìm kiếm.

Mọi người cơ hồ tìm khắp mỗi góc, có người ngay cả tủ hồ sơ cũng mở ra nhưng thủy chung không thấy cô gái khiến cho nơi đây náo loạn.

Lúc này, trong toilet nữ.

“Không nghĩ tới tổng tài tương lai của chúng ta thật lo lắng cho bà xã, điên cuồng đi tìm cô ta.” Một người phụ nữ khá lớn tuổi nói.

“Thật hâm mộ Tô tiểu thư, có thể tìm được một người đàn ông vừa đẹp trai vừa yêu thương mình.” Cô gái tuổi hơi nhỏ nói.

“Bất quá tôi cảm thấy tổng tài chúng ta đang mắc chứng sợ hãi trước hôn nhân.” Người phụ nữ lớn tuổi phân tích, “Ông xã tôi trước khi kết hôn cũng vậy, lo được lo mất, thần kinh đặc biệt khẩn trương.”

Một đôi lỗ tai nghe những lời cô ta nói lập tức dựng lên.

135. Chương 135 : Hắn Tới

Chương 135

Điện thoại trong tay Liễu Uyển Nhi rơi xuống bồn cầu, cô đã nhìn phía bồn cầu buồn bực hồi lâu, khi nghe được hai cô gái bên ngoài nói chuyện mới ý thức có thể Vu Thiếu Đình đang tìm cô.

Lập tức mở cửa chuẩn bị đi đến phòng làm việc của hắn.

Hai cô gái vừa thấy được cô, trên mặt lập tức lộ ra vui mừng thật lớn.

“Là Tô tiểu thư!” Người phụ nữ lớn tuổi lập tức nói nhỏ với cô gái bên cạnh “Nhanh đi nói với tổng tài tương lai đã tìm được bà xã ngài ấy.”

Đây là cơ hội để các cô lập công đây mà.

Hai cô gái một coi chừng Liễu Uyển Nhi, một lập tức chạy ra khỏi phòng rửa tay.

Các cô phản ứng khoa trương khiến Liễu Uyển Nhi nhất thời không biết làm sao cho phải, chỉ có thể sững sờ đứng im nhìn cô gái đang trợn mắt nhìn chằm chằm mình.

Không đầy một lát, một bóng người khấn trương vọt vào.

Ôm lấy cô: “Tại sao điện thoại gọi không được?”

“Điện thoại em rơi xuống đó.”

Đem hai cử chỉ khác thường mấy ngày này của Vu Thiểu Đình xâu chuỗi chung một chỗ, Liễu Uyển Nhi càng ngày càng khẳng định lời của người phụ nữ lớn tuổi kia, hẳn mắc chứng sợ hãi trước hôn nhân rồi.

Một cuộc náo động toàn bộ công ty tìm bà xã, sau khi Liễu Uyển Nhi xuất hiện chính thức tuyên bố kết thúc.

“Anh Thiểu Đình, chút nữa cùng em đến bệnh viện.” Vào trong phòng Liễu Uyển Nhi nhìn Thiểu Đình nói.

“Em thấy không khỏe chỗ nào?”

“Không có.” Thật ra cô muốn đưa Vu Thiểu Đình đến nói chuyện với bác sĩ, giúp hắn thả lỏng tinh thần.

“Vậy tại sao đi bệnh viện?” Vu Thiểu Đình hỏi.

Liễu Uyển Nhi nhìn hắn, giọng cực kỳ nhỏ nói: “Em biết anh gần đây đang bận chuyện hợp nhất công ty, cùng với chuẩn bị hôn sự của chúng ta, áp lực tạo thành tinh thần khấn trương, chúng ta đến gặp bác sĩ một chút”

“Stop!” Vu Thiểu Đình hiểu ý cô “Tiểu Tiểu, tinh thần của anh rất bình thường, không cần gặp bác sĩ.”

“Nếu anh cảm thấy mình mắc chứng sợ hãi trước hôn nhân, hãy để cho bác sĩ giúp anh thả lỏng.” Liễu Uyển Nhi khuyên nhủ.

Vu Thiểu Đình trong lòng rất rõ ràng, hắn không phải mắc chứng sợ hãi trước hôn nhân, mà là mắc chứng sợ hãi Tô Lực Hằng, chỉ cần quan hệ giữa hắn và cô gái trước mắt này chưa được luật pháp bảo vệ, hắn luôn vĩnh viễn lo được lo mất.

“Anh không sao, chuyện hợp nhất công ty đã gần làm xong, qua hai ngày nữa công ty mới sẽ bắt đầu làm việc, khi đó áp lực của anh cũng sẽ không lớn như hiện tại.”

Nghe hắn nói như vậy, Liễu Uyển Nhi đành phải buông tha suy nghĩ đưa hắn đi gặp bác sĩ, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, sợ hắn mệt mỏi sinh bệnh.

Thoáng cái đã trôi qua hai ngày, tập đoàn Lâm thị cùng Thịnh Á hợp nhất rốt cục tuyên bố thành công, công ty mới bắt đầu chính thức hoạt động.

Một bữa tiệc rượu linh đình được tổ chức tại nhà hàng cấp năm sao.

Trong màn đêm, một chiếc Lincoln đang chạy về hướng buổi tiệc.

Hắn tới nhưng không phải đến để chúc mừng, mà là kèn lệnh toàn diện xâm lược.

136. Chương 136 : Tiệc Rượu Xôn Xao

Trong bữa tiệc rượu, Liễu Uyển Nhi kéo Vu Thiểu Đình đi đến phía trước mời rượu chúc mừng tân khách.

“Tiểu Tiểu, em mệt không?” Trong lúc thư thả Vu Thiểu Đình hỏi cô bé bên cạnh.

“Không biết.” Cô biết bữa tiệc tối nay rất quan trọng, ngoại trừ ăn mừng mới công ty thành lập, còn có một hạng mục hợp tác quan trọng ký tên tại đây, mà hạng mục này trực tiếp liên quan đến hướng phát triển của công ty.

Cho nên hắn lấy ra mặt tốt nhất của mình kiên trì đến khi tiệc rượu kết thúc.

Ánh mắt cảm kích nhìn về phía cô, nắm chặt tay cô, giờ khắc này bọn họ kề vai chiến đấu.

Lúc này phụ tá bỗng nhiên chạy tới, ghé vào bên tai Vu Thiểu Đình nói nhỏ một câu.

Liễu Uyển Nhi phát hiện sắc mặt Vu Thiểu Đình bỗng nhiên tối sầm, tim cũng theo co rút lại, đã xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Tiểu, anh ra ngoài một chút.” Dứt lời Vu Thiểu Đình buông tay Liễu Uyển Nhi cùng phụ tá vội vã rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn Liễu Uyển Nhi trong lòng bắt đầu lo lắng.

Lúc này bỗng nhiên từ cửa truyền đến một trận xôn xao.

Liễu Uyển Nhi quay đầu nhìn lại, một dáng người cô không dám nghĩ đột nhiên xuất hiện.

Là Tô Lực Hằng, mà phía sau hắn còn có Khinh Vân cùng Tử Quyên.

Ánh mắt sắc bén quét qua toàn trường cuối cùng rơi vào trên người cô, trên mặt lộ ra một nụ cười sâu sa.

Nhanh chóng tránh ánh mắt của hắn, ác ma xuất hiện, làm sao bây giờ?

Liễu Uyển Nhi nhìn mọi nơi tìm bóng dáng quen thuộc, anh Thiểu Đình, anh mau trở lại, một mình em ứng phó không được.

“Tô tổng, ngài khỏe chứ.”

“Tô tổng lúc nào trở về nước?”

.

Liễu Uyển Nhi đứng trong hội trường, chân tay luống cuống, chỉ có thể lo lắng cắn môi.

“Chào các vị.”

Trên đài truyền đến giọng nói khiến tim Liễu Uyển Nhi trở lại vị trí cũ.

Là Vu Thiểu Đình, hắn đã trở lại, hắn lúc này đang đứng trước loa, giới thiệu mới mọi người tình trạng công ty.

Mà sự xuất hiện của hắn làm tân khách lần nữa chuyển chú ý về buổi tiệc rượu.

Vu Thiểu Đình phát hiện Tô Lực Hằng lập tức trở lại hội trường.

Mới vừa rồi phụ tá nói cho hắn biết hiệp nghị hợp tác tối nay đối phương bỗng nhiên gọi tới nói hủy bỏ, trải qua đàm phán vẫn không thể vãn hồi.

Hắn vốn còn đang phỏng đoán rốt cuộc nguyên nhân nào khiến đối phương hủy bỏ hợp tác, mà Tô Lực Hằng xuất hiện đã nói rõ tất cả.

Hắn thật đúng là từng bước ép sát, trong lòng nở nụ cười khổ.

Hắn bây giờ đã hiểu chuyện xảy ra năm năm trước tất cả đều do kẻ gian sắp đặt, bất quá hắn muốn cảm ơn nhân vật thần bí kia, nếu như không phải nhờ hắn có lẽ Tiểu Tiểu hôm nay đã trở thành vợ Tô Lực Hằng.

Mọi việc có được tất có mất, bất luận tương lai sẽ có kết quả gì hắn cũng không có hối hận, nếu như ông trời nhất định phải mất đi một thứ, hắn hi vọng không phải là cô gái của hắn.

137. Chương 137 : Trả Lại Cậu Một Ân Tình

Hôm nay trong đám khách mời tham dự tiệc rượu có một số là người truyền thông.

Khi Vu Thiểu Đình giới thiệu xong tình trạng công ty mới thì ký giả đột nhiên hỏi: “Xin hỏi Vu tổng, tại sao không thấy đại biểu tập đoàn Nhã Thành, nghe nói tối nay các người có một hợp đồng quan trọng cần ký kết?”

Vốn tưởng rằng hợp đồng chắc như đinh đóng cột cho nên trước đó không giữ bí mật với công chúng, hiện tại chợt xảy ra chuyện, nếu như để cho truyền thông biết hợp tác không thành sẽ ảnh hưởng lòng tin mọi người đối với công ty mới.

Vu Thiểu Đình đang lo ứng phó, một giọng nữ không ngờ đến bỗng nhiên vang lên.

“Các vị, tôi chính là đại biểu tập đoàn Nhã Thành, tối nay tôi thay mặt công ty ký hợp đồng cùng tập đoàn Ngạo Thông.”

Là Tử Quyên.

Vu Thiểu Đình hết sức kinh ngạc, cô ta là người Tô Lực Hằng tại sao đứng ra giải vây giúp hắn.

Liễu Uyển Nhi cũng sợ ngây người, đang cô lo lắng cho Vu Thiểu Đình không nghĩ tới chuyện biến chuyển thành thế này.

Nhìn Tử Quyên cầm lấy hợp đồng đi lên, nhìn nội dung hợp đồng Vu Thiểu Đình mới tin tất cả chuyện trước mắt.

Nhưng cô ta lúc nào trở thành đại biểu tập đoàn Nhã Thành rồi?

Quảng nụ cười về phía Vu Thiểu Đình, Tử Quyên dùng ánh mắt nói cho hắn biết, yên tâm ký đi.

Cho đến ký xong hiệp nghị, Vu Thiểu Đình mới tỉnh khỏi cơn mộng.

Nhẹ giọng hỏi Tử Quyên bên cạnh: “Tại sao?”

“Đại ca nói vụ tai nạn xe cô năm năm trước cậu đã cứu anh ấy một mạng, hôm nay trả lại ân tình đó cho cậu, mặc dù Nhã Thành đã bị Tô thị thu mua, sau các người hợp tác với Nhã Thành sẽ không bị bất kỳ ảnh hưởng.”

Ngẩng đầu tìm kiếm bóng dáng người đàn ông kia lại phát hiện không thấy hắn.

Ngoài ra ngay cả vị hôn thê của hắn cũng không thấy.

“Xin các vị tiếp tục, tôi xin lỗi không thể tiếp các vị.” Nhìn tân khách dưới đài nói, đứng dậy vội vàng rời khỏi hội trường.

Kể từ khi Tô Lực Hằng xuất hiện, Liễu Uyển Nhi phát hiện ánh mắt của hắn thủy chung không rời khỏi cô.

Mà Vu Thiểu Đình lại đang bận rộn ký hợp đồng, cô bất lực không thể làm gì khác hơn trốn ra khỏi hội trường.

Nhìn lên ánh trăng sáng ngời, Liễu Uyển Nhi thở dài một hơi, rốt cục thoát khỏi ánh mắt đáng sợ của hắn.

“Tại sao trốn tôi?”

Giọng nói nặng nề truyền đến, Liễu Uyển Nhi sợ hết hồn, quay người lại người đàn ông kia đã đứng sau lưng mình.

Hắn tại sao tới đây? Lúc cô đi rõ ràng thấy hắn còn đứng ở bên trong.

“Em, em.” gẩy móng tay, cúi đầu, Liễu Uyển Nhi sợ ở chung một chỗ với hắn.

“Tối nay tôi cho Thiểu Đình một con đường sống, em làm sao cảm ơn tôi đây?” Tô Lực Hằng nâng lên cằm cô.

Nếu như không phải anh phá hoại anh Thiếu Đình cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh khó xử, anh tha hấn một lần cũng phải, Liễu Uyển Nhi nói thầm trong lòng nhưng đánh chết cũng không dám nói ra khỏi miệng.

“Nếu không ở với tôi một đêm xem như cảm ơn.”

Nghe vậy Liễu Uyển Nhi lập tức sững sờ mở lớn mắt: “Không!”

Tô Lực Hằng ngay sau nheo lại con ngươi.

Thấy thế Liễu Uyển Nhi chớp chớp mắt tránh ánh mắt của hấn.

“Em sắp kết hôn với anh Thiếu Đình, không thể phản bội anh ấy.”

Hấn chết bản thân nhất gan, nhưng nói đạo lý với ác ma có gì tốt với lại cô không đấu lại hấn.

“Vậy em có thể phản bội tôi sao?” Bàn tay nắm tay cô bỗng nhiên dùng sức.

Liễu Uyển Nhi đau đớn, không nói, chuyện đã qua cô không muốn dây dưa nữa.

Cô trầm mặc khiến Tô Lực Hằng bốc lửa, hấn không có địa vị trong lòng cô sao, có thể tùy tiện phản bội sao!

Vậy hấn càng muốn cô phản bội Vu Thiếu Đình.

Nghĩ tới liền cắn lên môi cô.

Lại nữa rồi, hấn luôn không được người ta đồng ý đã hôn loạn, hai tay chống đỡ người đàn ông trước mắt, muốn đẩy hấn ra lại bị hấn ôm phía sau, vững vàng cố định định.

Hàm răng bị hấn cạy mở, đầu lưỡi tà ác không chút kiêng kỵ tiến công vào miệng cô.

Trong đầu dường như càng ngày càng mỏng manh, mà đáng sợ hơn là Liễu Uyển Nhi phát hiện trước ngực của cô lạnh lạnh, ngay sau đó chiếc áo rơi xuống giắt trên cánh tay.

Không được, nơi này là vườn hoa, cô còn muốn làm người! Liễu Uyển Nhi reo hò trong lòng.

Đang ở thời điểm đáng sợ ngọn lửa càng đốt càng điên cuồng.

Bỗng nhiên gầm lên giận dữ: “Các người đang làm gì thế?”

Thời gian trong nháy mắt đọng lại.

Liễu Uyển Nhi nhìn thấy một đôi mắt đỏ lừ.

Xong rồi!

138. Chương 138 : Sinh Lòng Ngăn Cách

Tô Lực Hằng đưa tay kéo lại áo Liễu Uyển Nhi, thông thả vênh vác cài nút áo cho cô.

Muốt vệt ra tay hấn nhưng hấn cố ý không tránh.

Ánh mắt khẩn thiết nhìn về phía hấn, hấn làm như không thấy.

Anh nhất định muốn vậy sao? Liễu Uyển Nhi gầm thét trong lòng.

Hấn muốn tên kia biết cô gái này vĩnh viễn thuộc về hấn! Tô Lực Hằng trong lòng oán hận nói.

Vu Thiếu Đình khổ sở nhắm mắt lại, không nhìn đôi nam nữ thân mật trước mắt.

Cài xong nút áo Tô Lực Hằng chậm rãi đi đến bên cạnh hấn.

“Tốt nhất nắm chắc cơ hội hợp tác với Nhã Thành, cơ hội như vậy ta chỉ cho một lần.”

“Đại ca.” Xưng hô xa cách năm năm được lập lại,mở miệng lần nữa có chút không lưu loát”Em có thể không cần Ngạo Thông nhưng Tiểu Tiểu là vị hôn thê của em”

“Cô ấy từng là vị hôn thê của tôi.” Ngữ điệu vô cùng bình tĩnh nhưng Vu Thiếu Đình lại nghe ra nồng đậm hận ý.

Thản nhiên rời đi bỏ lại Vu Thiếu Đình khổ sở đối mặt bầu không khí sau khi kích tình.

Qua một hồi lâu,rốt cục ngẩng đầu,lãnh đạm nhìn cô bé cách đó không xa,xoay người rời đi.

“Anh Thiếu Đình” Giọng nói nghẹn ngào muốn bước đến chỗ hắn nhưng cất bước thật khó khăn.

Nước mắt đảo quanh viền mắt,rốt cục vẫn không nhịn được rớt xuống.

Khi Liễu Uyển Nhi điều chỉnh tốt tâm trạng lần nữa trở lại tiệc rượu,đã nhìn thấy Vu Thiếu Đình đang tiến tân khách,trên mặt là nụ cười máy móc làm cô nhìn đau lòng,cô đã tổn thương hắn.

Trên đường về nhà,Liễu Uyển Nhi nhiều lần muốn mở miệng nói chuyện với Vu Thiếu Đình,nhưng bởi vì vẻ thờ ơ trên mặt hắn mà dừng lại.

Xe ngừng lại tại bãi đậu xe Lâm gia.

Vu Thiếu Đình đang muốn xuống xe.

“Anh Thiếu Đình.” Phía sau truyền đến tiếng gọi dịu dàng của cô.

Tay đặt trên cửa xe dừng lại.

“Thật xin lỗi.”

Cô biết mình đã tổn thương hắn,nói nhiều xin lỗi hơn nữa cũng không thể đền bù,cô muốn cho hắn biết không phải cô cố ý.

Bàn tay to nắm thật chắc thành quyền,nếu như có thể hắn hy vọng mình không đi tìm cô,như vậy hiện tại hắn cũng sẽ không khổ sở như vậy.

“Em không phải cố ý,em vốn muốn tránh hắn.”

Tất cả lời đều bị nụ hôn đột ngột nuốt vào.

Vu Thiếu Đình dùng sức ôm lấy giày vò cô gái trong ngực,đặt cô lên ghế ngồi,nụ hôn dời xuống cổ điển cuồng gặm liếm,chỉ nghe xẹt một tiếng,quần áo của cô bị hắn giật mạnh xuống.

“Anh Thiếu Đình!” Liễu Uyển Nhi vỗ mạnh lên lưng hắn,hắn như vậy khiến cô sợ hãi.

Cô phản kháng rất cực khiến hắn tỉnh táo,nhìn thấy sợ hãi trong mắt,Vu Thiếu Đình tự trách trong lòng,ghen tức thiếu chút nữa làm hắn mất lý trí,nhanh chóng mở cửa xe,bỏ rồi chạy đi.

Nhìn bóng người hắn biến mất trong màn đêm, Liễu Uyển Nhi lần nữa rơi lệ,tại sao biến thành như vậy?

139. Chương 139 : Thấy Việc Nghĩa Hăng Hái Làm

Trong quán rượu ẩm ỉ,Vu Thiếu Đình tự rót cho mình hết ly này đến ly khác,lúc này chỉ có rượu mới có thể xóa đi phiền muộn trong lòng hắn.

Rốt cục uống đủ rồi cũng uống no,ném lại mấy tờ tiền lớn rồi bỏ đi.

Không để ý người phía sau hô thối tiền cho hắn.

Lắc lư lão đảo đi trên đường lớn trống trải,Vu Thiếu Đình không biết mình muốn đi đâu chỉ biết không muốn về nhà.

Bỗng nhiên có mấy người ngăn cản đường đi của hắn..

“Mau lấy tiền ra.” Mấy thanh niên vóc người nhỏ gầy vây quanh hắn, trong tay còn cầm con dao sáng loáng. Đầu óc mơ hồ nhất thời tỉnh táo, tới vừa lúc trong lòng hắn buồn bực đang không chỗ phát tiết đây.

Vu Thiểu Đình lùi phải đưa ra phía sau, bày ra tư thế chuẩn bị tiến công.

Bỗng nhiên một thân thể nhỏ nhắn chắn trước mặt hắn.

“Tiểu lưu manh các người muốn làm gì? !”

Vu Thiểu Đình kinh ngạc nhìn cô bé trước mắt, chẳng lẽ cô ta muốn cứu hắn?

Đối mặt nhiều tên lưu manh mà không sợ hãi, Vu Thiểu Đình bỗng nhiên có chút bội phục dũng khí của cô.

“Cô kia mau rút xa, dao trên tay ông đây không có mắt đâu đấy.”

Lời người đàn ông vừa nói ra Thiểu Đình nheo lại ánh mắt.

Chỉ nghe cô gái hét lên một câu: “Khi bà đây ra ngoài giang hồ, bọn nhóc các người còn không biết đang bú sữa mẹ ở đâu đấy!”

Vu Thiểu Đình cảm thấy giọng cô bé có chút quen tai.

Lời của cô dường như chọc giận mấy người đó, trong đó có một con dao thoáng cái vung về phía cô.

Vu Thiểu Đình đang muốn ra tay giúp cô, chỉ thấy cô gái kia nhất chân lên, một cước đá con dao trong tay tên kia bay đi.

Không tệ, thật sự có tài, Vu Thiểu Đình thầm khen trong lòng.

“Anh đứng xa một chút.” Cô gái xoay người nói với Thiểu Đình, sắp bắt đầu chiến đấu cô không muốn liên lụy đến người yếu thế.

Mà cô vừa quay mặt làm Thiểu Đình rốt cục thấy gương mặt thật của cô.

Thì ra là người trộm đi di vật của mẹ hắn!

Thật là oan gia ngõ hẹp.

Mà cô ta dĩ nhiên không nhớ rõ hắn.

Nếu cô nói tự mình có thể giải quyết, vậy hắn xem một chút cô rốt cuộc có bao nhiêu khả năng.

Đứng ở bên đường hai tay rũ xuống, nhìn một nhóm người đánh cho thành một đồng.

Đợi cô đánh xong trước, đánh xong hắn sẽ đòi lại dây truyền.

Nếu như đơn đả độc đấu Chu Tráng Tráng tuyệt đối có phần thắng, nhưng bây giờ xung quanh mấy chục người cô lực bất đồng tâm.

Không đầy một lát cô đã thấm mệt, một người đàn ông thấy cô không đề phòng, con dao găm liền mạnh mẽ đâm về phía cô.

Khi Chu Tráng Tráng phát hiện nguy hiểm, con dao đã gần trước mắt.

Không tốt, lần này xong đời!

Đúng lúc này chỉ nghe ‘xoẹt’ một tiếng, con dao trong tay người đàn ông bị một vật không biết từ đâu bay đến đánh rơi.

Nhanh chóng quay đầu nhìn một bên, ven đường chỉ có người đàn ông vừa rồi bị đám lưu manh vây quanh, chẳng lẽ hắn xuất thủ tương trợ?

Không thể nào, nếu như hắn thật lợi hại, tại sao còn bị đám lưu manh vây đánh.

Chu Tráng Tráng còn đang suy nghĩ, mấy tên kia đồng loạt xông lên.

Càng đánh cô càng không còn chút sức lực, sơ sẩy một cái cánh tay đã bị con dao cắt trúng lập tức rỉ ra máu.

Vu Thiếu Đình thở dài trong lòng, xem ra hẳn phải ra tay.

Một mỗi chống trả Chu Tráng Tráng bỗng nhiên bị một bàn tay lớn kéo ra khỏi đám đàn ông.

Đang muốn chửi má nó, chỉ thấy người đàn ông đó một cú đấm đánh bại một tên trong đó, tiếp theo giải quyết tất cả đám còn đồ.

Nhìn bọn người chạy trốn chết, Chu Tráng Tráng cong miệng lên: “Một mình anh có thể giải quyết, tại sao còn để tôi giúp anh!”

“Cô gái, là cô tự muốn làm anh hùng, từ đầu đến cuối tôi chưa từng hô qua một câu cứu mạng.”

“Anh” Nhưng hẳn thật sự không bảo mình cứu hẳn “Hừ!”

Nhưng cô dù sao cũng đã giúp hẳn một câu cảm ơn cũng không có, người đàn ông này thật đáng ghét!

Nhìn cánh tay cô còn đang chảy máu, mặc dù không thích cô gái vừa lời thôi vừa thô lỗ nhưng dù sao cũng vì hẳn mới bị thương, không thể nhìn cô chảy máu.

“Tôi đưa cô đến bệnh viện băng bó.”

“Cái rắm, vết thương nhỏ này cần gì đến bệnh viện!” Chu Tráng Tráng quay đầu bước đi.

Một bàn tay giữ cô lại.

“Cô nghe lời đi, kiên nhẫn của tôi có hạn.”

“Anh dám nói vậy với và đây....Ồi!” Chữ cuối cùng do Thiếu Đình dùng thêm lực biến thành tiếng kêu thảm thiết.

Chu Tráng Tráng chỉ có thể theo hẳn đến bệnh viện nhưng trong lòng vẫn hùng hùng hổ hổ, anh chờ đó, chờ bà đây bắt được cơ hội nhất định làm anh bẹp mặt!

140. Chương 140 : Người Cũng Như Tên

Nhìn cánh tay bị bác sĩ bao thành bánh chưng, Chu Tráng Tráng vô cùng bất mãn.

Chút ít vết thương mà băng thành như vậy, sau này bảo cô sao ra ngoài giang hồ.

Rốt cục nghe xong lời dặn bác sĩ, Chu Tráng Tráng đi theo Vu Thiếu Đình ra khỏi bệnh viện.

Đang chuẩn bị mở miệng đòi dây chuyền của mẹ, ‘ợc ~’ bụng cô bỗng nhiên truyền đến một tiếng kháng nghị, làm cho Thiếu Đình lời đến khóe miệng phải nuốt trở lại.

Mới vừa rồi đánh xong một trận, hẳn cũng có chút đói bụng.

“Chúng ta đi ăn một chút gì đi.”

Chu Tráng Tráng nghe vậy mắt sáng lên, chuyện này cô rất thích bắt quá nghĩ lại, cảnh cáo nói: “Anh đừng nghĩ mượn cơ hội này của bà đây, bà đây không thích anh.”

Liếc cô một cái: “Loại phụ nữ thô lỗ như cô tôi không có hứng thú.”

“Anh muốn chết! Dám nhục nhã bà đây.” Chu Tráng Tráng chống hai tay lên em, lập tức bày ra bộ dạng người đàn bà chanh chua.

“Cô câm miệng lại cho tôi, để tôi lần nữa nghe được cô nói thế tôi sẽ làm cô vĩnh viễn ở trong bệnh viện.” Hẳn chịu không nổi cô gái nói lời thô tục nữa rồi.

Trong tiệm tạp hóa .

Nhìn Chu Tráng Tráng ăn như hổ đói,Vu Thiếu Đình khổ sở nhắm hai mắt,cô ta rút cuộc có được ai dạy không,một cô bé tại sao còn thô lỗ hơn người đàn ông trong xã hội đen.

Rất nhanh Chu Tráng Tráng giải quyết xong chén hoành thánh trước mặt.

Nhìn Vu Thiếu Đình kẹp con tôm trong chén lên,bỏ vào miệng,nhai từ từ chậm rãi rồi nuốt,Chu Tráng Tráng không tự chủ nuốt ngụm nước miếng.

“Nhiều đó anh ăn đủ sao?”

Vu Thiếu Đình gật đầu.

“VẬY anh nuốt trôi sao?”

Nhìn cô một cái vẫn gật đầu.

“Hừm.” Chu Tráng Tráng rầu rĩ nghiêng đầu sang chỗ khác,tay trái chống cằm nhìn ánh đèn trên trần nhà.

Lúc này cô nghe được Vu Thiếu Đình nói với người phục vụ: “Cho thêm một phần sủi cảo tôm.”

Hừ! Hẳn thật đúng là có thể ăn,một phần còn chưa đủ,Chu Tráng Tráng tức giận rửa thầm trong lòng.

Nghe được tiếng bước chân người phục vụ,ngửi thấy mùi thơm sủi cảo tôm,Chu Tráng Tráng dứt khoát quay người đi không nhìn người đàn ông khiến cô chán ghét.

“Ăn đi,cô còn chờ cái gì?”

Giọng nói này giống như tiếng trời thì ra hẳn gọi cho cô.

Chu Tráng Tráng lập tức xoay người nhìn về phía sủi cảo nóng hổi trên bàn,đang muốn tấn công về phía nó,bỗng nhiên một bàn tay khác đoạt nó đi.

Ánh mắt cừu hận bắn chủ nhân bàn tay_Vu Thiếu Đình.

Chỉ nghe hắn nói: “Không cho phép để tôi nghe được tiếng bập môi,nếu không tôi lập tức đem nó đi.”

“Biết rồi,biết rồi.” Người đàn ông này thật đúng là bà già.

141. Chương 141 : Heo Gầy Teo

Thấy cô ăn cũng gần hết,Vu Thiếu Đình mới mở miệng hỏi: “Cô tên gì?”

Có kinh nghiệm hai lần trước,Vu Thiếu Đình lo lắng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn,cho nên tốt nhất điều tra rõ cô để ngừa chuyện bất trắc.

“Anh hỏi làm gì?” Chu Tráng Tráng đề phòng nhìn hắn,hắn không phải muốn soi mói nhà cô chứ?

Vu Thiếu Đình cảm thấy một trận vô lực xông vào người.

“Cô đã cứu tôi,tôi đương nhiên cũng phải biết tên ân nhân mình chứ.” Được rồi,người ta thường hay nói nói chuyện với người không bình thường thì không thể sử dụng phương thức suy nghĩ người bình thường .

Chu Tráng Tráng cảm giác hình tượng mình trở nên vĩ đại lên.

Khuôn mặt kiêu ngạo nói: “Tôi tên là Chu Tráng Tráng.”

Vu Thiếu Đình thiếu chút nữa sặc nước miếng của mình.

Lấp bắp nói: “Một cái tên rất hay.”

Cha mẹ của cô thật tài tình.

“Tôi cũng cảm thấy cái tên này rất hay,tràn đầy khí thế.”Chu Tráng Tráng cười tươi như hoa.

Đôn hậu thật sự rất phù hợp nhưng khí chất, Vu Thiểu Đình thật sự không dám gật bừa, bắt quá hẳn cũng lười tranh luận với cô, hiện tại chuyện quan trọng nhất là dây chuyền mẹ hẳn.

“Chu Tráng Tráng, cô thật không nhớ tôi sao?” Bắt đầu nói vào chủ đề.

Không hiểu nhìn hẳn: “Chúng ta lúc trước đã gặp mặt à, tại sao ta không biết.”

Mấy ngày trước mới gặp trên đường lớn mà không nhớ, thật là mau quên.

“Vậy để tôi nhắc nhở cô.” Vu Thiểu Đình vẽ mặt nghiêm túc nhìn cô, “Năm năm trước trên xe bus cô cố ý ngã trộm dây chuyền của tôi, mấy ngày trước ở trên đường. . . .”

Nghe xong Vu Thiểu Đình tự thuật, trí nhớ trong đầu Chu Tráng Tráng rốt cục càng ngày càng rõ ràng.

“Anh muốn thế nào?” Thì ra đến đòi nợ.

“Trả lại dây chuyền cho tôi.” Vu Thiểu Đình nói vô cùng kiên quyết, tối hôm nay hẳn nhất định phải lấy lại sợi dây chuyền.

“Không có!” Chu Tráng Tráng một câu từ chối, dây chuyền đó là chiến lợi phẩm cô đầu tiên ra tay, rất có ý nghĩa kỷ niệm tuyệt không thể trả cho hẳn.

“Thật không?” Vu Thiểu Đình nheo lại mắt, tay lập tức đưa về phía cổ áo cô.

“Anh muốn làm gì? Sắc lang!” Chu Tráng Tráng muốn ngăn cản hành động của hẳn, lại phát hiện hẳn móc ra sợi dây chuyền trong áo.

“Cô muốn tự mình lấy xuống hay để tôi giật xuống?”

“Anh làm sao chứng minh cái này là của anh?” Chu Tráng Tráng còn đang giãy dụa.

“Tôi không cần chứng minh.” Hẳn từng mất lòng tin chuyện tìm lại sợi dây chuyền, hôm nay nó lần nữa xuất hiện ở trước mắt mình, hẳn thề ở nhất định phải có, hôm nay cô không cho cũng phải cho.

Vu Thiểu Đình dùng lực siết tay, Chu Tráng Tráng lập tức cảm giác cổ truyền đến một cơn đau đớn.

“Được rồi, trả lại cho anh.” Không cam lòng cởi xuống sợi dây chuyền đưa cho hẳn.

Đau khổ truy tìm năm năm dây chuyền này lần nữa trở lại trên tay của hẳn, Vu Thiểu Đình khó nén kích động trong lòng.

Đúng lúc này, Chu Tráng Tráng bỗng nhiên đưa tay cướp dây chuyền trong tay hẳn, muốn bỏ chạy.

Vu Thiểu Đình tốc độ nhanh hơn, cô vừa mới xoay người bàn tay to liền níu lấy cổ cô, đi đến đoạt lại sợi dây chuyền.

“Coi như anh lợi hại, chúng ta chờ xem.” Bỏ lại một câu Chu Tráng Tráng nhanh chân chạy đi.

Nắm chặt dây chuyền trong tay, giấc mơ năm năm của Vu Thiểu Đình rốt cuộc trở thành hiện thực, còn Chu Tráng Tráng âm ỉ hẳn muốn để ý quá nhiều.

Mở ra nắp dây chuyền, một gương mặt không ngờ tới đập vào mi mắt, đó là mặt trái xoan của heo gầy teo, hai mắt mở thật to nhìn vào hẳn, giống như đang nói với hẳn, không nghĩ tới phải không?

Chết tiệt heo Tráng Tráng, lại dám đem hình mẹ hẳn đổi thành hình cô, nếu để hẳn gặp lại cô lần nữa nhất định phải đánh bẹp cô thành heo gầy teo!

142. Chương 142 : Vô Ý Tổn Thương

Vu Thiểu Đình sáng sớm rời giường, lấy điện thoại di động ra mới phát hiện tối hôm qua Liễu Uyển Nhi gọi cho hẳn nhiều lần, nhìn thời gian khi đó hẳn còn đang trong quán rượu, khó trách không phát giác.

Đi tới cửa phòng cô,giơ tay lên đang muốn gõ cửa,cảnh kích tình trong hoa viên khách sạn lần nữa xông vào đầu của hắn,bàn tay đặt lên cửa vội bỏ xuống,xoay người rời đi.

Hắn bây giờ không cách nào đối mặt cô,hãy cho thêm hắn một chút thời gian.

Tâm trạng phiền muộn Vu Thiểu Đình không ăn điểm tâm vội rời đi.

Đi tới nhà để xe,đang muốn mở cửa xe,hình ảnh bên trong cửa sổ xe khiến hắn hoảng sợ.

Chỉ thấy Liễu Uyển Nhi một mình tựa người vào xe,hai mắt nhắm nghiền.

“Tiểu Tiểu, em làm sao vậy?” Nhanh chóng mở cửa xe,lay động người cô.

Cô bé từ từ mở mắt: “Anh Thiểu Đình,anh tốt cuộc đã tới.”

Giọng cô hơi khô ách.

“Không phải em ở trong xe cả một buổi tối chứ.”Nhìn áo trên người cô là của ngày hôm qua,Vu Thiểu Đình không hiểu tại sao cô không trở về phòng.

Liễu Uyển Nhi e lệ nói: “Áo bị anh xé rách,em không thể vào trong.”

Vu Thiểu Đình nghe vậy có chút ý ngượng ngùng,ánh mắt rời khỏi mặt cô,chua chát nói: “Em có thể gọi điện cho anh .”

“Em gọi di động cho anh nhưng anh không nghe,gọi mấy lần về nhà người nghe điện đều là Lưu thúc,em không thể nói với ông ấy.”

Vu Thiểu Đình vừa lúng túng vừa giận,hắn đã làm chuyện gì!

Vừa ngẩng đầu phát hiện cô bé trước mắt sắc mặt ửng đỏ,mà đỏ không giống bình thường.

Đưa tay sờ lên trán cô,nóng kinh người.

“Tiểu Tiểu,em thấy khó chịu không?”

“Chẳng qua thấy hơi mệt.”

Cô mệt mỏi khiến tim Thiểu Đình co rút lại.

“Anh lập tức đưa em đến bệnh viện.” Vừa nói người đã ngồi vào bên trong xe.

Lại nghe cô nói: “Lấy giùm em một bộ quần áo.”

Cô kiên trì không thể để như vậy đi ra ngoài.

“Em trước khoác áo của anh.” Cởi xuống áo khoác của mình phủ lên người cô.

Đã rất nóng,cô còn bận tâm nhiều vậy làm gì.

Vu Thiểu Đình phát động xe,hoả tốc xông đến bệnh viện gần nhất.

Đến bệnh viện,Vu Thiểu Đình lập tức đưa cô khám .

Sau khi bác sĩ kiểm tra sơ bộ cho Liễu Uyển Nhi,rồi bảo y tá giúp cô.

Khi cây kim cứng nhọn đâm vào da Liễu Uyển Nhi,cô nhú chân mày thật sâu,thấy vậy Vu Thiểu Đình đau lòng cùng tự trách.

Liễu Uyển Nhi nằm ở trên giường bệnh ngủ thiếp đi.

Vuốt ve mái tóc cô,Vu Thiểu Đình nhìn ửng đỏ trên mặt cô từ từ biến mất.

Hắn không bao giờ muốn tổn thương cô,nhưng vẫn vô ý tổn thương.

Có lẽ nên buông tha tất cả,đưa cô rời đi.

143. Chương 143 : Lắm Bẩm Tự Nói

Trong giấc mộng Liễu Uyển Nhi đứng một mình ở nơi băng tuyết ngập trời.

Cô gọi tên Vu Thiểu Đình nhưng làm sao cũng tìm không được bóng người của hắn, nước mắt rớt xuống lập tức biến thành băng châu.

Lạnh quá, nàng không phải chết rét ở đây chứ?

Đúng lúc này cha mẹ ruột của cô xuất hiện, trong tay còn cầm một cái áo khoác ấm, mỉm cười ngoắc tay về phía cô.

Liễu Uyển Nhi vui vẻ chạy tới đang muốn ôm bọn họ nhưng bóng người dịu hiền đột nhiên biến mất cho nên cô bắt đầu điên cuồng tìm kiếm.

Vu Thiểu Đình gọi điện thoại cho phụ tá dặn dò một số chuyện công ty.

Mới trở lại phòng bệnh đã thấy cô đang nằm mộng không ngừng lắc đầu, trong miệng lắm bẩm tự nói.

“Tiểu Tiểu, em làm sao vậy?”

Vu Thiểu Đình vội vàng đi tới đầu giường, cầm tay cô.

“Cha, mẹ, các người đang ở đâu? Mau ra đây gặp Uyển Nhi, Uyển Nhi rất nhớ các người.”

Cô đang nói cái gì? Ai là Uyển Nhi? Vu Thiểu Đình hoàn toàn không hiểu nổi.

“Tiểu Tiểu, em mau tỉnh lại.”

Khi hắn gọi người trên giường rốt cục mở mắt.

“Anh Thiểu Đình, em...” Cô cảm giác trong lòng vô cùng đau khổ, tại sao phải như vậy?

“Em mới vừa rồi nằm ác mộng.” Nhớ tới việc cô lắm bẩm nói Vu Thiểu Đình hỏi “Em gọi một người tên Uyển Nhi, có thể nói anh biết đó là ai không?”

Liễu Uyển Nhi trong lòng kinh ngạc, cô nhất định nằm mơ không cẩn thận để lộ tên mình.

“Tiểu Tiểu?” Vu Thiểu Đình nhìn cô bối rối, càng thấy kỳ quái.

Liễu Uyển Nhi trầm mặc, cô sẽ lấy người đàn ông này, đem cả cuộc đời mình giao cho hắn, có lẽ nên nói thật quá khứ của mình cho hắn biết.

Nhưng sau khi biết hắn sẽ nghĩ thế nào? Xem cô như quái vật sao?

Căn môi không xác định nhìn về phía Vu Thiểu Đình.

Cô không nói làm Thiểu Đình khẩn trương, cô rút cuộc gặp chuyện gì?

“Anh Thiểu Đình, nếu như ngày nào đó anh biết em không phải Tô Tiểu Tiểu, anh sẽ đối xử em thế nào?” Liễu Uyển Nhi thử thăm dò nói.

“Ồn góc, em tại sao không phải Tô Tiểu Tiểu.” Vu Thiểu Đình cảm thấy cô càng nói càng kỳ lạ.

“Anh trả lời em, nếu như em không phải là Tô Tiểu Tiểu, anh có đối tốt với em như bây giờ không?” Liễu Uyển Nhi kiên trì hỏi.

Vu Thiểu Đình cười nhạt: “Bất luận em biến thành người nào, anh vĩnh viễn yêu em.”

Liễu Uyển Nhi yên tâm.

“Anh Thiểu Đình, tiếp theo bất luận người anh được cái gì, anh cũng phải tin em nói thật.”

Cô nghiêm túc như thế hắn chưa từng thấy qua, chẳng lẽ cô đã giấu chuyện gì mà hắn không biết? Vu Thiểu Đình nghiêm túc gật đầu.

“Thật ra em đến từ một nơi rất xa.”

144. Chương 144 : Em Là Liễu Uyển Nhi

Liễu Uyển Nhi càng nói Vu Thiệu Đình càng sợ, chuyện huyền diệu khó giải thích này làm sao có thể là sự thật, hắn không khỏi hoài nghi cô đem cảnh trong mộng tưởng lầm xảy ra ở hiện thực.

Liễu Uyển Nhi nói nhìn mặt Vu Thiệu Đình không chút thay đổi, sợ hãi hỏi: “Anh sợ em lắm sao?”

Không phải sợ mà căn bản không tin!

“Tiểu Tiểu, anh thấy em quá mệt mỏi, nghỉ ngơi trước một chút đi.”

“Anh Thiệu Đình, lời em nói đều là thật, xin tin em.” Liễu Uyển Nhi vội vàng nói, hắn tại sao không tin cô.

“Được, được, anh tin em.”

Hắn trả lời có lệ Liễu Uyển Nhi có chút phát điên, cô phải chứng minh lời mình thế nào đây.

“Em không phải mất trí nhớ, mà căn bản không phải Tô Tiểu Tiểu, người mất trí nhớ sẽ không ngay cả cuộc sống bình thường cũng quên!”

Liễu Uyển Nhi nắm tay hắn, mỗi một chữ mỗi một câu đều dùng sức nói.

Vu Thiệu Đình bỗng nhiên nhớ lời nói việc làm mấy năm qua của cô, một góc trong tim bắt đầu có chút buông lỏng.

Chẳng lẽ lời cô nói là sự thật?

Nhưng chuyện này quá khó hiểu đi, trong đầu hắn một mảnh hỗn loạn.

“Anh Thiệu Đình, anh sợ?” Nhìn mặt hắn bỗng nhiên cứng ngắc, Liễu Uyển Nhi nói không khản trương là giả .

Thấy hắn vẫn không nói bàn tay nắm chặt buông lỏng ra, Liễu Uyển Nhi cúi đầu xuống thấp, hắn cuối cùng vẫn không thể đón nhận cô, cô là quái vật, một quái vật tự dưng đến nơi này.

Nước mắt tích lũy tại viền mắt, càng để lâu càng nhiều, rốt cục không nhịn được nhỏ xuống trên chần bông màu trắng.

Vu Thiệu Đình rốt cục phát hiện cô khác thường, trong lòng lập bộp rơi xuống, lập tức nắm lấy cánh tay đang từ từ rút khỏi.

“Tiểu Tiểu, không, Uyển Nhi, cảm ơn em đã thẳng thắn với anh.”

Lời hắn nói lập tức xua tan buồn bã trong lòng Liễu Uyển Nhi, hắn tin cô, chuyện này rất quan trọng với cô, bởi vì trên thế giới này rốt cục có người chịu chấp nhận cô là Liễu Uyển Nhi mà không phải Tô Tiểu Tiểu.

“Anh Thiệu Đình.” Giọng nói khó nén kích động.

Nhìn người trước mặt Vu Thiệu Đình suy nghĩ cẩn thận, thật ra thì bất luận là Liễu Uyển Nhi hay Tô Tiểu Tiểu cũng chỉ là một cái tên mà thôi, người hắn thật quan tâm chính là cô.

“Uyển Nhi, sau này ở trước mặt người ngoài anh sẽ gọi em là Tiểu Tiểu, để tránh làm cho người ta nghi ngờ.”

“Được.” Liễu Uyển Nhi gật đầu, bỗng nhiên cô nghĩ đến một người “Chuyện này em không muốn cho ông ngoại biết.”

Vu Thiệu Đình gật đầu đồng ý suy nghĩ của cô, không thể để Lâm Cẩm Quyền biết thật ra cháu ngoại ông đã rời đi, đây tuyệt đối là một đả kích lớn với người đã mất đi con gái.

Nắm chặt tay lẫn nhau, sống gió vườn hoa coi như đã qua nhưng giây phút yên tĩnh này có thể kéo dài bao lâu?

145. Chương 145 : Tiểu Ác Ma Đại Ác Ma

Khoảng cách đến lễ cưới càng ngày càng gần, ngày này Vu Thiếu Đình cùng Liễu Uyển Nhi đi tới tiệm thử áo cưới.

Đẩy ra cửa phòng thử áo, Liễu Uyển Nhi mặc áo cưới màu trắng, đỏ mặt thẹn thùng nhìn chú rể tương lai.

“Anh Thiếu Đình~”

Vu Thiếu Đình phát hiện mình một khắc đó trái tim hân hoan đập, qua một hồi mới ngáp ngừng mở miệng: “Uyển Nhi em thật đẹp.”

Cô giống như một Thiên Sứ rơi xuống bên cạnh xuống, mà mấy ngày nữa bọn họ có thể dắt tay đi vào lễ đường, cảm giác như vậy thật thật hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi có chút lo sợ

“Uyển Nhi, em lấy anh đúng không?” Lời vừa ra khỏi miệng đột nhiên cảm giác được mình có chút ngu nhưng vẫn muốn xác định với cô.

Lời hắn nói khiến Liễu Uyển Nhi không khỏi mỉm cười, mở to hai mắt: “Em còn phải suy nghĩ.”

Sửng sốt một chút, phát hiện nét nghịch ngợm trên mặt cô, Vu Thiếu Đình cười hân đã quá khấn trương rồi.

Bỗng nhiên điện thoại di động vang lên, Vu Thiếu Đình bấm số nghe.

Chưa nói hai câu đã tắt điện thoại, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười với Liễu Uyển Nhi: “Uyển Nhi, công ty có chút việc anh sẽ lập tức trở lại.”

“Công việc quan trọng hơn, anh đi trước đi.”

Nhẹ hôn xuống má cô, Vu Thiếu Đình vội vã rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn Liễu Uyển Nhi không khỏi lo lắng, vừa rồi hắn nghe điện thoại sắc mặt rất tệ, công ty nhất định xảy ra chuyện gì, hy vọng có thể thuận lợi giải quyết.

Lúc này bỗng nhiên cảm giác có một ánh mắt đang nhìn mình, Liễu Uyển Nhi quay đầu tìm kiếm, cách cô không tới năm thước có một cậu nhóc khoảng chừng bốn năm tuổi đang nghiêng đầu nhìn cô, trên mặt mang theo nụ cười ngây thơ.

Đáng yêu đến nỗi Liễu Uyển Nhi quên mất đi lo lắng trong lòng, mỉm cười nhìn cậu bé.

“Chị ơi, chị có thể chơi với em?” Cậu nhóc mở miệng nói, giọng nói hết sức non nớt.

Gật đầu, không biết tại sao Liễu Uyển Nhi đột nhiên cảm giác cậu nhóc này cười không có ý tốt, để cô nhớ tới một người.

Nhận được cho phép, cậu nhóc vui vẻ chạy về phía Liễu Uyển Nhi, đôi mắt to tròn thủy chung ngó chừng người chị nó cảm thấy rất xinh đẹp.

Nhìn nó đi tới mình bên cạnh, phát hiện người nó chỉ cao đến bắp đùi mình, Liễu Uyển Nhi xoa đầu nhỏ hỏi: “Em muốn chơi gì đây?”

“Em muốn chơi trốn tìm.” Tiếng nói vừa dứt chỉ thấy cậu nhóc chui vào trong làn váy Liễu Uyển Nhi, nắm bắp đùi của cô xoay quanh vòng.

“Cậu bé, em mau ra đây.”

Liễu Uyển Nhi lập tức luống cuống, cô không muốn chơi trò này.

Tay muốn nhấc lên làn váy lại để xuống, đây là trường hợp công cộng cô không thể nâng váy lên cao, nhưng cậu nhóc không để ý cô gào thét, xoay quanh dưới váy cưới.

Liễu Uyển Nhi cố gắng muốn bắt tiểu quỷ nghịch ngợm dưới váy, nhưng hành động của nó thật sự quá nhanh, cô hoàn toàn bị nó cuốn theo.

Liễu Uyển Nhi chạy mồ hôi.

Bỗng nhiên trong mắt cô xuất hiện một đôi giày da màu đen,ngay sau đó một bàn tay lớn đưa vào trong váy cô.

Rất nhanh tiểu quỷ nghịch ngợm bị bắt ra ngoài.

Ngẩng đầu nhìn tay chủ nhân,là hần!

Liễu Uyển Nhi người trong nháy mắt cứng ngắc.

Tô Lực Hằng kéo tiểu quỷ gây sự đi,nheo mắt nói: “Tiểu quỷ,sau này không thể tùy tiện chui vào váy nữ sinh,nghe hiểu không hả?”

“Ghét!Chú buông ra!” Tứ chi ngắn nhỏ dùng sức đập,nhưng làm sao cũng thoát khỏi Tô Lực Hằng.

Thả nó xuống mặt đất: “Đi tìm mẹ đi,không cho phép nghịch ngợm nữa.”

Cậu nhóc làm mặt quỷ trên Tô Lực Hằng rồi quay đầu bỏ chạy.

Chạy đến một nửa giống như nghĩ ra chuyện gì,ngừng lại,quay đầu nhìn Liễu Uyển Nhi hô: “Chị hơi,hoa trên quần nhỏ của chị rất đẹp.”

Liễu Uyển Nhi mặt thoáng cái đỏ hồng,tại đây có thật nhiều người mà bị nói bên trong đẹp,đúng là mắc cỡ chết người.

Tô Lực Hằng nghe vậy hai mắt bốc lửa,sắc tiểu quỷ này,tại sao hần là chú,còn cô ấy là chị,phải đánh!

Cậu nhóc vừa tiếp xúc ánh mắt tràn ngập lửa giận của hần,không dám tiếp tục dừng lại nhanh như chớp chạy mất dạng.

Tiểu ác ma cuối cùng đã đi.

Nhưng Liễu Uyển Nhi phát hiện ánh mắt đại ác ma còn đang nhìn chằm chằm vào cô đây.

Haizz,hôm nay ra cửa cô không xem hoàng lịch rồi.

146. Chương 146 : Đùng Gả Cho Hần

Tô Lực Hằng nhìn cô gái trước mắt.

Thật ra hành trình mỗi ngày của cô đều có người báo cáo cho hần,hôm nay biết được cô cùng Vu Thiểu Đình tới thử áo cưới,lòng của hần phát điên,cô thật muốn lấy người đàn ông khác? Hần không cho phép!

Cho nên hần tới đây,ngay từ lúc cô mặc áo cưới ra khỏi phòng thử áo hần đã an vị trốn tại một góc không xa.

Nhìn cô mặc áo cưới xinh đẹp khiến hần tức giận,bởi vì ... áo cưới này dành cho người đàn ông khác xem.

Lập tức gọi điện thoại nói đám đàn em tạo chút phiền toái cho Ngạo Thông dụ Vu Thiểu Đình đi.

Áo cưới trắng tôn lên làn da mềm mại của cô,còn có khí chất cao nhã.

Nhưng Tô Lực Hằng nhìn thế nào cũng không vừa mắt,bật thốt lời xem thường.

“Khó coi chết đi được,chưa từng thấy áo cưới thất bại ,giống như màn treo.”

Lời hần làm Liễu Uyển Nhi có chút lúng túng,móng tay kháp vào nhau che dấu lúng túng,cô chọn áo cưới tệ thế sao?

Lại nghe Tô Lực Hằng nói: “Đúng là thật khó nhìn giống như gắn vào một hóa đơn tiền thật,tiểu thư cô định mặc nó đi ăn trưa hay tham gia dạ tiệc?”

Giống như bị ngũ lôi oanh đỉnh, đả kích này thật quá lớn, thì ra trang phục bết bát như thế, tại sao anh Thiếu Đình không nói với cô?

“Đổi nó nhanh!” Tô Lực Hằng ra lệnh, kéo tay cô đi đến phòng thử áo.

“Em.” Liễu Uyển Nhi muốn thoát khỏi tay hắn, ai ngờ người đã bị hắn kéo vào phòng thử áo.

“Anh đi ra ngoài đi.” Phòng thử áo không lớn, hắn chen vào trở nên đặc biệt chật chội, cảm nhận được nhiệt độ người hắn điều này khiến cô khản trương.

Tô Lực Hằng căn bản không để ý tới lời cô, bàn tay đưa ra sau lưng kéo mạnh khóa kéo áo cưới.

Liễu Uyển Nhi cảm giác người chợt lạnh, áo cưới đã rơi xuống trên mặt đất, thế là cô chỉ mặt áo lót đứng trước mặt hắn.

Tô Lực Hằng hít thở căng thẳng, mặc dù ngày đó tại vườn hoa khách sạn từng kích tình, nhưng đây là lần đầu tiên thân thể cô lộ rõ trước mặt hắn trong suốt năm năm.

Cô thật đã trưởng thành, so với năm năm trước đầy đặn hơn, đường nét phái nữ càng thêm nổi trội, hắn có chút không chế không được.

Liễu Uyển Nhi cảm thấy hắn nhích tới gần, thân thể theo bản năng lui về sau, rất nhanh bị hắn vây giữa vách tường và hắn.

Trán hắn đặt lên cô, cảm giác hơi thở nóng bỏng của hóng.

“Đừng lấy tên kia.” Ngữ điệu rất nhẹ mang theo một tia ẩn nhẫn, còn có một tia khí phách không cho phản kháng.

Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sợ hãi nói ra hai chữ: “Không được ~”

Tin vui đã công bố, thiệp mừng đã phát ra, cô tuyệt đối không thể từ hôn.

Bỗng nhiên cảm giác cảm bị siết chặt, Liễu Uyển Nhi đau mở mắt.

“Em lặp lại lần nữa.” Trong giọng nói mang theo uy hiếp.

Từ hôn là hành động sai lầm cực kỳ nghiêm trọng, cho nên dù bị hắn bóp chết, cô cũng phải có thái độ kiên trì: “Không.”

Môi lập tức truyền đến đau đớn.

Chết tiệt, cô dám lặp lại!

Đang lúc Tô Lực Hằng chuẩn bị trừng phạt cô bé lớn mật, bỗng nhiên truyền lên một tiếng cười non nớt.

“Xấu hổ, chơi hôn nhẹ.”

Là cậu nhóc vừa rồi, lúc này nó đã kéo rèm phòng thay đồ lên, chui đầu nhỏ vào nhìn Tô Lực Hằng cùng Liễu Uyển Nhi, tặc tặc cười.

“Trời ~” Mặt Liễu Uyển Nhi trong nháy mắt đỏ bừng, đôi tay không biết nên để lên mặt hay che thân thể.

“Tiểu quỷ!” Tô Lực Hằng thấp giọng quát, hắn nhất định phải đánh tên nhóc quỷ này, đưa tay muốn bắt.

Cậu nhóc thấy thế lập tức bỏ chạy, để lại tiếng cười khanh khách, giày vò thần kinh hai người trong phòng thử áo.

Vào giờ khắc này tất cả dục vọng cùng lửa giận không còn sót lại chút gì.

147. Chương 147 : Len Lén Kết Hôn

Trở lại Lâm gia,lời uy hiếp của Tô Lực Hằng còn đang bên tai quanh quẩn,nếu em dám lấy tên đó anh sẽ phá hủy Ngạo Thông,để hấn và Lâm Cẩm Quyền sống đầu đường số chợ.

Liễu Uyển Nhi tin nói được sẽ làm được,nhưng nếu cô từ hôn sẽ tổn thương đến anh Thiếu Đình,thật mâu thuẫn,thật lo lắng,thật rối rắm.

“Uyển Nhi,đang suy nghĩ gì đấy?” Vu Thiếu Đình xử lý xong chuyện của công ty về đến nhà đã thấy cô cầm ly nước ngẩn người.

“ Thiếu Đình,anh về rồi.” Uyển Nhi ngẩng đầu nhìn hấn,trong lòng cảm thấy mâu thuẫn hơn.

“Váy áo cưới quyết định thế nào?” Vu Thiếu Đình hỏi.

“Em đổi rồi.” Liễu Uyển Nhi thản nhiên nói.

“Tại sao? Chiếc áo đó không phải rất đẹp à?” Vu Thiếu Đình cảm thấy cô mặc rất đẹp.

“Em thích cái khác hơn.” Anh Thiếu Đình luôn hiền lành như thế,nếu không đẹp cũng không mở miệng phê bình nhưng cô thật không muốn như hóa đơn tiền thịt.

Nhớ tới lời đánh giá áo cưới của Tô Lực Hằng,Liễu Uyển Nhi cảm thấy vô cùng lúng túng thì ra ánh mắt của cô kém như thế.

Mặc dù rất thích cô mặc áo cưới đó nhưng Vu Thiếu Đình tôn trọng lựa chọn của cô.

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Vu Thiếu Đình,Liễu Uyển Nhi nghĩ mình phải làm sao bây giờ đây?

Có lẽ nên lựa chọn một chọn trong các biện pháp.

“Anh Thiếu Đình,anh gần đây rất bận sao?”

Vu Thiếu Đình gật đầu bởi vì muốn chống cự Tô Lực Hằng công kích,cho nên hấn đặc biệt bận rộn sắp xếp công việc.

“Vây tháng năm kết hôn có phải quá vội.” Liễu Uyển Nhi thử dò xét nói.

Có ý gì?

Lời cô khiến Vu Thiếu Đình khấn trương.

“Uyển Nhi,em bởi vì buổi chiều anh không thử đồ cưới mà giận sao?”

“Không phải.” Liễu Uyển Nhi lắc đầu thật mạnh,vội vàng tìm đại một cái có, “Em chỉ sợ anh quá cực khổ.”

Vu Thiếu Đình an lòng.

“Yên tâm,bao nhiêu bận rộn anh đều chịu nổi.” Trên mặt nặn ra một nụ cười.

“Anh Thiếu Đình,nếu như anh thật bận rộn chúng ta có thể lùi lại ngày,hoặc không cần làm hôn lễ,trực tiếp làm thủ tục là được rồi.”

Liễu Uyển Nhi nghĩ tới việc len lén kết hôn không để Tô Lực Hằng biết,như vậy cô sẽ không tổn thương Vu Thiếu Đình cũng sẽ không chọc giận Tô Lực Hằng.

Vu Thiếu Đình dĩ nhiên không biết dụng ý của cô,lập tức phản đối: “Làm sao có thể,kết hôn là chuyện cả đời,không thể tùy tiện,hơn nữa thiệp mời cũng vừa phát đi,nếu như hủy bỏ hôn lễ chúng ta làm sao giải thích với ông ngoại.”

“Qua loa một chút em cũng không ngại,về phần ông ngoại em sẽ nói với ông,em tin ông sẽ hiểu chúng ta .” Liễu Uyển Nhi vội vàng nói.

“Không được,phải làm theo nghi thức.”

Vu Thiều Đình kiên quyết phản đối không thể không cử hành hôn lễ, cả đời người chỉ có một lần là cực khổ cũng là ngọt ngào, hơn nữa hắn là người truyền thống, kết hôn nhất định phải thông báo mọi người, không thể lén lút.

Liễu Uyển Nhi rất thất vọng, cô cực khổ nghĩ ra kế lưỡng toàn thể mà bị hắn từ chối, cô không biết có nên nói với hắn chuyện Tô Lực Hằng xuất hiện ở tiệm áo cưới hay không.

Không được!

Lập tức bỏ đi suy nghĩ của mình, lần trước chuyện vườn hoa hắn tức giận, quen biết đã lâu cô lần đầu tiên thấy hắn giận như thế, bây giờ nghĩ lại lòng vẫn còn sợ hãi.

Nếu như nói Tô Lực Hằng tức giận là nổi đóa ăn thịt người, còn Vu Thiều Đình tức giận thì buồn bực không lên tiếng không để ý tới ai, càng làm cho cô không thoải mái.

Tốt nhất không nói với hắn, cô không phải còn những cách khác sao.

148. Chương 148 : Như Hình Với Bóng

Kết hôn thật rất bận rộn, phải chuẩn bị xong nhiều đồ, mới vừa đặt xong bánh cưới lại phải đi chọn nhẫn cưới.

Bên trong tiệm bán trang sức, Liễu Uyển Nhi cùng Vu Thiều Đình đang chọn nhẫn, điện thoại Vu Thiều Đình động nhiên vang lên.

Liễu Uyển Nhi tim đập mạnh khẩn trương theo dõi hắn, vừa thấy cúp điện thoại lập tức hỏi: “Anh phải về công ty sao?”

Kể từ khi Tô Lực Hằng xuất hiện tại tiệm áo cưới, cô bây giờ trở nên khẩn trương rất sợ Vu Thiều Đình vừa rời đi hắn sẽ xuất hiện.

Vu Thiều Đình cho rằng cô muốn ở bên cạnh, cười cười nói: “Không cần, hôm nay anh sẽ cùng em chọn nhẫn sau đó về nhà.”

Liễu Uyển Nhi mới yên lòng.

Sau lựa chọn nhiều lần thương lượng với nhau, hai người rốt cục chọn một chiếc nhẫn kim cương thiết kế tỉ mỉ lại không mất tao nhã.

“Anh Thiều Đình, em đến phòng rửa tay một chút.”

Liễu Uyển Nhi nói với Vu Thiều Đình đang trả tiền, đứng dậy rời đi.

Đi tới cửa phòng rửa tay, vừa mới đẩy cửa từ bên trong chạy ra một cậu bé, cậu bé này giống như cậu bé tại tiệm áo cưới trong tay ôm một Transformers.

Cậu bé này chẳng lẽ không biết nơi này là toilet nữ sao? Liễu Uyển Nhi trong lòng nghĩ, trên mặt nở một cười.

Cậu bé muốn rời đi bỗng nhiên vòng trở lại, gọi một tiếng: “Chị ơi.”

Có kinh nghiệm lần trước, hiện tại Liễu Uyển Nhi có phần ần cảnh giác với cậu bé này: “Chuyện gì?”

Chỉ thấy cậu bé móc trong túi tiền ra một tờ giấy rồi đưa cho cô: “Đây là một anh trai rất già bảo em đưa cho chị.”

Nhớ tới người kia cậu bé cảm thấy kỳ quái, rõ ràng chú lại bắt nó gọi là anh trai.

Anh trai rất già tặng cho nó Transformers mới nhất, để nó đưa mảnh giấy cho chị xinh đẹp này.

Hoài nghi nhận lấy tờ giấy, Liễu Uyển Nhi nói cảm ơn cậu bé.

“Không sao.” Nó cũng thường làm việc, chỉ cần cho nó món đồ chơi muốn nó đưa giấy vào toilet nữ nó cũng đồng ý.

Thấy cậu bé chạy xa, Liễu Uyển Nhi mở ra tờ giấy chỉ thấy trên đó viết một hàng chữ: Em thử đeo chiếc nhẫn đó cho anh em!

Run rẩy, tờ giấy lập tức rơi trên mặt đất, tại sao ở nơi nào cũng có hắn?

Liễu Uyển Nhi nhìn chung quanh xác định không thấy Tô Lực Hằng mới an tâm.

Từ phòng rửa tay đi ra ngoài, Vu Thiệu Đình thấy Liễu Uyển Nhi vẻ mặt có chút hốt hoảng, quan tâm nói: “Em sao vậy?”

“Không có chuyện gì.” Nhìn chiếc nhẫn đã được gói cẩn thận, Liễu Uyển Nhi nói, “VẬY chúng ta trở về thôi.”

“Được, em đứng đây đợi anh, anh xuống bãi lấy xem.” Chung quanh không có nơi đậu xe, cho nên xe chỉ có thể đậu ở bãi đỗ xe bên cạnh.

“Em đi với anh.” Có đánh chết cô cũng không muốn đứng đợi một mình, cô bây giờ sợ nhất Tô Lực Hằng đột nhiên xuất hiện.

Nhìn dáng vẻ khấn trương của cô, Vu Thiệu Đình không biết cô tại sao như thế, giống như rất sợ hắn rồi đi, chẳng lẽ là chứng sợ hãi trước hôn nhân? Nghĩ tới đây không khỏi đồng ý theo.

Thế là Liễu Uyển Nhi đi theo Vu Thiệu Đình đến bãi đậu xe lấy xe.

Trong quán cà phê đối diện, một dáng người cao lớn ngồi bên cạnh cửa sổ.

Tay cầm muống dùng sức khuấy cà phê trong ly, con mắt tàn ác chăm chú nhìn đôi nam nữ đang rời đi.

Thật đúng là ân ái, để xem bọn họ còn có thể ân ái bao lâu!

149. Chương 149 : Không Kết Hôn

Hôm nay chọn nhẫn, ngày mai chọn xe, hôm sau chọn người điều khiển chương trình.

Tô Lực Hằng mỗi ngày nhìn Liễu Uyển Nhi cùng Vu Thiệu Đình ra vào công ty tổ chức hôn lễ và khách sạn Châu Bảo Hành, trong lòng nổi lửa, xem ra nhóc con đó không muốn nghe lời hắn, chẳng lẽ cô không biết hắn là một con hổ sao?

Vậy hắn sẽ không khách khí!

Cầm lấy điện thoại di động, thông qua một mã số quen thuộc: “Khinh Vân, gọi với tất cả khách sạn trong thành phố, ai dám nhận tổ chức hôn lễ Tiểu Tiểu, ngày hôm sau không cần mở cửa.”

Cúp điện thoại lập tức gọi cho một dãy số khác: “Cắt đứt tất cả nguồn cung cấp của Ngạo Thông báo cho bọn người hợp tác cùng bọn họ, tất cả thương phẩm Ngạo Thông đều ngừng lại, tất cả tổn thất bắt bọn họ bồi thường.”

Hắn muốn Ngạo Thông biến mất trên địa cầu, đây chính là hậu quả phản bội hắn.

Lập tức Vu Thiệu Đình nhận được điện thoại mọi người gọi đến hủy bỏ hợp tác.

Rất nhanh Lâm Cẩm Quyền cũng biết những chuyện này, vội vã tìm Vu Thiệu Đình.

“Làm sao bây giờ? Xem ra hắn muốn công ty chúng ta sụp đổ.”

Lúc này Vu Thiệu Đình hoàn toàn không có biện pháp, hiện tại trên không nguồn cung cấp, dưới không có đường tiêu thụ, công ty căn bản không cách nào vận chuyển tiếp, không đến hai ngày tin tức sẽ truyền ra, tất cả chủ nợ đều tìm tới cửa, ngân hàng cũng ngừng lại số tiền cho vay.

Áp lực vô tận làm hấn gánh vác không nổi.

Thấy hấn tâm lực đều mệt mỏi,Lâm Cẩm Quyền giống như thấy Tô Lực Chí hai mươi mấy năm trước,trước sự sự điên cuồng chèn ép của ông,cũng bắt lực tuyệt vọng vậy sao?

Ha ha,thật là báo ứng.

Lâm Cẩm Quyền ánh mắt không sắc bén như trước,đi tới phía trước cửa sổ,ánh mắt nhìn về phía núi xa,thần nhiên nói: “Thiếu Đình,con đưa theo Tiểu Tiểu rời khỏi đi,ta ở ngân hàng Thụy Sĩ còn có chút tiền,các con hãy bắt đầu một lần nữa.”

Vu Thiếu Đình lập tức phản đối: “Không được! Ông ngoại chúng cháu không thể bỏ lại ông.”

Muốn hấn đem cục diện rối rắm ném cho ông lão tám mươi tuổi,còn mình mang theo tiền cùng cháu gái ông rời đi sống cuộc đời tiêu dao.

Hấn là đàn ông,làm bất cứ chuyện gì cũng phải chịu được hậu quả.

“Cháu đừng cố chấp!Nếu Ngạo Thông tuyên bố phá sản con sẽ phải ra tòa,ông một lão già không sao cả,để cho ta gánh chịu tất cả,cháu còn trẻ,tìm được núi xanh không sợ không có củi đốt.” Lâm Cẩm Quyền khuyên nhủ.

“Ông ngoại.” Vu Thiếu Đình đang muốn bật thốt lên bỗng nhiên bị tiếng mở cửa cắt đứt.

“Con không kết hôn.”

Là Liễu Uyển Nhi,bọn họ nói chuyện cô nghe được tất cả,không nghĩ Tô Lực Hằng hành động nhanh như vậy,càng không nghĩ tới kết quả tệ đến thế, vì ông ngoại và anh Thiếu Đình,cô làm theo hấn mong muốn không kết hôn là được.

150. Chương 150 : Không Dễ Dàng Tha Thứ

Liễu Uyển Nhi nói ‘ Em không kết hôn ’ giống như một lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào tim Vu Thiếu Đình.

“Tại sao?” Nén đi đau đớn,giọng nói hấn có chút run rẩy.

Hấn làm sai chỗ nào sao? Tại sao cô không muốn kết hôn?

“Tiểu Tiểu,cháu biết mình nói gì không?” Lâm Cẩm Quyền mở to hai mắt nhìn,khó có thể tin nhìn cháu gái luôn nghe lời của ông.

“Ông ngoại,anh Thiếu Đình,mục đích hấn làm như vậy là muốn ngăn cản hôn lễ này.” Chuyện cho tới bây giờ Liễu Uyển Nhi cảm thấy nên cho bọn họ biết mục đích của Tô Lực Hằng,cô không muốn bắt luận kẻ nào trong bọn họ hy sinh vì cô,”Chỉ cần hủy bỏ hôn lễ Ngạo Thông sẽ không có việc gì.”

“Không được.” Vu Thiếu Đình lập tức hủy bỏ quyết định của cô”Hôn lễ tuyệt không thể hủy bỏ.”

Hấn có thể hai bàn tay trắng,duy nhất chỉ không thể mất cô.

“Anh Thiếu Đình,hôn lễ chúng ta có thể đẩy lùi một khoảng thời gian,mấy tháng hoặc mấy năm,chờ tất cả gió êm sóng lặng sau lại cử hành cũng được mà phải không.” Liễu Uyển Nhi cố gắng khuyên hấn.

“Hấn muốn chèn ép chúng ta lúc nào cũng được,mấy tháng hoặc vài năm sau đều có thể.” Vu Thiếu Đình không cho thoái lui là biện pháp tốt,trừ phi bọn họ vĩnh viễn không kết hôn,hấn không muốn thế.

“Tốt lắm,các người đừng cãi.”Lâm Cẩm Quyền cắt đứt hai người”Thiếu Đình nói không sai,Tô Lực Hằng thủy chung luôn giám sát chúng ta,hủy bỏ hôn lễ không phải là biện pháp,tất cả cứ tiến hành theo bình thường.”

“Ông ngoại.” Liễu Uyển Nhi lời đến khóe miệng lần nữa bị cắt đứt.

“Ông đã quyết định,hôn lễ cứ cử hành theo bình thường,sau khi cử hành các người lập tức rời đi.”

Lâm Cẩm Quyền đưa ra ý kiến khiến Thiệu Đình cùng Liễu Uyển Nhi ngây ngẩn cả người,ông nói lời này là có gì?

“Ông sẽ chuẩn bị riêng trực thăng cho các con,giống như năm năm trước các con rời đi một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.” Hiện tại ông biết mục tiêu Tô Lực Hằng là Tiểu Tiểu,cho nên chỉ có Tiểu Tiểu rời đi tất cả mới có thể trở bình thường,mà Ngạo Thông coi như trả lại cho Tô gia hai mươi hai năm trước.

“Ông ngoại.” Vu Thiệu Đình cùng Liễu Uyển Nhi còn muốn nói thêm lại bị Lâm Cẩm Quyền giơ tay bảo dừng lại.

“Không được nói nữa,các cháu đi ra ngoài đi,ông muốn một mình suy nghĩ.”

Nhìn Lâm Cẩm Quyền thoáng cái tiêu tụy rất nhiều,Vu Thiệu Đình cùng Liễu Uyển Nhi chỉ có thể im miệng,yên lặng rời đi.

Tô gia.

Nghe xong trong điện thoại báo cáo,Tô Lực Hằng nheo lại ánh mắt nguy hiểm,lại dùng chiêu này,bọn họ cho rằng có thể giống như năm năm trước chạy thoát khỏi lòng bàn tay hắn sao?

Hắn sẽ không dễ dàng tha thứ bọn họ,là bọn họ bắt hắn sử dụng bạo lực.

151. Chương 151 : Bóng Người Ngoài Cửa Sổ

Thời gian ngày trôi qua ngày,Vu Thiệu Đình và Lâm Cẩm Quyền cố gắng chống đỡ Ngạo Thông,bọn họ muốn biểu hiện giống như bình thường không để cho Tô Lực Hằng phát hiện ý đồ của bọn họ.

Mà bọn họ căn bản không biết đối phương đã giăng một cái lưới lớn chỉ đợi bọn họ nhảy vào.

Buổi tối trước một ngày tổ chức hôn lễ.

Bởi vì trước ngày kết hôn chú rể cùng cô dâu không thể gặp mặt,cho nên Vu Thiệu Đình đã sớm đến khách sạn hai ngày trước.

Liễu Uyển Nhi nằm chết dí trên giường chuẩn bị nghỉ ngơi,ngày mai sẽ cử hành hôn lễ hi vọng tất cả thuận lợi.

Đưa tay tắt đèn đầu giường,bên trong phòng lập tức trở tối đen.

Mới vừa nằm xuống Liễu Uyển Nhi giật mình bỗng nhiên nhìn thấy rèm cửa sổ lung lay .

Chẳng lẽ cửa sổ chưa đóng kỹ,chuẩn bị đứng dậy đóng cửa sổ,bỗng nhiên từ rèm sau có một bóng đen đi ra.

Thét chói tai còn chưa ra khỏi miệng,bóng đen đã nhanh chóng nhảy đến trước mặt cô,đưa tay bịt miệng cô lại.

Mượn ánh sáng yếu ớt rất cục thấy rõ người,là Tô Lực Hằng!

Hắn làm sao xuất hiện trong phòng cô? Liễu Uyển Nhi mở to hai mắt,kinh ngạc nhìn hắn.

Chỉ thấy hắn vồ chui vào chăn của cô,sau đó nói: “Em nghĩ kỹ chưa,có thể lựa chọn thét chói tai để cho người khác đi vào nhìn cô dâu nằm trên giường với một người đàn ông khác,cũng có thể lựa chọn không thét chói tai,chúng ta nói chuyện.”

Hắn đã thiết kế tốt đáp án còn giả mù sa mưa cho cô chọn,Liễu Uyển Nhi trong lòng rất bất mãn,ở trước mặt hắn mình vĩnh viễn không có quyền lựa chọn.

Tô Lực Hằng buông tay ra,đắc ý nhìn cô trầm mặc.

Không lâu sau bỗng nhiên mặt vừa sầm xuống: “Em thật muốn lấy hắn?”

Chỉ cần hôn lễ còn chưa cử hành,hắn vẫn hy vọng một tia mong đợi,mong đợi cô đi tìm hắn,nói cho hắn biết cô không muốn lấy Vu Thiếu Đình.

Nhưng cho đến khuya hôm nay,chuyện trong chờ mong vẫn không xảy ra, hắn ngồi không yên.

Cho nên hắn đi tới Lâm gia,trèo vào trong phòng cô.

Liễu Uyển Nhi dứt khoát gật gật đầu,đặc biệt dùng sức,đặc biệt kiên định,mang theo một chút cố ý,giữa bọn họ mỗi lần đều hắn thắng,lúc này cô muốn đánh lên chống cự hắn.

Tốt,rất tốt,cô càng ngày càng có cá tính,Tô Lực Hằng trong lòng thầm mừng.

“Em thấy anh sẽ để em lấy hắn sao?”

“Anh ~ anh muốn làm gì?” Lời hắn có ý gì? Tối nay tới không phải muốn bắt cô đi chứ?

Liễu Uyển Nhi phòng bị di động thân thể về phía sau.

Nhìn dáng vẻ cô cảnh giác mình,Tô Lực Hằng thoải mái liếc mắt nhìn cô.

Lúc này ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến giọng Lâm Cẩm Quyền: “Tiểu Tiểu,cháu đã ngủ chưa?”

Liễu Uyển Nhi trong lòng lộp bộp rơi xuống,nếu để ông ngoại biết Tô Lực Hằng đang ngồi trên giường mình thì sẽ phiền toái thế nào? Trời ạ,ngàn vạn không thể bị phát hiện.

Phản ứng của cô Tô Lực Hằng đều nhìn thấy trong mắt,thật thú vị,hắn quyết định để cho trò chơi thêm thích thú.

Thuận tiện trừng phạt nhóc con không ngoan này.

152. Chương 152 : Dám Hải Sôi Trào

Liễu Uyển Nhi phát hiện người đàn ông trước mắt lộ ra một tia tà ác.

Còn chưa kịp phản ứng người đã bị hắn đẩy ngã trên giường.

“Anh đừng làm loạn.” Liễu Uyển Nhi hạ giọng cảm giác hắn cố ý thổi hơi vào cổ mình,cảm giác tê dại ngứa ngáy làm cô nén không được run rẩy.

Cố gắng muốn đẩy hắn ra,lại căn bản không chống lại được trọng lượng của hắn.

“Tiểu Tiểu,cháu đã ngủ chưa?”Giọng Lâm Cẩm Quyền lần nữa truyền đến.

Liễu Uyển Nhi thật khẩn trương,rất sợ để ông thấy tình trạng trong phòng.

“Ông ~” Mới nói ra một chữ,người đàn ông tà ác trên người bỗng nhiên ngậm vành tai cô còn nhẹ nhàng cắn.

Cố gắng đè nén phản ứng của mình,cố gắng để cho giọng của mình không khác gì bình thường.

“Ông ngoại,cháu...cháu ngủ.” Một câu nói phải dùng hết sức.

Mà Tô Lực Hằng thì đắc ý nhìn phản ứng của cô,thân thể của cô còn thành thật hơn miệng cô nhiều.

Càng thêm càn rỡ tiến vào đồ ngủ của cô,nặng gặm nụ hoa trước ngực cô.

“A ~” Liễu Uyển Nhi không nhịn được A lên tiếng.

Lâm Cẩm Quyền vừa muốn rời đi lại nghe được tiếng thét của cô,vội quay trở lại: “Tiểu Tiểu,cháu làm sao vậy?”

“Không có, không có gì ông ngoại.” Liễu Uyển Nhi vội vàng trả lời hần, hai tay thì cố gắng đẩy người đàn ông đang chui vào trong áo ngủ cô ra.

“Cháu thật không có chuyện gì sao?” giọng nói của cháu ông có chút kỳ quái.

“Không có, không có chuyện gì, đã muộn lắm rồi ông hãy nghỉ ngơi sớm.” Liễu Uyển Nhi cắn răng cố nén rên rỉ muốn bật khỏi miệng, mà hai tay cô đã bị người đàn ông trên người khống chế được, chỉ có thể để mặt hần làm xằng làm bậy với mình.

Nhóc con này lại có chuyện gì? Lâm Cẩm Quyền hết sức nghi ngờ.

Có phải ngày mai lập gia đình cho nên tối nay tương đối khẩn trương, nghĩ tới đây ông cười xoay người rời đi.

Tiếng động ngoài cửa rốt cục biến mất, Liễu Uyển Nhi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chỉ mới nghĩ một chút lập tức co rút.

Người đàn ông phía trên đột nhiên tiến vào khiến cô cảm thấy đau đớn.

Cô biểu hiện khác thường làm Tô Lực Hằng ngừng lại.

Cô đang làm gì, còn giả bộ trúc trắc với hần sao? Hay năm năm qua Vu Thiếu Đình chưa chạm qua cô? Nghĩ đến đây Tô Lực Hằng không khỏi dùng sức động eo.

“Đau ~” Liễu Uyển Nhi rốt cục không nhịn được đau đớn hô thành tiếng.

Tô Lực Hằng căn bản không để ý tới phản ứng của cô động tác càng thêm thô lỗ, nghĩ đến cô năm năm qua cùng người đàn ông khác mây mưa, trong lòng hần liền dấm hải sôi trào.

Đau đớn cùng ủy khuất khiến Liễu Uyển Nhi không nhịn được rót nước mắt.

“Bị anh chạm vào em ghét vậy sao? !” Nước mắt cô nhìn vào trong mắt Tô Lực Hằng hoàn toàn thay đổi thành ý khác, “Vậy thì em đã quen Vu Thiếu Đình rồi?”

Liễu Uyển Nhi nước mắt rơi nhiều hơn, anh Thiếu Đình căn bản không có chạm qua cô, mỗi lần hần muốn xâm nhập cô đều không tự chủ tránh ra, cô cũng không biết tại sao.

Cô rơi nước mắt càng nhiều càng khẳng định suy đoán của Tô Lực Hằng, toàn bộ không có yêu thương chỉ còn lại máy móc phát tiết.

153. Chương 153 : Tiếng Gọi Ngoài Cửa

Rạng sáng, Liễu Uyển Nhi nằm trên giường ngủ rất sâu.

Bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Tiểu thư, dậy trang điểm.” Tiếng gọi ngoài cửa vang vọng Liễu Uyển Nhi mơ mơ màng màng mở mắt, toàn thân đau rất, tại sao như vậy?

Đúng rồi, hôm nay cô phải kết hôn, còn gấp đôi công việc phải làm đây.

Đang muốn đứng dậy một bàn tay lớn đặt trước ngực làm cơn buồn ngủ của cô hoàn toàn tiên tan, liếc mắt nhìn sang Tô Lực Hằng đang ngủ say bên mình, mà lúc này bọn họ đều lỏa lồ.

Trí nhớ tới hôm qua từng chút xông lên đầu, trời ạ, cô là cô gái sắp lập gia đình lại cùng người không phải chủ rể lẫn lộn cả đêm, nếu để người giúp việc phát hiện thì hoàn toàn xòng đời.

“Tiểu thư, cô mau tỉnh, phải trang điểm đây.” Tiếng thúc giục ngoài cửa khiến Liễu Uyển Nhi bối rối.

“Anh dậy mau.” Hạ giọng, lắc lắc người đàn ông bên cạnh.

Tối hôm qua tại sao hân không đi !

“Làm gì.” Một tiếng lẩm bẩm,Tô Lực Hằng trở mình tiếp tục ngủ.

“Tiểu thư,cô dậy chưa?” giọng người giúp việc lần nữa truyền đến.

Liều Uyển Nhi gấp đến rơi mồ hôi xuống: “Anh dậy mau.”

Động tác trên tay mạnh hơn,bị cô dùng sức lay động Tô Lực Hằng rốt cục mở mắt.

“Em làm gì? Còn sớm.” Miệng bị bàn tay Liều Uyển Nhi phủ lên,gọng toàn bộ ngậm trong miệng.

“Nhỏ giọng một chút,không là người bên ngoài nghe được.”

Cô khấn trương khiến Tô Lực Hằng bất mãn,kéo tay cô xuống: “Nghe được thì nghe.”

Cô vốn là người phụ nữ của hân,có chuyện gì cần tránh né.

“Tiểu thư,cô đang nói chuyện sao?” Người giúp việc cảm thấy kỳ quái,trong phòng tiểu thư hình như có giọng nói của đàn ông.

“Là ta,ơ,các người chờ một chút,ta đổi lại quần áo một chút.” Liều Uyển Nhi vội vàng nói,sợ các cô phát hiện điều khác thường.

Nhanh chóng nhặt quần áo trên mặt đất đưa cho hân.

“Nhanh mặc xong rồi đi.” Liều Uyển Nhi giọng bình tĩnh thúc giục hân.

Tô Lực Hằng liếc cô một cái,hân không phải gian phu không cần thiết chạy trốn.

Thấy hân bất động,Liều Uyển Nhi chỉ có thể cầm lấy quần áo mặc giúp hân,mà Tô Lực Hằng rất thích được phục vụ như vậy,để mặc Uyển Nhi bận việc trên người hân.

“Tiểu thư,cô nhanh lên thời gian không còn sớm,chúng tôi còn rất nhiều chuyện phải chuẩn bị.” Người giúp việc cảm thấy kỳ quái,tiểu thư của các cô bình thường không biết kéo dài thời gian.

“Nhanh, nhanh,các cô đợi thêm một chút.”

Rốt cục giúp đại phiền toái mặc xong quần áo tử tế,Liều Uyển Nhi dùng sức kéo hân ra khỏi giường,đẩy tới bên cửa sổ.

“Anh đến thế nào thì đi như thế,nhanh một chút.”

Tô Lực Hằng chậm rãi leo lên cửa sổ,quay đầu nhìn Liều Uyển Nhi lộ ra nụ cười hàm ý sâu sa: “Vậy chúng ta gặp lại tại hôn lễ.”

“Đừng nói nữa,anh đi nhanh.” Liều Uyển Nhi căn bản không chú ý lời của hân,dùng sức đẩy hân,đóng lại cửa sổ,sau đó nhanh chóng chạy đi mở cửa.

Người giúp việc nhìn trên người cô là đồ ngủ đơn giản,không khỏi kỳ quái,tiểu thư không phải nói thay quần áo sao? Tại sao một khoảng thời gian dài vẫn mặc đồ ngủ,kỳ quái thật kỳ quái,nhưng cô là tiểu thư,các cô cũng không dám hỏi nhiều.

Liều Uyển Nhi thở phào nhẹ nhõm mới nhớ tới Tô Lực Hằng vừa bị cô đẩy ra cửa sổ,len lén liếc về phía ngoài cửa sổ,hân sẽ không sao chứ?

Hai tay vịn lên cửa sổ Tô Lực Hằng thật vất vả tìm được điểm dừng chân,sau khi đứng vững lại tung người nhảy từ lầu hai Liều Uyển Nhi xuống,nghe thầm nhóc con này thật tàn nhẫn,đẩy hân xuống đây,chẳng lẽ không lo lắng hân sẽ xảy ra chuyện sao?

Đợi xong việc sẽ dạy dỗ cô một trận ra trò.

Trong phòng bị người giúp việc ba chân bốn cẳng bới tóc Liều Uyển Nhi chợt nhớ hân vừa rồi có nói gì với cô,hình như nói gặp lại ở đâu,thôi đi,không rảnh quản mọi việc,còn có rất nhiều chuyện chờ cô đây.

154. Chương 154 : Đi Vào Lễ Đường

“Lập tức theo an bài mấy ngày trước chuẩn bị hành động.”

Ra lệnh một tiếng, hai người lập tức chia nhau thi hành.

Sau ngày hôm nay người phụ nữ của hắn vĩnh viễn trở lại bên cạnh hắn, Tô Lực Hằng đứng trước cửa sổ bỗng nhiên hết sức mong đợi hôn lễ sắp tới.

Sửa lại trang phục, một đồng lễ nghi, Liễu Uyển Nhi bị lộng thất điên bát đảo rót cục ngồi vào xe đi đến giáo đường.

Trong hành khúc hôn lễ, cô khoác tay Lâm Cẩm Quyền cùng phù dâu và đám trẻ con rắc hoa chậm rãi đi đến một chỗ khác trong giáo đường, mà nơi đó chú rể cũng là người đàn ông ở bên cô nữa đời còn lại—— Vu Thiệu Đình đang dùng ánh mắt tha thiết nhìn cô.

Đây là hôn lễ của cô, bỗng nhiên cảm giác có chút hốt hoảng, ngay sau đó một trận mãnh liệt không yên tĩnh đánh tới.

Liếc sơ đám người đến dự hôn lễ, không có bóng dáng người đàn ông kia, hắn không có tới, Liễu Uyển Nhi thở phào nhẹ nhõm đồng thời chẳng biết tại sao trong lòng lại có chút mất mát.

Rót cục đi đến thăm đồ thật dài, Vu Thiệu Đình đi tới bên cạnh.

Một khắc buông tay khỏi Lâm Cẩm Quyền, Liễu Uyển Nhi phát hiện trong mắt ông ngấn nước.

Ông ngoại, đừng khóc, ông như vậy làm cháu rất muốn khóc theo, nồng đậm tình thân làm Liễu Uyển Nhi không muốn buông tay khỏi ông.

Lúc này một bàn tay lớn khác cầm lấy cô, là Vu Thiệu Đình, ánh mắt của hắn vĩnh viễn dịu dàng tràn đầy khích lệ.

So với người đàn ông kia thiếu một phần lửa nóng, thiếu một phần cướp đoạt, làm cho người ta rất thư thái, rất an toàn. Nhưng không thể cuộn trào mãnh liệt.

Trời ạ, cô sắp kết hôn, tại sao luôn nhớ người đàn ông kia, nguyên nhân chẳng lẽ bởi vì tối hôm qua.

Liễu Uyển Nhi nhanh đuổi đi ma quỷ trong lòng, mi phải lập tức khôi phục bình thường, không thể suy nghĩ lung tung nữa, trong lòng reo hò cố gắng tập trung tinh thần.

Người giám chứng nhìn một đôi trước mắt, chú rể rất tập trung nhưng cô dâu hình như có chút thất thần, cô đang suy nghĩ gì đấy, nắm chắc thời gian đi tiểu thư, sớm chút kết thúc hắn còn phải về nhà ăn cơm đây.

“Ừm.” Người giám chứng hắng giọng, cũng làm cho người trước mặt đem lực chú ý tập trung đến trên người hắn.

Nghề nghiệp ngàn đời không thay đổi đang muốn ra khỏi miệng, bỗng nhiên có một đám người áo đen từ cửa vọt vào, trong tay còn cầm súng.

155. Chương 155 : Tiếp Tục Hôn Lễ

Thấy đột nhiên vọt vào một đám người áo đen hung thần ác sát, tất cả khách khứa trong giáo đường đều bị hù dọa.

“Mọi người không cần sợ hãi, chúng tôi chỉ đến tham dự hôn lễ.” Người đàn ông cầm đầu chính là Tô Lực Hằng.

Phía sau hắn là Khinh Vân cùng Tử Quyên.

Vu Thiểu Đình trước tiên kéo Liễu Uyển Nhi sang bên cạnh mình, chăm chú nhìn người không có ý tốt.

“Tô Lực Hằng, cậu muốn làm gì? !” Lâm Cẩm Quyền là người đầu tiên đứng lên, gầm thét về phía người luôn khiến ông cảm thấy chán ghét.

Lời của ông cứng rắn bật ra hai người đàn ông áo đen đã ngồi vào chỗ.

“Tôi nói tất cả chúng tôi tới tham gia hôn lễ, không cần khăn trương như thế, tất cả mọi người buông lỏng chút.”

Lúc này chỉ thấy Tô Lực Hằng từ trong túi tiền móc ra một tờ giấy đưa cho người giám chứng, cười cười nói: “Xin ông theo như phía trên này viết tiếp tục chủ trì hôn lễ.”

“Đại ca.” Vu Thiểu Đình không biết hắn muốn gì, đang muốn đi đến ngăn cản hành vi của hắn, người đã bị Khinh Vân cùng Tử Quyên khống chế.

Nếu như một chọi một hắn sẽ không thua một trong hai người bọn họ, nhưng hai người đấu hắn cũng chỉ có thể bó tay chịu trói.

Người giám chứng nhìn tờ giấy vô cùng khó xử, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt uy hiếp Tô Lực Hằng, ông chỉ có thể làm theo.

“Chú rể Tô Lực Hằng tiên sinh, cô dâu Tô Tiểu Tiểu tiểu thư.”

Lời người giám chứng đọc ra khiến tất cả mọi người kinh ngạc, chú rể không phải là Vu Thiểu Đình sao?

“Ông đọc sai rồi.” Lâm Cẩm Quyền lập tức thét to.

Vu Thiểu Đình rất cục biết hắn muốn làm gì, hắn tuyệt không cho phép đại ca trong hôn lễ lại cướp đi cô dâu của hắn, hắn muốn đưa Liễu Uyển Nhi lập tức rời khỏi nơi đây.

Nhìn Vu Thiểu Đình vùng vẫy, Tô Lực Hằng nháy mắt một cái, chỉ thấy Tử Quyên bỗng nhiên lấy ra một cái khăn tay vung lên trên mặt Vu Thiểu Đình, hắn lập tức bất tỉnh.

“Anh Thiểu Đình.” Liễu Uyển Nhi sợ hãi thét một tiếng, muốn chạy đến đỡ lại bị người đàn ông bên cạnh kéo mạnh.

“Em biết điều đứng im tham gia hôn lễ cho anh, nếu không anh sẽ cho Lâm Cẩm Quyền ném thử lợi hại của thuốc mê.”

Liễu Uyển Nhi không dám động, cô tin hắn nói được làm được, hắn vốn là xã hội đen còn có gì là hắn làm không được.

Oán hận nhìn chằm chằm hắn, giận mà không dám nói gì.

Các tân khách cũng bị một màn này cho hù sợ, nhìn lại giáo đường đứng đầy những người mặc áo đen, người nào cũng ngậm miệng lại, ngay cả thở cũng không dám lớn tiếng.

“Tiếp tục đi.”

Người giám chứng sớm bị sợ choáng váng, dưới uy hiếp thúc giục của Tô Lực Hằng run rẩy đọc lên tuyên ngôn.

“Chú rể Tô Lực Hằng tiên sinh, cô dâu Tô Tiểu Tiểu tiểu thư, các người hôm nay đến giáo đường, trước Thánh điện, hai bên gia đình cùng bạn bè thân thuộc ký kết hôn ước. Hiện tại.”

Đọc xong nửa phần trước, người giám chứng sợ hãi nhìn về phía người đàn ông kinh khủng: “Tô Lực Hằng tiên sinh, ngài có đồng ý cùng Tô Tiểu Tiểu tiểu thư kết làm vợ chồng? Bất luận hoàn cảnh khó khăn, khỏe mạnh bệnh tật, đều vĩnh viễn yêu thương cô, tôn trọng cô, cả đời không thay đổi.”

“Tôi đồng ý.” Tô Lực Hằng.

Người đàn ông hướng sang Liễu Uyển Nhi nói: “Tô Tiểu Tiểu tiểu thư, cô có đồng ý cùng Tô Lực Hằng tiên sinh kết làm vợ chồng? Bất luận hoàn cảnh khó khăn bệnh tật khỏe mạnh, đều vĩnh viễn yêu thương lẫn, tôn trọng lẫn, cả đời không thay đổi.”

“” Liễu Uyển Nhi mím môi, hẳn luôn muốn thế nào được cái đó, ban đầu muốn chiếm lấy cô thì chiếm lấy cô, hiện tại muốn kết hôn thì kết hôn, căn bản không tôn trọng ý nguyện của cô.

156. Chương 156 : Kết Thúc Buổi Lễ

Người giám chứng chăm chú nhìn Liễu Uyển Nhi, cô ta rốt cuộc có chịu đồng ý không đây?

Lâm Cẩm Quyền không kiềm được, ông nhất định phải ngăn cản cháu gái ông yêu thương lấy tên cầm đầu xã hội đen Tô Lực Hằng, hô to một tiếng: “Tiểu Tiểu, đừng đồng ý.”

Mà người đàn ông bên cạnh ông thấy thế tuyệt không khách khí, trực tiếp lấy khăn tay trước đó đã chuẩn bị bịt lại miệng ông.

“Ông ngoại.” Liễu Uyển Nhi thấy thế lo lắng thét lên.

“Em mau nói đồng ý, sự kiên nhẫn của anh có hạn, không thể bảo đảm một giây sau bọn họ sẽ làm gì Lâm Cẩm Quyền.”

Tô Lực Hằng thấp giọng nói, cô không muốn cũng phải đồng ý, dù sao hôm nay hẳn nhất định phải lấy được cô.

Ác ma này, hẳn trừ uy hiếp cùng lừa gạt ra còn có thể làm gì?

Nhìn thoáng qua Vu Thiệu Đình bị ngất, còn có Lâm Cẩm Quyền bị ngăn chặn miệng, Liễu Uyển Nhi đành chịu nói ra ba chữ: “Tôi đồng ý.”

Người giám chứng thở phào nhẹ nhõm, ông thật không biết nếu như vị tiểu thư này nói không muốn, người đàn ông kinh khủng trước mắt này có thể hủy giáo đường không.

“Tiếp theo chú rể cô dâu trao đổi nhẫn.”

Tô Lực Hằng đeo cho Liễu Uyển Nhi chiếc nhẫn kim cương do chính tay hắn chọn, sau đó đưa ... một chiếc nhẫn phái nam cho Liễu Uyển Nhi, kéo tay cô để cô đeo lên cho mình.

Nhìn bọn họ trao xong nhẫn, người giám chứng cuối cùng nói: “Nguyện chúa Giêsu ban cho hai người vĩnh viễn hạnh phúc, sống đến đầu bạc giai lão.”

Kết thúc tất cả nghi thức kết hôn, Tô Lực Hằng đi tới bên cạnh Lâm Cẩm Quyền, mang theo nụ cười nguy hiểm đến gần ông nói: “Hoan nghênh báo cảnh sát, tôi đã nói chuyện sơ với cục cảnh sát, bọn họ sẽ rất vui ra sức cho ông, cuối cùng cảm ơn trực thăng của ông.”

Lâm Cẩm Quyền hiểu rõ mọi chuyện, thì ra kế hoạch bọn họ tự cho gió thổi không lọt đã sớm đã bị hắn nắm giữ.

Chỉ thấy Tô Lực Hằng kéo tay Liễu Uyển Nhi, nói với tất cả tân khách: “Cảm ơn các vị đến đây tham gia hôn lễ của chúng tôi, hiện tại tôi và vợ muốn rời đi trước, các vị tùy ý.”

Mang theo cô dâu giống như lúc đến, một nhóm người vội vã nhanh chóng rời đi.

Vừa được tự do Lâm Cẩm Quyền lập tức vọt tới bên cạnh Vu Thiệu Đình, gọi to: “Thanh Sơn, mau gọi xe cứu thương.”

Ánh mắt nhìn ra bên ngoài, cháu gái của ông, không biết Tô Lực Hằng sẽ đối xử con bé thế nào.

157. Chương 157 : Ly Hôn

Ngoài giáo đường Liễu Uyển Nhi không cùng mọi người lên xe, mà bị Tô Lực Hằng kéo đến trên bãi cỏ, ở nơi đó đã có một chiếc trực thăng Liễu Uyển Nhi nhận ra đó là trực thăng tư nhân của nhà họ Lâm.

Tô Lực Hằng nắm phi công kéo xuống, nhảy lên buồng lái, tiếp theo lời cô dâu lên.

Nhìn hẳn phát động trực thăng, Liễu Uyển Nhi sợ hãi nói: “Anh, anh có giấy phép lái sao?”

“Không có.”

Liễu Uyển Nhi khấn trương nắm chắc ghế ngồi: “Vậy anh sao có thể tự lái?”

Hắn muốn mang theo cô cùng nhau tự sát sao?

“Yên tâm, trên không không có cảnh sát giao thông.”

Hành động của hắn quá liều mạng, cô không sợ mới là lạ.

Nhìn trực thăng chậm rãi tiến về phía trước, Liễu Uyển Nhi trong lòng hoảng sợ, lại không nhìn được mở miệng: “Đây là trực thăng của ông ngoại, anh lái đi thật không tốt.”

“Hiện tại nó là đồ cưới của em, anh lái đi là đúng.” Giọng nói rất nhạt.

Tô Lực Hằng liếc cô một cái, nhóc con này cũng quá xem thường hắn, đừng bảo là hắn, mấy đường chủ trong Lưu Xuyên Đường cũng rất giỏi về môn này.

Liễu Uyển Nhi trong đầu rối loạn, cố gắng suy nghĩ tìm một lý do để Tô Lực Hằng dừng lại hành động điên cuồng, nhưng không phát hiện trực thăng đã từ từ bay lên, vung văng lại trên tầng cao nhất của Tô gia.

Chờ Liễu Uyển Nhi phục hồi tinh thần, phi công liều mạng đã không thấy, mái nhà trống trơn gió vù vù thổi đến.

Làm sao bây giờ? Rõ ràng muốn gả cho anh Thiếu Đình nhưng lại trở thành vợ hắn, thật loạn a.

Không biết anh Thiếu Đình cùng ông ngoại hiện tại thế nào, thật lo lắng cho bọn họ.

Hay nhân lúc này đi hỏi rõ người đàn ông kia tiếp theo muốn cô thế nào?

Liễu Uyển Nhi bò xuống trực thăng, đi xuống thang lầu, ở thư phòng lầu hai tìm được Tô Lực Hằng.

Mà lúc này đứng bên cạnh hắn là Tử Quyên, còn có một người đàn ông xa lạ.

“Tới đây, ký tên vào hiệp nghị ly hôn.” Tô Lực Hằng giọng rất lãnh đạm, nội dung khiến Liễu Uyển Nhi kinh ngạc.

Hắn tổn công sức phá hỏng hôn lễ cô, ép cưới cô, hiện tại lại muốn ly hôn, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Liễu Uyển Nhi từ từ đi về phía hắn, nhìn hiệp nghị ly hôn nằm trên bàn, bên cạnh Tô Lực Hằng đã ký xong tên hắn.

Người đàn ông xa lạ đưa bút cho cô, Liễu Uyển Nhi dừng lại thở dài trong lòng, cô vĩnh viễn bị hắn nắm giữ, thôi, muốn sao cũng được, dù sao đã đủ rối loạn, thêm việc này nữa còn có thể loạn đến đâu.

Nhận lấy bút nhanh gọn ký tên mình lên hiệp nghị ly hôn.

“Tử Quyên đưa vợ trước của ta về phòng, không có mệnh lệnh của ta không cho phép cô ta rời đi nửa bước.” Tô Lực Hằng giọng nói ẩn chứa một tia lửa giận.

“Anh không thể giam giữ tôi.” Nhưng cô kháng nghị là không có hiệu quả, bị Tử Quyên giữ lấy, bắt buộc ra khỏi thư phòng.

“Tô tiên sinh, tôi phải về hoàn thành thủ tục ly hôn.” Người đàn ông xa lạ cũng chính là luật sư, đang muốn cầm lấy giấy tờ trên bàn, lại bị Tô Lực Hằng đưa tay ngăn lại.

“Tô tiên sinh?” Ánh mắt luật sư nghi hoặc nhìn về phía hắn, hắn gọi ông tới không phải làm thủ tục ly hôn sao?

“Tôi chỉ cùng bà xã đùa một chút.” Tô Lực Hằng nhìn ông cười rục rờ.

Luật sư thoáng cái cứng lại,qua một hồi lâu mới phục hồi tinh thần.

“Tôi đây đi trước.”

Người có tiền suy nghĩ thật đúng biến thái,cái gì chơi không chơi lại chơi ly hôn,rõ ràng muốn trêu ông mà.

Nhìn bóng người luật sư biến mất trong tầm mắt,Tô Lực Hằng lửa giận hoàn toàn bộc phát,cầm qua hiệp nghị ly hôn xé thành mảnh nhỏ ném vào trong thùng rác.

Sở dĩ gọi luật sư tới đây,thuần túy chỉ muốn thử dò xét thái độ Liễu Uyển Nhi đối với hôn nhân của bọn họ,ai ngờ cô không lường lự nhanh chóng ký tên, tức chết hắc!

Muốn ly hôn,trừ phi hắc chết!

158. Chương 158

Liễu Uyển Nhi bị Tử Quyên đưa tới phòng Tô Lực Hằng.

Không biết căn phòng năm đó của cô có được giữ nguyên,hy vọng nó vẫn như cũ: “Chị Tử Quyên,em muốn về phòng mình.”

“Tiểu Tiểu,đây là phòng mới của em.”

“Nhưng chúng em vừa ly hôn.”

“Đây là ý đại ca.” Ngụ ý cô chỉ tuân lệnh làm việc.

Tử Quyên đang chuẩn bị rời đi lại bị gọi: “Chị Tử Quyên,em có thể dùng điện thoại gọi ông ngoại không?”

Cô muốn biết rõ tình trạng hiện tại của anh Thiệu Đình.

“Điện thoại trong nhà đã bị cắt ,đại ca ra lệnh không cho chị đưa em điện thoại di động.” Ý là cô bị hạn chế hành động tự do.

Tử Quyên nhìn ánh mắt bất lực của Liễu Uyển Nhi,không nhin được mở miệng: “Tiểu Tiểu,em hãy cùng đại ca nói chuyện rõ ràng,thật ra thì trong lòng anh ấy vẫn có em.”

Dứt lời liền đẩy cửa ra.

Tinh tế nghĩ lời của Tử Quyên.

Nếu như trong lòng hắc thật sự có cô tại sao không để ý cảm giác của cô đối xử anh Thiệu Đình cùng ông ngoại như thế?

Nếu như trong lòng hắc thật sự có cô tại sao trước đoạt cưới cô sau lại ép cô ly hôn?

Nếu như trong lòng hắc thật sự có cô tại sao giam cầm cô hạn chế hành động của cô?

Nhớ tới những thứ này Liễu Uyển Nhi trong lòng không khỏi có chút oán hận Tô Lực Hằng.

Nhìn gian phòng trống rỗng,hay nghĩ trước chút nữa sao đối mặt với hắc.

Hiện tại quan hệ giữa cô và hắc rất hỗn loạn,cô rốt cuộc nên xem hắc là chú hay chồng trước đây?

Đợi một hồi cũng không thấy người đàn ông kia trở về phòng,một mỗi một ngày Liễu Uyển Nhi chịu không nổi bắt đầu buồn ngủ.

Khi Tô Lực Hằng đi vào phòng,nhìn thấy cô bé vẫn đang mặc áo cưới,nằm nghiêng ngủ say trên giường.

Lặng lẽ đến gần cô,nhẹ nhàng xoa mái tóc của cô,si ngốc nhìn cô,cô dâu của hắc,bà xã cả đời của hắc.

Hôm nay khi hắn đi vào giáo đường nhìn thấy cô đứng trước đài,vẻ đẹp của cô làm hắn cảm xúc mê mông,một khắc đó hắn kiên định mình muốn bảo vệ cô cả đời.

Nhưng khi người giám chứng hỏi cô có đồng ý trở thành vợ của hắn hay không,cô chậm chạp không muốn,hắn tức giận;khi hắn cầm hiệp nghị ly hôn muốn cô ký lên,cô dứt khoát ký,hắn lại tức giận.

Nhưng những thứ vụn vặt này không đáng kể,tình yêu dành cho cô đã sớm áp đảo tất cả oán hận cùng lửa giận,chẳng qua vì mặt mũi hắn hi vọng cô có thể tự mình đến trước mặt hắn,nói cho hắn biết thật ra trong lòng cô cũng có hắn nhưng nhóc con chết tiệt này thủy chung dằn dặt suốt ngày chỉ biết lo lắng người đàn ông khác không hề đặt hắn trong lòng.

Haizz,khi nào cô mới có thể chấp nhận người chồng hợp pháp này đây?

Trong giấc mộng Liễu Uyển Nhi cảm giác có bàn tay to ấm áp đang nhẹ vỗ về cô,thật dịu dàng,thật thoải mái.

Từ từ mở mắt,trong mơ màng có một ánh mắt dịu dàng đang nhìn chăm chú vào cô.

Người đàn ông kia vĩnh viễn không nhìn cô như vậy,trong lòng có chút mất mát.

“Anh Thiếu Đình.” Nhẹ nhàng hô một tiếng, hắn đến đây lúc nào?

Mà câu gọi đó khiến ánh mắt dịu dàng trong nháy mắt biến mất đổi thành hai ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Liễu Uyển Nhi mở to hai mắt,thầm,là hắn.

Chồng trước của cô!

159. Chương 159

Tất cả dịu dàng biến mất hầu như không còn sau tiếng gọi ‘Anh Thiếu Đình ’

Giống như bị rót vào miệng một ngụm giấm Sơn Tây lâu năm Tô Lực Hằng chưa xốt,lửa giận xông thẳng trần nhà ngay sau đó đốt trụi một mảng lớn.

“Em đời này cũng đừng nghĩ gặp được hắn!” Quăng xuống lời nói tàn nhẫn quay đầu bước đi,sợ mình ở đây thêm một giây đồng hồ sẽ không chịu nổi!

Cô không phải cố ý nhận làm người,ai bảo thái độ hắn dịu dàng không bình thường,bất quá đó là ánh mắt của hắn sao?

Sau khi hoài nghi trong lòng Liễu Uyển Nhi không khỏi lóe lên chút hạnh phúc,có lẽ Tử Quyên tỷ nói là sự thật,trong lòng hắn thật sự có cô.

Cô muốn đi tìm hắn để hỏi cho rõ ? Như vậy có quá chủ động không? Lỡ như nói không đúng chọc hắn giận hơn nữa thì sao? Nhưng nếu như hắn thật sự yêu cô, vậy thì có thể yêu cầu hắn giản hòa cùng anh Thiếu Đình và ông ngoại?

Tìm hắn? Không tìm hắn? Liễu Uyển Nhi do dự.

Phiền não cúi đầu,chợt phát hiện mình còn mặc áo cưới,trước tiên phải đổi lại quần áo thường ngày.

Vừa ý thức được cô không có quần áo,cho nên quyết định đến tủ quần áo tùy tiện tìm một cái áo sơ mi của Tô Lực Hằng.

Mở ra tủ treo quần áo,bên trong tất cả đồ phái nữ,mỗi một bộ đều là kiểu cô thích,nhìn lại số đo hoàn toàn hợp dáng người của cô,hắn chuẩn bị cho cô sao?

Giống như có được khích lệ, Liễu Uyển Nhi quyết định đi tìm Tô Lực Hằng nói chuyện một chút, đem tất cả nghi vấn năm năm trước một lần hỏi rõ ràng.

Tìm đại một bộ đồ mặc ở nhà, chạy thẳng tới thư phòng Tô Lực Hằng.

Bên trong thư phòng, Tô Lực Hằng đang dạo dò Tử Quyên một số chuyện, chợt nghe có tiếng bước chân đang tới gần.

Ngay sau đó cửa thư phòng động dậy, dư quang liếc thấy bóng người nhỏ nhắn quen thuộc.

Tất cả lửa giận tiêu tán thoáng cái bốc lên, không chút nghĩ ngợi liền kéo Tử Quyên vào trong ngực mình, hôn lên môi cô ta.

Động tác đột nhiên của hắn khiến Tử Quyên kinh ngạc, rất nhanh cô cũng phát hiện người đang đứng trước cửa.

Liễu Uyển Nhi làm sao cũng không nghĩ đến bất gặp cảnh trước mắt, chợt nhớ tới năm năm trước cô lần đầu tiên nhìn thấy Tử Quyên nằm trên giường Tô Lực Hằng, thì ra bọn họ vẫn chưa cắt đứt.

Còn gì để hỏi, đáp án đã rất rõ ràng là cô tự mình đa tình, yên lặng đóng cửa lại yên lặng rời đi.

Tô Lực Hằng vẫn chú ý đến cử động của cô, trong nháy mắt thấy cô cứng ngắc để khiến hắn dừng lại động tác.

Nhìn cô thất thần rời đi, tim của hắn co rút một chút, trả thù cô kết quả giống như làm cho hắn khó chịu theo.

Lúc này Tử Quyên đẩy ra bàn tay Tô Lực Hằng đặt trên vai mình, thản nhiên nói: “Đại ca, đây là điều anh muốn sao?”

Cô có ý gì? Tô Lực Hằng nhìn đàn em dưới trướng mình nhiều năm.

“Không có chuyện gì khác, em đi trước.” Tử Quyên xoay người đi, năm năm trước khi Tô Lực Hằng điều cô trở về Singapore cô đã nhận ra người đàn ông này không thuộc về cô, cho nên cô buông tha mặc dù rất khổ sở.

Hiện tại cô chỉ tôn kính hắn, cô không hy vọng lãng phí thời gian cùng tình cảm cho người không yêu mình, cuối cùng khổ sở chính là mình.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Tô Lực Hằng, mà theo thời gian từng giây từng giây trôi qua trong lòng càng phập phồng lo lắng, nhóc con ngu ngốc kia lỡ như nhận định hắn còn quan hệ với Tử Quyên, có thể sẽ giống như năm năm trước bỏ trốn hay không?

Không được, hắn được trở về xem một chút, nghĩ tới liền lập tức đứng dậy chạy ra khỏi thư phòng.

160. Chương 160 : Hôn Anh

Một giây đóng lại cửa phòng Liễu Uyển Nhi cố nén nước mắt rất cục vờ ê.

Trong đầu tất cả đều là cảnh Tô Lực Hằng ôm hôn Tử Quyên, nếu không yêu cô tại sao còn muốn dây dưa ?

Lúc này chỉ có nước mắt mới có thể xoa dịu nỗi khổ trong lòng cô.

“Uyển Nhi.” Một tiếng hô nhỏ, Liễu Uyển Nhi nhanh chóng ngừng đầu, là ai gọi tên thật của cô?

Chỉ thấy cửa sổ đứng một người chính là Vu Thiệu Đình.

“Anh Thiệu Đình.” Giọng có chút kích động, hắn có biết khi cô đang đau lòng, gọi tên Uyển Nhi đối với cô mà nói là rất an ủi.

Nước mắt của cô khiến Thiệu Đình đau lòng: “Hắn đã làm gì em?”

Cô không muốn nói, không muốn nói hình ảnh khiến cô đau, vọt tới trước mặt của hắn: “Chúng ta đi thôi, rời xa nơi này, không bao giờ ... trở về đây nữa.”

“Ừ.” Giống như năm năm trước, Vu Thiếu Đình ôm lấy Liễu Uyển Nhi đứng trên cửa sổ.

“Các người cho rằng còn có thể chạy trốn sao?”

Bỗng nhiên một giọng nói từ chỗ tối truyền đến, nhanh chóng quay đầu lại, Tô Lực Hằng đã đứng phía sau bọn họ.

Lúc này Tô Lực Hằng trong lòng tê liệt đau đớn, cô lại muốn phản bội mình giống như năm năm trước cùng người đàn ông này chạy trốn.

“Anh Thiếu Đình chúng ta đi.” Liễu Uyển Nhi gọi làm Thiếu Đình lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện sắc mặt cô bé trong ngực kiên định lạnh lùng dị thường, trong lòng run lên, hấn nhay cảm lập tức phát hiện có chuyện không bình thường.

Nhưng lúc này không quan tâm được nhiều, sau khi hắn tỉnh lại Lâm Cẩm Quyền đã kể cho hắn nghe tất cả chuyện xảy ra, ý nghĩ đầu tiên chính là tới Tô gia cứu cô, mà hắn cũng lập tức làm như vậy, hiện tại chỉ cần rời khỏi cửa sổ này bọn họ có thể vĩnh viễn cao bay xa chạy.

Về mặt lạnh lùng của cô làm Tô Lực Hằng tâm lạnh như băng, vốn còn tưởng rằng cô có chút tình cảm với mình, bây giờ nhìn lại tất cả đều là ảo giác, là hắn tự mình đa tình.

Tô Lực Hằng siết chặt quả đấm: “Các người không thể đi.”

Vu Thiếu Đình cảnh giác nhìn người đàn ông nguy hiểm trước mắt, đơn đả độc đấu mình chưa chắc thắng được hắn, huống chi còn mang theo Liễu Uyển Nhi.

Nhưng việc đã đến nước này, vô luận thế nào hắn cũng muốn thử một lần, lui về phía sau hai bước, quay người lại đang chuẩn bị nhảy lên cửa sổ, bỗng nhiên nhìn thấy trong sân đã đứng đầy đàn em trong Lưu Xuyên Đường.

Liễu Uyển Nhi cũng nhìn thấy, tim nhất thời nguội.

Nhìn hai người họ cứng ngắc Tô Lực Hằng biết bọn họ đã thấy rõ hoàn cảnh.

“Tiểu Tiểu, em tới đây.” Đây không phải thỉnh cầu mà là ra lệnh.

Do dự một chút vẫn thoát khỏi lòng ngực hắn, không nhìn tới ánh mắt bảo “đừng” của Vu Thiếu Đình, Liễu Uyển Nhi không muốn liên lụy hắn, bởi vì cô biết người đứng ở trước mặt bọn họ đã hóa thành ma quỷ, hắn bây giờ chuyện gì cũng làm được.

Đi tới trước mặt của hắn, tay lập tức bị một lực lượng mạnh mẽ kéo, xương giống như sẽ bị bóp nát, cổ nén đau đớn, giống như cánh tay không thuộc về cô, cô không muốn ... bị hắn thao túng.

“Hôn anh.” Tô Lực Hằng vô cùng bất mãn trên người cô tản mát ra sự xa cách, đồng thời muốn biểu thị công khai chủ quyền trước mặt Vu Thiếu Đình, cô bé này là vợ hắn, đừng hòng cướp đi cô.

Giống như không nghe được lời hắn, ánh mắt Liễu Uyển Nhi dần dần rời rạc.

161. Chương 161

Tô Lực Hằng nhìn không thấy tức giận trong mắt cô, cô trước mắt giống như chỉ là một búp bê vải, búp bê vải không có linh hồn, trong lòng không khỏi có chút hụt hẫng.

“Hôn anh.”

Lần nữa ra lệnh trong giọng nói ngoại trừ cường thế còn có chút khấn trương.

Liễu Uyển Nhi giống như không nghe được giọng của hắn,ngơ ngác đứng trước mặt hắn,ánh mắt mơ màng không biết nhìn về hướng nào.

“Tiểu Tiểu.” Vu Thiếu Đình cũng phát hiện cô khác thường,không khỏi có chút lo lắng,muốn nhích tới gần cô lại bị Tô Lực Hằng ngăn cản.

“Cô ấy là vợ tôi!”

Thân phận này giống như một tiếng sấm chấn động màn nhĩ Vu Thiếu Đình,muốn liêu lĩnh kéo cô bên cạnh hắn đi cũng thấy được kiên định như bàn thạch trong mắt Tô Lực Hằng : “Trước đó tôi thả các người đi nhưng bây giờ cô ấy là vợ tôi,vĩnh viễn không thể chia cách,tôi sẽ không để cô ấy rời khỏi tôi nửa bước.”

Vu Thiếu Đình bỗng nhiên nhớ lại hiểu lầm năm năm trước,nếu như không phải hiểu lầm cô ấy hiện tại hoàn toàn chịu theo hắn đi sao?

Hiện tại thử nghĩ rốt cuộc là Tô Lực Hằng đoạt đi cô dâu của hắn,hay chính hắn đoạt đi cô gái vốn thuộc về đại ca?

Mà ai mới là tình yêu đích thực trong lòng cô ấy?

Cô lệ thuộc vào hắn,tin tưởng hắn,nhưng ở trong mắt cô hắn chưa từng thấy qua ngọn lửa kích tình.

Giữa bọn họ chung đụng luôn dịu dàng thắm thiết rồi lại bình thản như nước,đó cũng là nguyên nhân mỗi khi đứng trước mặt Tô Lực Hằng cảm thấy hoảng loạn, nói cho cùng hắn không có chút tình cảm dành cho hắn.

Nhìn cô bối rối,thất thần,tức giận,ha ha không có yêu lấy đâu ra oán hận cùng thất vọng.

Mình đưa đã cướp đi cô năm năm đã đến lúc trả lại cho hắn.

Rũ xuống hai mắt xoay người đi.

Tự nói với mình không được quay đầu lại,cô bé kia đã tìm được cang chân chính,có lẽ bảo có thể gặm thét nhưng có cang che chở,tất cả cũng sẽ trời cao biển rộng.

Ánh mắt Tô Lực Hằng vẫn dán chặt trên người Liễu Uyển Nhi.

Nhìn cô thật lâu không có phản ứng,không nhận được hỏi: “Em đang giận anh sao?”

Vẫn hờ hững.

Tô Lực Hằng ôm cô đặt lên trên giường,đắp chăn cho cô.

Nhẹ xoa lông mày trên trán,trong lòng thở dài một hơi,cho dù trong lòng em không có anh,anh vẫn giữ em bên mình,ai bảo cuộc đời anh đã không thể không có em.

162. Chương 162 : Em Cười Đi

“Tiểu Tiểu,em tới đây.” Tô Lực Hằng kéo Liễu Uyển Nhi xuống lầu,chỉ thấy một chiến đàn Piano Steinway màu trắng tao nhã đứng sừng sững trong phòng khách.

“Thích không?” Tô Lực Hằng mong đợi nhìn cô.

Kể từ khi ngày đó Liễu Uyển Nhi giống như biến thành một búp bê vải không có hồn phách,không khóc không cười không âm ỉ,mỗi ngày lẳng lặng ngồi trong phòng,bất luận Tô Lực Hằng nói với cô điều gì cô đều lờ đi không để ý.

Vì để cô mở miệng hắn lao lực lao tâm,mỗi ngày bảo Khinh Vân cùng Tử Quyên thay phiên nói chuyện với cô,biết cô thích âm nhạc liền mua cho cô một đồng hồ cô thích nhưng người đó vẫn thờ ơ.

Liễu Uyển Nhi nhìn sang Piano,ngay sau đó rũ mắt xuống,Tô Lực Hằng trong lòng có chút mất mát nhưng cũng không muốn dễ dàng buông tha.

Kéo cô ngồi xuống trước bàn Piano,cầm tay cô.

Mười ngón tay giao nhau,chạm vào phím đàn màu trắng,đờn ra một ca khúc sôi nổi.

Là bản

your smile

,giai điệu nhẹ nhàng

Đờ xuống một âm phù,Tô Lực Hằng ôm lấy cô bé phong lấy lòng mình,nếu như đây là trừng phạt em dành cho anh,em đã thành công bởi vì anh đã mất đi hạnh phúc.

Ngón tay vẫn dừng trên bàn phím màu trắng,Liễu Uyển Nhi tim khê co rút,tại sao là

your smile

?

Nhìn thấy anh cùng cô gái khác ôm hôn,bị anh tổn thương,anh còn hi vọng tôi nở nụ cười chống đỡ sao?

Nếu như nhất định phải dây dưa cả đời,vậy cô lựa chọn không vùng vẫy nữa.

Lẳng lặng ngồi trước đàn Piano,lẳng lặng cảm nhận nhiệt độ lẫn nhau,hai trái tim dây dưa,càng ra vẻ bình tĩnh càng nén chịu thì càng khổ sở.

Đúng lúc này,cửa lớn bị đẩy ra,một một giọng nói tức giận truyền đến.

“Tên tiểu tử thú nhà người,gạt ta đi châu Úc du lịch,kết quả chạy về nước bắt nạt Tiểu Tiểu.” Là dì Trương,mà phía sau cô còn có Đào Nhân cùng Tiểu Do.

“Dì Trương.” Tô Lực Hằng gọi người trưởng bối khiến hấn đau đầu,ánh mắt hung dữ trừng mắt nhìn Đào Nhân cùng Tiểu Do đứng phía sau,bảo bọn họ xem chừng Dì Trương nhưng vẫn bị bà phát hiện.

Dì Dương vừa nhìn thấy Liễu Uyển Nhi lập tức lao đến,đưa tay kéo cô bé vào trong ngực mình.

“Nhóc con tàn nhẫn,tại sao rời khỏi,tin tức hoàn toàn không có,cháu có biết dì Trương rất lo lắng không.” Đang nói chuyện nước mắt đã rơi xuống.

“Dì Trương.” Liễu Uyển Nhi rốt cục nói ra câu đầu tiên trong nhiều ngày,quay lại ôm lấy dì Trương,hồi ức năm năm trước từng chút từng chút trở lại trong đầu, bà tựa như mẹ ruột quan tâm lo lắng cho cô,ban đầu rời đi làm cho cô không nở bỏ nhất là dì Trương,nghe tới đây Liễu Uyển Nhi cũng rút nước mắt.

Nhìn thấy cô rốt cục có phản ứng,Tô Lực Hằng tim căng thẳng mấy ngày nay rốt cuộc có thể thả lỏng,có lẽ dì Trương trở lại chưa chắc không phải chuyện tốt.

163. Chương 163 : Ngược Lại Chọn Một Con Đường Riêng Để Đi

Tất cả giống như trở lại năm năm trước chẳng qua trong nhà thiếu một Vu Thiệu Đình,nhiều hơn một người giúp việc.

Thời gian dùng cơm tối

“Tiểu tử thú này,chuyện kết hôn lớn như vậy cũng không nói với ta một tiếng,hại ngay cả hôn lễ của các người ta cũng thể tham dự!” Dì Trương nói xong nghiêng rằng nghiêng lợi,còn thiếu không đem chén trong tay đập xuống.

“Dì Trương.” Trong giọng nói Tô Lực Hằng mang theo cầu khẩn,lão nhân gia trở lại lại bắt đầu quở trách hần,chưa từng ngừng lại hần làm gì phạm nhiều sai lầm, khiến hần không có chút uy trước mặt đàn em.

“Tiểu Tiểu,cháu ăn nhiều một chút,xem cháu gầy chưa kìa.”Dì Trương gấp thức ăn cho Liễu Uyển Nhi.

“Cám ơn.” Liễu Uyển Nhi thản nhiên nói.

Tô Lực Hằng cũng gấp cho cô một miếng cá,chờ mong nghe cô cảm ơn lại không nghe được cảm thấy có chút mất mát.

Sau khi dì Trương trở về,cô đã mở miệng nói chuyện nhưng vẫn không để ý tới hần.

“Tiểu Tiểu,cháu phải dưỡng thân thể thật tốt,như vậy tương lai sinh ra con mới có thể khỏe mạnh.” Dì Trương vừa nói,bàn tay Liễu Uyển Nhi cầm chiếc thìa cứng một chút,vốn định nói với dì Trương cô và Tô Lực Hằng đã ly hôn nhưng nghĩ lại thì thôi,không nên giải thích,lão nhân gia nhất định không thể tiếp nhận chuyện bọn họ ly hôn,biết đâu đến lúc đó nga cả cô cũng bị trách.

Thật ra thì cả Tô gia trừ Liễu Uyển Nhi những người khác đều biết thật ra bọn họ không ly hôn,mà Tô Lực Hằng cũng đã nói cho cô biết,hiệp nghị ly hôn của bọn họ đã sớm biến thành đồ bỏ chôn xuống mặt đất mà cô hình như không nghe thấy.

Cẩn thận quan sát bà xã của mình,Tô Lực Hằng cảm thấy dì Trương nói rất có lý,mặc dù hần không có kinh nghiệm về phương diện này nhưng biết người mẹ khỏe mạnh liên quan đến đứa con khỏe mạnh,xem ra hần phải giúp cô bồi bổ thân thể,chuẩn bị kế hoạch tạo người của hần.

Tô Lực Hằng hành động nhanh chóng ,buổi tối người giúp việc mua một đồng hồ bỏ từ ngoài vào,từ đầu bỏ đến chân đem vào trong phòng Tô Lực Hằng cùng Liễu Uyển Nhi.

“Những thứ này cho em,sau này mỗi ngày đều phải uống đấy.” Tô Lực Hằng nói.

Không thèm nhìn đến đồng hồ đó một lần,Liễu Uyển Nhi bò thẳng lên giường mình,đắp lên chăn,ánh mắt khép lại,ngủ.

“Bà xã,em đừng ngủ sớm như vậy,anh phải nói với em những món đồ này làm sao uống.”

Người này thật là mặt dày,đã ly hôn ai là bà xã của hần! Liễu Uyển Nhi mắng thầm trong lòng,ngoài mặt một chút phản ứng cũng không có.

“Bà xã,em đừng ngủ.” Bất kể Tô Lực Hằng gọi cô thế nào,Liễu Uyển Nhi đều không để ý hần.

Một người đơn độc Tô Lực Hằng rốt cục biết cô quyết tâm không chú ý đến mình,xem ra hần phải thay đổi phương pháp.

Từ một đồng hồ lật vật chọn ra một thứ hần thấy rất quan trọng,xé đi nhãn ngoài,nhìn người trên giường nói: “Tô Tiểu Tiểu,em đứng lên cho anh.”

Bất động đúng không? Trực tiếp kéo cô ngồi dậy.

Bị buộc ngồi dậy Liễu Uyển Nhi rốt cục mở mắt,mặt không chút thay đổi nhìn hần.

Nhét cái hộp vào trong tay cô: “Đây là hộp thuốc tránh thai ,sau này mỗi ngày uống một viên cho anh,đừng hòng muốn lén có con với anh!”

Dứt lời tắt đèn,nằm chết dí trên giường.Tô Lực Hằng trong lòng có chút đắc ý,những vật khác không sao ngày mai bắt đầu bảo dì Trương mỗi ngày nấu món bổ cho cô,để dì Trương dụ cô ăn.

Thả hộp thuốc ‘ thuốc tránh thai ’ lên đầu giường,Liễu Uyển Nhi nằm xuống đưa lưng về phía Tô Lực Hằng,mặc dù biết hần không thích mình nhưng tim vẫn có chút đau nhói,nếu như ghét cô tại sao không cho cô rời đi?

Không được rơi nước mắt,không được để hần biết mình rất để ý,yên lặng tự nói với mình,cố gắng nhịn đi

164. Chương 164

Tô Lực Hằng len lén đi vào phòng bếp, lãnh giáo dì Trương những điều cần thiết trước khi mang thai.

Sau khi giải thích rõ ràng, Tô Lực Hằng mới phát hiện thì ra mang thai sinh con là chuyện không hề dễ dàng, thử nghĩ xem Liễu Uyển Nhi vóc người mảnh mai yếu ớt, không hỏi khiến hấn bận tâm cô có chịu được cơn đau trong lúc sinh con không.

“Dì Trương, vậy làm sao mới có thể giúp Tiểu Tiểu mập thêm một chút?” Tô Lực Hằng hỏi.

“Cậu cho rằng mập có thể sinh con sao? Xem ra cậu ngày thường thông minh ngay thời điểm mấu chốt lại ngớ ngẩn.” Dì Trương nói.

Tô Lực Hằng phát hiện lúc này trong mắt dì Trương lóe tia thông minh hiểu rõ tất cả, chợt mới ý thức lời của bà có hàm ý khác.

“Dì, dì có lời gì cứ nói.” Tô Lực Hằng gọn gàng dứt khoát, đối phương đã giống như mẹ ruột hấn, giữa bọn họ không có gì không thể nói.

“Cậu và Tiểu Tiểu đã xảy ra chuyện gì?” Dì Trương trực tiếp đặt câu hỏi.

Xem ra cô ra chiến tranh lạnh với hấn mọi người đều biết.

Tô Lực Hằng thở dài một hơi: “Tôi cũng không biết đất tị cô ấy ở chỗ nào, cô ấy đã rất lâu không để ý đến tôi, dù dỗ sao cũng không chịu.”

“Ngay cả mình sai ở đâu cũng không biết cô ấy làm sao có thể tha thứ cậu.” Dì Trương liếc hấn.

“Tôi không sai.” Vừa bắt đầu chính cô phản bội hấn, mà hấn đã không tính chuyện lúc trước tha thứ cô, hơn nữa sau khi cưới còn tha cho Ngạo Thông, nhưng thật ra chỉ vì không muốn cô ngày ngày lo lắng cho Lâm Cẩm Quyền và Vu Thiệu Đình, không hy vọng trong lòng cô quan tâm người đàn ông khác nhiều hơn hấn, nếu không hấn sẽ không nhân từ như vậy.

Lời của hấn khiến dì Trương cau mày: “Lực Hằng, có khi cậu cũng phải đứng trên góc độ Tiểu Tiểu nhìn vấn đề, chuyện cậu thấy đương nhiên chưa chắc cô ấy thấy đúng, làm gì có chuyện như cậu mong muốn. Cậu không được hoài nghi cô ấy, quan hệ giữa vợ chồng phải thăng bằng một chút.”

Hấn có như vậy không? Nói xong hấn cảm giác mình thật bá đạo, Tô Lực Hằng nhớ lại những hành vi trước đó của mình.

“Nhất là về phương diện tình cảm, dì thấy cậu nên tìm bữa nào rảnh rồi nói chuyện cùng Tiểu Tiểu, sau này các người còn con đường rất dài phải đi, phải học được làm sao thông hiểu lẫn nhau.”

“Nhưng trước đó dì Trương có thể giúp ta nói những lời tốt.” Liên tục mấy ngày vấp phải trắc trở khiến lòng tự tin kiên cường của Tô Lực Hằng cũng bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ.

“Ha ha.” Dì Trương hiểu ý cười, “Biết tác dụng của dì thì sau này đừng cho ta bên ngoài, nếu không sau này có việc đừng đến cầu xin ta.”

Tô Lực Hằng cười khúc khích bị lão nhân gia bắt được, không hổ là trưởng bối duy nhất có thể trách hấn.

“Tuân lệnh!” Ôm dì Trương hôn trên mặt bà một cái “Vậy thì làm phiền dì rồi.”

Đang lúc Tô Lực Hằng mơ mộng cuộc sống tốt đẹp giữa hấn và Liễu Uyển Nhi, chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Có khách đến Tô gia, là ai đây?

165. Chương 165

Nghe được tiếng chuông người giúp việc đi đến mở cửa, Tô Lực Hằng cùng dì Trương cũng ra khỏi phòng bếp, nhìn thấy ba bóng người quen thuộc đi qua vườn hoa nối đuôi nhau vào.

Thì ra là ba anh em Inge cùng Nhị Anh, Tứ Anh.

“Anh Lực Hằng.” Vừa thấy được Tô Lực Hằng, Nhị Anh và Tứ Anh lập tức lao đến.

“Các người tại sao đến đây?” Sự xuất hiện của bọn họ thật làm Tô Lực Hằng bất ngờ.

“Chúng ta là khách du lịch thuận tiện tới thăm cậu một chút.” Đang nói chuyện đã khoác một cánh tay lên hần.

Hai năm trước Nhất Anh và Tam Anh lần lượt kết hôn, cho nên nhà năm anh em giờ chỉ còn ba anh em tự do.

“Inge, hoan nghênh các người.” Ở Singapore năm năm dì Trương đã gặp được bọn người Inge mấy lần, tự nhiên biết bọn họ.

Nhưng thấy Nhị Anh và Tứ Anh quá thân mật với Tô Lực Hằng, không khỏi nhú mào. Tô Lực Hằng cũng ý thức được hành vi của các cô hơi quá lỗ, hiện tại hần là người đã có vợ, đặc biệt là thời điểm bà xã đại nhân còn đang giận hần.

Nhẹ nhàng kéo tay các cô xuống, uyển chuyển nói: “Các tiểu thư, tôi đã kết hôn, hiện tại trừ bàn tay ra những nơi khác đều là khu cấm.”

Ba anh em nghe vậy cũng mở to hai mắt nhìn, qua một hồi lâu là Inge mở miệng trước: “Anh không đợi Tiểu Tiểu sao?”

Người anh em của hần đã chờ đợi cùng tìm kiếm suốt năm năm qua, hần rốt cục buông tay sao?

“Bà xã của ta chính là Tiểu Tiểu.” Trong lời nói Tô Lực Hằng lộ ra một tia ngọt ngào.

“Chúc mừng.” Nhìn tình cảm bạn tốt rốt cục có kết quả, Inge thật lòng vui cho hần. “Cô dâu đâu? Mau cho chúng ta trông thấy.”

“Đúng vậy, cô ấy đâu?” Nhị Anh cùng Tứ Anh trề môi, các cô muốn tìm cô ta tính sổ, lại dám bắt anh Lực Hằng bọn họ chờ lâu như vậy.

“Nói với phu nhân nhà có khách, bảo cô ấy xuống đây.” Tô Lực Hằng vừa căn dặn người giúp việc, vừa ngồi xuống nói chuyện cùng Inge.

“Các người uống cà phê hay trà?” Dì Trương hỏi.

“Cà phê.” Ba anh em trầm miệng một lời.

Theo dì Trương đi vào phòng bếp, trong phòng khách chỉ còn lại ba anh em cùng Tô Lực Hằng, Inge mở miệng: “Lần này chúng ta mang một vật đến cho cậu.”

“Hả?” Thật ra Tô Lực Hằng cũng đoán được bọn họ không đơn thuần đến đây mà có việc khác.

Chỉ thấy Inge từ trong túi tiền móc ra một món đồ được khăn bao lại giao cho Tô Lực Hằng.

“Anh Lực Hằng, anh cũng phải cẩn thận.” Nhị Anh chân thành nói.

“Có gì cần cứ mở miệng với chúng em.” Tứ Anh vẻ mặt nghĩa khí, tất cả kẻ đối nghịch với Tô Lực Hằng đều là kẻ địch của cô.

Tô Lực Hằng mở ra khăn tay nhìn thoáng qua vật kia sau lập tức gói lại cầm trong tay: “Các người làm sao có nó?”

“Ở trên máy bay trộm trên người một tay sắc lang.” Tứ Anh nghịch ngợm trừng mắt nhìn Tô Lực Hằng.

“Xem ra em có tiềm chất làm trộm.” Tô Lực Hằng cười nói, cô mượn gió bẻ măng giúp đỡ hần được chuyện lớn, “Chi phí các người đến Trung Quốc du lịch ta sẽ bao hết toàn bộ.”

Đây xem như cảm ơn mọi người.

“VẬY anh có thể cùng chúng em đi chơi,cùng chúng ta ăn cơm, cùng chúng ta đổ máu.” Hai Anh mắt sáng lên tràn đầy mong đợi,Tứ Anh nghe vậy cũng dựng lỗ tai chờ câu trả lời của hắn.

“Xin lỗi,bản thân ta không thể theo phục vụ ba người.” Tô Lực Hằng dùng giọng khàn khàn cự tuyệt yêu cầu của các cô,hắn là người đàn ông kiên trinh.

Lúc này,một tiếng bước chân nhẹ nhàng từ thang lầu truyền đến,ngay sau đó một thân ảnh dịu dàng xuất hiện trong tầm mắt mọi người,là Liễu Uyển Nhi.

166. Chương 166

“Tiểu Tiểu.” Inge vừa thấy Liễu Uyển Nhi,trên mặt lập tức lộ ra nụ cười mừng như điên chạy về phía thang lầu,đưa tay ôm lấy cô,hôn mạnh lên mặt cô một cái.

Nếu đổi lại năm năm trước Liễu Uyển Nhi nhất định không thể tiếp nhận phương thức chào hỏi thế này,nhưng sống ở nước Áo năm năm,cô đối với thái độ nhiệt tình đã có thể vui vẻ tiếp nhận.

Nhìn Inge cười nhạt: “Anh khỏe chứ.”

Vẫn nụ cười tao nhã,so với cô bé năm năm trước ở Langwiki,hôm nay cô thêm một phần thành thực quyến rũ,Inge tự đáy lòng khen ngợi: “Em càng ngày càng đẹp.”

Nhìn hai người bọn họ thân mật,Tô Lực Hằng trong lòng hết sức khó chịu,luôn dùng mặt lạnh với hắn còn với người đàn ông khác thì nhiệt tình,vừa ôm vừa hôn quả thực không để ông xã như hắn vào mắt.

Trong lòng bá đạo cùng chuyên chế xông ra,lúc này lời dì Trương đã sớm bị hắn ném lên chín tầng mây.

Tô Lực Hằng đè nén cơn giận trong lòng,đi đến thang lầu,nghe người xen giữa hai người tách hai bọn họ ra,một tay cầm Liễu Uyển Nhi,mỉm cười dùng sức nhắc nhở cô chú ý thân phận hiện nay của mình.

Inge lập tức nghe ra bạn thân đang ghen,treu chọc nói: “Tiểu tử cậu cũng quá hẹp hòi đi,người khác đụng vào bà xã một chút cũng không được.”

“Nào có,ta chỉ đến đỡ cô ấy xuống.” Tô Lực Hằng lập tức bắn ngược,hắn đường đường là đại trượng phu không được nói hắn là người hay ghen .

Vì chứng minh mình không thêm để ý,Tô Lực Hằng buông ra Liễu Uyển Nhi,ngồi trở lại trên ghế,lắm bầm : “Các người bắt quá chỉ chào hỏi,ta cần gì để ý .”

“Thật không?” Ánh mắt treu đùa Inge bay về hướng hắn.

“Anh Lực Hằng,anh thực sự không ăn giấm?” Nhị Anh cùng Tứ Anh nhìn ra hắn đang ghen,nên rất hoài nghi lời hắn vừa nói.

“Trong từ điển của ta chưa từng có từ ‘ ghen ’” Tô Lực Hằng mạnh miệng nói.

“Tốt,vậy để cho Tiểu Tiểu cùng ta ra ngoài mua vài thứ?” Inge cố ý nói lời mời.

“Dĩ nhiên không thành vấn đề.” Tô Lực Hằng ra vẻ không câu chấp.

“Tiểu Tiểu,có thể không?” Inge ngược lại hỏi ý kiến Liễu Uyển Nhi,nghe ngợm trừng to hai mắt nhìn cô.

Liễu Uyển Nhi không có hiểu dụng ý của hắn,đơn thuần cho rằng hắn muốn cô đi cùng mua đồ,khẽ mỉm cười: “Tôi sẵn lòng.”

Nghe vậy trong dạ dày Tô Lực Hằng ứa ra dịch chua,âm thầm cắn chặt răng,nhóc con chết tiệt,trước mặt mọi người cùng người đàn ông khác liếc mắt đưa tình,xem ông xã này đã chết phải không?

Chờ bọn người Inge đi,hắn nhất định phải dạy dỗ cô!

“Lực Hằng,vậy chúng ta ra ngoài trước,hai em gái của tôi nhờ anh chăm sóc.” Inge dứt lời liền nắm tay Liễu Uyển Nhi.

Tô Lực Hằng phát phát tay,ngiêng đầu sang chỗ khác không nhìn bọn họ,sợ nhìn hai người thân mật hẳn sẽ học máu mà chết.

167. Chương 167

Kể từ lúc Liễu Uyển Nhi cùng Inge rời đi,Tô Lực Hằng vẫn đứng ngồi không yên,thỉnh thoảng còn nhìn ra ngoài cửa lớn.

Qua nhiều tiếng đồng hồ,rất cục nhìn thấy một đôi nam nữ vừa nói vừa cười đẩy cửa vào.

Nhìn thấy thân thể bọn họ gần sát,ánh mắt đan vào nhau,vẻ mặt vui vẻ,sau khoảng thời gian dài đợi chờ xen lẫn nôn nóng cuối cùng nồng đậm ghen tức hoàn toàn bộc phát.

Vọt tới trước mặt Liễu Uyển Nhi,kéo tay cô qua: “Em còn biết trở về sao!”

Thấy hắn đột nhiên xuất hiện chỉ trích Liễu Uyển Nhi có chút luống cuống,không phải hắn đồng ý cho cô ra ngoài rồi à?

“Trở về phòng cho anh!” Hắn muốn giấu cô đi,không cho cô ở đây trên hoa ghẹo nguyệt.

“Lực Hằng,chúng tôi bắt quá đi thêm mấy nơi,cậu cũng không cần giận như vậy.” Inge thấy hắn không giống bình thường vô cùng buồn cười,bạn tốt của hắn quả nhiên là thùng dấm.

“Chuyện vợ chồng chúng tôi không cần cậu quan tâm.” Inge bảo vệ Liễu Uyển Nhi làm Tô Lực Hằng bắt đầu phỏng đoán,hắn không phải thích cô ấy đã lâu? Nhớ năm năm trước ở LangWiki hắn từng có ý với cô.

Nghĩ đến đây,không khỏi nhìn Inge hét lên: “Cậu cách bà xã tôi xa một chút.”

“Lực Hằng,cậu quá không lễ phép với khách.” Di Trương bưng trái cây đã cắt đi vào phòng khách,liếc mắt nhìn hắn trợn mắt,thật là người đàn ông nhỏ mọn.

“Đúng vậy,anh Lực Hằng,anh của em vừa rồi không làm gì cả.” Tứ Anh cũng nhìn không nổi nữa,lên tiếng bảo vệ anh trai của mình.

Nhìn hai người phụ nữ một già một trẻ bảo vệ ‘tình địch’ của hắn,Tô Lực Hằng trong lòng bất mãn thoáng cái dâng cao.

Nhìn trái nhìn phải nhìn,cuối cùng nhắm về phía Di Trương gầm lên: “Dì cũng đừng có quản!”

Dứt lời kéo mạnh Liễu Uyển Nhi lên lầu.

Nhìn hắn thô lỗ vô lễ,Inge lắc đầu không nhin được khuyên nhủ: “Lực Hằng,cậu nhẹ chút không được tổn thương Tiểu Tiểu.”

Nói chưa dứt lời,nhưng đã làm Tô Lực Hằng càng khẳng định hắn có ý với Liễu Uyển Nhi.

Nheo con ngươi thu hút nhìn kỹ bạn tốt:”Cô ấy là bà xã của tôi,cậu làm gì quan tâm thế?”

Inge bị hắn hỏi,không biết trả lời thế nào,lúng túng đứng yên.

“Đủ rồi !” Di Trương phát hỏa đi tới bên cạnh Tô Lực Hằng,đưa tay lên níu lấy lỗ tai của hắn “Tiểu tử ngươi có hết nóng chưa? Bắt nạt Tiểu Tiểu thì thôi,giờ còn vô lễ với khách,bộ cậu cho rằng trong nhà không có người lớn sao hả!”

“Dì Trương!” Tô Lực Hằng vội vàng kéo tay bà xuống,hắn cũng ba mươi tuổi,bà tại sao còn giống như lúc bé nhỏ lỗ tai hắn,hơn nữa còn làm trò trước mặt nhiều người,khiến hắn thật mất mặt.

“Cậu cũng biết mất mặt sao? Vậy tại sao không chừa mặt mũi cho người khác!” Dù sao Inge cũng không phải người ngoài.

Tức chết hần,dì không giúp hần thì thôi giờ còn giáo huấn hần,nhưng lại không thể nổi dóa với dì Trương,bất quá Tô Lực Hằng vung tay tông cửa bỏ đi.

Liễu Uyển Nhi nghe tiếng đóng cửa mạnh sợ hết hồn,đây là tình trạng gì đây?

“Anh Lực Hằng!” Nhị Anh vội vàng gọi hần.

“Hần không sao chứ?” Inge có chút lo lắng.

“Không có chuyện gì,tức giận một chút thôi.”về mặt dì Trương mù không sao cả,khi còn bé cũng vậy,tức giận bỏ chạy ra ngoài bụng đói thì biết điều trở lại thôi.

Vừa dứt lời chỉ thấy người đàn ông nổi giận ùng ùng quay trở lại,đưa tay kéo Liễu Uyển Nhi giận giữ chạy ra khỏi phòng.

“Cậu mang Tiểu Tiểu đi đâu?”Dì Trương nhìn bóng lưng hần hô ta.

“Không được xen vào!” Tô Lực Hằng quát,tại sao phải để bà xả lại cho bọn họ.

Dì không phải rất thích bao che Inge,vậy hãy để cho Inge ở bên cạnh dì vậy.

168. Chương 168

Nhét Liễu Uyển Nhi vào trong xe,Tô Lực Hằng giẫm chân ga lái xe xông ra ngoài.

Sợ hãi bám vào tay vịn trên cửa sổ xe,Liễu Uyển Nhi lo lắng hỏi: “Anh muốn đưa em đi đâu?”

Bàn tay đang cầm tay lái run rẩy,hần không nghe lắm chứ,cô đang nói chuyện với hần?

Tô Lực Hằng quay đầu,khẩn trương ngó chừng cô gái kia: “Em đang hỏi anh sao?”

Liễu Uyển Nhi bị nhìn chằm chằm có chút lúng túng,gật gật đầu.

Cô rốt cục mở miệng nói chuyện với hần,Tô Lực Hằng thân thể nghiêng qua,kích động hôn lên môi cô một cái,thật vui vẻ a.

“Anh,anh hãy chuyên tâm lái xe.” Lái xe không nhìn phía trước cũng quá nguy hiểm,Liễu Uyển Nhi phải nhắc nhở hần.

Đây là câu thứ hai,Tô Lực Hằng vui vẻ muốn hét to.

“Kỹ thuật của anh em cứ yên tâm.” Tiếng nói vừa dứt lái xe càng nhanh hơn,bởi vì ... thế cô mới nói chuyện với hần.

Nhìn chiếc xe vượt qua từng chiếc xe trên đường, Liễu Uyển Nhi khẩn trương muốn chết.

“Anh lái chậm thôi.”

Cô càng nói Tô Lực Hằng lái xe càng nhanh,trong lòng rất thoải mái,giọng bà xả hần dễ nghe hơn tiếng trời.

Không đầy một lát,xe ngừng lại trước cửa khách sạn.

Mở cửa xe,Tô Lực Hằng kéo Liễu Uyển Nhi đi vào trong khách sạn,hần muốn ôm cô,muốn chúc mừng bọn họ hết thức chiến tranh lạnh.

Người làm thủ tục nhìn bọn họ nói: “Tiên sinh,mấy người vào ở?”

“Hai người.”

“Dạ.” Cô gái nhập số khách vào máy tính,thỉnh thoảng liếc trộm Liễu Uyển Nhi bên cạnh Tô Lực Hằng.

Liễu Uyển Nhi bị nhìn đến lúng túng,cô ta không cho mình là nghề đó chứ?

Nghĩ tới đây vội vàng buông tay Tô Lực Hằng.

Tô Lực Hằng cũng phát hiện ánh mắt bất thường của cô gái này,lại thấy thái độ Liễu Uyển Nhi giữ khoảng cách với mình,trong lòng tỏa ra bất mãn,đưa tay ôm chầm cô nhìn cô gái trước mặt nói: “Tôi đưa bà xã của mình đi mượn phòng có gì không đúng sao?”

“Không có không có,tiên sinh xin đừng hiểu lầm.” Cô gái đại sảnh vội vàng giải thích,cô chẳng qua thấy cô gái bên cạnh hẳn thật quen mắt giống như từng xuất hiện trên ti vi nhưng lại không nhớ nổi.

Việc Tô Lực Hằng mở miệng một tiếng bà xã,Liễu Uyển Nhi có chút bất mãn,cô nhiều lắm chỉ là vợ trước của hắn,tại sao hắn luôn nói với người ngoài cô là vợ hắn, thật là không có mặt mũi.

Cô gái đó rất nhanh đưa chìa khóa phòng cho Tô Lực Hằng.

Nhận lấy chìa khóa,ôm Liễu Uyển Nhi đi vào thang máy.

‘Ting ’ một tiếng,cửa thang máy mở ra,Tô Lực Hằng cúi xuống ôm lấy Liễu Uyển Nhi,một cước đá lên cửa phòng,chạy thẳng tới giường lớn.

Không chờ Liễu Uyển Nhi kịp phản ứng,người đã rơi xuống giường,tiếp theo thân hình cao lớn phủ lên.

Cảm giác bàn tay to không an phận của hắn đã đưa vào bên trong áo,Liễu Uyển Nhi khẩn trương hét: “Hôm nay em chưa uống thuốc tránh thai.”

“Không sao,bác sĩ nói uống ít một ngày không sao cả.” Tô Lực Hằng nói nhăng nói cuội,vị bác sĩ này chính là hắn.

Thật không sao? Liễu Uyển Nhi có chút không xác định,bất quá cô cũng không hiểu rõ thuốc tránh thai có tác dụng gì,thôi thì tất cả ý kiến trước đều biết từ nơi Tô Lực Hằng,hắn nói như thế nào cô làm như thế đó,nếu hắn nói không sao thì hẳn không sao.

Mà Tô Lực Hằng đương nhiên biết không sao,uống ít một ngày thuốc bổ không sao cả.

169. Chương 169

Kể từ ngày đó vào khách sạn thoáng cái đã ba ngày.

Liễu Uyển Nhi mỗi ngày ở khách sạn ăn rồi ngủ,ngủ rồi ăn,thỉnh thoảng đến quán cà phê bên trong khách sạn ngồi một chút,ngoài ra không chuyện gì làm.

Nhìn qua cửa sổ phòng nhìn hồ bơi hình bán nguyệt lâu một,Liễu Uyển Nhi thở dài, càng ngày càng cảm giác mình giống như sủng vật được Tô Lực Hằng nuôi trong chuồng.

Thử nghĩ xem cô không thể tới ngày ở bên cạnh chồng cùng một chỗ,cô còn có sự nghiệp của mình,năm năm cực khổ tích lũy chẳng lẽ bỏ phí,cô quyết định đi đến tiệm nghệ thuật xem một chút,với lại liên lạc mấy người bạn đã lâu không gặp.

Đổi quần áo ra ngoài Liễu Uyển Nhi cầm lấy túi rời khỏi phòng.

Vừa mới đi tới đại sảnh khách sạn đã thấy mấy người cao lớn chạy đến.

“Các người muốn gì?” Liễu Uyển Nhi khẩn trương nói.

“Chị dâu,chúng em chịu trách nhiệm bảo vệ chị.” Một người trong đó nói.

Nghe bọn họ gọi mình lại nhìn lại quần áo bọn họ,Liễu Uyển Nhi đã hiểu là đàn em Tô Lực Hằng,ngắt xiu,lúc nào cô thành chị dâu hắc bang.

“Tôi không cần các người bảo vệ.” Cô không kết thù oán với ai, cần bảo vệ làm gì.

Vừa sải bước chân liền phát hiện những người kia cũng di động theo cô.

“Các người không nghe thấy sao? Đừng đi theo ta.” Lớn như vậy Liễu Uyển Nhi lần đầu tiên bướng bỉnh.

“Đây là lệnh đại ca.”

Thở dài nặng nề, ý muốn ra ngoài đã bị bọn họ xóa sạch, vô lực cầm lấy túi Liễu Uyển Nhi đi trở về phòng.

Không đầy một lát chỉ nghe cửa phòng bị mở ra, chưa thấy bóng người đã nghe giọng nói.

“Bà xã, anh đã trở về.” Tiếng nói vừa bật ra đã thấy Tô Lực Hằng đi đến, đem áo khoác ném trên giường, ôm lấy Liễu Uyển Nhi đứng trước cửa sổ, một hồi lâu cũng không thấy cô đáp lại.

Liễu Uyển Nhi chưa từng ghét hẳn như bây giờ, đứng rất ghét, không phải là oán hận.

“Tại sao nhốt em ở khách sạn?”

“Không có, em muốn đi đâu cứ đi.” Tô Lực Hằng cảm thấy rất oan uổng.

“Những Shepherd (chó vàng lớn) dưới lầu là sao?” Không phải sợ cô bỏ trốn nên phái người canh cô sao.

“Bọn họ chẳng qua bảo vệ an toàn của em thôi.”

Tô Lực Hằng đem Tô Tiểu Tiểu đến khách sạn vì muốn tách cô khỏi nguy hiểm, trước khi xử lý sạch đám kia cô tạm thời không thể về nhà.

Ngày đó bọn người Inge mang đến là bộ máy điện tử phá giải các bí mật của Lưu Xuyên Đường, dĩ nhiên đó là hàng nhái nhưng độ phỏng theo cực cao, sự xuất hiện của nó nói rõ người ẩn núp năm năm muốn hành động, mà hẳn đúng lúc lợi dụng hành động lần này xóa sạch thế lực còn lại của Thích gia, nhưng trước đó hẳn phải bảo vệ tốt cô.

Ghét nghe hẳn viện cớ Liễu Uyển Nhi đẩy ra người đàn ông ôm mình, luôn dùng cái cớ vì an toàn mà quản tất cả hành động của cô: “Em không phải bà xã của anh, chết cũng không sao.”

Đây là lần đầu cô nói rõ mọi chuyện với hẳn, khiến Tô Lực Hằng có chút kinh ngạc, hồi lâu mới phát hỏa.

“Em sống là người của Tô Lực Hằng, chết là ma của Tô Lực Hằng, làm người làm ma còn phải trải qua sự đồng ý của anh, tại sao không phải của anh.” Ghét nhất cô phải sạch quan hệ với hẳn.

Liếc hẳn một cái, không muốn để ý đến hẳn, vô lại cộng thêm bá đạo.

Thấy cô tức giận, Tô Lực Hằng vừa định lấy lòng, điện thoại đã vang lên, vừa nhìn người điện tới lập tức trốn được phòng rửa tay.

Nhìn cửa phòng rửa tay, Liễu Uyển Nhi hai mươi mấy năm chưa bao giờ đối chọi giờ khắc này hoàn toàn bộc phát.

Chờ Tô Lực Hằng nói điện thoại đi ra ngoài, phát hiện bên trong phòng không có một bóng người.

Cô vợ nhỏ của hẳn đi đâu rồi?

170. Chương 170

Phát hiện Liễu Uyển Nhi không có trong phòng, Tô Lực Hằng phản ứng đầu tiên chính là đi ra ngoài tìm.

Kéo cửa phòng không động, kéo nữa vẫn bất động, chắc chắn cửa bị kẹt thứ gì rồi.

Lúc này Tô Lực Hằng chợt hiểu, nhóc con kia cố ý nhốt hẳn trong phòng, không nghĩ cừu con cũng có thời điểm phản kích, không khỏi mỉm cười.

Lập tức gọi điện thoại cho phục vụ đại sảnh tới mở cửa.

Rất nhanh cửa phòng được mở ra, người phục vụ liên tục nói xin lỗi: “Thật xin lỗi Tô tiên sinh, không biết người nào đùa dai dùng cây dù móc ở cửa a.”

“Không sao.” Tô Lực Hằng cười cười nói, người khởi xướng chính là bà xã của hắn làm sao có lý do trách khách sạn đây.

Xuống đại sảnh phát hiện người hấn phái đến bảo vệ Liễu Uyển Nhi không thấy đâu, cô quả thật đi ra ngoài.

Lấy điện thoại di động gọi đến một trong số đàn em, phát hiện đối phương tắt điện thoại, gọi một dãy số khác vẫn tắt điện thoại, gọi nữa vẫn tắt điện thoại, cho đến người cuối cùng điện thoại cũng không thông. Tô Lực Hằng khẩn trương, không lẽ gặp chuyện không may, mặc dù loại khả năng này cực kỳ bé nhỏ nhưng người phụ nữ của hắn có thể gặp nguy hiểm, bảo hắn làm sao bình tĩnh.

Lập tức gọi điện cho Khinh Vân bảo hắn lập tức phái người ra ngoài tìm, còn mình thì trở lại phòng mở tivi, vừa chú ý tin tức TV, vừa gọi điện đến cục cảnh sát vừa gọi đến bệnh viện.

Trong lòng không ngừng cầu nguyện, nhất định không để cô gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

Trong khi lo lắng chờ đợi từng giây từng phút trôi qua, bỗng nhiên cửa phòng bị mở ra, chỉ thấy cô bé làm cho hắn lo lắng thoải mái trở về, mà phía sau cô là bốn đàn em của mình.

“Em chết đi đâu đấy? !” Tất cả lo lắng hóa thành tức giận, Tô Lực Hằng vọt tới, giữ chặt cô.

“Đi nghe buổi biểu diễn âm nhạc.” Hắn ăn trúng thuốc nổ sao, hỏa khí mạnh như vậy.

Nhìn vẻ mặt không quan trọng của cô, Tô Lực Hằng thật muốn đánh cô hai cái nhưng không ra tay, chỉ có thể nổi dóa với đàn em đứng phía sau: “Ai bảo các người tắt di động!”

Bốn người hai mặt nhìn nhau, qua một hồi một người trong đó mới nói: “Chị dâu tịch thu di động của bọn em.”

Coi như cô giỏi! Đáp án như vậy khiến Tô Lực Hằng có tức cũng không thể bộc phát, vô lực phát tay bảo bốn tên đàn em đi.

Đóng cửa phòng, Tô Lực Hằng đi tới bên cạnh cô đang nhàn nhã uống trà, thở dài nói: “Em thắng.”

Thản nhiên liếc hắn một cái, Liễu Uyển Nhi không nói một lời, trong lòng thì hết sức thoải mái thấy đáng về mặt ghen của hắn.

Nhẹ nhàng ôm lấy cô, cảm Tô Lực Hằng để trên đầu vai cô: “Bà xã, sau này đừng dọa anh nữa được không?”

“Lá gan anh không phải rất lớn sao, em nào có bản lĩnh hù dọa anh.” Giọng nói không buồn không vui.

Tô Lực Hằng phát hiện cô bắt đầu muốn phản kích, xem ra muốn cô an phận chỉ có thể chọn lựa dùng thủ đoạn.

“Lúc này thật sự bị dọa không nhẹ, em phải bồi bổ lại.”

Cái gì bồi bổ lại? Còn chưa hiểu mọi chuyện Liễu Uyển Nhi phát hiện mình đã bị ôm lấy, chợt hiểu ra hiểu ý đồ của hắn, tên sắc lang này!

Đưa tay dùng sức đâm về phía ngực hắn, lại bị hắn bắt được.

“Cho dù muốn mưu sát chồng cũng phải để anh làm quỷ vui về chứ.”

Nghịch ngợm ném cho cô một cái chớp mắt, Tô Lực Hằng bắt đầu thi hành kế hoạch tào người của mình, đúng, đây chính là thủ đoạn đặc biệt của hắn, hắn phải nhét một Tô Lực Hằng mini vào trong bụng cô.

Bất quá đây là bí mật, xin các bạn đừng nói cho cô ấy biết!~

171. Chương 171

Thời gian lại trải qua thêm mấy ngày, Tô Lực Hằng dường như càng ngày càng bận rộn, mỗi ngày sáng sớm rời đi khách sạn cho đến đêm khuya mới trở về.

Mà Liễu Uyển Nhi cũng không muốn hỏi hắn đang làm gì, dù sao ở trong nhận thức của cô hắn chỉ là chồng trước, mà vợ trước không có quyền can thiệp cuộc sống của chồng trước.

Tạm biệt mọi người, rời khỏi quán cà phê, nhìn thoáng qua bốn người vạm vỡ đi theo phía sau trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Bọn họ thật đúng là làm tròn bổn phận, chẳng qua đi theo cô nhiều ngày như vậy vẫn không có gì nguy hiểm, chồng trước của cô thật suy nghĩ quá nhiều rồi, cô đâu phải người xã hội đen làm gì có nhiều kẻ thù như hắn.

Nhìn sắc trời còn sớm, cô lại nghĩ không biết hiện tại ông ngoại đang làm gì, thật muốn trở về thăm nhà họ Lâm một chút.

Nhưng nghĩ lại, nếu như bị Tô Lực Hằng biết không biết sẽ phát hỏa lớn cỡ nào.

Trong lòng đang oán giận người đàn ông hẹp hòi kia, thì phía sau truyền đến một thanh âm vui tai.

Ngay sau đó một chiếc xe thể thao Porsche dừng bên cạnh, từ trong lộ ra khuôn mặt quen thuộc.

“Tiểu Tiểu, rất nhiều ngày không thấy rồi ah.” Là Inge, mà chỗ ngồi phía sau còn có Nhị Anh cùng Tứ Anh.

Liễu Uyển Nhi cười nhạt, không gặp trúng kẻ thù lại gặp phải người quen.

Thế là Liễu Uyển Nhi một lần nữa trở lại quán cà phê.

“Em và Lực Hằng đi đâu?” Ngồi xuống Inge lập tức hỏi, hắn mấy ngày qua vẫn lo lắng bọn họ đi đâu.

Kể từ ngày đó Tô Lực Hằng mang Liễu Uyển Nhi đi sau đó bọn họ vẫn ở tại Tô gia, dì Trương mấy lần gọi điện thoại Tô Lực Hằng muốn hắn về nhà đều bị cự tuyệt, vốn cho rằng hắn giận dữ, sau hắn gọi điện thoại đi khuyên giải, mới phát hiện thật ra bọn họ có dụng ý khác, cho nên giúp đỡ trấn an dì Trương, để dì đồng ý vợ chồng bọn họ ra nước ngoài một thời gian ngắn.

“Chúng tôi ở trong khách sạn.” Liễu Uyển Nhi nói, cầm lấy túi đường xé mở một miếng nhỏ, đường cát dọc theo miếng nhỏ trơn vào trong cà phê.

“Khách sạn nào?” Nhị Anh lập tức hỏi thăm, cô đã nhiều ngày không thấy Tô Lực Hằng.

Liễu Uyển Nhi nói ra tên khách sạn, cô không bài xích bọn họ đến đó, dù sao một mình cô ở đó cũng không ai nói chuyện.

Inge bất đắc dĩ nhìn em gái của mình, thật ra trong bốn em gái chỉ có cô có cá tính cổ chấp nhất, tình cảm dành cho Tô Lực Hằng cũng sâu nhất, nhưng dù sao đối phương đã kết hôn, hơn nữa nhìn được hắn vô cùng yêu thương vợ mình, lúc này tình cảm sâu cỡ nào cũng nên buông xuống.

Bốn người cùng nói chuyện một lát, Inge nói muốn đưa Liễu Uyển Nhi trở về khách sạn nhưng bị từ chối.

Liễu Uyển Nhi suy nghĩ cô không phải một người còn có bốn bảo vệ, một chiếc Porsche nhỏ xíu làm gì nhét được nhiều người thế, mà bọn bảo vệ làm tròn trách nhiệm sẽ không chịu ngồi xe khác.

172. Chương 172

Chia tay ba anh em Inge, Liễu Uyển Nhi cùng bốn bảo vệ ngồi hai xe taxi trở lại khách sạn.

Mới vừa xuống xe đã chạm mặt một bóng người quen thuộc từ trong khách sạn ra, một khắc bốn mắt nhìn nhau tất cả cảm xúc nảy lên ngực nhưng tìm không được tiếng nói thăm hỏi đối phương.

Vu Thiều Đình con mắt chăm chú nhìn cô gái trước mắt.

Hơn một tháng không thấy cô,xem ra cô không tệ lắm.

“Anh Thiều Đình.” Vẫn là Liễu Uyển Nhi mở miệng trước “Tại sao anh tới nơi này?”

Hôm nay là ngày gì mà đùng phải nhiều người quen thế ah.

“Có một người khách ở tại khách sạn này.” Vu Thiều Đình giải thích,ngược lại hỏi “Em hiện tại sống thế nào?”

Hắn rất tốt phải không? Nhưng vẫn muốn nghe chính miệng cô nói với mình.

“Tạm được.” Thật ra thì cô cũng không biết nên đánh giá cuộc sống hiện tại của mình thế nào,cảm giác như sủng vật bị Tô Lực Hằng nuôi trong chuồng,mà cuộc sống sủng vật chả ra làm sao,sống phóng túng đợi chủ nhân chơi chán,sau đó bị quăng đi.

Chợt phát hiện thì ra sâu trong lòng mình vẫn giấu một tia bất an,chẳng lẽ đây mới là nguyên nhân cô phản kháng Tô Lực Hằng.

“Em làm sao vậy?” Nhảy cảm như Vu Thiều Đình lập tức cảm thấy cô khác thường.

“Không có gì.” Liễu Uyển Nhi khẽ mỉm cười nhìn hắn”Gần đây ông ngoại thế nào? Công ty đưa vào hoạt động thuận lợi chứ?”

“Công ty đã từ từ khôi phục bình thường.” Sau khi đưa cô đi Tô Lực Hằng đột nhiên thu tay lại,cho nên Ngạo Thông bò dậy trên con đường tử vong, mà tình trạng Lâm Cẩm Quyền cũng không quá tốt”Ông ngoại rất nhớ em,em xem chừng nào rảnh hãy về về thăm ông.”

Vừa mới dứt lời,Vu Thiều Đình lập tức bổ sung thế: “Bảo đại ca cùng em trở về.”

Liễu Uyển Nhi thấy rất khó xử,Tô Lực Hằng sẽ không chịu đi thăm Lâm Cẩm Quyền,mà cô càng không muốn đưa hắn đi chọc tức ông ngoại,hơn nữa nếu để ông ngoại biết cô vừa kết hôn đã ly hôn,nhất định sẽ tức điên.

Thấy đáng vẽ do dự của cô,Vu Thiều Đình biết nguyên nhân nhất định là Tô Lực Hằng.

“Đại ca cùng ông ngoại sớm muộn cũng phải nói chuyện với nhau,em nên khuyên nhủ đại ca để hắn bỏ qua khúc mắc.”

Liễu Uyển Nhi ở trong lòng đã từng nghĩ tới,nhưng Tô Lực Hằng hận sâu như thế chịu bỏ đi khúc mắc mới lạ.

Nhìn ra cô khó xử,Vu Thiều Đình tiếp tục nói:”Nếu không hôm nào em một mình trở về thăm ông ngoại trước,ông thật rất nhớ em,ngày ngày vì lo lắng cho em cơm cũng không ăn nhiều.”

Vu Thiều Đình nói tất cả đều là lời thật,kể từ khi Liễu Uyển Nhi bị Tô Lực Hằng mang đi,sau hoàn toàn không có tin tức,Lâm Cẩm Quyền ngày ngày lo lắng đến ăn cơm rất ít,nói cũng không nói nhiều, thật lo lắng còn như vậy nữa ông sẽ ngã bệnh.

Liễu Uyển Nhi do dự liên tục gật đầu đồng ý Vu Thiều Đình,thật ra cô cũng rất nhớ Lâm Cẩm Quyền.

Liếc mắt nhìn bốn người bảo vệ bọn họ,Liễu Uyển Nhi nhẹ giọng nói: “Em không có cách trở về,ngày mai chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa được không?”

Vu Thiều Đình hiểu Liễu Uyển Nhi khó xử,nếu như vậy chỉ có thể len lén gặp mặt.

“Ngày mai anh sẽ đưa ông ngoại theo cùng.”

Xác định thời gian cùng địa điểm Vu Thiều Đình nhanh chóng rời đi.

Liễu Uyển Nhi đi vào thang máy đến tầng lầu phòng cô,càng đến gần gian phòng trong lòng càng lo lắng,chuyện hôm nay đùng phải Vu Thiều Đình nếu như bị Tô Lực Hằng biết,hắn có tức giận hay không?

Cầm lấy thẻ phòng đứng trước cửa,xoay người nhìn bốn người phía sau nói: “Chuyện hôm nay gặp anh Thiều Đình các người không được nói với Hằng.”

Bốn người do dự một chút vẫn gật đầu, bọn họ cũng biết tình cảm gút mắt giữa ba người bọn họ, hôm nay nhìn chị dâu cùng Đường chủ phân đường hai đã không có gì, mà bọn họ cũng không muốn vợ chồng đại ca không hòa thuận, cho nên im lặng lựa chọn không thấy gì hết.

“Cám ơn.” Liễu Uyển Nhi rất cực yên tâm cảm ơn bốn người bọn họ.

Dễ dàng mở cửa phòng, không ngờ đến người đó xuất hiện trước mắt.

Đồng thời hù bốn người đứng phía sau Liễu Uyển Nhi.

173. Chương 173

Liễu Uyển Nhi và bốn người bảo vệ khẩn trương nhìn Tô Lực Hằng, hắn tại sao trở về rồi?

Những lời bọn họ vừa nói hắn nghe hết rồi sao?

Mắt liếc cửa phòng rất dày, chắc có thể cách âm?

“Bà xã, em đã về.” Mặt hắn không chút thay đổi bỗng nhiên lộ ra nụ cười sáng lạn, ngược lại nhìn sang bốn người bảo vệ “Các người cũng cực khổ, đi nghỉ trước đi.”

“Đại, đại ca, vậy chúng em đi trước.” Bốn đàn em lập tức bỏ chạy, không dám ở lại dù chỉ một giây đồng hồ.

“Tại sao anh về sớm thế?” Qua một hồi Liễu Uyển Nhi rất cực tìm lại được chức năng tiếng nói.

Nụ cười của hắn quá rực rỡ, rực rỡ đáng sợ.

“Anh trở về lấy đồ.” Tô Lực Hằng đi tới bên cạnh Liễu Uyển Nhi, cầm lấy túi của cô “Hôm nay có xảy ra chuyện gì hay không?”

Giọng rất bình tĩnh ôn hòa thật giống như mưa sa trước mặt biển.

“Em chỉ cùng mấy người bạn uống cà phê thôi.” Trả lời vấn đề của hắn, Liễu Uyển Nhi cẩn thận thử dò xét “Ồ ~ anh vừa rồi đứng phía sau cửa sao?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?” Tô Lực Hằng nói rất nhạt.

Trái tim bỗng nhiên đập thành thịch, ánh mắt tránh trái tránh phải: “Anh nghe được rồi phải không?”

“Nghe được cái gì?” Tô Lực Hằng quay đầu hỏi.

Sợ chết cô, tại sao luôn vòng tới vòng lui, nếu như nghe được trực tiếp tiếng rống giận cũng không sao, cô đã quen nhưng lỡ như không có nghe được cô không phải tự chui đầu vào rõ khai hết tất cả sao, lại không cam lòng mở miệng trước.

Đúng lúc này chỉ nghe Tô Lực Hằng nói: “Công ty còn có việc anh đi trước.”

Kết, đây là tình trạng gì?

Liễu Uyển Nhi nhìn Tô Lực Hằng cầm một túi văn kiện rời đi, thì ra hắn không biết gì hết.

Đi ra khỏi phòng chân bỗng nhiên dừng lại, Tô Lực Hằng xoay người nói với Liễu Uyển Nhi: “Bà xã, hôm nào có cùng bạn uống cà phê thì gọi anh đến, anh cũng muốn quen biết bạn của em.”

Ngụ ngợ nhìn cửa phòng đóng lại, hắn có ý gì? Thật chỉ muốn biết bạn cô sao?

Cửa phòng đóng lại, trong nháy mắt nụ cười trên mặt Tô Lực Hằng lập tức biến mất, thật ra hắn không nghe thấy gì hết, lỗ tai của hắn còn không có thính đến trình độ đó.

Mới vừa rồi hắn trở về phòng lấy văn kiện rồi rời đi, vừa tới đại sảnh đã nhìn thấy Liễu Uyển Nhi cùng Vu Thiệu Đình đứng nói chuyện trước cửa khách sạn, trong lòng kinh ngạc sao Vu Thiệu Đình biết bọn họ ở đây?

Nhưng tình tế nghĩ rất nhanh hiểu đây chỉ là vô tình gặp gỡ.

Bởi vì có đàn em ở đây,hắn quyết định không lộ diện,mà trở về phòng trước...để xem sau khi trở về nhóc con kia có nói chuyện này với hắn không,kết quả hắn ngàn ám hiệu vạn ám hiệu,nhóc con chết tiệt kia vẫn ngậm miệng không nói!

Bọn họ thật có bí mật không thể nói với hắn sao? Mà cô cho rằng cô không nói hắn sẽ không biết sao? Hắn bộ không biết đi hỏi bốn tên cận vệ sao.

Trong hành lang bốn người đàn ông đang uống trà,chợt thấy Tô Lực Hằng mặt tối sầm đi về phía bọn họ,bàn tay cầm chung trà cứng đờ,thăm rồi, đến phiên bọn họ bị thẩm vấn

174. Chương 174

Nhìn thấy Tô Lực Hằng đi về phía bọn họ,bốn bọn họ vội vàng đứng lên cung kính nói: “Đại ca.”

“Ngồi đi.” Dứt lời Tô Lực Hằng đã ngồi xuống ghế sa lon đi thẳng vào vấn đề”Vừa rồi Tiểu Tiểu và Thiếu Đình đã nói chuyện gì?”

“Chuyện này.” Bốn người do dự có nên nói chuyện ngày mai chị dâu hện Vu Thiếu Đình cùng nhau ăn cơm không?

Nếu như đại ca biết nhất định sẽ giận dữ,thôi thì bọn họ chỉ có thể giấu đi hướng chỉ bọn họ cũng đã hứa với chị dâu .

Bốn người cậu nhìn tôi,tôi nhìn cậu,cuối cùng một người trong đó đứng dậy,kiên trì nói: “Bọn họ chỉ chào hỏi thôi ạ.”

“Các người cảm thấy ta giống như người kém trí lắm sao?” Tô Lực Hằng trong giọng nói cất dấu một tia lửa giận.

Bốn người thật khấn trương,thật khó xử,cúi đầu dùng dư quang nhìn lẫn nhau.

“Sự kiên nhẫn của ta có hạn?” Tô Lực Hằng xuống tới hậu thư.

Một người trong đó rốt cục kiên trì không được nữa,nói ra toàn bộ: “Chị dâu cùng Đường chủ còn có ông ngoại hện trưa mai ăn cơm.”

Tiếng nói vừa dứt bốn người nín thở chờ đợi,qua một hồi mới nghe Tô Lực Hằng mở miệng: “Tiếp tục uống trà đi.”

Nhìn hắn rời đi,bốn người cũng thở phào nhẹ nhõm,bất quá hắn cũng quá bình tĩnh chẳng lẽ thật không giận sao?

Ngày kế

Sáng sớm rời giường,Liễu Uyển Nhi đang chờ Tô Lực Hằng ra ngoài,nhưng người đàn ông thường ngày tám giờ đã ra đi làm,hôm nay lại ngủ đến hơn mười giờ mới tỉnh,sau khi tỉnh lại ăn chút bữa ăn sáng rồi ngồi trên sân thượng xem tạp chí,ngay cả cái móng cũng không có hoạt động.

Cầm lấy điều khiển TV đóng đưa,Liễu Uyển Nhi mong đợi nghe được tiếng reng điện thoại,chỉ cần điện thoại di động vừa vang lên hắn sẽ rời đi.

Nhưng theo kim chỉ giờ nhích gần đến số mười hai,Liễu Uyển Nhi càng ngày càng vội,nếu như hắn không rời đi cô làm sao thoát thân đây?

Lúc này người đàn ông xem báo hơn một tiếng rốt cục đứng dậy.

“Bà xã,trưa nay chúng ta ăn gì?”

Mới vừa dấy lên một chút hi vọng thoáng cái bị dập tắt.

“Ừm,buổi trưa anh có ra ngoài không?” Liễu Uyển Nhi cẩn thận hỏi.

“Bạn rộn mấy ngày qua,hôm nay anh muốn nghỉ ngơi một ngày.”

“Hiazz~” Hiện tại phải làm sao,chẳng lẽ nhắn tin cho anh Thiếu Đình hủy bỏ bữa hẹn trưa nay sao.

“Nhìn dáng vẻ của em chẳng lẽ có hẹn ?” Tô Lực Hằng hỏi.

“Không có .” Liễu Uyển Nhi lập tức phủ nhận,ánh mắt mất mát tự nhiên tránh trái tránh phải.

Bỗng nhiên hai người không nói chuyện,sau một hồi im lặng Tô Lực Hằng thản nhiên nói: “Ồ trong lòng em anh hẹn vậy sao,một bữa ăn trưa nho nhỏ cũng giấu diếm anh?”

Ánh mắt chợt lóe lên một tia tổn thương,hắn đợi một buổi sáng chỉ hy vọng cô có thể thẳng thắn với hắn,mặc dù hiện tại hắn vẫn không thể xóa đi khúc mắc với Lâm Cẩm Quyền,nhưng hắn không muốn cô vì hắn mà buông tha tình thân,cho nên hắn sẽ cố gắng nhưng cô không tin hắn,thậm chí còn đề phòng hắn.

“Anh. . . .” Hắn biết rồi,lời chất vấn của hắn khiến Liễu Uyển Nhi chột dạ.

“Anh đi đây.” Tô Lực Hằng nắm áo khoác trên giường,rời đi.

Liễu Uyển Nhi tâm trạng thật nặng nề,không phải trong lúc vô tình cô đã tổn thương hắn chứ? Nhưng hắn là Tô Lực Hằng mạnh mẽ,cho tới bây giờ tính công kích mười phần,hắn không dễ bị tổn thương đâu ha.

175. Chương 175

Đã hơn một tháng không có tin tức của Liễu Uyển Nhi,Lâm Cẩm Quyền vẫn ăn không ngon ngủ không yên,ngày hôm qua Vu Thiếu Đình nói cho với ông cháu gái muốn hẹn ông ăn cơm,nụ cười đã lâu không thấy lại xuất hiện trên mặt,nghẹn cổ ngóng trông thời gian nhanh tới hôm nay.

Rốt cục thấy Liễu Uyển Nhi,một tiếng ông ngoại làm Lâm Cẩm Quyền khó nén nước mắt kích động.

Sau hôn lễ ngày đó ba người lần nữa ngồi lại cùng nhau,một đồng vấn đề đánh về phía Liễu Uyển Nhi,mỉm cười là giải đáp duy nhất,có ý quên chuyện cô đã ký lên đơn ly hôn,nói với Lâm Cẩm Quyền cô và Tô Lực Hằng sống chung vô cùng tốt.

Mặc dù không hài lòng Tô Lực Hằng,nhưng việc đã đến nước này Lâm Cẩm Quyền cũng chỉ có thể tiếp nhận cháu rể đó.

“Nếu như tiểu tử thúi kia khi dễ cháu,cháu hãy về nhà ông,ông ngoại vĩnh viễn là chỗ dựa của con,còn có anh Thiếu Đình của con nữa.”

“Ừ.” Liễu Uyển Nhi cảm kích nhìn hai người ở trước mắt,ở trong lòng cô bọn họ vĩnh viễn là người thân nhất.

Ba người nói chuyện một hồi,Lâm Cẩm Quyền kiên trì Liễu Uyển Nhi đành ngồi xe nhà họ Lâm trở về khách sạn,Vu Thiếu Đình cùng bốn cận vệ cũng yên lòng ngồi xe khác.

Trước khi rời đi Lâm Cẩm Quyền dặn đi dặn lại Liễu Uyển Nhi có thời gian nhất định trở về Lâm gia.

Trở lại phòng khách sạn,hình ảnh Tô Lực Hằng buổi trưa cô đơn rời đi ập vào trong đầu Liễu Uyển Nhi,muốn gọi điện thoại cho hắn,do dự một chút vẫn không dám gọi.

Đợi từ chiều cho đến tối,mãi vẫn không thấy hắn trở lại.

Kim trên đồng hồ chỉ qua mười hai giờ,thật sự không chịu nổi một mồi Liễu Uyển Nhi tắt ti vi lên giường ngủ.

Trong mơ mơ màng màng chỉ nghe một tiếng”Leng keng”,giống như có người nhấn chuông cửa.

Chẳng lẽ Tô Lực Hằng trở về? Mới vừa ngồi dậy,bỗng nhiên nghĩ tới hắn có chìa khóa phòng mà.

Vậy là ai trễ vậy còn tới? Liễu Uyển Nhi xuống giường đi tới phía cửa.

Vừa đi vừa hỏi: “Người nào ?”không ai trả lời.

Tiếng chuông cửa trong đêm tối lạnh lẽo có chút quỷ dị,Liễu Uyển Nhi tay muốn mở cửa đột nhiên ngừng lại,trải qua nhiều lần truy kích cùng bắt cóc cô đã sớm học cách cẩn thận mọi việc,ánh mắt ghé vào lỗ nhỏ phía sau cửa nhìn ra bên ngoài,nhưng Liễu Uyển Nhi bị dọa rồi.

Ngoài cửa một mắt chảy máu đầm đìa nhìn chăm chăm vào cô! Liễu Uyển Nhi theo phản xạ lui nhanh về sau vài bước.

Tiếng chuông cửa như cũ,từng tiếng từng tiếng kích thích thần kinh yếu ớt của Liễu Uyển Nhi,mệt mỏi rớt lại thân thể ngồi chồm hổm trên mặt đất,nhắm mắt lại, hai tay bịt chặt lỗ tai,dùng sức ngăn lại tiếng động đáng sợ bên ngoài.

Qua một lát,tiếng chuông cửa rốt cục dừng lại,Liễu Uyển Nhi từ từ mở mắt,cẩn thận đi đến gần lỗ nhỏ nhìn trộm bên ngoài,cặp mắt đáng sợ rốt cục biến mất,thần kinh căng thẳng lúc này mới thả lỏng.

Lúc này,cô phát hiện phía dưới cửa chẳng biết lúc nào có một phong thư màu trắng,mang theo nghi ngờ nhặt lên,bên trong là một tờ giấy màu đen,trên giấy viết năm chữ to bằng màu đỏ tươi:Rời khỏi Tô Lực Hằng!

Run rẩy,tờ giấy rơi xuống đất.Ai đã viết ? Là chủ nhân của ánh mắt đáng sợ kia sao?Cô ta rốt cuộc là người hay quỷ?

Mọi vấn đề liên tiếp xuất hiện trong đầu Liễu Uyển Nhi,sợ hãi trong lòng không ngừng dâng cao.

Cô không dám một mình đợi trong phòng,nhưng cô lại không dám rời khỏi căn phòng này,sợ bên ngoài có nhiều chuyện đáng sợ hơn đợi cô

Bối rối chạy đến đầu giường cầm lấy điện thoại di động,gọi điện cho Tô Lực Hằng .

Cô muốn lập tức nhìn thấy hắn.

176. Chương 176

Trong điện thoại di động lần lượt truyền đến ‘ số điện thoại cô gọi hiện thời không có người tiếp’,hắn đi đâu tại sao không nghe điện thoại?

Liễu Uyển Nhi vừa vội vừa sợ,lo lắng tiếng chuông cửa kia lần nữa vang lên,nên cô mở tất cả đèn trong phòng,tiếng TV cũng mở tối đa.

Cả buổi tối Tô Lực Hằng không trở về,Liễu Uyển Nhi cũng cả đêm không ngủ rốt cục chờ đến hừng sáng,nghe được tiếng đẩy xe dọn dẹp phòng ngoài cửa,cô mới lập tức đứng dậy mở cửa phòng,Liễu Uyển Nhi thần kinh căng thẳng một buổi tối mới thanh tĩnh.

Lập tức chạy đến đại sảnh tìm bốn cận vệ.

“Các người có biết Hằng đi đâu không?” Liễu Uyển Nhi vội vàng hỏi.

Bốn người lắc đầu,bọn họ thật không biết,hành tung Tô Lực Hằng từ trước đến giờ tương đối bí mật,mà quy định trong bang Lưu Xuyên Đường bất luận kẻ nào không thể hỏi tới hành tung người trong bang,huống chi là đại ca.

Phản ứng của bọn họ làm Liễu Uyển Nhi rất thất vọng,nghĩ thầm chẳng lẽ hắn giấu chuyện cô giấu chuyện ăn cơm cùng ông ngoại,nên bỏ cô?

Thấy vẻ mặt xám xịt của cô bốn người có chút lo lắng,vội vàng giải thích: “Đại ca có lẽ bận công việc nên tạm thời không thể trở lại,chị dâu ngàn vạn đừng nghi ngờ anh ấy.”

Miễn cưỡng nặng ra nụ cười,bất luận hấn đi nơi nào có trở về hay không cô cũng không dám đợi ở khách sạn,cô muốn trở về nhà họ Tô.

“Các anh đưa tôi về được không,tôi không muốn một mình ở khách sạn.”

Bốn người lập tức gọi xe taxi đưa Liễu Uyển Nhi trở về Tô gia.

Dì Trương rất vui vẻ thấy được Liễu Uyển Nhi nhiều ngày không thấy,ân cần hỏi han,rồi giúp cô chuẩn bị phòng,điểm tâm cho cô,mà anh em Inge cũng còn ở tại Tô gia,ba người thấy Liễu Uyển Nhi về nhà lập tức kéo cô ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Đang trò chuyện thì thấy Tiểu Do xuống lầu.

“Tiểu Tiểu,em trở về hồi nào?” Về mặt Tiểu Do tương đối kinh ngạc.

“Chỉ vừa thôi.” Liễu Uyển Nhi nhìn cô cười nhạt.

“Đạo Nhân còn đang nói không biết đại ca đưa em đi đâu,biết em trở về hấn nhất định rất vui vẻ,để chị nói cho hấn biết.” Vừa nói vừa xông lên lầu.

Không đồng nhất việc Tiểu Do vào Đạo Nhân cùng nhau đi xuống,ngồi ở bên cạnh Liễu Uyển Nhi gia nhập đội ngũ nói chuyện phiếm.

“Các người có thời gian cùng chúng ta nói chuyện phiếm sao?” Biết sự điên cuồng của họ,Inge trêu ghẹo nói.

“Ha ha.” Đạo Nhân lúng túng cười một tiếng,thật ra thì vừa rồi bởi vì giành Computer hai người cùng xuất thủ kết quả bị hứ,hấn phải đem ra ngoài sửa mới được.

Vấn đề của Inge khiến Tiểu Do không khỏi liếc Đạo Nhân một cái,giận giữ nói: “Hiện tại chúng ta rất có thời gian.”

Trong lời nói của cô có ý gì Đạo Nhân hiểu,trả lại cô là một cái liếc mắt,làm hứ không phải trách nhiệm một mình hấn!

Xem dáng vẻ bọn họ mọi người liền biết hai người này nhất định vừa cãi nhau.

Bọn họ vẫn giống như trước kia,Liễu Uyển Nhi ở trong lòng cười nói.

Cô bây giờ lòng buông lỏng rất nhiều,về nhà vẫn tốt nhất.

177. Chương 177

Bởi vì cả đêm hôm qua không ngủ,sau buổi cơm tối Liễu Uyển Nhi liền trở về phòng ngủ,mà cả ngày hôm nay vẫn không có tin tức Tô Lực Hằng .

Đang ngủ mơ mơ hồ hồ Liễu Uyển Nhi giống như nghe được có tiếng gõ cửa,đề xuống đèn bàn đầu giường,đứng dậy xuống giường,vừa đi vừa hỏi: “Dì Trương là đi sao?”

Ngoài cửa không có ai.

Cơn buồn ngủ của Liễu Uyển Nhi nhất thời tiêu tán,nhớ tới ánh mắt đáng sợ ngoài phòng khách sạn,bước chân cũng dừng lại.

“Người nào? !” Sợ hãi hỏi.

Ngoài cửa vẫn không có hồi âm,có cũng chỉ là tiếng gõ cửa.

“Cốp cốp cốp.” Tiếng gõ cửa lạnh lẽo đập vào trong lòng Liễu Uyển Nhi, cô vô cùng sợ hãi từng bước lui về sau, bỗng nhiên xoay người một cái xông lên trên giường, trón vào trong chăn thật dày.

Qua một lát, tiếng gõ cửa lại ngưng, Liễu Uyển Nhi vãnh tai đợi chờ quả nhiên không nghe được bất kỳ tiếng động, từ từ kéo chăn phủ lên mình, nghênh đón cô là căn phòng tối đen, rõ ràng vừa rồi có mở đèn giường, tại sao.

Sợ hãi nhiều hơn nữa trong nháy mắt xâm nhập toàn thân, bóng tối giống như một cái lưới khóa cô lại thật chặt, trong bóng tối sâu không thấy đáy giống như có một ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cô.

Cảm giác một làn gió lạnh lướt qua bên tai, Liễu Uyển Nhi rút vào trong chăn, co lại thân thể, hít thở cũng không dám lớn tiếng.

Loại cảm giác sợ hãi này làm cho cô nhớ lại cảnh cô bị hại ở Càn triều Tấn, cả phòng đều là bóng tối, từng đợt gió lạnh thổi đến, tiếp theo là quỷ ảnh đáng sợ.

Rơi vào trong hồi ức Liễu Uyển Nhi trong lòng sợ cùng bi thương càng ngày càng đậm, cảm giác cô độc một lần nữa chiếm lấy chỗ sâu trong linh, nước mắt không kiềm được rơi xuống, hu hu khóc ròng.

Khóc hồi lâu rốt cục khóc mệt mắt dần dần khép lại, rơi vào trong bóng tối vô tận.

Khi Liễu Uyển Nhi lần nữa tỉnh lại trời đã sáng, nhìn quanh bên trong phòng phát hiện bên gối đặt một phong thư màu trắng, khuya hôm trước cô cũng nhận được một phong thư giống như đúc.

Sợ hãi cầm qua phong thư, mở ra bên trong vẫn là tờ giấy màu đen viết năm chữ màu đỏ tươi: Rời khỏi Tô Lực Hằng!

Rốt cuộc là người nào hành hạ cô? Từ khách sạn đến về nhà, hơn nữa có thể đi vào phòng của cô, người này nhất định là người bên cạnh mình, mục đích của cô ấy chẳng qua muốn mình khỏi Tô Lực Hằng sao?

Liễu Uyển Nhi loại bỏ khả nghi trong lòng, nhưng theo cô thấy mỗi người đều không có điểm nghi ngờ, trong tình huống không có bất kỳ trí nhớ, cô không muốn hoài nghi cho dù một người bạn thân.

Một khi chưa tra rõ mọi chuyện cô không dám nói cùng bất luận kẻ nào, mặc dù không muốn hoài nghi người khác nhưng cũng phải đề phòng, hiện tại cô có thể cầu cứu chỉ có Tô Lực Hằng.

Liễu Uyển Nhi lần nữa gọi điện thoại cho hắn, vẫn không có ai nghe.

Hắn rốt cuộc đi nơi nào? Ở thời điểm cô cần nhất hắn lại mất tích, có thật hắn đã bỏ cô?

178. Chương 178

Lại là ban đêm, Liễu Uyển Nhi khấn trương chờ mong cơn buồn ngủ kéo đến.

Ánh đèn sáng ngời có chút chói mắt, tiếng vang trên TV càng chói tai nhưng cô không dám tắt, cô sợ tiếng gõ cửa đáng sợ lần nữa xuất hiện.

Kim đồng hồ chỉ qua mười hai giờ, tối nay dường như rất bình tĩnh, đang lúc cảm xúc khấn trương trong lòng Liễu Uyển Nhi được nói lỏng bỗng nhiên tất cả tiếng động cùng toàn bộ ánh sáng biến mất, bóng tối cùng tĩnh mịch đè ép về phía cô.

Bản năng kéo chăn che kín cả người, trong chăn là tiếng tim đập mãnh liệt cùng tiếng thở hổn hển, Liễu Uyển Nhi co lại cơ thể một cử động nhỏ cũng không dám.

Thời gian từ từ trôi qua, Liễu Uyển Nhi phát hiện bên ngoài không có tiếng động.

Cẩn thận tính toán lộ nửa đầu khỏi chăn, khấn trương quan sát bốn phía, trong phòng ngủ tất cả bình thường, thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng nhiên, ở trước cô xuất hiện năm chữ ám ảnh cô: Rời khỏi Tô Lực Hằng!

Liễu Uyển Nhi quá sợ hãi trong nháy mắt mắt tái mét, theo bản năng sờ soạn một quyển sách đầu giường, dùng sức quăng về phía năm chữ to.

“Bịch!” Chữ rơi trên đất, mà Liễu Uyển Nhi nhìn thấy mảnh nhỏ đó chảy ra máu tươi, thật đáng sợ.

“A!” Một tiếng thét chói tai, Liễu Uyển Nhi dùng sức ôm lấy đầu của mình, chuẩn bị trong lòng âm âm sụp đổ.

Lúc này, cửa bỗng nhiên bị mở ra, một bóng người quen thuộc vọt vào, là Tô Lực Hằng.

“Tiểu Tiểu, em làm sao vậy?” Lập tức mở đèn trong phòng, Tô Lực Hằng thấy cô vợ đã ba ngày không thấy đang ôm đầu run rẩy trên giường.

Bởi vì hành động quét sạch bọn người Thích gia ba ngày trước hấn đưa Khinh Vân cùng Tử Quyên vội vã trở về Singapore, điện thoại để quên trong phòng làm việc trong nước nên không thể gọi cho cô.

Vừa đến Singapore hấn bận rộn đầu tắt mặt tối, trong ba ngày ngủ không đến tám tiếng, càng không có thời gian gọi điện thoại về nhà.

Hôm nay ăn oán dây dưa nhiều năm rốt cục đặt dấu chấm hết, hấn ngồi chuyến bay cuối cùng trở về.

Máy bay hạ cánh thuộc hạ đưa điện thoại di động cho hấn mới phát hiện vợ hấn gọi đến rất nhiều cú điện thoại, lập tức gọi trở về như không có ai nghe, gọi đến bốn cận vệ chịu trách nhiệm bảo vệ cô thì nghe cô đã về nhà, thế là hấn vội vàng chạy trở lại, vừa tới lầu dưới đã nghe tiếng thét sợ hãi của cô, hấn lòng như lửa đốt lập tức vọt tới gian phòng, kết quả thấy dáng vẻ cô vô cùng hoảng sợ.

Tô Lực Hằng vội vàng đi tới bên người Liễu Uyển Nhi, muốn kéo cô vào trong ngực an ủi, lại bị tránh qua, né lại, chỉ thấy cô dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn mình giống như hấn là ma quỷ.

“Tiểu Tiểu, anh là Hằng đây.” Tô Lực Hằng rất nôn nóng nói.

“Đừng tới đây!” Lúc này Liễu Uyển Nhi hoàn toàn đắm chìm trong sự sợ hãi, căn bản không nhận ra người trước mắt chính là Tô Lực Hằng.

“Em làm sao vậy?” Mới ba ngày cô tại sao biến thành thế này.

Nhìn sắc mặt tái nhợt không ra của Liễu Uyển Nhi, Tô Lực Hằng vô cùng đau lòng, ba ngày nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

179. Chương 179

Tô Lực Hằng ngồi xuống bên cạnh Liễu Uyển Nhi, đau lòng trong mắt cô toàn là sợ hãi.

Rốt cục về mặt khẩn trương trở lại bình thường, Tô Lực Hằng đưa tay thử dò xét đụng vào cô, không còn bài xích như vừa rồi.

“Tiểu Tiểu, đã xảy ra chuyện gì?” Tô Lực Hằng nhẹ giọng hỏi.

Tựa hồ không nghe được lời hấn, ánh mắt Liễu Uyển Nhi đại ra nhìn về phía trước.

Tô Lực Hằng lại hỏi một tiếng vẫn không có phản ứng, trong tức thì lo lắng, lập tức lấy điện thoại di động gọi cho Đào Nhân để hấn lập tức xuống lầu.

Trong vài phút chờ đợi, Tô Lực Hằng quan sát chung quanh phòng, đầu tiên thấy được phong thư màu trắng bên giường, mở ra nhìn, trên tờ giấy màu đen viết năm chữ to: Rời khỏi Tô Lực Hằng!

Tin đe dọa được đưa đến nhà hấn, Tô Lực Hằng tức giận vò lại tờ giấy, ánh mắt tiếp tục dò xét bên trong phòng, thấy được góc tường đối diện giường có miếng thủy tinh dày đất, ở giữa miếng thủy tinh còn có vết màu đỏ như máu.

Đứng dậy đi tới,phát hiện miếng thủy tinh nằm giữa một quyển sách,nhặt sách lên,lúc này gáy sách có một miếng băng dán trong suốt khiến hấn chú ý,phía trên còn dán miếng thủy tinh và chất lỏng tựa vết máu.

Cầm lấy một miếng thủy tinh dính ‘ vết máu ’ đưa đến trước mũi ngửi ngửi,một chút mùi cũng không có,nhìn lại băng dán trong suốt trên sách, ‘ vết máu ’ này đương nhiên có người chú ý đến.

“Chiêu lừa thấp kém.” Tô Lực Hằng lẩm bẩm nói,lúc này hấn xem như đã hiểu xảy ra chuyện gì,có người canh hấn không ở nhà hù dọa uy hiếp bà xã của hấn,xem cách đối phương là người đang núp trong nhà!

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa,Tô Lực Hằng bảo bọn họ vào,là Đào Nhân cùng Tiểu Do.

Nhìn thấy Liễu Uyển Nhi nằm trên giường vẻ mặt đại ra lập tức đi đến kiểm tra tình huống.

Sau khi kiểm tra tiêm thuốc,Liễu Uyển Nhi rốt cục có chút chuyển biến tốt đẹp,Tô Lực Hằng mới đỡ cô nằm xuống.

“Đại ca,xảy ra chuyện gì ?” Đào Nhân vừa thu dọn đồ, vừa hỏi thăm.

“Có người hù dọa Tiểu Tiểu.” Tô Lực Hằng đơn giản nói.

“Người nào đáng ghét như vậy?” Vừa nghĩ tới tình trạng tồi tệ vừa rồi của Liễu Uyển Nhi,Đào Nhân đột nhiên cảm giác được không đơn giản chỉ là trò đùa,nhìn lại vẻ mặt Tô Lực Hằng hấn có chút hiểu .

“Đại ca,vậy chúng ta đi trước.” Không đợi Tô Lực Hằng trả lời,Đào Nhân và Tiểu Do rời đi,hấn biết lại có chuyện sắp xảy ra,mà hấn chỉ là bác sĩ rất nhiều chuyện không tiện hỏi tới.

Tiểu Do phát hiện Tô Lực Hằng cùng Đào Nhân khác thường,lúc quay đầu rời đi nhìn thoáng qua Liễu Uyển Nhi trên giường , những năm gần đây cô cũng học được nói năng thận trọng.

Chuyện đáng sợ không có quay lại quá nhiều,Liễu Uyển Nhi cả đêm ngủ ngon,khi tỉnh lại phát hiện người đàn ông biến mất ba ngày đang nằm bên cạnh cô.

“Anh trở lại hồi nào?”

“Tối hôm qua.” Tô Lực Hằng kéo tay cô lại,dịu dàng hỏi”Có phải gặp chuyện kinh khủng rồi?”

Liễu Uyển Nhi có chút giật mình,cô chưa nói hấn tại sao biết được?

Giống như nghe được tiếng lòng của cô,Tô Lực Hằng cố ý nói khoác : “Anh là ai,có chuyện gì có thể giấu diếm khỏi mắt anh chứ.”

Liễu Uyển Nhi liếc hấn một cái: “Nếu như anh cái gì cũng biết, vậy tại sao đến bây giờ mới xuất hiện,ba ngày này anh đi đâu?”

“Ai ya,biết cách quản ông xã rồi sao.” Tô Lực Hằng cười đùa,thấy cô khôi phục bình thường hấn rất vui vẻ.

‘ Quản lão công ’ bị chụp mũ ba từ này,Liễu Uyển Nhi mặc cỡ không hỏi đến hành tung của hấn nữa,trong lòng thủy chung cho rằng hấn chẳng qua là chồng trước, cho nên cô không có quyền can thiệp hành động của hấn.

Thấy cô không hỏi tiếp Tô Lực Hằng có chút mất mát,thật ra nhiều khi bị quản thúc cũng là một loại hạnh phúc,nói rõ đối phương để ý mình.

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì,Liễu Uyển Nhi vội vàng hỏi: “Anh sẽ không đi nữa chứ?”

Cô ở một mình quả thật rất sợ,hi vọng hấn có thể ở tại bên cạnh cô.

Trầm mặc chốc lát,Tô Lực Hằng nói: “Còn một chút chuyện chưa xử lý xong,anh phải rời khỏi đây một hai ngày.”

Rút lại tay của mình,Liễu Uyển Nhi nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn hấn.

“Đừng như vậy,một hai ngày sao anh sẽ trở về mà.” Hấn cũng vạ bất đắc dĩ,nếu không lúc này hấn sẽ không rời khỏi cô.

“Anh muốn đi thì đi, không cần thiết để ý suy nghĩ của em.” Nhàn nhạt bỏ lại một câu, Liễu Uyển Nhi tự mình xuống giường, đúng vậy, cô có quyền gì xin hắn, đối với hắn cô chẳng qua chỉ là sủng vật không phải sao.

180. Chương 180

Tô Lực Hằng vẫn phải đi còn nói là vì công việc bỏ lại một mình cô.

Lại đến buổi tối, Liễu Uyển Nhi một mình cô đơn ngồi trên giường, đèn trong phòng đều mở, khuya hôm nay tiếng gõ cửa đáng sợ kia còn vang lên không? Sợ hãi bao trùm lấy cô, vênh tai nghe tình huống bên ngoài, hít thở cũng trở nên cẩn thận, bỗng nhiên cô hình như ngửi được mùi vị kích thích mũi, càng ngày càng đậm. . .

Một bóng người màu trắng xuất hiện trên hành lang.”Cốp cốp cốp. . . .” Liên tiếp gõ mười mấy phút đồng hồ nhưng không có ai trả lời, Bạch y nhân từ trong túi móc ra một phong thơ nhét vào dưới cửa, xoay người chuẩn bị rời đi, một bóng đen từ trong bóng tối sáng ngời đi ra, chặn lại đường đi của cô: “Không ngờ thật sự là em.”

Đột nhiên xuất hiện khiến Bạch y nhân ngây ngẩn cả người, qua một hồi lâu mới kịp phản ứng: “Anh, anh hai.”

Inge đau lòng nhìn em gái mình: “Em tại sao không bỏ xuống được tình cảm cho Lực Hằng?”

“Từ lần đầu nhìn thấy em đã yêu anh ấy, yêu suốt mười năm, em không cam lòng!” Nhị Anh thống khổ lắc đầu, ai có thể hiểu nỗi khổ trong lòng cô, từ thiếu nữ đến nữ trưởng thành, ngay cả khoảng thời gian xinh đẹp nhất cô cũng chỉ yêu một người đàn ông, yêu sâu như vậy bảo cô làm sao dứt bỏ, làm sao để xuống, cho nên cô muốn đoạt về tình yêu thuộc về mình.

“Trong mười năm anh đã rất nhiều lần nói với em, em vĩnh viễn là em gái của anh.”

Thanh âm quen thuộc từ trong bóng tối vọng ra, Nhị Anh bối rối nhìn người đàn ông vốn rời khỏi nhà, về mặt luồng cuống.

“Anh, anh không phải đi công tác sao?” Giờ phút này cô chỉ muốn tìm một chỗ để núp, cô không muốn người đàn ông cô thích nhất thấy một mặt ghê tởm của mình.

“Nếu như anh không rời đi em làm sao xuất hiện?” Tô Lực Hằng đau lòng nhìn cô gái như người thân trước mắt “Lúc thấy tin anh đã nghĩ đến em, bởi vì ở trong nhà này chỉ có em hi vọng Tiểu Tiểu rời khỏi anh, nhưng trong lòng vẫn tồn tại một tia hi vọng, hi vọng tất cả không phải em làm, bởi vì em là em gái đáng quý của anh.”

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!” Nhị Anh thất thanh khóc rống, giờ khắc này cô thật hối hận, hối hận tất cả việc mình làm, cô không muốn hắn thất vọng về cô!

Đợi Nhị Anh hơi bình tĩnh, Inge hỏi: “Em làm sao mở ra cửa phòng Tiểu Tiểu?”

Đối với vấn đề này hắn thủy chung nghĩ mãi mà không rõ, khi Tô Lực Hằng đưa thư cho hắn xem cũng nói cho hắn biết suy đoán người ra tay là ai, hắn phản bác căn cứ chính là Nhị Anh không có chìa khóa mở ra cửa phòng ngủ, nhưng sự thật chứng minh phán đoán Tô Lực Hằng, hắn cảm thấy nên xin lỗi người bạn tốt đồng thời thấy xấu hổ hành động của em gái mình, cho nên hắn muốn biết rõ ràng tất cả.

“Tiểu Do thấy em đau khổ nên muốn giúp em, giả trang quỷ dọa người làm cô ấy nghĩ ra, chìa khóa cũng là cô ấy đưa cho em.”

Tiếng nói Nhị Anh vừa dứt Tô Lực Hằng nhất thời quá sợ hãi, lập tức mở cửa xông vào phòng, trên giường thật lớn đã sớm không thấy bà xã của mình, mà cửa sổ phòng mở rộng ra, gió đêm theo đó thổi vào.

Lòng thoáng cái chìm xuống đáy cốc.

181. Chương 181

Tô Lực Hằng đoán được Nhị Anh giả thần giả quỷ hù dọa bà xã của mình, nhưng không đoán được cô bị người lợi dụng, mùi vị nhàn nhạt trong không khí nói cho hắn biết đối phương dùng thuốc mê, bọn họ vừa rồi ở ngoài cửa mới không biết được, chết tiệt, hắn nên sớm ra tay diệt trừ những phần tử xấu này.

Lấy ra điện thoại di động gọi đến chỗ Khinh Vân : “Lập tức tìm vị trí Tiểu Tiểu, bất cứ chuyện gì cũng phải báo cáo với ta.”

Ngay sau đó cả Tô gia đèn mở sáng rõ, khác nhau chính là có vài chiếc xe từ trong ga-ra chạy nhanh vào trong màn đêm.

Lúc Liễu Uyển Nhi mơ mơ màng màng giống như thấy được Tiểu Do xuất hiện trong phòng, sau đó cô cái gì cũng không biết, đợi cô lần nữa khôi phục ý thức phát hiện mình đang nằm trên mặt ghế đá ngoài bờ sông, mà đang ngồi bên cạnh cô có Tiểu Do và một người đánh chết cũng không thể quên, người đàn ông trung niên từng bắt cóc cô.

“Nhị đương gia, tại sao chúng ta không trực tiếp khởi hành?”

“Ông cho rằng đường bộ có thể đi à? Nếu như trong nửa giờ thuyền không đến, xem ra ngay cả đường thủy cũng bị Tô Lực Hằng ngăn .”

“Cô đã tỉnh?” Lúc này Tiểu Do phát hiện Liễu Uyển Nhi đã mở mắt.

“Tại sao chị ở chung với tên đó? Còn nữa hắn tại sao gọi chị là Nhị đương gia?”

Tiểu Do trên mặt lộ một nụ cười lạnh: “Hừ, chuyện cho tới bây giờ để cô biết cũng không sao, tôi là Nhị đương gia đối đầu sống chết với Tô Lực Hằng, lẻn vào Tô gia là vì có thể tùy thời tấn công đánh Lưu Xuyên Đường mà thôi.”

Liễu Uyển Nhi khiếp sợ chuyện mình nghe được ,hồi lâu mới nói: “Ban đầu chị cứu tôi cũng đã được an bài?”

“Cứu cô chỉ vì muốn lấy được lòng tin của cô, lừa cô đi theo ta, lợi dụng cô uy hiếp Tô Lực Hằng, nếu như lần đó không phải gặp phải cảnh sát cô đã sớm rơi vào tay ta để như chơi.”

Giờ phút này tâm trạng Liễu Uyển Nhi phức tạp, khiếp sợ, bi ai, thất vọng, người đàn ông mình yêu chỉ xem mình như sủng vật, ở thời điểm mấu chốt bỏ mình đi, mà cô gái mình cho là bạn thân thì ra tới bây giờ cũng chỉ lợi dụng cô, tại sao thế giới này tràn ngập dối trá cùng lừa gạt, cô chỉ muốn có một gia đình, có người thân cùng bạn bè, chẳng lẽ yêu cầu này quá xa vời sao?

Lúc này trên mặt sông có một chiếc thuyền đang lướt tới.

“Nhị đương gia thuyền tới.”

“Mau dẫn cô ta lên thuyền.” Tiểu Do ra lệnh, người đàn ông trung niên lập tức đi đến giữ Liễu Uyển Nhi.

“Các người muốn đưa ta đi đâu?” Liễu Uyển Nhi vùng vẫy, cô không muốn đi theo bọn họ.

Người đàn ông trung niên nhấc tay cho Liễu Uyển Nhi một cái tát, ngay sau đó kiềm chế hai tay cô, kéo cô về phía con đê hạ lưu Trường Giang.

Vốn còn dư âm thuốc mê, cộng thêm một tát này Liễu Uyển Nhi có chút hoa mắt, lúc tỉnh táo phát hiện một chân đã đạp lên thuyền.

“Đừng, các người mau buông.” Cô bắt đầu mãnh liệt giãy dụa, dùng sức đẩy người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên bị cô đẩy đứng có chút không vững, suýt nữa rơi xuống sông, tức giận bóp cổ Liễu Uyển Nhi, dùng sức siết chặt bàn tay.

“Người làm gì? !” Tiểu Do thấy thế lớn tiếng bảo dừng lại.

Người đàn ông trung niên mới vừa buông tay,ho mãnh liệt hai tiếng sau Liễu Uyển Nhi từng ngậm từng ngậm thở. Không đợi cô thở thuận người đó liền kéo cô lên thuyền,mắt thấy sẽ bị kéo lên thuyền, Liễu Uyển Nhi quỳnh lên cần mạnh một cái vào tay người đàn ông trung niên.

“A!” Hét thẳm một tiếng,người đàn ông dùng sức đẩy Liễu Uyển Nhi,đẩy thân thể gầy yếu của cô xuống dòng sông.

Nước sông lạnh như băng trong nháy mắt bao phủ cơ thể Liễu Uyển Nhi,giống như nhớ lại Càn triều Tấn,bên trong phủ tướng quân,mình bị nha hoàn tiểu Mai đẩy vào hồ nước.

Chung quanh giống như trước tất cả đều là nước,chẳng qua khi đó cô mong đợi có người tới cứu mình,mà bây giờ cô đã không còn mong đợi,có lẽ chỉ có chết mới là giải thoát tốt nhất .

Ý thức dần dần bị cuốn đi,lúc này cô giống như nghe được có một giọng nói quen thuộc thét tên “Tiểu Tiểu”,đang gọi cô sao? Không,cô là Liễu Uyển Nhi không phải là Tô Tiểu Tiểu.

Tim không còn ràng buộc,bình tĩnh nhắm lại hai mắt.

182. Chương 182

Xe chạy nhanh tới bờ sông,còn chưa dừng hẳn Tô Lực Hằng đã mở cửa xe vọt xuống,cảnh trước mắt khiến hấn sợ hết hồn hết vía.Trên thuyền một người đàn ông trung niên đang kéo bà xã của hấn,chỉ thấy hấn dùng lực đẩy cô,lần này đẩy cô rơi hấn xuống nước sông lạnh băng.

“Tiểu Tiểu!” Tô Lực Hằng gào thét,liều lĩnh nhảy xuống bờ sông.

Trước mắt một mảnh mơ hồ,qua một hồi rốt cục phát hiện bóng người níu lấy trái tim hấn,ra sức hoa nước bơi về phía cô,khi tay đụng phải cô thể cô Tô Lực Hằng dùng sức kéo cô về phía mình,thấy cô hai mắt nhắm chặt Tô Lực Hằng cảm giác hơi thở cũng ngưng lại.Một tay kéo cô ra khỏi mặt nước,lúc này đã có đàn em theo nhảy xuống nước,phát hiện bọn họ lập tức bơi đến giúp đỡ,chỉ một lát Liễu Uyển Nhi được đặt lên bờ.

Tô Lực Hằng không ngừng gọi tên vợ mình,hi vọng cô có thể trả lời hấn,nhưng cô giống như búp bê vải không có tánh mạng mặc hấn gào thét thế nào,lay động thế nào cô một chút phản ứng cũng không có.Tô Lực Hằng cẩn thận vươn tay thăm dò hơi thở của cô,không cảm giác được,người nhất thời ngã ngồi trên mặt đất không có cảm xúc như mất đi hồn phách.

Hấn cho rằng trên người cô có gắng thiết bị theo dõi dù gặp phải nguy hiểm hấn cũng có thể xuất hiện trước tiên cứu cô,kết quả xảy ra ngoài ý muốn,đều do hấn quá mức tự phụ mới hại cô!

“Ha ha ha,cứu lên thì thế nào,đã tắt thở !” Tiểu Do đã bị Khinh Vân không chế thấy như vậy điên cuồng cười to”Tô Lực Hằng ta muốn cho người ném thữ mùi vị mất đi người thân.”

Lúc này Tô Lực Hằng không nghe thấy cô kêu gào,hoàn toàn đắm chìm trong đau đớn.

“Đại ca,em tới rồi.”

Lúc này một giọng nói quen thuộc truyền đến,trong nháy mắt cơ thể Tô Lực Hằng được thổi thêm tức giận,ngẩng đầu nhìn Đào Nhân tay cầm theo hộp thuốc đi tới bên cạnh hấn,nắm lấy tay của hấn: “Mau cứu Tiểu Tiểu!”

Sự xuất hiện của hấn để Tiểu Do dừng lại tiếng cười quay mặt sang hướng khác.Đào Nhân ngồi xổm xuống bên cạnh Liễu Uyển Nhi,lúc cúi đầu liếc mắt nhìn cô gái đang bị không chết,nhưng ngay sau đó chuyên tâm trên người Liễu Uyển Nhi,nhìn không ra bất kỳ biến hóa trên mặt hấn.

Lúc này trên mặt sông lái tới một con thuyền,đứng ở đầu thuyền chính là Tử Quyên, trên thuyền còn trói mấy người,Tiểu Do nhận ra đó là đám người mình phái đi làm nổ Tô gia,sắc mặt nhất thời hoảng sợ: “Các người làm sao biết được? !”

“Hành động của cô chúng tôi đã sớm biết, chúng tôi chỉ chờ cô hành động một lưới bắt hết mà thôi.” Khinh Vân nói.

“Làm sao có thể? !” Tiểu Do không tin, chẳng lẽ cô đã sớm bị phát hiện?

Chiếc thuyền rất nhanh ngừng ở bến tàu nhỏ, Tử Quyên áp tải ba người đàn ông trẻ lên bờ, đi qua bên cạnh Tiểu Do dừng bước: “Tiểu Do, không, có lẽ nên xưng cô là Lý Do Tử tiểu thư, xin lỗi đã để cô thất vọng.”

“Cô. . . .” Tiểu Do vận phần kinh ngạc nhìn Tử Quyên.

“Tại sao tôi biết thân phận thật của cô à?” Tử Quyên cười nhạt “Năm năm trước đại ca đã hoài nghi cô, cho nên phái tôi đến Nhật Bản tra rõ thân phận của cô, mẹ cô là Tiểu Lâm Hạ, một người hát ở phòng trà Tokyo, năm hai mươi bốn tuổi biết Thích Vĩnh Thịnh cũng trở thành tình nhân của hắn. Một năm sau Tiểu Lâm Hạ sinh ra cô, bốn năm sau Thích Vĩnh Thịnh đưa cô đi rồi sắp xếp giao cho Văn Lai, còn đặc biệt tiến hành huấn luyện bí mật cho cô, lúc cô mười lăm tuổi lập kế hoạch hạ độc giết chết Văn Lai, chiếm hết số hàng Heroin của hắn, sau nữa cô được ngồi vào vị trí Nhị đương gia Thích gia, năm năm trước Thích Vĩnh Thịnh chết trong vụ nổ, từ đó Nhị đương gia cô biến thành một tay chân của nhà họ Thích. Tôi nói không sai chứ, Lý Do Tử tiểu thư?”

Tiểu Do mặt xám như tờ giấy, nếu như nói trước khi Tử Quyên lên bờ cô còn sót một tia kiêu ngạo, lúc này tất cả kiêu ngạo đã bị thực tế đả kích không còn sót lại chút gì.

Ai cũng không nói nữa, hiện trường rơi vào yên lặng đáng sợ, chỉ có Đào Nhân bận rộn đưa trà cho Liễu Uyển Nhi, mà ai cũng không có phát hiện người đàn ông trung niên bị bắt giữ, lúc này tay của hắn đang không an phận đưa vào quần, từ từ di động về phía trước, từ từ đưa vào vạt áo khoác, từ từ lục lọi một vật, mà ánh mắt của hắn trừng to quan sát cử động mỗi người cuối cùng rơi xuống trên người Tô Lực Hằng đang lo lắng tình trạng của Liễu Uyển Nhi.

183. Chương 183

Tiểu Do không thể tin nổi mình đã sớm bị lộ, cô vốn đắc chí giấu diếm được mọi người thì ra kẻ ngu chân chính là cô, một lát sau cô buồn bã nói: “Các người đã sớm biết tất cả tại sao còn giữ tôi ở Tô gia làm gì?”

“Đã nắm được Thích gia trong tay còn lo lắng các người diễn kịch sao?” Tử Quyên nói, sau khi cô biết thân phận thật của Tiểu Do lập tức đề nghị trừ cô ta, nhưng đại ca nói Thích gia thành lập mấy chục năm có rất nhiều thế lực bí mật tồn tại, không thể dùng cách đơn giản diệt trừ Thích Vĩnh Thịnh trừ đi Tiểu Do, còn muốn bọn họ làm bộ như không biết đối đãi Tiểu Do như người của mình, từ đó thông qua cô thăm dò thế lực Thích gia, để có thể một lần thanh trừ thế lực Thích gia, bây giờ nghĩ lại cô thật vô cùng bội phục đại ca bình tĩnh và biết tính toán sâu sa.

Lúc này, Liễu Uyển Nhi vẫn nhắm chặt hai mắt không nhúc nhích bỗng nhiên ho mãnh liệt. “Tiểu Tiểu! Tiểu Tiểu!” Tô Lực Hằng vẻ mặt lơ mơ đột nhiên xuất hiện tia sáng, vui vẻ gọi tên cô.

Nhưng không ho được mấy cái Liễu Uyển Nhi lại khôi phục không khí trầm lặng, Tô Lực Hằng gấp gấp hỏi Đào Nhân: “Xảy ra chuyện gì?”

“Đại ca yên tâm, sau khi trở về phải tiến thêm một bước trị liệu.”

Lời Đào Nhân nói khiến Tô Lực Hằng thở phào nhẹ nhõm, nếu như cô chết hẳn thực sự không biết bản thân sẽ sống thế nào.

“Đại ca, anh cũng nên lo cho mình không nên để bị cảm.” Đào Nhân nói.

“Tôi không sao, đưa Tiểu Tiểu về trước đã.” Tô Lực Hằng đứng lên, thả lỏng tin thần lúc này mới đem lực chú ý chuyển sang bọn người Tiểu Do, hắn còn chưa tính sổ bọn họ dám tổn thương bà xã của hắn.

Mà lúc này Tiểu Do đã hoàn toàn không còn mạnh mẽ, hỏi Tô Lực Hằng: “Anh hoài nghi tôi từ lúc nào?”

“Còn nhớ lần tao mộ năm năm trước không? Rõ ràng không thích chơi game nhưng cô dùng có yêu cầu được nhà, bởi vì chỉ có lấy cơ này mới có thể để cô ở nhà một mình cùng Đạo Nhân.”

Lời vừa nói ra cơ thể Đạo Nhân cứng đờ, lời này là có ý gì? Không khỏi liếc mắt nhìn về phía Tiểu Do, cảm giác được ánh mắt của Tiểu Do tránh sang chỗ khác, thần nhiên nói: “Cho nên sau lần đó cô ở thư phòng nói chuyện với tôi thật ra đang muốn dò xét tôi đúng không?”

“Không sai, chính là để chứng thật suy đoán của mình.”

Cười khổ một tiếng, thì ra cô cho mình nói dối cao siêu lại bị người ta nhìn thấy, mà cô là một con cá sống trong hồ chờ làm thịt, còn tưởng rằng mình thống trị một vùng.

“Anh hiện tại muốn thế nào?” Thắng làm vua thua làm giặc, cô chấp nhận, chẳng qua ánh mắt Tiểu Do âm thầm dời về phía Đạo Nhân, hẳn có phải đã biết thân phận cô từ lâu? Có phải xem cô như kẻ thù không? Lòng có chút đau đớn.

Đạo Nhân cúi đầu thu dọn một số dụng cụ bữa chị giống như mình là người ngoài không hay biết gì.

Bỗng nhiên một giọng nói xa lạ xé ra đám người: “Nhị đương gia tránh ra!”

Ánh mắt mọi người cũng quăng về hướng ngọn nguồn giọng nói, là người đàn ông trung niên đẩy Liễu Uyển Nhi xuống sông, chẳng biết lúc nào trên tay hắn đã có thêm một khẩu súng, nhắm thẳng vào Tô Lực Hằng.

“Đại ca cẩn thận!” Khinh Vân cùng Tử Quyên cùng hét lớn, đàn em trong Lưu Xuyên Đường cũng thấy động tác của hắn, lập tức nhào tới.

Tô Lực Hằng phản ứng nhanh chóng, vừa phát hiện nguy hiểm lập tức nghiêng người tránh được viên đạn mà Đạo Nhân đứng phía sau hoàn toàn bại lộ, muốn xoay người lại cứu hắn thì đã trễ.

Khi Đạo Nhân phát hiện hòng súng nhắm ngay mình, hắn chưa trải qua huấn luyện nên chỉ biết ngơ ngác nhìn, hoàn toàn không biết phản ứng, mà lúc này đạn đã bắn đi không cách nào thu hồi.

184. Chương 184 : Dừng Mạng Để Nói

Khi Đạo Nhân phát hiện súng của người đàn ông trung niên nhắm ngay mình, hoàn toàn quên phản ứng, ngơ ngác nhìn hòng súng đen ngòm.

“Không!” Một tiếng thét đau lòng vang lên, không chờ mọi người kịp phản ứng một bóng người vốn lui ra cực nhanh vọt ra, chắn ngang giữa Đạo Nhân và hòng súng, đạn thẳng vọt vào ngực cô, một dòng máu tươi chảy ra.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, bao gồm người đàn ông nổ súng, hắn không nghĩ mình tổn thương Nhị đương gia mình tổn sùng nhất.

Hình ảnh thoáng cái dừng lại, ngay sau đó người đàn ông trung niên bị đám đàn em Lưu Xuyên Đường nhào đến bắt giữ, súng cũng bị đoạt đi.

Đạo Nhân đỡ người đi về phía người nằm trên mặt đất, máu nhuộm cả người cô ngồi xổm xuống, ngập ngừng hỏi: “Tại sao?” Mấy năm qua bọn họ không phải luôn gây lộn sao? Tại sao cô giúp hắn đỡ một phát súng trí mạng?

Chỉ có lúc này ánh mắt Tiểu Do mới dám không chút kiêng kỵ nhìn thẳng vào mắt hắn, cô biết viên đạn này trúng chỗ hiểm, thời gian của cô không còn nhiều, cô muốn đem hình dáng của hắn khắc vào trong lòng, đem tới một thế giới khác.

Trên mặt hiện lên nụ cười khổ: “Hơn năm năm, anh vẫn không biết tại sao.”

“Tôi.” Đạo Nhân trên mặt nổi lên một tia kinh ngạc.

Ánh mắt Tiểu Do chăm chú bắt từng biểu tình trên mặt hắn.”Đừng nói,nghe tôi nói cho anh nghe.” Cố gắng để giọng mình nói ra một cách đầy đủ”Có một cô bé sinh ra chỉ có mẹ,trước bốn tuổi cô mỗi ngày nhìn mẹ mình ngủ với đủ loại đàn ông khác nhau,một ngày bốn tuổi có một người tự nhận là bà xuất hiện đưa cô bé đó đi, từ đó cô đến một nơi xa lạ, không có mẹ, không có bạn, con đường của cô ấy chỉ có dao và súng, còn có một người đàn ông nghiêm nghị chỉ cần làm không tốt một chút, roi da trên tay người đó sẽ hung hăng đánh lên người cô ta,khi đó cô bé đã quên mất cái gì là vui vẻ,cái gì là cười.”

“Cuộc sống như thế vẫn kéo dài đến năm mười lăm tuổi,cô bé lần đầu tiên giết người cũng vì vậy thuận lợi lên vị trí Nhị đương gia.Năm mười tám tuổi,nhân duyên đã để cô gái đó gặp được một chàng trai tài hoa hơn người cũng bị hấp dẫn thật sâu,nhưng bởi vì trên người lưng đeo những chuyện bí mật,hơn nữa bởi vì bọn họ thuộc hai tập đoàn đối lập lẫn nhau,cô không cách nào nói với chàng trai ấy cô đã yêu hắn.Cũng không lâu lắm cha cô gái bị chết bởi trận nổ lớn,tất cả cừu hận cùng trách nhiệm gia tộc nặng nề hoàn toàn đổ xuống vai của cô,một khắc đó cô gái biết đời này cô hoàn toàn không thể kéo ngắn khoảng cách của mình và chàng trai đó, nhưng cô không cam lòng hơn nữa là không bỏ xuống được,cho nên cô tìm cái cớ ở bên cạnh chàng trai đó,cố ý đoạt đồ hắn thích nhất,cho dù một cái liếc mắt,chỉ cần có thể làm hắn nhìn cô thêm một lần,cô cũng rất vui vẻ. Khụ khụ khụ.”

“Đừng nóitrước hết để tôi xử lý vết thương cho cô.” Hiện tại hắn cái gì cũng biết,hắn thật là một đứa ngốc,một người siêu cấp ngu ngốc .

“Không,nghe tôi nói.” Tiểu Do bắt được bàn tay đang đưa đến,”Thật ra cô bé vẫn lừa mình dối người,sâu trong lòng cô vẫn hy vọng xa vời có một ngày chàng trai đó có thể yêu cô,cho dù này đoạn tình yêu không có kết quả.Nhưng thời gian trôi qua năm năm,chàng trai đó thủy chung xem cô ta như quỷ đáng ghét,ha ha,anh nói xem thủ đoạn của cô ấy có phải rất thất bại? Không có ai biết cô bé hi vọng mình sinh ra trong một gia đình bình thường cỡ nào, không có cừu hận không có thể lực phân tranh,có thể nói với mọi người tên thật của mình,có thể đi học làm việc như các cô gái bình thường,theo đuổi chàng trai cô ấy thích. Khụ khụ khụ!”

Sau trận ho khan hơi thở Tiểu Do đã có chút rời rạc,nhìn ánh mắt Đào Nhân lo lắng cho cô,trên mặt cô nở một nụ cười thản nhiên: “Có thể giúp tôi một chuyện được không? Nói với chàng trai đó,có một cô gái yêu hắn.”

Nói ra một chữ cuối cùng,Tiểu Do dần dần nhắm hai mắt lại,cảm giác tay cô từ từ chảy xuống,Đào Nhân giống như bị rút đi linh hồn,cả người trống rỗng.

Một lát sau,một bàn tay lớn rơi vào trên vai hắn,từ từ quay đầu lại là Tô Lực Hằng,thấy trong mắt của hắn là ân cần cùng lo lắng,Đào Nhân chậm rãi mở miệng: “Đại ca,em không sao.”

Ngồi trên xe trở về nhà,Đào Nhân yên lặng giữ Tiểu Do bên cạnh,nhìn gương mặt tái nhợt của cô,đó là yêu sao? Tối nay cô gái này đã dùng tánh mạng trả lời hắn.

185. Chương 185 : Nơi Thuộc Về Đất

Trở lại Tô gia,Liễu Uyển Nhi được ôm đến trên giường.

Đào Nhân lập tức làm kiểm tra toàn diện cho cô,Tô Lực Hằng và đám người di Trương lo lắng chờ đợi,qua một hồi Đào Nhân dùng tay lại động tác.

Nhìn vẻ mặt cứng lại của hắn Tô Lực Hằng trong lòng nhất thời trầm xuống,cẩn thận mở miệng hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Trong ánh mắt lo lắng của hắn mang theo một chút nhát gan,Đào Nhân biết hắn nhiều năm nhưng chưa bao giờ thấy trong đôi mắt quả quyết của hắn lại có cảm xúc yếu ớt như lúc này,mà hắn vừa trải qua chuyện Tiểu Do chết,nên có thể hiểu được tâm trạng giờ phút này của đại ca,thật không biết làm sao mở miệng nói sự thật với anh ấy.

“Cậu nói mau.” Tô Lực Hằng thúc giục, loại dự cảm xấu trong lòng càng phát ra mãnh liệt.

Chỉ chốc lát sau nghe Đào Nhân nói: “Bởi vì tim ngừng mười mấy giây làm cho não thiếu dưỡng khí, Tiểu có thể vĩnh viễn không tỉnh lại, cho dù có kỳ tích sau khi tỉnh lại cũng trở thành người tàn phế.”

“Cậu, cậu gạt tôi?” Tô Lực Hằng sắc mặt nhất thời trắng xanh, cả người dờ dẫm, dì Trương thì lập tức ngồi phịch trên ghế, nước mắt to như hạt đậu cuộn cuộn trào ra, lại nghe không được tiếng khóc.

“Đại ca, đại ca.”

“Dì Trương, dì Trương.”

Khinh Vân cùng Tử Quyên không ngừng gọi bọn họ, nhưng một chút phản ứng cũng không có, Đào Nhân thì ngơ ngác nhìn cảnh trước mắt, buổi tối này xảy ra quá nhiều chuyện, có nhiều khi hắn nghĩ đây là một giấc mộng thì tốt biết mấy.

Đi về bên cạnh phía cửa sổ, nhìn bầu trời đầy sao, ngôi sao đó là cô sao?

Có lẽ lúc trước hắn ghét cô, bởi vì lý do trẻ con buồn cười —— cô đoạt máy tính của hắn. Hiện tại hắn hiểu, tại sao mỗi khi đến khuya cô lại xông vào đoạt bàn phím con chuột của hắn, sau đó lại không cần thận làm hư, thật ra cô chỉ muốn hắn nghỉ ngơi sớm một chút, mà hắn ngốc không phát hiện dụng tâm của cô, còn hàng đêm nằm mơ mong người ‘ đáng ghét ’ đó vĩnh viễn không xuất hiện, hôm nay mơ ước trở thành sự thật, lại phát hiện trong lòng không phải là vui vẻ, mà chỉ có mất mát và không nỡ.

Người luôn mất đi sau mới biết quý trọng.

Quay đầu lại liếc mắt nhìn cô gái vẫn nằm trên giường, mà linh hồn của cô giờ phút này lại đang nơi nào? Có biết rất nhiều người lo lắng mong đợi cô trở về, hắn muốn giúp cô tìm về đường về nhà, để cho bọn họ có thể sống cùng nhau.

Liễu Uyển Nhi cảm giác mình mơ mơ màng màng bò khỏi mặt nước, nhìn thấy Tô Lực Hằng chạy qua người mình, hắn hình như không nhìn thấy cô, cô ngơ ngác đứng bên bờ nhìn hắn bơi trong làn nước, sau đó có thêm mấy người nhảy xuống, bọn họ cùng nhau kéo một cô bé xa lạ trong nước ra, nhìn thấy Tô Lực Hằng lo lắng cho cô, vì cô điên cuồng, tim của cô đã không có cảm giác cho nên cô rời đi, không có mục đích đi thẳng phía trước.

Đây là nơi nào?

Cô phải đi hướng nào?

Cô bây giờ là ai?

Tất cả đều mơ màng, cho đến cô nhìn thấy hai người kỳ quái.

“Liễu Uyển Nhi, chúng tôi tìm cô thật là khổ, đi, trở về Địa phủ mau!”

Vừa nói hai người một trái một phải kéo cô, cô không muốn tránh thoát, bởi vì cô rốt cuộc đã có chỗ đến, dù nơi đó là địa ngục.

186. Chương 186 : Khổ Sở Quyết Định

Mấy đen bao phủ nhà họ Tô, Tô Lực Hằng sau khi tỉnh táo lập tức cùng Đào Nhân thương lượng cách chữa trị Liễu Uyển Nhi, bàn bạc quyết định liên lạc các bệnh viện nổi tiếng thế giới, đưa Liễu Uyển Nhi đến đó để xem có phương pháp chữa trị tốt hơn không. Mà Inge cũng tích cực giúp đỡ, bởi vì một trong các nguyên nhân gây nên cục diện hôm nay là em gái hắn, nếu như em hắn không bị người ta lợi dụng Liễu Uyển Nhi cũng sẽ không gặp nạn.

“Anh, em muốn trở quê một chuyến.” Lúc này Nhị Anh lặng lẽ kéo Inge ra khỏi gian phòng, nhìn hắn nói.

“Em tại sao về quê?”

Đối mặt câu hỏi chất vấn của anh hai Nhị Anh có chút khổ sở,xảy ra chuyện như vậy anh trai không tin cô cũng là chuyện bình thường,thu hồi cảm xúc tổn thương,Nhị Anh nói: “Em muốn đi tìm trưởng lão Bộ Lạc,để xem có phương pháp tốt nào chữa cho Tiểu Tiểu không.”

Nghe vậy trong lòng Inge sinh ra một cảm giác có lỗi với cô em,thu hồi thái độ không tốt,thần nhiên nói: “Có cần giúp em đặt vé máy bay?”

“Không cần,tự em có thể tự mình đặt.”

Nhìn bóng lưng Nhị Anh rời đi,Inge đột nhiên cảm giác được con bé đã trưởng thành,sau khi trải qua những chuyện này con bé hẳn nhận rõ tình cảm thực tế,sẽ không cố chấp nữa.

Cả buổi tối Tô Lực Hằng vẫn trông coi bên cạnh Liễu Uyển Nhi,ngơ ngác nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cô,cho đến giờ phút này hẳn vẫn không tin cô sẽ vĩnh viễn không tỉnh,có lẽ đây chỉ là một cơn ác mộng,đợi ngày mai tỉnh mộng,cô có thể vừa cười vừa gọi tên hẳn.

Rạng sáng,Tô Lực Hằng đang đắm chìm trong mộng chợt nghe máy đo tỷ số nhịp tim cùng huyết áp của Liễu Uyển Nhi báo động.

Trong nháy mắt chấn động thần kinh hẳn,lập tức đánh thức Đao Nhân,sau khi kiểm tra cấp cứu tất cả khôi phục bình thường.

“Tại sao có thể như vậy?” Tô Lực Hằng hỏi,hắn cho rằng tánh mạng của cô đã không sao,tại sao còn xảy ra chuyện như vậy.

“Đợi em kiểm tra tiếp.”

Qua một hồi Đao Nhân rốt cục làm xong tất cả kiểm tra,về mặt có chút phức tạp nhìn Tô Lực Hằng.

“Tại sao?”

“Đại ca,em không biết đây là tin tức tốt hay tức xấu.” Đao Nhân dừng lại một chút.

Tô Lực Hằng vội vàng nói: “Cậu nói đi, bất luận tin tức gì anh cũng có thể chấp nhận.”

“Tiểu Tiểu mang thai,đại khái khoảng ba tháng,thời gian cụ thể còn phải đợi cẩn thận kiểm tra sau mới có thể biết được.”

Tô Lực Hằng trong lòng vui mừng,nhưng vui sướng đó thoáng cái biến mất,nắm chặt Đao Nhân hỏi: “Tại sao lại nói đó là tin tức xấu?”

“Thai nhi tồn tại có thể nguy hiểm đến tánh mạng Tiểu Tiểu .”

Ông trời ơi,hắn vì đứa con này cố gắng đủ thứ,mong đợi nó rơi xuống hôm nay lại có kết quả thế này,qua một hồi im lặng Tô Lực Hằng ngẩng đầu,lần nữa nhìn về phía Đao Nhân trong mắt mang theo một tia quyết tuyệt: “Bỏ đứa con ấy đi.”

Lời vừa nói ra hai người đều im lặng,một lát sau chỉ nghe Tô Lực Hằng lại nói: “Chuyện này không nên nói với dì Trương.” Giọng của hắn có chút khàn khàn.

“Đại ca.” Đao Nhân muốn nói cái gì,nói đến khóe miệng lại nuốt trở vào,đứng ở góc độ bác sĩ dĩ nhiên bỏ đi đứa con là lựa chọn tốt nhất.Nhìn về phía cô bé lẳng lặng nằm trên giường,đều nói mẹ con liền tâm,giờ phút này cô có thể cảm giác trong bụng mình có thêm một tiểu sinh mạng không? Cô sẽ đồng ý quyết định này sao?

Đao Nhân có chút do dự,một lần nữa nhìn về phía Tô Lực Hằng,hắn buồn bã khiến rất nhiều người đau lòng,một người đàn ông phải quyết định giữ lại vợ hoặc con,người bỏ cũng đau,sự lựa chọn của anh nhất định rất đau đớn.

187. Chương 187 : Bí Mật Của Dì Trương

Sau khi quyết định bỏ đi đứa con Tô Lực Hằng cả đêm không ngủ được.

Buổi sáng tám chín giờ hần nghe được lầu dưới truyền đến một đồng tiếng âm ĩ, đẩy ra cửa sổ hần nhìn thấy Lâm Cẩm Quyền đưa theo Lưu Thanh Sơn còn có Vu Thiếu Đình xuất hiện ở trước cửa lớn, mà người giúp việc đang ngăn bọn họ, xem ra bọn họ đã biết chuyện xảy ra tối qua, thấy người giúp việc ngăn cản không nổi Tô Lực Hằng rời khỏi phòng đi đến phía cửa.

Vừa thấy sự xuất hiện của hần Lâm Cẩm Quyền lập tức đi đến giữ lấy hần hỏi: “Tiểu Tiểu thế nào?”

“Không liên quan đến ông, mời Lâm tiên sinh trở về.”

Nghe giọng nói lạnh lùng của Tô Lực Hằng, Vu Thiếu Đình biết hần vẫn canh cánh trong lòng chuyện Lâm Cẩm Quyền, khuyên nhủ: “Đại ca, anh coi như nể tình Tiểu Tiểu đừng giận ông ngoại nữa, huống chi hiện tại Tiểu Tiểu rất cần người thân.”

Hai chữ ‘ ông ngoại ’ giống như mũi nhọn đâm vào tim Tô Lực Hằng, nhắc nhở tên đó và vợ hần từng có thời gian năm năm thân mật, mà tất cả đều là kết quả Lâm Cẩm Quyền giúp đỡ, có lẽ hần sẽ nể mặt thê tử không chấp Lâm Cẩm Quyền cùng Vu Thiếu Đình, nhưng giờ phút này hần đã hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ kia.

“Khi Tiểu Tiểu kết hôn với tôi đã không còn bất kỳ quan hệ gì với Lâm gia, cô ấy cần người thân thì đã có tôi, mời về.”

“Tôi biết cậu hận ta, nhưng chỉ cần cho ta gặp mặt Tiểu Tiểu một lần, cậu ra điều kiện gì tôi cũng đồng ý.” Lúc này Lâm Cẩm Quyền đã hoàn toàn không có khí phách thường ngày, ánh mắt tràn đầy cầu khẩn nhìn Tô Lực Hằng.

“Ông không cần nói.” Tô Lực Hằng đang muốn cự tuyệt, đã bị một giọng nói quen thuộc cắt đứt.

“Lực Hằng, để cho Lâm lão gia đến xem Tiểu Tiểu đi.” Chỉ thấy dì Trương từ trong nhà đi ra, cho đến đứng bên cạnh hần “Cậu đã lấy Tiểu Tiểu coi như là rể Lâm gia, nếu cậu đối chọi Lâm gia, Tiểu Tiểu bị kẹp giữ sẽ thế nào?”

“Dì Trương, chuyện này dì không cần lo.” Tô Lực Hằng giọng có chút chán nản.

“Chuyện này dì thật phải quản.” Vừa nói vừa giữ Tô Lực Hằng, nhìn sang Thiếu Đình nói “Đưa Lâm lão gia lên lầu nhìn Tiểu Tiểu.”

“Dì Trương!” Tô Lực Hằng muốn kéo ra tay bà, lại bị bà giữ chặt, nhìn Vu Thiếu Đình đưa Lâm Cẩm Quyền vào bên trong nhà, dưới tình thế cấp bách hần đẩy mạnh, dì Trương không kịp phản ứng ngã xuống đất.

“Dì Trương, dì không sao chứ? !” Tô Lực Hằng thấy thế lập tức dừng bước, ngồi xổm người xuống xem xét tình trạng của bà, mà Vu Thiếu Đình và Lâm Cẩm Quyền nghe được giọng của hần cũng dừng chân lại, nhìn thấy dì Trương ngã lập tức đi đến.

“Chỉ cần cậu không cố chấp dì sẽ không có chuyện gì.” Dì Trương nhìn Tô Lực Hằng, tận tình khuyên nhủ.

Thở dài một hơi, nhìn sang người giúp việc nói: “Đưa Lâm tiên sinh đến phòng phụ nhân.”

Lời của hần khiến trên mặt dì Trương lộ ra nụ cười, Tô Lực Hằng đỡ bà khỏi mặt đất, vịn bà ngồi xuống ghế phòng khách, mà lúc này ba người Lâm Cẩm Quyền dưới sự hướng dẫn của người giúp việc đi đến phòng Liễu Uyển Nhi.

“Lực Hằng, thật ra Lâm lão gia không tuyệt tình với con gái như cậu nghĩ đâu.”

“Tôi biết.” Tô Lực Hằng trả lời khiến dì Trương sững sốt, ý của hần là gì?

Tô Lực Hằng nhìn về phía mắt dì Trương, lộ ra nụ cười đầu tiên sau khi Liễu Uyển Nhi gặp chuyện không may: “Tôi biết dì là em gái Lưu Thanh Sơn, dĩ vãng họ Lưu, họ Trương chẳng qua theo họ chồng, mười mấy năm trước sự xuất hiện của dì cũng do hần bày mưu tính kế, mục đích chăm sóc cuộc sống của chúng ta, mà ta cảm kích hơn chính là năm năm trước sau khi Tiểu Tiểu rời đi dì vẫn ở bên cạnh ta, khi đó là dì cho tôi cảm giác tình thân mới để cho cuộc sống của tôi không đến nỗi quá mức xám xịt.”

Sững sờ nhìn Tô Lực Hằng,qua một hồi lâu dì Trương mới khôi phục tinh thần, mở miệng nói: “Làm sao cậu biết ?”

“Lâm Cẩm Quyền sao biết được lịch trương trình học của Tiểu Tiểu mà chuẩn bị xuất hiện trong tiết thể dục? Lưu Thanh Sơn làm sao biết Tiểu Tiểu lúc nào sẽ đến cửa hàng áo đó,hắn đã sớm ở phòng thử áo đợi cô ấy? Còn nữa tại sao mỗi lần Tiểu Tiểu vừa xảy ra chuyện bọn họ luôn có thể biết trước? Tất cả những điều đó nói cho tôi biết quan hệ không bình thường giữ dì và bọn người đó .”

“Thì ra dì đã sớm lộ tẩy ha ha.”Dì Trương cười nhạt.

“Thật ra tôi đã sớm không hận Lâm Cẩm Quyền, chẳng qua” Tô Lực Hằng đang nói dừng lại một chút,trên mặt lộ ra một chút đỏ hồng, “Chẳng qua giận ông ta thích gả cô ấy cho Thiếu Đình.”

“Cậu đồng ý bọn họ đi gặp Tiểu Tiểu,xem ra cậu đã bỏ qua ?” Dì Trương hỏi.

“Đó còn chưa rõ ràng sao?” Tô Lực Hằng hỏi ngược lại,hai người nhìn nhau cười,giờ khắc này tất cả oán hận đều được xóa tan.

188. Chương 188 : Tiêu Tan Hiềm Khích Lúc Trước

Rốt cục cửa phòng động,bọn người Lâm Cẩm Quyền từ bên trong đi ra ngoài,nhìn thấy Tô Lực Hằng đứng ở lối đi nhỏ trên mặt của ông có chút lúng túng,nhưng ngay sau đó nhìn sang nơi khác,thần nhiên nói: “Tiểu Tiểu giao cho cậu,ngàn vạn phải chăm sóc tốt cho con bé.”

“Ừm.” Giọng nói như có như không,ánh mắt Tô Lực Hằng giống như trước nhìn sang hướng khác.

Vu Thiếu Đình vẫn im lặng bỗng nhiên di chuyển bước chân,đi tới bên cạnh Tô Lực Hằng,nhìn hắn nói: “Đại ca,em có chuyện cần nói.”

Tô Lực Hằng không hiểu được hắn muốn nói chuyện gì? Truyện năm năm trước giữa bọn họ không có gì tốt để nói,nhưng hắn vẫn gật đầu: “Chúng ta đến thư phòng.”

“Ông ngoại,các người ra ngoài chờ cháu chút.” Nói với Lâm Cẩm Quyền bên cạnh,sau đó Vu Thiếu Đình cùng Tô Lực Hằng đi vào thư phòng.

Đây là lần đầu tiên sau năm năm Vu Thiếu Đình đi thư phòng này,trước đó hắn và Tô Lực Hằng,Khinh Vân, còn có Tử Quyên,bọn họ thường ở đây bàn chuyện Lưu Xuyên Đường,công ty Tô gia,mà lần nữa đi vào nơi này cảnh còn người mất,hắn đã trở thành một khách xa lạ.

Thu hồi suy nghĩ ánh mắt nhìn sang Tô Lực Hằng,có một số việc hắn nên thẳng thẳng nói rõ với đại ca: “Đại ca,thật ra năm năm trước em và Tiểu Tiểu rời đi không phải bỏ trốn.”

Tô Lực Hằng cảm xúc bình tĩnh trong nháy mắt nổi lên gợn sóng,lời hắn là có ý gì?

Vu Thiếu Đình tiếp tục nói: “Vừa bắt đầu chúng tôi rời đi là vì nghe được anh nói chuyện với ông ngoại,lời anh nói rất tổn thương Tiểu Tiểu.”

Lời hắn nói khiến Tô Lực Hằng nhớ lại chuyện cũ năm năm trước,thì ra nguyên nhân khiến hắn năm năm khổ sở là miệng lưỡi sắc bén của mình,mặt thoáng cái có chút hồng.

“Chúng em vốn muốn trở về,sau lại gặp người truy đuổi giết.”

Tô Lực Hằng trái tim chậm nửa nhịp,lập tức nói: “Là Tiểu Do phái đi sao? !”

Vu Thiếu Đình gật đầu: “Bọn họ giả mạo đàn em Lưu Xuyên Đường truy sát chúng em,lúc ấy vừa lúc em không có ở đây nên không xác định,Tiểu Tiểu thoát được một kiếp tin bọn người đó do anh phái đến,mà dưới tình huống thế em chỉ có thể tin đó là sự thật mang theo Tiểu Tiểu rời đi,cuối cùng bởi vì vết thương Tiểu Tiểu quá nặng,chúng em không thể làm gì khác hơn đi xin ông ngoại.”

Nghe xong Vu Thiếu Đình trần thuật Tô Lực Hằng thật lâu không nói,qua một lát mới nói: “Cảm ơn cậu,Thiếu Đình.”

Câu cảm ơn này xuất phát tận đáy lòng,câu cảm ơn này đã muộn năm năm,hiện tại Tô Lực Hằng mới biết được nếu như không phải có Vu Thiểu Đình, có lẽ hắn sẽ không thể nào gặp lại Tiểu Tiểu.

“Thật ra em đã sớm biết sự thật nhưng trong lòng em có ý dẫu Tiểu Tiểu,cho nên không cần nói cảm ơn em,đó chỉ làm em thêm xấu hổ.”

Dứt lời hai người nhìn nhau cười,giờ khắc tình nghĩa anh em trôi đi lại quay trở về.

Vừa nói chuyện một lát,Vu Thiểu Đình mới nhớ Lâm Cẩm Quyền và Lưu Thanh Sơn chờ hắn,vội tạm biệt Tô Lực Hằng,một bước ra khỏi nhà họ Tô,hắn bỗng nhiên cảm giác mình có chuyện quên nói với Tô Lực Hằng,rất cuộc là chuyện gì Nghĩ tới nghĩ lui lại không nhớ nổi,thôi,chờ hắn nhớ sẽ nói với đại ca.

189. Chương 189

Sau khi tất cả mọi người rời đi,Tô Lực Hằng trở lại gian phòng cầm bàn tay Liễu Uyển Nhi,ánh mắt nhìn vào bụng cô,suy nghĩ cũng trở lại đứa con trên người cô.

Việc đứa bé tồn tại chỉ có hắn và Đào Nhân biết,mà tin tức đứa bé sắp sửa mất đi cũng chỉ có hắn và Đào Nhân biết,Đào Nhân đã chuẩn bị xong công việc,lúc này hắn phải nắm được khoảng thời gian được trò chuyện với con.

Thời gian lặng lẽ trôi qua,bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa,cắt đứt suy nghĩ Tô Lực Hằng.

“Mời vào.”

Người đến là Đào Nhân,hắn đi vào phòng sau liền khóa ngược cửa lại.

Trước kiểm tra một chút tình trạng sức khỏe Liễu Uyển Nhi,sau đó mới nói với Tô Lực Hằng:“Đại ca,nếu anh quyết định bỏ đứa bé,vậy chúng ta hãy nhanh lên.”

“Thời gian cậu định đi.” Tô Lực Hằng thản nhiên nói,thời gian này hắn quyết định không được.

“Vậy tối nay đi,em kiểm tra thấy tình trạng cơ thể Tiểu Tiểu đã ổn định.” Đào Nhân nói khiến lòng Tô Lực Hằng nín chặt,chặt đến hắn thở không nổi.

Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của đại ca,Đào Nhân thật sự không thể nói tiếp,nhưng vấn đề này hắn phải nói rõ với đại ca: “Đại ca,giải phẫu lần này sẽ có nguy hiểm, mặc dù em sẽ đem hết toàn lực để đưa nguy hiểm đến mức thấp nhất,nhưng dù ai cũng không thể bảo đảm giải phẫu trăm phần trăm thành công.”

“Ta biết.” Nắm bàn tay vợ mình,hắn biết nếu lần này không làm giải phẫu,cô sẽ càng nguy hiểm.

“Giải phẫu làm ở nhà,dù sao thiết bị cũng đầy đủ hết,mà tình trạng hiện tại của Tiểu Tiểu cũng không cần lo lắng dì Trương sẽ phát hiện cô đã làm giải phẫu.”

“Tốt,vậy thì cực khổ cậu rồi.”

Đào Nhân không nói gì nữa lặng lẽ rời đi,hắn biết lúc này Tô Lực Hằng cần ở một mình với Liễu Uyển Nhi.

Yên lặng nhìn chăm chú vào vợ của mình,Tô Lực Hằng mong đợi tối nay đến muộn một chút.

Trời vẫn nhanh tối,mọi người cùng nhau ăn xong bữa ăn chiều dì Trương cùng người giúp việc thu dọn bát đĩa, Khinh Vân và Tử Quyên trở về phòng mình, Đào Nhân cũng trở về của mình tầng cao nhất.

Lại qua mấy giờ,đèn các phòng đều tắt,chỉ có đèn tầng cao nhất vẫn sáng.

Rạng sáng,những người Tô gia đều rơi vào mộng đẹp.

Tô Lực Hằng ôm Liễu Uyển Nhi rời khỏi phòng bọn họ đi đến tầng cao nhất,đặt cô trên giường phẫu thuật đã sớm chuẩn bị.

Nhìn lại cô một lần,Tô Lực Hằng nhìn Đào Nhân nói: “Tiểu Tiểu giao cho cậu.”

Dứt lời nhanh chóng xoay người rời đi,sợ rằng trì hoãn một giây hần sẽ ôm cô rời đi.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua,ngoài cửa Tô Lực Hằng lo lắng đau khổ,trong lòng không ngừng cầu nguyện ông trời nhất định phải phù hộ vợ hần bình an vượt qua cửa tử lần này.

Rốt cục cửa phòng mở ra,Tô Lực Hằng nhanh chóng quay đầu lại,nhìn thẳng vào mắt Đào Nhân hỏi: “Thế nào?”

Hai người nhìn nhau thật lâu,Tô Lực Hằng mồ hôi nhanh rỉ ra,rốt cục nghe Đào Nhân nói: “Em cảm thấy có thể giữ đứa bé lại.”

Là ý gì? Tô Lực Hằng sửng sốt,hần ở lâu bên trong mà vẫn không động thủ sao?

Đào Nhân lại nói: “Để lại đứa bé sẽ nguy hiểm,bỏ đi đứa bé vẫn có nguy hiểm,nếu như vậy chúng ta cố gắng giữ đứa bé lại đi.”

“Tốt.” Trả lời nhanh chóng,giờ khắc này Tô Lực Hằng phát hiện khổ sở trong lòng tiêu tán không ít.Thì ra hần rất muốn giữ lại đứa con này,chỉ là lo lắng an toàn tánh mạng Liễu Uyển Nhi,nếu như Đào Nhân nói có thể giữ lại,vậy hần đương nhiên có lòng tin cùng vợ vượt qua cửa ải khó khăn này.

Cùng nhau cố gắng để cho một trong hai cũng không thể thiếu.

190. Chương 190 : Lai Lịch Tiểu Tiểu

Kể từ khi quyết định giữ lại đứa bé,Tô Lực Hằng cũng không dấu diếm chuyện Liễu Uyển Nhi mang thai ,không lâu sau đó mọi người đều biết,mà trong đó dì Trương và Lâm Cẩm Quyền lo lắng nhất,bọn họ lo lắng đầu tiên dĩ nhiên an toàn của người đó,tiếp theo lại lo lắng cho an toàn đứa bé,dì Trương dường như lúc nào cũng ở bên cạnh Liễu Uyển Nhi,Lâm Cẩm Quyền thì cơ hồ ngày ngày đến Tô gia,Tô Lực Hằng thật hối hận để bọn họ biết chuyện này,bởi vì trừ thời gian buổi tối hần căn bản không cơ hội ở chung một chỗ với bà xã.

Thời gian mọi người rơi vào trong khủng hoảng thoáng cái đã qua ba tháng,được Đào Nhân tỉ mỉ trị liệu Liễu Uyển Nhi vượt qua khoảng thời gian nguy hiểm mang thai,bụng cũng dần dần to lên.

Mỗi một ngày đều giống như trước đó,dì Trương cố thủ ở bên giường Liễu Uyển Nhi,Tô Lực Hằng rảnh rỗi thì lên tầng cao nhất tìm Đào Nhân.

“Thời gian cũng đã qua lâu,tại sao đến bây giờ vẫn không tỉnh lại?” Tô Lực Hằng hỏi,hần thật sự có chút gấp gáp,nhớ tới năm năm trước Vu Thiểu Đình bị thương trở về,tình huống nghiêm trọng có thể sánh bằng Liễu Uyển Nhi,nhưng Vu Thiểu Đình chỉ nằm nửa tháng đã tỉnh lại.

“Ba tháng qua em mỗi ngày đều kiểm tra thân thể cho Tiểu Tiểu,các vết thương nhỏ càng ngày càng tốt,có thể nói hiện tại khôi phục giống như người bình thường, nhưng không hiểu sao không có dấu hiệu tỉnh lại.” Đào Nhân cũng cảm thấy rất kỳ lạ,có một ý nghĩ hần vẫn để trong lòng,không biết nên hay không nên nói,do dự một chút hần vẫn mở miệng, “Đại ca,em nghĩ Tiểu Tiểu có thể không muốn tỉnh lại.”

“Không thể nào!” Tô Lực Hằng lập tức phủ nhận,tim đập gia tốc,nhớ lại chuyện không vui trong khoảng thời gian trước cô phong bế trái tim mình,hơn nữa cô rơi xuống nước trước bị kinh sợ tột độ,cho nên Đào Nhân đoán có thể vì nguyên nhân đó nhưng hần không muốn tin ,không muốn tin bà xã hần không muốn trở lại bên cạnh hần.

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.” Đào Nhân nói.

Đẩy cửa vào chính là Vu Thiểu Đình.

“Đại ca,nghe nói anh ở đây nên em tới.” Vu Thiểu Đình ngược lại hỏi Đào Nhân “Tình trạng Tiểu Tiểu như thế nào?”

“Khôi phục không tệ nhưng vẫn chưa tỉnh.” Nói đến đây Đào Nhân có chút khó xử.

Lời của hắn khiến Thiểu Đình trong lòng hoảng sợ,một suy đoán không tốt xông lên đầu,chuyện này hắn vẫn dấu trong lòng,trừ người trong cuộc cũng chỉ có một mình hắn biết,hiện tại hắn nên nói việc này ra sao? Ánh mắt nhìn sang hướng Tô Lực Hằng rồi thu hồi lại.

Tô Lực Hằng nhìn thấy hắn do dự, cho nên nói: “Có chuyện gì cậu cứ nói .”

Im lặng một hồi lâu,Vu Thiểu Đình rốt cục mở miệng: “Tôi muốn đem lúc trước nói rõ với mọi người,tiếp theo bất luận nghe được chuyện gì cũng đừng cắt đứt để tôi nói xong.”

Tô Lực Hằng cùng Đào Nhân gật đầu.

Vu Thiểu Đình bắt đầu giảng thuật lại lịch thật sự của Liễu Uyển Nhi: “Thật ra thì Tô Tiểu Tiểu chân chính đã chết trong vụ tai nạn năm năm trước,hiện tại người nằm ở lầu dưới là một cô gái tên Liễu Uyển Nhi,cô đến từ.”

Vu Thiểu Đình rốt cục nói rõ,mà hai người đàn ông trước mắt hắn đã trợn mắt hốc mồm,một lát sau vẫn là Tô Lực Hằng ho nhẹ một tiếng nói: “Thiểu Đình,đây là chuyện cậu nằm mơ,vậy ra cậu đang trêu chọc chúng ta?”

“Đại ca,đây là thật .” Hắn biết bọn họ sẽ không tin cũng giống hắn lúc trước,mới vừa nghe chuyện đó cũng thấy không thể tin nổi.

“Thiểu Đình,có cần để tôi kiểm tra cho cậu một chút hay không?” Đào Nhân có chút lo lắng nhìn hắn.

“Tôi không có bệnh!” Vu Thiểu Đình không tự chủ đưa mắt nhìn trần nhà,tiếp theo nói với Tô Lực Hằng”Đại ca anh thử nghĩ xem Tiểu Tiểu sau khi tỉnh lại có nhiều hành động quái lạ,tại sao cô ấy không biết thổi sáo bỗng nhiên thổi tốt? Tại sao một học sinh trung học ngay cả ABC cơ bản nhất,phép nhân chia cũng không biết? Còn có rất nhiều trong cuộc sống thường thức,anh cảm thấy đó đơn giản là chứng mất trí nhớ sao?”

Bị Vu Thiểu Đình nhắc nhở Tô Lực Hằng cũng thấy chuyện kỳ hoặc,chẳng qua chuyện đó cũng quá mơ hồ,không khỏi chuyển sang hỏi Đào Nhân: “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Tôi bị chuyện đó làm cho choáng váng.” Cho nên đừng hỏi hắn.

Tô Lực Hằng lại chuyển nhìn lại Vu Thiểu Đình,nhìn thẳng ánh mắt của hắn,sau một lúc lâu hắn lần nữa mở miệng: “Cho nên cậu cho rằng linh hồn Uyển Nhi không trở về thân thể Tiểu Tiểu,cho nên cô ấy mới không thể tỉnh lại?”

Vu Thiểu Đình trịnh trọng gật đầu.

“Chờ một chút.” Đào Nhân cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người”Các người không phải muốn mượn người chiêu hồn thuật chứ?”

Tô Lực Hằng và Vu Thiểu Đình cũng sửng sốt một chút,tiếp theo trầm miệng một lời nói: “Chủ ý tốt!”

“Các người điên rồi!” Hắn chẳng qua thuận miệng hỏi,mà bọn họ lại chấp nhận”Các người đều là người có học lại tin vào hoạt động mê tính,nhưng trong lúc tuyệt vọng này cũng có thể thử,có lẽ mấy ngày nữa Tiểu Tiểu sẽ tỉnh.”

“Được,anh đợi thêm ba ngày nữa,nếu như Tiểu Tiểu còn chưa tỉnh lại,anh liền tìm thầy pháp.” Tô Lực Hằng nói.

Nghe vậy Đào Nhân nín thở,vô luận thế nào hắn cũng phải nghĩ biện pháp giúp Tiểu Tiểu tỉnh lại,nếu để cho bệnh nhân của hắn nhờ thầy pháp mới tỉnh lại,vậy bác sĩ như hắn thật quá mất mặt.

191. Chương 191 : Bờ Hồ Vong Xuyên

Địa phủ

Liễu Uyển Nhi ngồi trên bờ hồ vong xuyên, trước mặt bay đến từng đợt tanh hôi nhìn nước sông cuộn cuộn máu, trong nước đôi khi còn có cô hồn đã quỷ rơi xuống, khổ sở chịu đồng xà thiết chó cắn phệ, chỉ vì đợi chờ ngàn năm nên có thể không cần uống chén canh mạnh bà, sau đó mang theo trí nhớ của kiếp trước đầu thai lên loài người, tìm kiếm người mình thích.

Nhìn hồn phách chịu hành hạ bên bờ Vong xuyên, bọn họ đã chịu nỗi khổ ngàn năm, lòng vẫn không thay đổi, hôm nay rốt cục có thể chuyển thế đầu thai.

Nhìn bọn họ đi qua cầu Nại Hà, vượt qua Tam Sinh Thạch, đi ngang qua Mạnh bà không có ngừng lại trực tiếp tiến vào vòng luân hồi, Liễu Uyển Nhi rất vui mừng thay bọn họ nhưng có phần lo lắng, bọn họ đi chuyển này cho dù tìm được người yêu kiếp trước nhưng dù sao cũng đã qua ngàn năm chỉ sợ những người đó không nhớ rõ bọn họ, càng không nhớ được tình yêu khắc cốt ghi tâm. Bọn họ đi chuyển này sẽ tìm được hạnh phúc hay không? Ngàn năm khổ sở có được hồi báo hay không? Tất cả điều không.

Vong Xuyên Hà cuộn cuộn, bao nhiêu chấp nhất, đáng giá sao? Đáp án chỉ có bản thân mình hiểu rõ.

Lúc này một giọng nói quen thuộc từ sau truyền đến: “Tại sao cô nương ngày ngày ngồi ở chỗ này, chẳng lẽ cô nương cũng muốn vào Vong Xuyên Hà sao?”

Nghe giọng nói Liễu Uyển Nhi biết đó là quỷ sai bắt cô đến địa phủ, quay đầu nói: “Tôi chỉ ngồi đây ngắm phong cảnh.” Cô không có người nào để nhớ cho nên không sợ canh Mạnh Bà, lại càng không muốn vào Vong Xuyên Hà.

Lại có người thích đến Vong Xuyên Hà ngắm phong cảnh sao, thật là một người kỳ quái, quỷ sai méo miệng. “Nơi này có gì đẹp, vừa buồn thảm vừa máu tanh.” Bỗng nhiên hắn nghĩ tới điều gì, khản trương nói “Cô không phải muốn chạy trốn nữa chứ?”

“Người yên tâm, sẽ không.” Liễu Uyển Nhi lên tiếng bảo đảm, năm đó cô chạy trốn thiếu chút nữa hại hắn mất công việc quản lý cầu Nại Hà, đây cũng là chức vị hắn khổ sở mới có được, cô sẽ không làm chuyện tổn hại đến công việc người khác.

Thật ra cô cũng không biết mình nên đi hướng phương nào, cho nên nghiêm chỉnh đợi tại Địa phủ, giữa Liễu Uyển Nhi hoặc Tô Tiểu Tiểu bắt luận người nào, chỉ cần có một người trong đó tắt thở cô có thể lần nữa đầu thai chuyển thế.

“Cô đừng gạt ta đấy.” Cổ quỷ sai vẫn có chút lo lắng.

“Người yên tâm đi.” Lúc này Liễu Uyển Nhi thấy bóng người quen thuộc đi về phía bọn họ, nhìn cổ quỷ sai nói “Lâm muội muội của ngươi tới rồi “

Nghe vậy trên mặt cổ quỷ sai bỗng nhiên thay đổi, lập tức xoay người nghênh đón.

Nhìn hai quỷ sai bọn họ vui vẻ ân ái ái ái rồi đi, Liễu Uyển Nhi hâm mộ đồng thời thở phào nhẹ nhõm, cổ quỷ sai này chắc còn sợ chuyện năm đó, chỉ cần nhắc tới chút xíu sẽ cảm râm cả buổi sáng, ngay cả người kiên nhẫn như cô cũng chịu không được, may lão bà hắn cũng chính là quỷ muội muội năm đó đứng bên cạnh hắn tới, bằng không hôm nay cô sẽ bị hắn phiền chết.

192. Chương 192 : Xin Em Trở Về

Em đã có thể vượt qua trăm năm gặp được anh, vậy xin em lần nữa xuyên qua thời không trở lại yêu anh.

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, Đào Nhân hao hết khí lực vẫn không thể làm Liễu Uyển Nhi tỉnh lại.

Cuối cùng hắn chỉ có thể chịu thua: “Đại ca, em thật sự không có cách, anh đi mời đạo sĩ đi.”

“Không cần quan tâm thời gian ba ngày, cậu thử lại lần nữa đi.” Tô Lực Hằng khích lệ nói, ngày đó hắn nói muốn mời đạo sĩ nhưng thật ra vì kích thích y thôi.

“Tất cả phương pháp có thể em đều đã dùng, nếu như có thể em thật muốn linh hồn thoát xác mang cô ấy về.” Đạo Nhân vô lực nói “Nhưng cô ấy một chút ý chí muốn tỉnh lại cũng không có, em là bác sĩ cũng không còn biện pháp.”

Ngay cả Đạo Nhân cũng nói không thể, vậy hắn phải làm sao? Cảm giác bất lực trước nay chưa có xâm nhập Tô Lực Hằng, chẳng lẽ cô thật muốn nằm đó cả đời? Cô thật muốn bỏ con và hắn sao?

Thần thờ trở về gian phòng, ngồi xuống bên giường Liễu Uyển Nhi.

“Lực Hằng, cậu làm sao vậy?” Nhìn dáng vẻ thất hồn lạc phách của hắn đi Trương có chút lo lắng.

“Dì Trương có thể ra ngoài một chút không? Ta muốn đợi ở bên cạnh Tiểu Tiểu.”

“Tiểu Tiểu sẽ tỉnh, cậu đừng quá gấp gáp.” Dì Trương vỗ vỗ vai Tô Lực Hằng rồi rời khỏi phòng.

Khi trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ Tô Lực Hằng cầm bàn tay Liễu Uyển Nhi.

“Anh dùng thời gian hơn năm năm rốt cục biết được em là Uyển Nhi, mà biết cũng là sau khi em rời đi, em có phải giận anh xem em như người khác nên không trở lại? Nếu như anh nói xin lỗi em thì thế nào, chỉ cần em trở lại em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được.”

“Em biết không, chúng ta có cục cưng, nó đã gần bốn tháng rồi, cục cưng rất khỏe mạnh chẳng qua rất nhớ mẹ, mà bố cục cưng cũng rất nhớ vợ mình, em thấy được nỗi nhớ của bọn anh không? Hãy nhanh trở lại.”

Nói xong lời cuối cùng giọng Tô Lực Hằng đã có chút nghẹn ngào, nắm bàn tay Liễu Uyển Nhi đặt lên trán.

Ba tháng này mong chờ so với năm năm em rời đi còn đau khổ hơn, bởi vì năm năm đó ít nhất biết em sống rất tốt, mà ba tháng này hắn lúc nào cũng lo lắng an nguy của cô; ba ngày mong chờ so với ba tháng còn đau khổ hơn, bởi vì sau khi biết lai lịch thật của cô hắn càng sợ cô đi sẽ không trở lại.

Em đã có thể vượt qua trăm năm gặp được anh, vậy xin em lần nữa xuyên qua thời không trở lại yêu anh.

Tô Lực Hằng yên lặng ngồi, yên lặng bảo vệ, yên lặng cầu xin.

Lúc này tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, tiếp theo cửa phòng bị mở ra chỉ nghe dì Trương dò đầu vào, vui vẻ nói: “Lực Hằng cậu mau xuống lầu, Inge cùng Nhị Anh tới, bọn họ đưa đến phương pháp có thể chữa trị cho Tiểu Tiểu.”

Cái gì? Chẳng lẽ ông trời hiển linh nghe được lời cầu xin của hắn, Tô Lực Hằng lập tức chạy ra khỏi phòng.

193. Chương 193 : Chiêu Hồn Thuật

Trong phòng khách Tô Lực Hằng vội vàng hỏi thăm hai anh em Inge : “Các người có cách để Tiểu Tiểu tỉnh lại sao?”

“Chỉ có thể nói thử xem.” Inge nói.

“Chẳng lẽ không nắm chắc mười phần?”

Lúc này Nhị anh lấy một lọ đen sẫm từ trong túi ra, nhìn Tô Lực Hằng nói: “Đây là một loại thảo dược đặc biệt của Bộ Lạc chúng em, có thể kích thích đại não con người giúp ý thức tỉnh lại. Em đã hỏi mẹ chuyện của Tiểu Tiểu, mẹ đã giao thảo dược này cho em, cũng dạy cho em nghi lễ đặc biệt, trước đây thật lâu vụ y Bộ Lạc chúng em từng dùng cách này cứu người đứng đầu bộ tộc, nhưng phương pháp đã mấy chục năm chưa sử dụng qua, hơn nữa em chỉ mới biết, cho nên không biết hiệu quả thế nào.”

“Trước thử xem đã” Hiện tại bất luận phương pháp gì, chỉ cần có một tia hi vọng Tô Lực Hằng cũng nguyện ý làm thử.

Cho nên dựa theo cách chỉ dẫn của Nhị Anh, dì Trương lập tức chuẩn bị mấy món đồ cô cần.

Gian phòng mờ ảo, ánh nến đung đưa, Nhị Anh vung lụa đen quỳ gối trước bàn vuông, miệng niệm chú ngữ.

Tô Lực Hằng, dì Trương còn có Inge im lặng đứng ở cạnh cửa nhìn tất cả chuyện xảy ra.

Qua một hồi cô nâng lên bát xứ trên bàn, đi tới trước giường, ngón trở thắm một chút chất lỏng thần bí trong chén, chia ra vẽ lên mi tâm Liễu Uyển Nhi, cùng trên dưới giữa môi, miệng niệm chú ngữ vẫn chưa ngừng qua, mà đọc càng lúc càng nhanh, càng ngày càng gấp.

Lúc này Tô Lực Hằng chợt phát hiện ngón tay người nằm trên giường giật giật, trong lòng vui mừng, xem ra vụ thuật đã có tác dụng, hẩn nín hơi đợi bà xã mình tỉnh lại.

Lúc này bỗng nhiên một loại lo lắng xông vào trong đầu hẩn, không biết chiêu hồn thuật gọi là linh hồn Liễu Uyển Nhi, hay Tô Tiểu Tiểu ?

Vạn nhất gọi trở lại chính là Tô Tiểu Tiểu thì hẩn phải làm sao? Vậy hẩn và Liễu Uyển Nhi thật sự phải vĩnh biệt.

Đang lúc hẩn do dự giọng của Nhị Anh đã cắt đứt suy nghĩ của hẩn, cô gái khoác lụa đen bỗng nhiên ngã trên mặt đất, mọi người lập tức xông tới.

“Nhị Anh, em làm sao vậy?” Inge lo lắng ôm lấy em gái của mình.

Nhị Anh mệt mỏi nhìn Tô Lực Hằng, giọng nói mang theo xin lỗi: “Thật xin lỗi anh Lực Hằng, năng lực của em có hạn, không thể giúp anh gọi Tiểu Tiểu trở về, nếu không em trở về đưa mẹ em tới.”

“Không cần.” Tô Lực Hằng lập tức từ chối ý tốt của cô “Anh còn có cách khác, hôm nay cực khổ em rồi.”

Giờ khắc này trong lòng hẩn thật ra thở phào nhẹ nhõm, bởi vì hẩn thật rất sợ loại phép thuật này sẽ gọi linh hồn Tô Tiểu Tiểu trở về, vậy hẩn sẽ vĩnh viễn mất đi bà xã của mình, cho dù cô vĩnh viễn không tỉnh ít nhất hẩn còn có hi vọng.

Dì Trương và Inge đưa Nhị Anh đi nghỉ ngơi, Tô Lực Hằng ngồi vào bên giường, cầm lấy khăn giấy lau đi chất lỏng màu đen trên mặt Liễu Uyển Nhi.

Trong lòng yên lặng cầu nguyện: Uyển Nhi! Em nhất định phải tỉnh lại.

194. Chương 194 : Định Hồn Phù

Địa phủ

Hôm nay trên nhân gian không có nhiều người chết, ma quỷ đến Địa phủ báo cáo đương nhiên cũng ít hơn, mấy quỷ sai nhàn rỗi ở trong phòng làm việc chơi bài, còn Liễu Uyển Nhi thấy nhàm chán đem cái ghế ngồi bên cạnh quỷ sai xem cuộc chiến.

Đang đưa mắt nhìn bỗng nhiên trên người trúng một đòn, cảm giác cơ thể không thể nhúc nhích, sau đó cô thấy tay mình dần dần biến thành trong suốt, sợ hãi hô lớn: “Trời ạ, cứu mạng, tay của ta đột nhiên không thấy.”

Quỷ sai nghe được tiếng la của cô lập tức thả bộ bài tay, cổ quỷ sai nắm tay cô lên xem xét tình huống, lúc này một quỷ sai tuổi nghề lâu hơn hét lên: “Không tốt, có người chiêu hồn cô, mau dùng Định Hồn Phù cho cô ấy.”

Dứt lời cổ quỷ sai lập tức vọt tới bên cạnh bàn làm việc,mở ra ngăn kéo tìm lung tung,sau đó sờ soạng một tờ phù vàng vàng chạy đến bên cạnh Liễu Uyển Nhi,vỗ mạnh lên trán cô,Liễu Uyển Nhi nhìn thấy tay cô dần dần trở lại bình thường.

Không đầy một lát người cũng khôi phục bình thường.

Lúc này chúng quỷ sai mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chiêu hồn thuật gì lợi hại như vậy? Ta phải đem chuyện nhiễu loạn trật tự âm phủ này báo cáo cho Diêm vương,chuyện này nếu như không xét xử nghiêm chúng ta sau này sẽ khó làm việc.” Cổ quỷ sai nói.

“Đúng đúng,chuyện này nhất định phải báo lên trên,lỡ như xảy ra chuyện chúng ta đều mất chén cơm.” Một quỷ sai tiếp lời,những quỷ sai khác cũng theo gật đầu lia lịa.

Cổ quỷ sai nhìn sang Liễu Uyển Nhi oán hận nói: “Cô thật là một con quỷ phiền phức,cho nên chuyện làm trái phép tắc này cũng có phần cô.”

“Ta đâu có muốn,ta hiện tại đang đợi đầu thai mà.” Liễu Uyển Nhi thấp giọng lẩm bẩm.

Lúc này ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng ầm ĩ,chỉ thấy một quỷ sai kích động đẩy ra cửa phòng làm việc,nhìn cổ quỷ sai nói: “Lão Đại,anh chuẩn bị vứt cô nương Tô Tiểu Tiểu trở lại chưa.”

Cổ quỷ sai lập tức đứng dậy chạy ra khỏi phòng làm việc,Liễu Uyển Nhi cũng đi theo đi ra ngoài,Tô Tiểu Tiểu trong miệng hân không phải là Tô Tiểu Tiểu mình biết đó chứ?

Quả nhiên,một bóng người quen thuộc ngoài cửa xuất hiện trước mắt Liễu Uyển Nhi,đó là gương mặt cô dùng năm năm ở hiện đại,cô vui vẻ vọt tới bắt được bàn tay Tô Tiểu Tiểu: “Cô có nhận ra ta không?”

Tô Tiểu Tiểu sửng sốt một chút,nhìn dáng vẻ quen thuộc trước mắt,đây là bộ dáng mình dùng năm năm ở cổ đại cơ mà.

“Cô là Liễu Uyển Nhi.”

“Thật tốt quá,cô còn nhớ rõ ta.”

“Tôi đã làm cô một năm.”

“Cái gì? Cô trở lại Càn Triều Tấn,mau nói cho ta biết cha mẹ ta hiện tại thế nào?”

“Ồ,các người đợi lúc khác hãy nói chuyện.” Lúc này cổ quỷ sai cắt đứt hai người bọn họ nói chuyện,kéo Tô Tiểu Tiểu qua”Cô trước khi đi làm thủ tục với ta đã.”

“Ta cảnh cáo người,người tốt nhất buông tay ra,nếu không ta kiện người quấy nhiễu tình dục đấy.” Tô Tiểu Tiểu chỉ vào cổ quỷ sai đang nắm tay mình, uy hiếp nói.

Cổ quỷ sai lập tức buông lỏng tay cô,năm đó bắt cô đến Địa phủ chỉ biết cô là một người phụ nữ chanh chua và dã man,xem ra cô ở cổ đại một năm cũng không có học xong cách làm thực nữ haizzz.

“Ta phải đi với hân làm thủ tục một chút,chút nữa sẽ tìm cô nói chuyện.” Dứt lời Tô Tiểu Tiểu nghênh ngang rời đi.

195. Chương 195 : Có Thể Mang Thai

Không đầy một lát Tô Tiểu Tiểu lần nữa trở lại,đồng thời ra lệnh cổ quỷ sai chuẩn bị cho cô chút ít nước trà và điểm tâm,cô muốn nói chuyện phiếm với Liễu Uyển Nhi .

Liễu Uyển Nhi phát hiện chỉ mười mấy phút đồng hồ cổ quỷ sai đã sai người giúp việc hoàn thành yêu cầu của Tô Tiểu Tiểu ,chẳng qua người giúp việc làm có chút không tình nguyện.

“Hân tại sao nghe lời cô nói?” Liễu Uyển Nhi thấp giọng hỏi.

“Ta nói với hân nếu như không nghe lời của ta,ta sẽ đem chuyện hân năm đó thất trách nói với mọi người ha ha.” Tô Tiểu Tiểu trên mặt mang theo nụ cười mờ ám.

“Đúng rồi,cô mau nói cho ta biết cha mẹ ta hiện tại thế nào rồi?” Liễu Uyển Nhi vội vàng hỏi thăm.

“Bọn họ rất tốt,cô yên tâm.” Tô Tiểu Tiểu hỏi “Cha mẹ của ta thì sao?”

“Bọn họ đã chết trong vụ tai nạn.” Liễu Uyển Nhi nhìn thấy mặt Tô Tiểu Tiểu nhất thời ảm đạm,vội vàng an ủi”Cô đừng qua đau khổ,sống chết con người đã được định sẵn chúng ta khó có thể thay đổi.”

“Ừ.”

Tô Tiểu Tiểu nhàn nhạt trả lời,tiếp theo hai cô bé cũng không nói thêm.

Qua một hồi,Liễu Uyển Nhi mới mở miệng hỏi: “Cô mới vừa nói làm tôi một năm?”

Tô Tiểu Tiểu gật đầu.

“Tại sao có thể như vậy đây? Tôi làm cô đã năm năm.” Liễu Uyển Nhi thấy rất kỳ lạ.

“Điều này cũng không có gì kỳ quái,ma quỷ đến địa phủ từ các không gian khác nhau,thời gian ở chỗ này vẫn tồn tại có lẽ sau này chúng ta gặp mặt lại tôi và cô tuổi thọ chênh lệch còn có thể chênh lệch lớn hơn.”

Tô Tiểu Tiểu xuất hiện làm Liễu Uyển Nhi ý thức được cuộc sống mang thai của mình cũng sắp đến.

“Cổ quỷ sai có nói với cô lúc nào đầu thai không? Hiện tại thế xác của chúng ta hẳn đều chết hết sao?”

“Hình như còn chút hơi mà,chuyện gì,cô muốn đầu thai sao?”

Liễu Uyển Nhi gật đầu,buồn bã cúi đầu.

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy trên người cô tản mát ra sự lạnh nhạt,cẩn thận hỏi thăm: “Cô ở nhân gian có phải đã gặp chuyện gì?”

Liễu Uyển Nhi không biết nên làm sao nói cho cô biết,ở nhân gian Tô Tiểu Tiểu cùng chú cô đi tới cùng nhau,còn phát sinh quan hệ không nên xảy ra,nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định không nói,dù sao chuyện cũng đã qua.

“Chúng ta nhất định đầu thai,ta không muốn ở tại nơi này lãng phí thời gian,chỉ cần uống xong chén canh Mạnh bà sẽ quên hết mọi thứ,tuy nhiên có chút không nở rời người quan tâm mình.”

“Ta cũng vậy.” Tô Tiểu Tiểu chợt nhớ tới người kia,không biết sau khi cô chết hẳn có nhớ đến cô không,hay lập tức tìm niềm vui mới,nếu như vậy cô nhất định nguyện rửa hần kiếp sau sau nữa!

Lúc này cổ quỷ sai đi tới bên cạnh các nàng,vui vẻ nhìn các cô nói: “Ta mới vừa báo cáo tình huống các người,chủ nhiệm đặc biệt cho các người đầu thai sớm.”

Cổ quỷ sai nhìn hai cô bé,rất cục có thể nói bye bye với hai quỷ phiên toái này rồi!

Nhanh như vậy! Liễu Uyển Nhi trong lòng không kiềm được than một câu,chẳng lẽ cô còn chưa bỏ được cuộc sống trần gian? Không,sau khi trải qua những gút mắt và khổ sở cô còn có cái gì không bỏ được,cứ vậy mà đi thôi.

196. Chương 196 : Theo Về Nhà

Liễu Uyển Nhi và Tô Tiểu Tiểu đi qua cầu Nại Hà tới trước mặt Mạnh bà,nhìn Mạnh bà đưa tới chén canh,hai cô bé bắt đầu do dự.

“Hai người các người lưỡng lự gì nữa,nhanh một chút,người nào tới trước uống trước?” Cổ quỷ sai đứng phía sau thúc giục.

“Người âm ỉ muốn chết! Ai cũng biết thuốc Mạnh bà rất đắng,để ta chuẩn bị tinh thần trước không được hả? !”

Quý sai bị Tô Tiểu Tiểu rống bình tĩnh trở lại,sợ hãi chờ ở một bên.

Liễu Uyển Nhi giờ khắc này thật có chút do dự,qua một hồi vẫn là Tô Tiểu Tiểu đưa tay nhận lấy chén canh mạnh bà trước.

Đang lúc cô bưng đưa chén canh đến trước mặt,bỗng nhiên một tiếng hô to ngăn lại động tác của cô.”Chờ một chút!”

Hai cô bé đồng thời quay đầu lại,chỉ thấy một bóng người màu trắng lao đến phía cô,người đến là một nam nhân dáng người cao lớn tuấn dật mặc trang phục cổ trang.

Không chờ Liễu Uyển Nhi phục hồi tinh thần,nam nhân đã giữ lấy cô,vội vàng nói: “Nàng không thể uống chén canh Mạnh bà,theo ta trở về.”

“Người,người là ai?” Ánh mắt của hắn thật đáng sợ, thật giống như muốn ăn nàng,Liễu Uyển Nhi sợ đến rớt cổ.

Ánh mắt hoảng sợ khiến cho nam nhân sửng sốt,nhưng ngay sau đó trong mắt lộ ra một tia nghi ngờ: “Nàng là Uyển Nhi sao?”

Liễu Uyển Nhi sợ hãi gật gật đầu.

Nam nhân cảm thấy có cái gì không đúng,mặc dù cô bé trước mắt cùng cô bé hắn biết gương mặt giống như đúc,nhưng cảm giác cả người,ánh mắt kia,giọng nói kia, cử chỉ kia như cách xa vạn dặm.

Lúc này theo dư quang hắn bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người bị hắn bỏ qua đang từ từ đưa chén canh Mạnh bà đến khoe miệng,theo bản năng hắn dùng lực đẩy chén trong tay cô ra,ngay sau đó chén canh rơi xuống mặt đất,chén cũng vỡ nát,nam nhân đó mới ý thức được mình vừa làm gì.

Tô Tiểu Tiểu tức giận trừng người nam nhân làm vỡ chén mình: “Người muốn chết sao,tại sao làm vỡ chén ta? !”

Giọng nói này,ánh mắt này, là nàng!

Nam nhân lập tức bắt lấy Tô Tiểu Tiểu,kích động nói: “Nàng là Uyển Nhi!”

“Ta không phải Uyển Nhi!”

“Không,mặc dù bề ngoài nàng thay thay đổi,nhưng ta có thể xác định là nàng !”

Tô Tiểu Tiểu đưa tay đẩy hắn ra,chỉ vào lỗ mũi nam nhân nói: “Cút sang một bên,đừng trở ngại bốn tiểu thư đầu thai!”

“Nàng không thể đầu thai,nàng là nương tử của ta,theo ta trở về phủ.”

Tô Tiểu Tiểu chỉ vào Liễu Uyển Nhi,nổi giận dùng dùng nói: “Nàng mới là nương tử của chàng,đừng đến phiền ta!” Tức chết nàng,hắn lại nhận lầm nàng a!

“Không không không,không phải.” Liễu Uyển Nhi vội vàng phủ nhận,người nam nhân này cô căn bản không biết là ai.

“Ta không biết tại sao mặt nàng lại thay đổi,nhưng ta xác định nàng là nương tử của ta.” Nam tử nắm chặt tay Tô Tiểu Tiểu”Thật xin lỗi,vừa rồi ta không nhận ra nàng,nhìn ta đuổi theo nàng từ nhân gian đến Địa phủ,đừng giận ta,theo trở về đi.”

Nam nhân kéo ống tay áo Tô Tiểu Tiểu,cô bé còn đang hờn giận bỗng nhiên đầm một cú lên ngực hắn,sau đó một trận cuồng đầm.

“Chàng lại nhận lầm ta! Tên vương bát đản này!Quý đáng ghét!”

Nhìn bộ dạng Tô Tiểu Tiểu hung hãn,Liễu Uyển Nhi cùng Mạnh bà thật lo lắng cho nam nhân kia.

Mà cổ quý sai lại bị hành động cô khiến cho sợ rụt lại cổ,nữ nhân hung dữ như vậy tại sao có nam nhân muốn nàng,hắn thật bội phục nam nhân áo trắng này!

Đánh một hồi lâu, Tô Tiểu Tiểu rốt cục dừng tay, nhìn nam nhân rống: “Chàng không biết bảo dừng sao, đánh đến tay ta đau muốn chết.” Thằng ngốc này, không biết có tổn thương hần không?

“Hiện tại có thể theo ta trở về chưa?” Nam nhân dịu dàng hỏi, nắm chặt tay cô vào tay mình.

Tô Tiểu Tiểu không được tự nhiên gật gật đầu, mắng cũng đã mắng, đánh cũng đã đánh, nàng cũng hết giận, về nhà đi.

Nàng không đầu thai sao? Người nam nhân kia là ai? Liễu Uyển Nhi nhìn hai người chuẩn bị rời đi, lòng tràn đầy nghi vấn.

Cổ quỷ sai thấy hai người muốn đi, lập tức vọt tới trước mặt bọn họ, chặn lại đường đi của bọn họ, chỉ vào Tô Tiểu Tiểu nói: “Cô không thể đi, hôm nay cô phải đầu thai!”

197. Chương 197 : Trở Về Đi Thôi

“Cô không thể đi, hôm nay cô phải đầu thai mà!” Cổ quỷ sai chỉ vào Tô Tiểu Tiểu nói.

“Người nói cái gì?” Tô Tiểu Tiểu vọt tới trước mặt hần, kéo y phục của hần “Người bảo ta đầu thai thì ta phải đầu thai sao?”

“Nàng, nàng đừng vọng động, có gì từ từ nói.” Chứng kiến sức mạnh cô đánh nam nhân áo trắng, hiện tại cổ quỷ sai sợ chết Tô Tiểu Tiểu.

“Hôm nay ta muốn dẫn cô ấy đi, được không?” Lúc này bạch y nam nhân đi tới phía sau Tô Tiểu Tiểu, giọng không cao không thấp.

Cái gì gọi là không giận mà uy cổ quỷ sai hôm nay coi như được thấy, thì ra nam nhân này mới thật sự nhân vật lợi hại.

“Nàng hôm nay phải đầu thai, đó là lệnh cấp trên.” Giọng nói kiên quyết càng lúc càng nhỏ, cuối cùng cơ hồ không nghe được.

“Gọi cấp trên của người ra, ta mặt đối mặt lý luận với hần.” Tô Tiểu Tiểu nói.

“Chuyện này.” Cổ quỷ sai có chút khó xử.

“Nếu như một mình người không thể quyết định, mà người lại không chịu gọi cấp trên của người, vậy chúng ta đi à.” Dứt lời Tô Tiểu Tiểu kéo nam nhân bên cạnh rời đi.

“Cô chờ ở đây một chút.” Cổ quỷ sai bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn đi báo cho cấp trên của hần, chủ nhiệm quản lý việc ở cầu Nại Hà.

Liễu Uyển Nhi thừa cơ chạy đến bên người Tô Tiểu Tiểu, kéo ống tay áo của nàng, thấp giọng nói: “Như vậy có thể làm chuyện lớn hơn hay không?”

“Cô yên tâm đi, nếu lần trước chúng ta có thể trở về nhân gian, hôm nay vẫn có thể giống như trước, mọi việc phải tranh thủ một chút.”

Liễu Uyển Nhi vẫn còn có chút lo lắng, muốn nói thêm nữa, nhưng nhìn vẻ mặt kiên trì của Tô Tiểu Tiểu không thể làm gì khác hơn đành thôi.

Rất nhanh chủ nhiệm mang theo một đám quỷ sai chạy tới, mà cổ quỷ sai có mấy đồng nghiệp trợ giúp lúc này cũng dựng thẳng sống lưng, hai mắt nhìn thẳng Tô Tiểu Tiểu cùng nam nhân áo trắng.

“Chính là tiểu quỷ này không chịu đầu thai sao?” Chủ nhiệm dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn Tô Tiểu Tiểu.

Thấy đối phương có rất nhiều quỷ, Tô Tiểu Tiểu diễn hình người hung dữ cũng lập tức trốn phía sau nam nhân áo trắng, chọc chọc hông của hần, nhẹ giọng nói: “Kế tiếp đến phiên chàng đó, cố gắng lên.”

“Nàng ta phải dẫn đi,người dám ngăn chặn đường của chúng ta sao.” Ánh mắt sắc bén của nam nhân quét qua chúng quỷ.

Quỷ sai bỗng chốc bị khí thế của hắn làm kinh sợ,ngay cả chủ nhiệm kiến thức rộng rãi trong lòng cũng không khỏi có chút sợ hãi,nhưng đối đầu kẻ địch hắn là thủ lĩnh tuyệt đối không thể lúng túng,cho nên cố gắng không sợ nói: “Đây là Địa phủ,không phải là chỗ các người giương oai,nếu như các người dám làm loạn,ta liền bắt lại cả người.”

“Người có thể làm thử.” Vừa nói nam nhân vừa tiến lại gần vị chủ nhiệm,nheo lại ánh mắt.

“Người người muốn làm gì?” Chủ nhiệm không tự chủ lui về phía sau,cả đám quỷ cũng theo rút cổ.

“Có tin ta sẽ ném tất cả các người xuống sông?”

Hắn tin! Bọn họ cũng tin!

“Có lời gì từ từ nói.” Lúc này cổ quỷ sai đưa ra hòa giải “Thật ra không phải chúng ta ép các nàng đầu thai,chẳng qua dương thọ các nàng đã hết,lần trước các nàng đáng lý đi đầu thai nhưng bị các nàng chạy thoát,chuyện đã kéo lâu như vậy,thật sự không thể kéo thêm nữa.”

“Là ai ghi ta mạng ngắn như vậy ? Có giỏi ra đây một đấu một với ta” Thấy tình thế trước mặt Tô Tiểu Tiểu cũng nhào ra âm ỉ.

Chủ nhiệm thấy thế nháy mắt với cổ quỷ sai,cổ quỷ sai lập tức chạy đến bên cạnh hắn,hai người nói thầm giống như đang thương lượng chuyện gì.

Tiếp theo chỉ thấy cổ quỷ sai nháy mắt với đám quỷ sai cường tráng,bỗng nhiên thấy đám quỷ sai đồng thời nhào về phía Tô Tiểu Tiểu cùng Liễu Uyển Nhi.

Nam nhân là người đầu tiên phát hiện ý đồ của bọn hắn,lập tức đem Tô Tiểu Tiểu bảo vệ trong lòng ngực mình,sau đó một cái quét chân làm đám quỷ sai rớt rít ngã trên mặt đất.

Mà Liễu Uyển Nhi đã bị bắt,chỉ có thể bất lực hô to: “Cứu mạng a!”

“Mau cứu bạn của thiếp.” Tô Tiểu Tiểu kéo y phục nam nhân, vội vàng nói.

Nam nhân ánh mắt quét nhìn xung quanh,cuối cùng rơi xuống trên người chủ nhiệm,bỗng nhiên hắn nhảy lên phóng xuống bên cạnh chủ nhiệm,bắt được ông ta.

“Hôm nay hoặc thả cho bọn ta một đường đi,hoặc cùng nhau đầu thai,tự mình người chọn đi.”

“Hảo hán tha mạng!” Chủ nhiệm lập tức ra lệnh cho đám quỷ”Mau thả cô ta ra.”

Liễu Uyển Nhi rốt cục được tự do.

Lúc này chủ nhiệm đã hoàn toàn hết khí thế,chỉ vào Tam Sinh Thạch bên cạnh cầu Nại Hà,từ tốn nói: “Các người tự nhìn đi,trên Tam Sinh Thạch viết Tô Tiểu Tiểu chết bởi tai nạn xe cộ,hưởng thọ mười bảy tuổi;Liễu Uyển Nhi bị người ta hãm hại chết dưới nước,hưởng thọ mười bảy tuổi. Các nàng nên sớm đầu thai.”

“Thì ra chính hai cục đá nhỏ đó gây họa,vậy thì dễ làm.” Vừa nói nam nhân vừa buông ra chủ nhiệm đi tới bên cạnh Tam Sinh Thạch .

“Người muốn làm gì?” Chủ nhiệm khẩn trương nhìn hắn.

Lời của hắn vừa nói ra đã thấy nam nhân nắm lên một tảng đá,dùng sức vung thế là hai khối Tam Sinh Thạch bị ném vào Vong Xuyên Hà.

“Trời ạ,mau,các người mau xuống vớt Tam Sinh Thạch lên cho ta!” Chủ nhiệm ra lệnh một tiếng,chúng quỷ sai rớt rít nhảy vào giữa Vong Xuyên Hà tìm kiếm.

“Hiện tại Tam Sinh Thạch không có,chúng ta có thể đi.” Nam nhân mỉm cười nhìn về phía Tô Tiểu Tiểu,kéo tay nàng sắp bước đi.

Hai người mới vừa đi mấy bước,Tô Tiểu Tiểu bỗng nhiên ngừng lại quay đầu nhìn Liễu Uyển Nhi nói: “Cô cũng trở về đi,ta cảm giác cô cũng không nở đầu thai.”

Nói xong câu đó cô không quay đầu lại.

Nhìn hai bóng người rời đi, chủ nhiệm giận mà không dám nói, chuyện cho tới bây giờ hấn còn có thể làm gì chỉ có thể thả bọn họ đi thôi.

Nhìn lại còn một mình Liễu Uyển Nhi, chủ nhiệm bất đắc dĩ nói: “Cô cũng đi thôi.”

Hai cô bé vốn vào sai thân phận, hôm nay để cho một đứa chạy, hấn làm sao để cô ta một mình đầu thai.

“Ta muốn ở lại.” Liễu Uyển Nhi nói, mới vừa rồi lúc Tô Tiểu Tiểu rời đi đã nói một câu làm cô rối loạn, trong nháy mắt đầu cô xoẹt qua một suy nghĩ muốn trở về, nhưng nhớ tới Tô Lực Hằng yêu cầu cô ký hiệp nghị ly hôn, ép cô uống thuốc tránh thai, cô thật không thể xác định tình cảm với hấn, giờ phút này cô không muốn đầu thai, cũng không muốn trở về, hay là ở lại Địa phủ đi.

“Trời ạ, không biết ta đã tạo nghiệt gì mà gặp phải hai tiểu quỷ phiền toái này, tùy cô, ta không quản nữa.”

Chủ nhiệm đi để lại một mình Liễu Uyển Nhi buồn bã đứng đó

198. Chương 198 : Con Trai!con Hầy Nghe Lời

Một đám quỷ sai tìm liên tiếp mấy canh giờ rốt cuộc tìm được Tam Sinh Thạch thất lạc dưới sông.

Cẩn thận ôm ra khỏi Vong Xuyên Hà, cất kỹ vào vị trí cũ.

Lúc này một quỷ sai bỗng nhiên thét một tiếng sợ hãi: “Các người mau đến đây nhìn xem, ghi chép trên Tam Sinh Thạch đã thay đổi.”

Chúng quỷ nghe vậy lập tức cùng nhau chạy đến, quả nhiên cái câu vốn ‘ Tô Tiểu Tiểu chết bởi tai nạn xe cộ, hưởng thọ mười bảy tuổi, Liễu Uyển Nhi bị người ta đẩy xuống nước chết, hưởng thọ mười bảy tuổi ’ không thấy, lại thêm vài hàng chữ.

“Liễu Uyển Nhi, cô mau đến đây xem.” Cổ quỷ sai vội vàng gọi Liễu Uyển Nhi, chỉ vào con đường bằng đá”Phía trên viết Tô Tiểu Tiểu vào khoảng ** năm * tháng * ngày sinh hạ một đứa con, đó là ba tháng sau Tô Tiểu Tiểu ở cổ đại, còn người sanh con kia là cô nha.”

Liễu Uyển Nhi cũng nhìn thấy, cô không thể tin nổi sự thật trước mắt, vì cô luôn nghiêm túc dựa theo lời Tô Lực Hằng uống thuốc tránh thai, làm sao có thể sanh con đây?

Dùng sức vỗ vỗ Tam Sinh Thạch.

“Cô làm gì thế? !” Cổ quỷ sai lập tức ngăn lại động tác của cô “Tam Sinh Thạch không thể tùy tiện vỗ, lỡ bị vỡ thì sao?”

“Ta thấy nó đã sớm hư, ta làm sao có thể sanh con!” Nhìn văn tự trên Tam Sinh Thạch không thay đổi, vẫn ghi cô sanh con, Liễu Uyển Nhi cảm xúc càng thêm kích động, “Không thể nào, ta không thể nào mang thai !”

“Cô tỉnh táo một chút, Tam Sinh Thạch không thể nào ghi sai, ta thấy cô nhất định là một mình mang thai mà không biết.” Cổ quỷ sai vội vàng ngăn cản cô, sợ cô làm thêm cử động quá khích.

“Không, không bao giờ .” Liễu Uyển Nhi lắc đầu, nếu như cô thật mang thai, vậy cũng chỉ có một loại khả năng đó chính là Tô Lực Hằng lừa cô, cho cô uống thuốc tránh thai giả!

Cái tên siêu cấp lừa gạt này!

Ba tháng sau

“Lực Hằng, cậu đừng đi tới đi lui, sàn nhà cũng sắp bị cậu dẫm hư!” Dì Trương nhìn Tô Lực Hằng gấp gáp phát hỏa, hấn đi tới đi lui khiến không khí vốn khẩn trương khiến càng thêm khẩn trương.

Tô Lực Hằng hình như không có nghe được lời bà vẫn sải bước đi tới, trong miệng lẩm bẩm tự nói: “Tại sao còn chưa sinh, Tiểu Tiểu sẽ không nguy hiểm chứ?”

“Đúng vậy, đã qua nửa canh giờ, không lẽ có nguy hiểm chứ.” Lâm Cẩm Quyền vốn lo lắng, nghe Tô Lực Hằng lẩm bẩm trái tim không khỏi nín chặt, không kiềm được đứng lên.

“Ông ngoại, ngài yên tâm, lần này mời tới là tất cả bác sĩ khoa sản nổi tiếng nhất thành phố, hướng chi còn có Đạo Nhân, sẽ không sao.” Vu Thiệu Đình vội vàng kéo ông ngồi xuống, an ủi, sợ ông quá khẩn trương ... khiến bệnh cũ trong người tái phát.

Trong khi mọi người lo lắng chờ đợi thời gian thấm thoát trải qua nửa canh giờ, bỗng nhiên có một tiếng trẻ mới sinh khóc nỉ non từ bên trong phòng truyền ra.

Mọi người đồng loạt chạy đến, đang đợi cửa phòng mở ra.

Không đầy mấy phút, Đạo Nhân cùng bác sĩ khoa sản đi ra.

“Tiểu Tiểu thế nào?” Tô Lực Hằng vội hỏi.

“Yên tâm đại ca, mẹ con bình an.” Một câu nói làm căng thẳng trong lòng Tô Lực Hằng giảm đi.

Lúc này y tá ôm đứa bé ra ngoài, mấy đôi tay đồng loạt duỗi tới, cuối cùng vẫn là Tô Lực Hằng giành trước một bước ôm lấy đứa bé.

“Thật nhỏ, thật xấu, tuyệt không giống ta và mẹ nó.” Tô Lực Hằng nhú mày, nếu như sinh ở bệnh viện hẳn nhất định sẽ hoài nghi ôm nhầm con ai.

“Tô tiên sinh, đứa bé nào vừa sinh ra cũng như vậy, hai ngày nữa sẽ dễ nhìn.” Bác sĩ giải thích.

Thì ra như vậy, Tô Lực Hằng nhìn con mình, trong lòng lẩm bẩm: Cục cưng ơi, hôm nay ba ba giao cho con một nhiệm vụ, sau này ngày ngày con phải ở đầu giường mẹ khóc rống, giúp ba ba đánh thức mẹ, nếu không sẽ bị đánh mông!

199. Chương 199

Địa phủ

“Quý ca ca, cô ấy rất cuộc muốn ở nhà chúng ta ăn uống chùa đến khi nào?” Lâm quý muội chỉ vào Liễu Uyển Nhi rồi nhìn sang cổ quý sai nhẹ giọng nói.

Kể từ khi Tô Tiểu Tiểu cùng nam tử áo trắng náo loạn Địa phủ sau đó chủ nhiệm quản lý cầu Nại Hà tính cho Liễu Uyển Nhi trở về, mà ghi chép trên Tam Sinh Thạch cũng thay đổi, nhưng Liễu Uyển Nhi lại không chịu đi, sống chết đòi ở dưới Địa phủ.

“Ai biết được, ta ngày ngày khuyên cô ấy sớm trở về nhưng cô ấy không chịu, trước đó không lâu ngay cả con cũng có, thật không biết cô gái này nghĩ thế nào, ngay cả con cũng không muốn.”

“Hiazzz, còn như vậy tiếp, nhà chúng ta có là núi cũng bị miệng cô ta ăn lỗ.”

Hai con quý không khỏi thán khóc.

“Có rồi.” Cổ quý sai bỗng nhiên thét lên một câu.

“Nói đi, thế nào?” Lâm quý muội sững sờ mở to mắt, mong đợi nhìn lão công của mình.

“Chúng ta dứt khoát giết quý diệt khẩu, chỉ cần đẩy cô ta ra Sinh Tử Môn, cô ta sẽ tự nhiên trở về, mà nhà chúng ta sẽ đỡ một miệng cơm, cuộc sống của chúng ta thì càng tự tại!”

Lâm quý muội có chút do dự: “Đây là phạm pháp, lỡ như bị phát hiện ta và chàng sẽ mất chén cơm.”

“Nếu như để cô ta ở nhà chúng ta nữa, chúng ta thật có thể mất chén cơm, sớm muộn gì bị cô ta ăn hết, ăn sạch, không có tiền ăn cơm!”

Sau một hồi suy xét Lâm quý muội dứt khoát gật gật đầu. “Ừ, vậy thì nghe lời chàng, chúng ta làm thử xem!”

Gió dưới địa phủ đặt biệt nhẹ nhàng, hai vợ chồng cổ quý sai hện Liễu Uyển Nhi cùng đi dùng cơm sau đi tản bộ.

Đi tới đi tới Liễu Uyển Nhi phát hiện con đường này hình như đi tới Sinh Tử Môn .

“Hay là chúng ta trở về thôi, nơi này hình như có chút nguy hiểm.” Lần trước cô bị một luồng sáng ngoài Sinh Tử Môn đánh trúng, mới có thể xuyên vào thân thể Tô Tiểu Tiểu .

“Có chúng ta ở đây cô không cần sợ.” Cổ quý sai nói “Hiện tại phủ nơi này cũng là quỷ, bên tai ngày ngày gào khóc thảm thiết, tìm một chỗ thanh tịnh cũng ít, chỉ có nơi này quỷ ít, chúng ta hãy đi dạo nơi đây một chút.”

Liễu Uyển Nhi nghĩ lại thấy cũng đúng, hiện tại Địa phủ đúng là quá náo nhiệt ... không có nơi nào được thanh tịnh.

Cứ như vậy Liễu Uyển Nhi từng bước bị đưa đến cửa chết, mà cô căn bản không phát hiện hai bạn quý bên cạnh đôi khi liếc qua nhìn cô, trên mặt còn thỉnh thoảng lộ ra một nụ cười không có ý tốt.

“Chúng ta đã đến Sinh Tử Môn, không thể tiếp tục đi về phía trước.” Liễu Uyển Nhi nói, xoay người muốn trở về.

Cổ quý sai cùng Lâm quý muội vừa thấy thời cơ đến, bỗng nhiên cùng nhau đánh về phía Liễu Uyển Nhi.

“Các người muốn làm gì?” Liễu Uyển Nhi khẩn trương nhìn hai con quỷ, muốn tránh thoát kiềm chế của bọn chúng.

“Uyển Nhi chúng ta là đang suy nghĩ cho con cô, cô nghĩ xem một đứa bé không có mẹ đáng thương cỡ nào, cô tốt nhất vẫn nên trở về đi thôi.” Cổ quý sai vừa nói vừa cùng thê tử kéo Liễu Uyển Nhi ra ngoài Sinh Tử Môn.

“Không, ta không trở về!” Liễu Uyển Nhi thể mới biết ý đồ của bọn họ, càng dùng sức dẩy dụa, cô còn đang giận Tô Lực Hằng, cô không muốn trở về!

“Hảo muội muội nghe lời đi.” Lâm quý muội muội càng thêm dùng sức bắt được cô, hôm nay vô luận thế nào cô cũng phải trở về, bằng không hai vợ chồng quý bọn họ sẽ khó sống.

“Lão bà được rồi, buông tay đi.” Cổ quý sai ra lệnh, hai vợ chồng quý đồng thời phát lực, ngạnh sanh đẩy Liễu Uyển Nhi ra khỏi Sinh Tử Môn.

“Không !” Kèm theo một tiếng thét thảm thiết của Liễu Uyển Nhi, cô bị một luồng sáng đánh trúng, sau một năm lần nữa trở về nhân gian.

200. Chương 200 : Đại Kết Cục (1)

Tô Lực Hằng vừa cầm lấy bình sữa dứt cho cục cứng uống sữa, vừa cùng nằm ở trên giường nói chuyện với Liễu Uyển Nhi: “Bà xã, em rút cuộc muốn lười biếng tới khi nào? Anh hiện tại vừa phải kiếm tiền nuôi gia đình, lại phải chăm sóc cục cứng, một mình kiêm hai chức thật mệt chết đi, em hãy nhanh tỉnh lại, nếu không tỉnh anh sẽ đưa con trai cho người khác nuôi đấy.”

Liễu Uyển Nhi mơ mơ màng màng nghe được một giọng nói quen thuộc, là Tô Lực Hằng, mà hần hình như đang nói: Nếu không tỉnh anh sẽ đưa con trai cho người khác.

Lại uy hiếp! Cô ghét bản tính bá đạo của hần, hận chết hần muốn làm gì thì làm!

Một cổ lửa giận xông lên óc, thoáng cái mở mắt, chính xác nhắm về vị trí hần, ánh mắt phẫn nộ bắn về phía hần như muốn làm thủng hần.

Tô Lực Hằng cả người run lên,hắn tại sao cảm giác được có ánh mắt cừu hận đang nhìn hắn,theo cảm giác nhìn lại,hắn nhìn thấy một đôi mắt đã lâu không thấy đang mở to trừng hắn.

“Em tỉnh rồi!” Tô Lực Hằng thuận tay đem con trai đặt xuống ghế,xông qua ôm lấy Liễu Uyển Nhi, “Em rất cục tính,em có biết không,bọn anh lo lắng muốn chết!”

Liễu Uyển Nhi thử nhúc nhích thân thể,cố gắng làm mình giơ tay lên,sau đó thử xông phá tầng trở ngại cổ họng để mình có thể phát ra thanh âm.

“Em đừng vội,anh đi gọi Đào Nhân.”

Tô Lực Hằng phát hiện ý đồ của cô,đang chuẩn bị đi gọi Đào Nhân,lại phát hiện tay của hắn bị giữ chặt.

“Đừng.” Liễu Uyển Nhi giọng hơi khàn.

“Được,không đi,em nói không đi sẽ không đi.” Tô Lực Hằng lập tức ngồi xuống,nghiêm thâm lúc này cô nhất định cần hắn ở bên cạnh làm bạn.

“Giúp em đưa tay mình lên miệng.”

Tô Lực Hằng lập tức làm theo,nắm tay cô đưa đến bên miệng cô.

Liễu Uyển Nhi cố gắng mở to miệng,đang lúc Tô Lực Hằng còn đang nghi ngờ cô muốn làm gì,chỉ thấy cô bỗng nhiên hé miệng cắn chặt lấy tay hắn.

“Đau,mau buông ra!” Tô Lực Hằng hét thảm một tiếng,cô không phải nằm viện lâu quá nên bị bệnh chứ.

Tô Lực Hằng mấy lần giãy dụa,tay cuối cùng tìm được đường sống từ chỗ chết trong miệng Liễu Uyển Nhi.

Nhìn dấu răng có vết máu,nhìn lại mắt cô gái trước mặt lộ ra tia hung dữ,Tô Lực Hằng khẩn trương hỏi: “Em,em là Uyển Nhi,hay là Tiểu Tiểu?”

Ông trời ơi,ngàn vạn đừng là Tô Tiểu Tiểu! Hắn muốn bà xã của hắn chứ không phải cháu gái của hắn.

Liễu Uyển Nhi sững sờ.”Tại sao anh biết em là Liễu Uyển Nhi?” Cô nhớ mình không có nói thân phận thực sự của mình cho hắn biết.

Lời của cô gián tiếp nói thân phận của cô,Tô Lực Hằng vui vẻ nhào tới ôm cô.

“Thật tốt quá,Uyển Nhi của anh đã trở lại!”

“Làm sao anh biết ?” Liễu Uyển Nhi hỏi nữa,cô thật tò mò hắn tại sao biết được.

Bên tai truyền đến giọng nói yếu ớt để Tô Lực Hằng tạm thời để xuống kích động.”Là Thiếu Đình nói với anh.”

Thì ra là vậy,sau khi có được đáp án ánh mắt Liễu Uyển Nhi quăng về phía đứa bé bị để trên ghế.

“Anh muốn đưa đứa bé cho người khác?”

Nhìn giọng nói giận giữ của cô,Tô Lực Hằng vội vàng nói: “Đó là nói giỡn,anh làm sao có thể đưa con mình cho người khác.”

Liếc hắn một cái,ai biết lời của hắn là thật hay giả.”Anh sau này không được đụng con em.”

“Bà xã,con trai có một nửa của em một nửa của anh,nếu như không có anh,một mình em cũng không thể sinh ra nói.”

Nói đến đây Liễu Uyển Nhi nhớ lại một chuyện: “Em tại sao mang thai,không phải đã uống thuốc tránh thai sao?”

Nói đến chỗ này Tô Lực Hằng có chút xấu hổ: “Đó không phải là thuốc tránh thai.”

Liễu Uyển Nhi vẻ mặt lập tức ảm đạm : “Anh ngay cả chuyện này cũng gạt tôi.”

Nhìn vẻ mặt bị thương của cô,Tô Lực Hằng vội vàng dụ dỗ nói: “Anh muốn có con,muốn dưỡng tốt sức khỏe của em,nhưng khi đó em cần bản không để ý tới anh, cho nên anh chỉ có thể làm vậy.”

“Anh muốn con em phải sinh cho anh sao? !”

Tô Lực Hằng lau mồ hôi hắc tại sao cảm thấy bà xã hắc sau khi ngủ một năm giống như thay đổi thành một người khác, trở nên mạnh mẽ.

“Thật xin lỗi bà xã, hiện tại con cũng đã sinh, em hãy nỗ lực cứng tha thứ anh đi.”

Liễu Uyển Nhi quay sang nơi khác, không nhìn hắc. “Em không phải bà xã của anh, chúng ta đã ly hôn!”

“Ai nói, chúng ta hôn thú đều rõ ràng, em là bà xã hợp pháp hợp lý hợp tình của anh.”

“Chúng ta không phải đã ký đơn ly hôn rồi sao?” Trời ạ, rốt cuộc có bao nhiêu chuyện cô không biết ?

“Anh đã sớm xé tờ giấy đó.” Lúc này Tô Lực Hằng mới nhớ tới hắc hình như chưa nói với cô chuyện bọn họ không có ly hôn.

Liễu Uyển Nhi hiểu rõ tất cả. Kết hôn, ly hôn, con, hắc muốn làm gì chưa bao giờ cần trải qua đồng ý của cô, cô chẳng qua chỉ là công cụ phối hợp hắc, cuộc đời của cô quá bi ai.

Sau một hồi mới thản nhiên nói ra một câu: “Em muốn ly hôn với anh.”

Lời vừa nói ra Tô Lực Hằng lập tức hoảng sợ. “Không được! Tình cảm chúng ta đang tốt tại sao muốn ly hôn, hơn nữa ngay cả con cũng đã có.”

“Nếu như anh không đồng ý, chúng ta sẽ ra tòa, con sẽ thuộc về em.”

“Em đừng mơ!” Đánh chết, hắc không muốn ly hôn. “Bà xã, anh trước gọi Đạo Nhân tới xem cho em một chút.”

Hắc hoài nghi Liễu Uyển Nhi có phải ngủ đến đầu óc hư, hiện tại cô hoàn toàn không giống một năm trước.

“Tùy anh, lòng em đã quyết.” Nếu trở lại cô quyết định sẽ sống theo ý mình, hắc đừng mơ có thể khống chế cô.

Tô Lực Hằng phát hiện chuyện không ổn, Liễu Uyển Nhi lúc này quyết tâm muốn chia tay với hắc.

Cứng rắn không được thì dùng mềm, Liễu Uyển Nhi cô đã gả vào cửa nhà Tô gia thì đừng mơ có thể chạy ra ngoài!

201. Chương 201 : Đại Kết Cục (2)

“Em đã muốn ly hôn vậy anh đồng ý.” Tô Lực Hằng giọng có chút sàu khỏ.

Liễu Uyển Nhi không nghĩ tới hắc lại đồng ý, đây không phải là điều cô muốn ư, tại sao cảm thấy mất mát, nhanh chóng vứt đi cảm giác khác thường trong lòng, cố gắng lạnh lùng nói: “Vậy ngày mai chúng ta làm thủ tục sao.”

“Ừ.” Tô Lực Hằng thản nhiên nói, ôm lấy con trai trên ghế “Con ơi, sau này cha con chúng ta sẽ phải chia lìa, sau này ba ba không thể ở bên cạnh con, con phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ nói nha.”

Nhìn con trai đang ngủ say, Tô Lực Hằng nói thầm, con trai ngoan, con mau khóc đi, phối hợp lời thoại cha con, khóc đến mẹ con mềm lòng, khóc đến mẹ con không muốn ly hôn nữa.

Cho nên Tô Lực Hằng lặng lẽ đưa tay về hông con trai, chuẩn bị đúng lúc động thủ thúc đẩy nước mắt.

Ngoài miệng thì tiếp tục nói: “Sau này không có cha ở bên cạnh, nếu có người khi dễ con con phải biết nhẫn nhịn, nếu có người mắng con là đứa bé không có ba, con cũng đừng đau buồn bởi vì cha vĩnh viễn yêu con.”

Vừa nói đặt tay đặt phía dưới âm thầm dùng sức ngắt xuống hông cục cứng, chết tiệt, bình thường thích khóc đến thời khắc mấu chốt lại im miệng không nói!

Tô Lực Hằng hung hăng dùng sức nhéo ‘Oa’ một tiếng, tiếng khóc buột miệng bật ra.

Tô Lực Hằng lập tức tung thêm lời thoại: “Con trai, có phải con cũng không nỡ xa ba, không có cách ba làm quá nhiều chuyện sai làm mẹ con không vui, cho nên mẹ bỏ ba cũng đúng.”

Tay lại dùng thêm lực, tiếng khóc đứa bé tiếp tục dâng cao.

“Bảo bố đừng khóc, con khóc lòng bác cũng đau, trước lúc chia lìa con hãy cười một cái để ba nhìn, để cho ba vĩnh viễn nhớ nụ cười của con.”

“Đừng nói nữa!” Liễu Uyển Nhi thật sự nghe không nổi, lời của hắn làm cho cô cảm giác mình là một người mẹ tàn nhẫn, chỉ lo ý nguyện của mình bắt buộc ba con bọn họ chia lìa, để cho con trai biến thành đứa bé không có ba.

Mà tiếng khóc của con càng làm cho cô tâm phiền ý loạn.” “Trước không ly hôn.”

“Bà xã, em thật không ly hôn sao? !” Tô Lực Hằng lập tức giương mắt nhìn cô, khuôn mặt tràn ngập vui mừng.

Gật đầu, dưới tình huống trước mắt bảo cô làm sao ly hôn.

Tô Lực Hằng ôm cục cứng để xuống ghế, vọt tới bên giường ôm cổ cô.” “Thật tốt quá, chúng ta tình cảm tốt thế tại sao phải ly hôn!”

Người nào cùng hắn tình cảm tốt, cái tên không biết xấu hổ này!

Liễu Uyển Nhi ánh mắt liếc về hướng con trai, nói: “Ôm con lại đây cho em.”

“Ừ.” Tô Lực Hằng lập tức ôm con đến trước mặt cô.

Nhìn con trai khóc đến nước mắt mờ lung, Liễu Uyển Nhi có chút đau lòng, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, dịu dàng thấp giọng dụ dỗ.

Có thể bởi vì Tô Lực Hằng nhéo quá đau, bất luận đồ thể nào con trai cũng không ngừng khóc.

“Có phải đói bụng hay không?” Liễu Uyển Nhi nói.

“Anh vừa dứt nó uống.”

“Không phải đói chứ?”

“Để anh xem một chút.” Tô Lực Hằng đang chuẩn bị ôm con trai qua xem xét, bị Liễu Uyển Nhi ngăn lại.

“Để em.”

Dứt lời mở ra miếng vải bao đứa bé, giơ lên mông của nó, chợt phát hiện một mảnh bầm tím.

Liễu Uyển Nhi sợ hãi thét lên: “Chuyện gì xảy ra? Tại sao mông con trai lại có vết bầm?”

Tô Lực Hằng trong lòng hoảng sợ, thôi rồi, vừa rồi ra tay quá nặng để lại chứng cứ.

Vội vàng nói: “Đó là vết bớt.”

“Có vết bớt vậy sao?” Liễu Uyển Nhi rất hoài nghi.

“Mới ra khỏi bụng em nó đã có, bác sĩ nói qua một khoảng thời gian nữa sẽ biến mất.”

“Như vậy sao, em còn tưởng là vết bầm, làm giật mình.” Liễu Uyển Nhi sau khi kiểm tra phát hiện không có chỗ nào bị nứt mới yên lòng.

Nhìn cảnh bà xã ôm con trai trong ngực, trong lòng Tô Lực Hằng không khỏi thấy ấm áp, cả nhà bọn họ rốt cục đoàn viên.

202. Chương 202 : Đại Kết Cục (3)

Tin tức Liễu Uyển Nhi tỉnh lại cả Tô gia còn có Lâm gia đều vui mừng.

Lâm Cẩm Quyền và Vu Thiệu Đình đầu tiên chạy tới thăm,nhìn hai người kích động Liễu Uyển Nhi bỗng nhiên xấu hổ,chỉ vì giận Tô Lực Hằng mà cô ở Địa phủ gần một năm,bất quá may đã trở về,bằng không sẽ làm thất vọng người quan tâm cô.

Rồi nhìn sang Tô Lực Hằng đứng bên cạnh,hắn lúc nào đã hòa thuận với ông ngoại rồi? Bất kể thế nào đó cũng là chuyện đáng vui.

Lâm Cẩm Quyền và Vu Thiệu Đình nói chuyện với Liễu Uyển Nhi thật lâu,không có ý rời đi,điều này khiến Tô Lực Hằng dần dần khó chịu,bà xã hắn chỉ vừa tỉnh lại,bọn họ có biết sức khỏe cô rất yếu hay không,cần nghỉ ngơi.

Còn nữa cô ấy là bà xã hắn,bọn họ tại sao chết cũng không buông,thật không vui!

Nghĩ tới nghĩ lui Tô Lực Hằng cảm thấy cần thiết nhắc nhở bọn họ,cho nên nói: “Uyển Nhi,em có mệt hay không?”

Như vậy xem như nhắc nhở trực tiếp ha,hai ‘ người ngoài’ kia nên biết điều rời đi thôi.

“Uyển Nhi? Cậu đang gọi Tiểu Tiểu sao?” Liễu Uyển Nhi còn chưa nói,Lâm Cẩm Quyền đã mở lời trước,trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc.

Liễu Uyển Nhi và Vu Thiệu Đình trong lòng hoảng sợ,hắn tại sao gọi tên thật cô ra.

“Đúng vậy,Uyển Nhi là nick name của Tiểu Tiểu,cô ấy là bà xã của tôi,tôi muốn gọi sao thì gọi.” Tô Lực Hằng nói,nếu đã biết thân phận của cô,tại sao còn để cô làm Tô Tiểu Tiểu,cô chính là Liễu Uyển Nhi.

Bất quá không muốn hù ông lão, Tô Lực Hằng vẫn quyết định không nói rõ chân tướng với bọn họ,chỉ mấy người trẻ tuổi bọn họ biết là được rồi.

“Nick name cũng thật kỳ lạ.” Lâm Cẩm Quyền lẩm bẩm .

Lúc này Vu Thiệu Đình lập tức nói tiếp: “Nick name thôi mà,không gì để trách.”

“Bất quá ta rất dễ,nếu như các người muốn cũng có thể” Tô Lực Hằng nhìn thoáng qua Lâm Cẩm Quyền phản ứng không kịp,ánh mắt chuyển hướng sang bà xã của mình.

Trong mắt hắn Liễu Uyển Nhi thấy được yêu thương,đó là yêu thương cô Liễu Uyển Nhi chứ không phải Tô Tiểu Tiểu.

Biết hắn giúp mình đính chính,người đàn ông này luôn như vậy,không kiêng kỵ thích làm chuyện theo ý mình,dùng cách bá đạo riêng của mình yêu cô.

Có lẽ hắn yêu không hoàn mỹ,nhưng sâu đậm và chân thật,hắn đã như vậy bảo cô làm sao rời khỏi hắn.

Giờ khắc này,tất cả khúc mắc đều có thể xóa bỏ,nhìn ông xã mình Liễu Uyển Nhi lộ ra nụ cười đầu tiên với hắn sau khi cô tỉnh lại.

A~ cô cười với hắn!

Tô Lực Hằng trong lòng nở hoa,bà xã của hắn vĩnh viễn xinh đẹp thế này!

Kéo tay áo Lâm Cẩm Quyền,Vu Thiệu Đình nhẹ giọng nói: “Ông ngoại,chúng ta trở về thôi, Uyển Nhi nên nghỉ ngơi.”

“Được rồi.” Mặc dù còn muốn nói chuyện với cháu gái thêm một lát,nhưng lo lắng con bé bệnh nặng mới khỏi,Lâm Cẩm Quyền không thể làm gì khác hơn nghe theo lời Vu Thiệu Đình,nhìn Liễu Uyển Nhi nói “Hôm khác ông ngoại sẽ đến thăm cháu.”

“Ông ngoại,tạm biệt.”

Đỗ Lâm Cẩm Quyền rời khỏi phòng Liễu Uyển Nhi, một khắc đóng cửa hắt, Vu Thiểu Đình thấy Tô Lực Hằng ôm con trai cùng Liễu Uyển Nhi trên đũa nó, cảnh tượng vô cùng ấm áp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-thuc-yeu-ngbiet>